

Raďte si všimnouti obsahu obálky.

Blahoslavená
PANNA MARIA

v příkladech.

400 Márianských příkladů.

Pro kazatele a katechety

z různých pramenů sebral, sestavil a upravil

Leopold Kolisek,
farář v Olši na Moravě.

Díl II.

Čistý výnos věnuje se chudobným kostelům v Protivanově a Olši.

V BRNĚ 1893.

Tiskem papežské knihtiskárny Benediktinů Rajhradských.

Nákladem vlastním.

Cena 2 koruny 40 hal. (1 zl. 20 kr.)

P. T.

Pokládám za milou mi povinnost vzdáti nejuctivější a nej-srdečnější díky za laskavé posudky a doporučení I. dílu jak v novinách: v Čechu, Hlasu, Večerních Novinách a Míru, tak v periodických časopisech, a to: v Blahověstu, Časopisu katol. duchovenstva, Našem domovu, Obráně víry, Obzoru, Růži dominikanské, Vlasti a Vychovateli.

Rovněž vzdávám nejupřímnější díky všem p. t. spolubratřím, kteří přímo dali mi na jevo svou spokojenost, a jichžto srdečná slova byla mi povzbuzením k vydání dílu II., jakož i všem, kteří mi radou a jakýmkoli způsobem byli nápomocni. Poznamenávám, že jsem se v II. díle poněkud uchýlil od prospektu, jak naznačen byl na zadní obálce I. dílu; také místo 100 Lúrdských příkladů dal jsem pouze 50, maje za to, že přemnozí kazatelé mají dra. Ackerla brožurky: »Panna Maria Lúrdská« a »Larífary,« že tedy Lúrdských příkladů více není potřebí.

Přeji si z toho srdce, aby i II. díl přijat byl s tou láskou u mnohých, jako díl I., a přeji si, aby našel ještě více odběratelů než měl díl I. Dovoluji si níže podati některé přípisy, jaké mne došly od těch, kteří si I. díl laskavě ponechali.

Na prvním místě stojí přípis od J. M. nejdůst. p. bi-kupa z Králové Hradce, Jemuž jsem se osmělil poslati jeden exemplár prose za milostivé doporučení v kurrendě:

Důstojnému Pánu Leopoldu Kolískovi, faráři v Olši na Moravě.

Jeho Biskupská Milost náš nejdůstojnější Vrchní Pastýř ráčí tímto Vaší Důstojnosti za knihu Vámi sepsanou a sem poslanou „Blahoslavená Panna Maria v příkladech,“ kteráž bude v nejbližším čísle zdejšího Ordinariátního Listu doporučena, slušně děkovati a k ukončení záslužného toho díla hojného požehnání Božího vyprošovati.

Biskupské Konsistorium v Hradci Králové, dne 21. září 1893.

Jos. A. Šrůtek, rada.

Ant. Pogert, rada.

Díl druhý.

IV. Úcta Panny Marie.

A. Úcta k Panně Marii prastará.

1. Úcta k Panně Marii za Jejího živobyті.

Blahoslavená Panna Maria byla pro svou důstojnost jakožto Matka Syna Božího již za živa ctěna. Ctíli Ji: Archanděl Gabriel; nesa Ji totiž radostné poselství pozdravil Ji: »Zdrávas, milosti plná, Pán s Tebou, požehnána Jsi mezi ženami.« (Luk. 1, 28.) —

Ctíla Ji sv. Alžběta; jsouc Duchem sv. osvícena, pozdravila Pannu Marii, když Ji navštívila: »Požehnána Jsi mezi ženami, a požehnaný plod života Tvého. A odkud mi to, že Matka Pána mého přišla ke mně?« — »A blahoslavena Jsi, že's uvěřila; neboť vykonány budou ty věci, kteréž jsou povědíny Tobě od Pána.« (Luk. 1, 42—45.) —

Ctíla Ji žena ze zástupu, pozdvihši hlasu a řkouc k Pánu Ježíši: »Blahoslavený život, který Tebe nosil, a prsy, kterých jsi požíval.« (Luk. 11, 27.)

Ctíli Ji apoštolové, zvláště sv. Jan, a všickni učenníci Páně. Mnozí křesťané chvátali do Efesu, kde žila o samotě Blah. Panna Maria se sv. Janem, aby Matku Božského Spasitele spatřili, pozdravili a Ji patřičnou poctu vzdali.

(Dle Písma sv. *Historischer Katechismus* 2, 60.)

2. Důkazy všech století o úctě k Panně Marii.

Hned v 1. století zvláště sv. Lukáš, jenž Blah. Pannu Marii vyobrazoval věřícím, byl Jejím ctitelem; dle liturgie sv. Jakuba i v modlitbách jí připomínáno. — Také sv. Ignác z Antiochie píše sv. Janu, apoštolu Páně, mezi jiným: »Kde jest pravý křesťan, který naši sv. víru miluje a jí si váží, aby slyše o Ní (Panně Marii) nepřál si Ji viděti a Ji pozdraviti, když uznána byla nositi pod srdcem pravého Boha!«

V 2. století o počtě Její mluví sv. Justin v listech svých a sv. Irenaeus Ji chválí jakožto druhou Evu, která poslušností svou postavila se naproti první Evě neposlušné, pozdravuje Ji jakožto Pannu podivuhodnou, nevěstu Ducha sv. atd.

V 3. století hlásali chválu Její sv. Basil, sv. Řehoř.

Ve 4. století k obraně cti a slávy Její proti kacířům a bludařům mocné hlasy pozdvihli: sv. Anastasius, sv. Efrém, sv. Basilius, sv. Řehoř Nazianský, sv. Epifanius, sv. Ambrož, sv. Jan Zlatoustý, sv. Jarolím, sv. Augustin a j.

V 5. století proti Nestorovi na sněmu efesském (r. 431.) neporušené Její panenství hájili patriarchové sv. Cyrill, sv. Proklus, sv. Petr Chrys. a j.

V 6. století Ji oslavovali: sv. Fulgenc a sv. Ondřej, biskup z Kandie.

V 7. století počtu Její kázali: sv. papež Řehoř I., sv. patriarcha Hesiod a sv. Ildefons.

V 8. století přes obrazoborství pronikla Její chvála ústy sv. Jana Damascenského.

Z 9. století zachovaly se mnohé zpěvy ku počtě Neposkvrněného Početí Panny Marie, kteráž slavnost ve Španělich a Francouzsku se konala.

V 10. století zvláště nesčíslní pěvcové Marii Pannu oslavovali; v samotě klášterní i v hluku světském sladké jméno Marie Panny potěšovalo srdce mnoha zbožných věřících.

Ve 12. století bylo mnoho Její ctitelů. Tak sv. Jindřich, císař, Ji ke cti vystavěl mnoho chrámů. Robert, král fr., ustavil zvláštní řád Ji ku počtě, sv. Filibert hájil Ji proti bludařům; sv. Petr Damianský slavné řeči a zpěvy nám zůstavil; rovněž i sv. Anselm, sv. Hugo, sv. Bruno, Oto, Hildebrand, Udalrich, Amadeus, Edmund a j., zvláště pak sv. Bernard.

Odtud až na naše časy nelze vypočítati všech ctitelů Bl. Panny Marie, a to ze všech stavův a každého věku. Ji ctily a ctí osoby duchovní i světské, bohatí i chudí, staří i mladí, muži i ženy, tak že naplnila se předpověď, kterou sama Blahoslavená Panna Maria o sobě učinila, řkouc: »Neboť aj, od této chvíle blahoslavenou mne nazývati budou všichni národové.« (Luk. 1, 48.)

(Srv. J. Černohouz: „*Encyklopedie*.“)

3. Výroky sv. Otcův a spisovatelů církevních o účtě k Blahosl. Panně Marii.

Sv. Bernard (Serm. de Nat. B. V.) praví: »Z celého srdce se vynasnažujme, abychom tuto Božskou Máti ctili; jeť to zajisté vůle Páně, kterýž chce, aby všechno dobré, skrze Její ruce nás docházelo.«

Sv. Bonaventura (Pětmec. naučení duchov. Nauč. 13.) píše: »S obzvláštní láskou a pobožností uctívej vždycky Blahoslaveno Královnu nebes, Pána našeho Rodičku; k Ní se jakožto nejjistější ochraně ve všech potřebách, nebezpečnostech a v souženích utíkej; Její pomoc a přispění vzývej; Ji sobě za svou přímluvkyni zvol; Jí s odevzdaností a s důvěrou každou svou záležitost poruč, neboť Ona jest Matka milosrdenství; a k tomu prohlídej, abys Jí každodenně nějakým zvláštním způsobem nábožnost svou prokazoval. Aby pak tvá pobožnost mohla Jí býti příjemnou a tvá úcta líbeznou, nápodobuj horlivě Její čistotu a neporušenost na těle i na duši, bez poskvrny se uchovej, a pokorně i skromně Její šlépěje následuj!«

Sv. Augustin (Sermo 18. de Sanct.) napsal: »Maria jest v pravdě požehnaná mezi ženami; neboť Ona přinesla nám požehnání. Eva byla původkyní hříchu, Maria původkyní milosti. Eva přinesla nám smrt, Maria zjednala nám opět život.«

Sv. Ildefons (De Virg. M. Cap. 11.) volá: »Chci býti sluhou Syna Tvého, ó Rodičko Boží, jelikož pak to není možno, nejsem-li sluhou Matky, žádám tudíž přijatu býti mezi sluhy Marianské.«

(Ant. Řehák: *Patr. Encyklopedie*.)

4. Nábožný malíř Leonardo.

Leonardo, nábožný malíř, dostal kdysi rozkaz, aby namaloval obraz Rodičky Boží. Chtěje práci svou započítí, vrhnul se na kolena svá a zvolal: »Královno nebes! jak Tě mám důstojně vyobraziti?

Chválu Tvou zvěstují již proroci Starého Zákona, Tvá moc a vznešenost čte se v knize Pisma sv. Tebe ctil Bůh Otec, Bůh Syn Tě miloval a Duch Sv. zvolil Tebe za nevěstu! Jak mám tedy Tebe důstojně vyobraziti?« A tu počal kleče obraz Marie Panny kresliti a kdykoli v díle svém pokračoval, nepracoval jinak leč kleče z veliké úcty k Rodičce Boží. Obraz byl brzy dokonán a každý se podívoval mistrovskému dílu a dovednosti jeho. *(Mehlera příkl.)*

5. Císař Karel IV., ctitel Bl. Panny Marie.

Císař Karel IV., otec vlasti naší, byl neobyčejným ctitelem Bl. Panny Marie. Nedbal na to, že jest císařem, ale tak rád korunovanou svou hlavu skláněl před Tou, která jest Královnou nebes i země. Všecek jsa zanícen úctou neomezenou a láskou dětinnou volá k Nejsvětější Panně: »Ty Jsi pravá Máti milosti, neboť Jsi proměnila jméno Evino, mateře hříchu, ježto nás svým hříchem oslepila; ale Ty's nás svou moudrostí laskavou osvítila.« — »Ty's práva pekelná zrušila, přemohši skrze smrt Svého Syna — knížete smrti. Skrze Tebe do nebeského království, kteřížkolivěk máme přijíti, přijdeme; Ty's po Bohu sama jediná útěcha naše, Ty's do nebeského království vůdkyně naše; Ty's ve smutech pomocnice naše; Tebe prosíme, přijmi nás a buď věčná radost naše!« Císař tento jsa ve všem podporován rovněž velikým ctitelem Bl. Panny Marie, Arnoštem z Pardubic, prvním arcibiskupem pražským, rozšířil a upevnil úctu, důvěru a lásku k Matičce Boží v národě našem tou měrou, že jí napotom ani dlouhé, krvavé rozbroje náboženské, které po nich v našich vlastech neblaze působily, z mysli a ze srdce zbožného lidu našeho nemohly vykořeniti.

(Srv. Dr. Ant. Lenz: Litanie loretanská.)

6. Arnošt z Pardubic, první arcibiskup pražský.

Současník a přední rádce šlechtného císaře Karla IV. byl svaté paměti blahoslavený Arnošt, první arcibiskup pražský. Znám jest o něm, kterak vroucně ctil Matku Boží. Jí na počest stavěl chrámy a zřizoval řehole, Jí na počest a chválu dával prepisovati knihy, podporoval hudbu chrámovou a velel, aby denně ve stoličním chrámu Páně na hradě pražském byly zpívány Marianské hodinky. Ku počtě Marianské uchýlil se každoročně na jeden měsíc do tiché samoty buď do Příbrami anebo do Kladska, aby Matce Boží jediné

se věnoval, a o Ní výlučně rozjímal. Tento veliký ctitel Rodičky Boží uctíval také a velebil Neposkvrněné Početí Její, a nejenom velebil, ale také hájil. On dí o Matce Boží, že se zove Světlem, poněvadž překonává všechny tvory čisté vznešeností, půvabou a dobrotou. Arnošt dí o Matce Boží, že jest Ona čistá čistotou takovou, nad nížto pod Bohem nic čistějšího nelze si mysliti, a to proto, poněvadž Jí Bůh Otec svěřil Syna svého tak, aby byl Syn věčného Boha i Jejím majetkem, vlastním Synem. Arnošt dí o Matce Boží, že nebylo na Ní nikdy nic poskvrněného, že byla jako čirý, pouhý den, jako čiré, pouhé světlo beze vší noci. Arnošt dí o Matce Boží, že jest Ona i mezi nebešťany, jako lilie mezi trním, že jest všechna krásná, a že hřích dědičný na Ní neměl ničehož. Ona, jak dále učí, potřela hlavu hadu pekelnému na dobro, a potírá ji až po tento den a potírati bude až do skonání. Odtud také není po Bohu nic, čehož by se ďábel více obával, jako Matky Pána Ježíše, anť okusil Její moc na hoře Kalvárské, když v Synu svém a se Synem svým potírala hlavu ďablovu, a okouší Jí napořád, neboť Ona vítězí nad ním v těch, kteříž se oddávají službě Její.

(Dr. Antonín Lenz: Litanie loret.)

7. František Godoj, ctitel Bl. Panny Marie.

Panna Maria jest Matkou nejčistší, na Ní není žádné poskvrny, a proto také tak ráda má duše čisté. O tom jsouce přesvědčení ctitelé Nebeské této Matky snažili se přinášeti Jí v oběť čisté srdce. Hrabě Christophorus Vratislav vypravuje nám pěkný příklad o vroucím ctiteli Marianském. Byl to František Godoj, který jsa novicem v řádu Jesuitů měl zaměstnání své v kuchyni. Práce zajisté nikoho nezlehčuje. Sv. Teresie byla jeptiškou slávy a cti veliké, založila mnoho klášterův, a byla jako matkou všech. Přes to přese všechno neměla větší radosti, jako když mohla nejposlednější a nejnižší práce v řeholi vykonávati, jako zametati, kuchařiti, nádobí umývati. A tak i František Godoj, jako novic čistil v kuchyni nádobí. Čistil je však příkladně a velmi pěkně, a vyčistiv je co nejpečlivěji, kladl je do pořádku, jakoby ty nádoby na věky věkův měly tak zůstat. A když se ho jeden z řeholníků tázal, proč si s tím takovou práci dává, když nádob těch opět se použije, pravil: »Mám v obyčeji každého dne u večer obětovati Nejsvětější Panně vsecky své skutky, tedy všechno dílo své, vsecky myšlenky a žádosti své; a tu bych

se věru styděti musil, abych Matce Boží v oběť přinesl nádobí nevycíděné.◀ Matka Boží se odměnila dobrému Godojovi, neboť zemřel smrtí mučennickou, a tím zajisté dostal se k Matičce nebeské, kterou tolik miloval a ctil.

(*Dr. Ant. Lenz: Litanie loretanská.*)

8. Nestyděl se za úctu Marianskou.

Za doby, kdy se studující v Marianských bratrstvech spolčovali, viděn jest v Miláně mládenec, an se za uctění Marie Panny nestydě kapli Bohorodičky zasvěcenou a k společné pobožnosti určenou v jistých dnech téhodne vlastníma rukama čistí, malbu oprašuje a oltář zdobí. I zdržel se jednou tímto milým zaměstnáním až skoro do samé hodiny k vyučování ustanovené, a studující se již u valném počtu do školy ubírali. Pozastavivše se pozorovali, kterak mládenec ten sebrané smetí pod hedvábný plášť svůj ukrývá a ven vynáší, což jim k rozličným posměchům vitanou zavedlo příležitost. »Hle, hle,◀ volali, »ten zbožný synáček, jedináček a blahoslavený světáček, jenž na obojí stranu kulhá a pro samu pýchu za pokoru se stydí!◀ Mládenec však odhodlaně odpověděl: »Když jinak nechcete, budu nyní v tom pokračovati před očima všech, co jsem posud jen v samotě činil, maje za to, že by to tak lépe bylo!◀ A skutečně tak činíval.

(*Mehlera příkl.*)

9. Ratisbonne o účtě k Bl. Panně Marii.

Ratisbonne, kterýž následkem zjevení se Bohorodičky r. 1848. v Římě ve chrámě sv. Ondřeje ze židovství na křesťanství se obrátil, stal se od té doby horlivým ctitelem Marie Panny. Sv. ohněm rozechvěn jsa proti těm, již nechtějí připustiti, aby se milostivé Bohorodičky česť prokazovala, píše Ratisbonne takto: »Jak to přichází, ó Bože, že mnozí krví Kristovou vykoupení Nejblahoslavenější Panně, jejížto krev tu vydala srdce, povinovanou úctu prokazovati se zdráhají? A přece uctěním Marie Panny ctí i Syna jejího Ježíše Krista.◀

(*Ratisbonne.*)

B. Ctíme Pannu Marii:

I. Modlitbou.

1. Modlitbou vůbec.

10. Příklady ze života některých Svatých.

Sv. Joachim Sienský již od dětinství choval zvláštní uctivost k Rodičce Boží; nikdy okolo Jejího obrazu nešel, aby se byl nepomodlil alespoň pozdravení andělského.

(H. J. Karlík: Život sv.)

Bl. Jan Berchmann měl zvláštní dětinnou pobožnost k Marii Panně; neboť nespokojil se tím, že Ji sám jakožto Matku nebeskou ctil a k Ní se vždy co nejvroucněji modlival, nýbrž snažil se úctu Její i u jiných rozšířiti a rozmnožiti.

(Skola Božsk. Srdce Páně 1869.)

Vroucná byla sv. Isidora uctivost k Panně Marii; Její chválu vždy, všude a každému vypravoval, a k Ní se rád modlival.

(H. J. Karlík: Život sv.)

Sv. Anežka z Monte Policio byla vřelou ctitelkou Panny Marie, Jíž jako abatyše kláštera až do smrti oddána byla. Sotva uměla mluvit, již se naučila s radostí od své zbožné matky: »Otče náš« a »Zdravas Maria.« Často klekávala v osamělém koutečku příbytku svého a modlila se.

(Bollandisté.)

Sv. Alžběta Durýnská již jako dítě shromáždila si peníze a udělovala je z lásky k Panně Marii chudým dítkám žádajíc, aby se za ni »Zdravas Maria« pomodlily.

(Alb. Stolc. Alžb.)

Anna Kateřina Gonzaga vstoupila po smrti svého manžela, vévody rakouského Ferdinanda I., do kláštera, kdež zvláště ctila sedmibolestnou Marii Pannu. A ačkoliv se za císaře Rudolfa II. provdati mohla, zůstala přece v klášteře, aby Marii Pannu tím lépe ctíti mohla.

(Barchius.)

11. Sv. Filip Benicius.

Sv. Filip Benicius byl vroucím ctitelem Bl. Panny Marie již od dětinství, ano byl Ji zasvěcen dříve, než světlo světa spatřil zbožnou matkou svou. Tuto úctu svou hleděl všude rozšiřovati. Jsa v řádu Servitů byl všem svým spolubratřím vzorem a příkladem. Aby se nebeské Matce zalíbil, konal všechno k Její cti a chvále, a všechny missie, které podnikal, doporučel Její mocné ochraně. Nikdy dříve nekázal, dokud se k Panně Marii nepomodlil. Vznešenost a ctnosti Blahoslavené Panny Marie bývaly předmětem jeho kázání i soukromných rozmluv. Pro tuto neobyčejnou zbožnost a úctu k Panně Marii nazývali ho apoštolem Blahoslavené Panny, a jeho životopisek praví: »Všechna jeho touha spočívala v tom, aby se něžná úcta k Panně Marii po celém světě rozšířila.«

(*Huguet: Schatzkästlein II. Bd.*)

12. Sv. Albert Veliký.

Sv. Albert Veliký, biskup, úctě Panny Marie naučil se od zbožné matky, kteráž jsouc sama přehorlivou ctitelkyní Marie Panny, synáčka svého poručila zvláštní ochraně Královny nebes a vyučovala jej ledva mluvíti počal, sladké jméno »Maria« nábožně vyslovovati. Maličký Albert také denně na stokrát s blaženým jakýmsi citem jméno to vyslovoval. U Panny Marie hledal Albert, když povyrosl, i rady, aby mu ukázala dráhu, již nastoupiti má, a tato mu vnukla, aby se uchýlil do řádu sv. Dominika. V řádu tom vynikl sv. Albert velikou učeností, které nabyl přimluvou Bl. Panny Marie, k Níž se nepřestával modliti a Ji ctiti. (H. J. *Karlůka: Živ. svat.*)

13. Bl. Heřman Josef.

Bl. Heřman Josef již od dětinství útlou pobožnost k Marii Panně konal. K Ní modlíval se, když šel do školy, Ji všecky své práce věnoval, Ji věnoval všecky hodiny prázdného času svého. Když si jeho spolužáci v dnech prázdných hráli, vkradl se Heřman do kostela, který byl zasvěcen Rodičce Boží. Tam před obrazem Matky Boží s Ježíškem v dětinné prostotě rozmlouval brzy s Matkou, brzy s Děťátkem. A kdykoli po celý život svůj jméno Panny Marie slyšel, vždy poklekl.

(*J. Bílého: Legenda.*)

2. Modlitbou „Zdrávas Maria.“

14. Původ modlitby „Zdrávas Maria.“

Starodávný to obyčej pozdravovati či velebiti Marii Pannu pozdravením andělským; pozůstávat ze slov archanděla Gabriela, sv. Alžběty a sv. církve. Vždyť i sám Pán Ježíš naplňoval pozdravení to každodenně skutkem. Slova ta nalézají se v liturgii, která připisuje se sv. Jakobu, apoštolu. V liturgii té čteme: »Oslavujme památku svaté, neposkvrněné a slavné Panny Marie, abychom na Její přimluvu došli každého odpuštění« — a pak následují slova pozdravení andělského: »Zdrávas Maria, milosti plná, Pán s Tebou, požehnanás Ty mezi ženami a požehnaný plod života Tvého, Ježíš,« poněvadž jsi porodila Spasitele duše naší. Sv. Petr prý modlitbu tu zavedl. I sv. Jan dí ve své liturgii: »V pravdě hodno a spravedливо jest, abychom oslavovali Tebe, Rodičko Boží a Matko Boha našeho, vždy přeblahoslavenou a neposkvrněnou, Cherubinův uctění hodnější a Serafinů nevyrovnaně slavnější, kteráž jsi bez porušení porodila Boha; Tebe zvelebujeme jakožto skutečnou Rodičku Boží: »Zdráva buď, Maria, milosti plná, Pán s Tebou, požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života Tvého, poněvadž jsi porodila Spasitele duší našich.« Sv. Chrysostom píše rovněž ve své liturgii: »Chválíme Tě, pozdravujeme Tě, Maria, milosti plná, Pán s Tebou, poněvadž jsi porodila Spasitele duše naší.« A sv. biskup Athanáš se modlil: »K Tobě voláme, Panno nejsvětější, rozpomeň se na nás, jež jsi i po porodu zůstala Pannou. Zdráva buď milosti plná, Pán s Tebou, všechny andělské i zemské řády blahoslaví Tebe. Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života Tvého; zastupuj nás, Velitelko, Královno i Matko Boží!«

A tak zbožní a svatí lidé po všechny věky pozdravení andělské s největší vroucností se modlívali.

Bl. Panna Maria oznámila sama sv. Gertrudě a sv. Johanně zjevivší se jim, že Jí modlitba: »Zdrávas Maria« velmi jest milá.

Co se týká prosby: »Svatá Maria, Matko Boží atd.,« má se pevně za to, že připojena byla k pozdravení andělskému již r. 431., když na sněmu efesském obhájena byla důstojnost Panny Marie jakožto Matky Boží proti Nestorovi. Tehdy jásal lid radostí a z úst všech rozléhalo se: »Svatá Maria, Matko Boží, oroduj za nás!«

(Srv. J. Černohouz: *Encyklopedie příkladů.*)

15. Příklady zbožných ctitelů pozdravení andělského.

Sv. Kateřina Švédská každou práci, každý čin počala modlitbou: »Zdravas Maria,« a byla-li na něco otázána, neodpověděla, pokud se modlitby té nepomodlila. (*Ott. Marian.*)

Sv. Lidvina již od dětinství zvláštní nábožnost k Panně Marii chovala. Když někdy bratřím oběd nebo svačinu aneb cosi podobného donášela, neopomenula ani jedenkrát před obrazem Rodičky Boží v kostele, okolo něhož jíti musela, pozdravení andělské se modliti. Tato nábožnost roznítla v srdci jejím lásku ke Kristu Pánu. (*H. J. Karlíka: Život sv.*)

Sv. Ludvík, biskup, dav se zaopatřiti, neustále potom se modlil »Zdravas Maria,« a když se ho tázali, proč pořád opakuje pozdravení andělské, odpověděl: »Vždy jsem mimo Boha svou největší důvěru kladl v Marii Pannu; Ona mi přispěje i ve smrti.« (*J. Bílého: Legenda.*)

Sv. Markéta, dcera krále uherského, byvši velikou láskou k Rodičce Boží zanícena, měla zvyk, kdekoliv a jakýkoliv obraz Její spatřila, hned se na kolena uvrhnouti a andělským pozdravením Ji ctíti. (*Macana výb.*)

Sv. Ondřej, biskup v Kandii, často za den se modlil: »Zdravas Maria,« při čemž každé slovo zbožně rozjímal. (*Mehlera příklady.*)

Podobně činil i sv. Basil, biskup v Lelence.

Sv. Teresie často vzdávši se ze společnosti soukromě Marii Pannu slovy anděla pozdravovala, což od sedmého roku svého věku až do konce života svého zachovávala. (*Podstr. výkl.*)

Sv. Vincenc Ferrejský, sv. Alfons Liguori, sv. Leonard z Porto Mauricio často za den modlili se »Zdravas Maria.« Sv. Vincenc důtklivě i rolníkům připomínal, aby modlitbu tu vroucně často denně se modlili. (*Ott. Marian.*)

Bl. Alanus de Rupe povždy »Zdravas Maria« se modlil, buď že se procházel, buď že rozmlouval nebo kázal. (*Josef du Bois.*)

Alfons Rodriguez modlil se »Zdravas Maria,« kdykoliv hodiny byly, a i v noci, když se probudil, modlitby té nezanedbal nikdy. (*Klinkáče Legendy.*)

Sv. Alois již jako pacholík modlíval se na každém schodu »Zdravas Maria.« Později se ke cti Rodičky Boží postíval každou sobotu, navštěvoval Její kapli a modlíval se Marianské hodinky.

(*Lohn. bibl.*)

Bl. Ascelina modlívala se ke cti Rodičky Boží denně 300krát »Zdravas Maria,« v neděli a ve svátek Marianský i častěji. Zakusila, že ve všech bídách modlitba ta jí velmi prospěla.

(*Ott. Marian.*)

Bl. Benvenuta z Ferli, dominikán, 1000krát denně se modlitbu tu modlil, v neděli pak jednou tolikrát. (*Ott. Marian.*)

Sv. Bernardin chodíval každodenně za město, jak říkával, navštívit dobré přítelkyně, kdežto v kapličce ku počtě Marie Panny nábožně »Zdravas« odříkával. I každé soboty ke cti a chvále Marie Panny se postíval a po celý život svůj byl velikým ctitelem Rodičky Boží.

(*Marchantius.*)

Hugo, rytíř statečný, nemaje zalíbení v marnostech a rozkoších světských, opustil svět, aby v klášteře život svůj dokonal. Opat nechtěl, aby připojen byl k laikům. nýbrž k řeholníkům. I měl se naučiti breviari, avšak on si pamatoval jen modlitbu »Zdravas Maria,« kterouž modlitbu stojí, chodě, při práci tělesné, při všelikém zaměstnání, v každé chvíli pronášel, ano i ve snu a ve smrti.

(*Mehlera příkl.*)

Sv. Bruno, založiv v lese u Grenoblu znamenité kartouzy, postavil v oratoři obraz Panny Marie a kdykoliv okolo Jejího obrazu šel, vždy se pomodlil »Zdravas Maria,« kterýžto způsob se až doposud v řádu tom zachovává.

(*Ott. Marian.*)

16. Zvláštní moc pozdravení andělského.

Sv. Jan z Boha byl přepaden na moři strašnou bouří. I utekl se důvěrně k Rodičce Boží a pomodlil se »Zdravas Maria,« a bouře se ihned utišila.

(*Mehlera příkl.*)

Ctihodný Tomáš Kempenský byl jednou velmi pokoušen od ďábla ku hříchu. I pomodlil se ihned »Zdravas Maria,« a pokušení zmizelo.

(*Tomáš Kemp.*)

Jeden bratr uměl se jen »Zdravas Maria« modliti a dospěl velikého stupně ctnosti a šťastně skončil.

(*Coesaríus.*)

Herkules z Reggio, františkán, jsa na smrt nemocen požádal, aby se zaň »Zdravas Maria« pomodlili. Sotva že modlitbu skončili, nabyl ihned zdraví, že zdrav a čilý z lože povstal.

(*Ott. Marian.*)

Knězi Ignacovi Martinezu z Tovaryšstva Ježíšova v městě Koimbre se přihodilo, že, když vyučoval katechismu, a nikdo modlitby té říkati nechtěl, dítko šest měsíců staré modlitbu tu dopuštěním Božím říkalo. (*J. Cernohouz: Encyklopedie příkladů.*)

Bl. Tomáš Kempenský začasto učenníkům svým v klášteře říkal: »Pozdravujte Marii Pannu pozdravením andělským! Kdykoliv Panna Maria ctěna bývá slovy »Zdrávas Maria,« utíká satan, peklo se třese, zármutek uniká, radost se vrací, srdce se láskou rozplývá a zbožnost je přeplňuje. Ano, cítím takovou slasť v srdci mém, že ji nemohu ani slovy vyjádřiti.« (*Ott. Marian.*)

17. Sv. Alfons Liguori a „Zdrávas Maria.“

Sv. Alfons Liguori byl od svého narození zvláštním způsobem postaven pod mocnou ochranu Bl. Panny Marie, kterou pak od nejútlejšího svého mládí vroucně miloval a ctil. První slova, jimž ho učili, byla »Ježíš« a »Maria,« a malý Alfons prospíval zároveň s věkem i milostí, ctností a vědomostmi. Ošklivost hříchu byla hluboko zakořeněna v jeho srdci, a nevinnost, jakou světec tento po celý svůj život, ježž Bůh jemu na 90 roků prodloužil, měla původ svůj v těchto pobožnostech: předně v lásce ku Kristu Ukřižovanému, za druhé v lásce ku Kristu v nejsvětější Svátosti oltářní a konečně v dětinné důvěře a lásce k Bl. Panně Marii.

Jak bál se hříchu, viděti z následujícího příkladu. Jednou hrál s některými mladými šlechtici stejného stáří jistou hru zábavnou, při které vyhrál třicetkrát jedno za druhým. Jeden z hráčů jsa tím jaksi popuzen, pronesl slova urážlivá a rouhavá. Svaté dítko začervenalo se a pravilo mocně jsouc dojato: »Tak k vůli mizerným penězům opovažuješ se Boha urážeti? Zde máš, vezmi si své peníze. Bůh chraň, abych ještě kdy vyhrál za takovou cenu.« Rychle zmizel; zašel si do osamělého lesa a tam zůstal až do večera modle se před obrázkem, ježž si na jeden stromek pověsil.

Sv. Alfons modlíval se denně sv. růženec každou čtvrt hodinu, kterou hodiny bily, modlil se »Zdrávas Maria« říkávaje, že jedno »Zdrávas Maria« má větší cenu než celý svět. A že tak rád a tak nábožně se modlíval »Zdrávas Maria« a že vůbec byl ctitelem Bl. Panny Marie co největším, proto také nazýval se Alfons »Maria.«

(*P. Huguet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen. I.*)

18. Sv. Edmund a jeho prsteny.

Sv. Edmund, biskup z Canterbury, měl to štěstí, že matka jeho Mabile byla zbožnou a všemi ctnostmi ozdobenou ženou, která veškeru péči svou vynaložila, aby mladého Edmunda v bázni Boží pro ctnostný, bohumilý život vychovala. Od nejútlejšího mládí zvykala ho zbožná matka zdržlivosti a sebezapírání; obzvláště však vštípila v srdce jeho vroucí lásku k Bl. Panně Marii. Zbožné vychování matčino nezůstalo u sv. Edmunda bez účinku blahodějného. Mezi žáky university pařížské, kam byl poslán na studie, stkvěl se jako vzor zbožnosti a pile. Nikdy nebylo ho viděti na místech zábav a rozpustilostí; jeho ošklivost před hříchem byla tak veliká, že často bylo slyšeti od něho tato slova: »Kdybych na jedné straně viděl hřích a na druhé peklo, chtěl bych raději do pekla se vrhnouti, nežli jediný hřích spáchat.« Aby pak nebezpečí a pokušení proti sv. čistotě tím jistěji odolal, učinil Bl. Panně Marii slib panickosti a zvolil Bl. Pannu za svou ochránkyni. Aby dal tomuto slibu ráz slavnostní a tím více závazným ho sobě učinil, dal si u dovedného zlatníka zhotoviti dva zlaté prsteny, na nichž byla vyryta slova: »Ave Maria,« (Zdrávas Maria!) Jeden podržel pro sebe, druhý dal svaté Panně a vložil ho na prst sochy Panny Marie jakožto záruku svého slibu a nezrušitelné věrnosti. Kdykoli pohlédl na prsten svůj, vždycky slib svůj obnovil, a v pravdě neušla ani hodina, kde by nebyl pohlížel na svůj prsten a nebyl nábožně říkal slova v něm vyrytá: »Ave Maria« — »Zdrávas Maria!«

Tento závazek byl sv. Edmundovi tolik prospěšný, že sám před svou smrtí ujišťoval, že bylo mu to vždy velmi nápomocno, aby ďábla překonal, žádosti tělesné v sobě potlačil a pokušením i nejprudším odolal.

(*J. M. Christen: Ave Maria.*)

19. Sv. Kateřina Sienská.

Sv. Kateřina Sienská od nejútlejšího mládí ráda se modlivala k Panně Marii. Každou hodinu den co den vysílala k Ní zbožně několik »Zdrávasů,« a kdykoli šla po schodech, kteréž vedly k otcovskému domu, poklekla na každém schodě a vzývala Pannu Marii modlíc se k Ní: »Zdrávas Maria!« Mnohé panny vidouce tak krásný příklad svaté Kateřiny byly povzbuzeny a uchylující se na osamělé místečko v domě tom, umrtvovaly se a modlily se: »Zdrávas Maria!« Za tuto horlivost v modlení pozdravení andělského Bůh

ji odměnil, ovšem na přimluvy Bl. Panny Marie, kterou sv. Kateřina tolik milovala a ctíla. Odměnil ji tím, že zjevil se jí anděl přinášeje jí útěchu, — a odměnil ji tím, že svatě zemřela; a nyní zajisté v nebi pozdravuje Královnu nebeskou oním překrásným pozdravem: »Zdravas Maria,« jenž nejčastěji v životě z úst její zazníval.

(*P. Huguet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen, I.*)

20. Sv. Alfons Liguori uzdravil němé dítě.

Jednoho dne přinesli k sv. Alfonsovi dítě, které bylo němé, prosíce ho, aby se za dítě pomodlil a je uzdravil. Sv. Alfons, maje pevnou důvěru v pomoc Blahosl. Panny Marie, Jejímž byl velikým ctitelem, požehnal dítě a naporučil, aby každý den na počest Bl. Panny Marie vyslovalo třikráte »Zdravas Maria!« A hle! dítě ihned se uzdravilo a nepřestalo od té doby pozdravovati Pannu Marii oním překrásným pozdravem po celý život. Z toho dítěta stal se také kněz a horlivý ctitel nebeské Královny. Sv. Alfons jevil vůbec velikou něžnost k malým dítkám, spatřuje v nich obraz nevinnosti. Často hrnuly se k němu matky na cestě, vyšel-li někam, a odevzdávající mu své děti prosily za jejich uzdravení. On pak vracel jim je uzdravené se slovy: »Odporoučejte je Panně Marii!« — Za posledních let, vypravuje životopisec jeho, přinášeli mu malé děti do domu, a on je uzdravoval pevnou důvěrou v Marii Pannu.

(*P. Huguet. Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen, I.*)

21. Učený František Suarez a „Zdravas Maria.“

Nejvýtečnějším učencem 16. století byl zajisté Španěl František Suarez. Narodil se roku 1548. v Granadě. Jsa zbožně vychován a strávil mládí své velmi ctnostně, žádal, aby byl přijat do Tovaryšstva Ježíšova. Byl však odkázán, poněvadž duch jeho nechápal vznešené vědy filosofické, jak se za tehdejších časů přednášela. Než Suarez nedal se odstrašiti. Vzal útočiště ku »Stolici moudrosti,« Bl. Panně Marii, kterou vroucně miloval a ctí, a hle! rozum jeho byl neobyčejným světlem tolik osvěcen, že nyní, ač dříve nejjednodušších zásad filosofie nemohl pochopiti, zcela hravě největší obtíže překonal a ve filosofii úžasně prospíval. Brzy rozšířila se pověst o jeho učenosti daleko široko a pronikla za hranice španělské do nejzazších

krajin křesťanských. Pro svou učenost nazván byl od papeže Benedikta XIV. »Doctor eximius« »znamenitý doktor« a od jistého biskupa z Coimbry »Augustinem« toho století. A tento učenec slavný a veliký pravil krátce před svou smrtí, že by volil za jediné »Zdravas Maria« pozbytí všech vědomostí svých.

(*Werner: Leben des Franz Suarez.*)

22. Bartholomaea Capitanio a „Zdravas Maria.“

Bartholomaea Capitanio narodila se v Loveru, vsi na jezeru Izeo, dne 13. ledna 1807 a, když dosáhla půl dvanácti roků, byla dána jeptiškám v téže vsi na vychování. Ještě nebyla dlouho v dotčeném ústavu, tu se stalo, že jedna z učitelek, jsouc plna péče o zdar dívek sobě svěřených, horlivě k nim mluvila o vychování náboženském, o potřebě, času svého užívati svědomitě a spolupůsobiti s milostí Boží, jakož i o jiných dobrých věcech. Najednou zvolala: »Dívky, která z vás by chtěla býti první světicí?« Na otázku svou dostala za odpověď z hrdélek všech dívek: »Já, já, já!« Byl to milý spor nezkažených a dobrých andílků těchto. Každá z nich chtěla nejprve světicím náležeti. Učitelka byla tímto svatým sporem na výsosť dojata a, by dívky upokojila, kázala přinéstí nejstejná stébla a pravila: »Ta dívka bude světicí nejprve, která sobě nejdelší stéblo vytáhne.« I táhly tedy losy, a los padl na Bartolomějku. A jak to navlékla Bartolomějka, aby nejdelšího stébla se domohla? Ona se přiznala učitelce. Když totiž dívky se shromáždily, aby los rozhodl jejich spor, modlila se horlivě ku Matce Boží »Zdravas Maria,« aby ji vzala ve svoji ochranu, by nejdelší stéblo vytáhla, a slibovala sv. Panně, že chce vše vynaložiti, aby se stala světicí. Stalo se po její vůli. »A od těch dob,« doložila Bartholomea; »chovala jsem v srdci mém něžnou úctu ku své Matce, Panně Marii, a měla jsem v Její přímělu důvěru převelikou.«

Tatáž Bartholomaea byla později zakladatelkou ústavu, jenž slul »Ústav dcer lásky křesťanské,« který podřídila ochraně Blahoslavené Panny. Umřela ve svém 26. roku v pověsti světice. Rakev její nesly panny v bílém rouchu, a nesčíslné množství doprovázelo ji ku hrobu. Umřela dobrá tato dívka jako dcera, podobná Máteři nebeské, a nepochybně že u jejího lože stála Rodička Boží, jakož to vezdy činívá, kdykoli se na věčnost ubírá někdo z věrných synů Jejích nebo dcer nábožných. (*Dr. A. Lenz: Litanié loretanská.*)

23. Sv. Tomáš Aquinský a „Zdrávas Maria.“

Sv. Tomáš Aquinský byl od útlého mládí horlivým ctitelem Bl. Panny Marie. Vypravuje se o něm také tento příklad, z něhož bylo lze předvídati, jak vroucně a něžně bude sv. Tomáš nebeskou Matku milovati. Stalo se totiž jednou, že matka jeho Theodora odešla do lázní, nechavši malého Tomáše s chůvou za sebou přivést. Tu zpozorovala chůva v ruku dítěte lístek papíru, nemohouc pochopiti, jak se mu dostal do ruky. I začala chlapci ruku otvírati, ale on plakal a nedal si ji otevřít. Musila ho tedy nechat, až přišli za matkou. Matka byla na to upozorněna a proto byla zvědava, co by to chlapec v ruce měl. Otevřela ruku, ač chlapec plakal a křičel, vzala svinutý lístek papíru, rozvinula, a na něm bylo napsáno: »Ave Maria.«

(Jana Bílého: Legenda.)

24. Sen blahoslaveného Tomáše Kempenského.

Ctihodný Tomáš Kempenský již v útlém svém mládí dal nepopíratelné důkazy o neobyčejné zbožnosti; hlavně velikou lásku a úctu choval v srdci svém k Blahoslavené Panně Marii a neuplynul ani jeden den, aby nebyl jí jistý počet »Zdrávasů« obětoval. Než s nebezpečnými lety mladickými ochabovala v něm ona vroucí zbožnost čím dále tím více. Když jednou večer se modlil a poněkud více ducha k modlitbě sebral, tu nahlédl hlouběji do svého nitra a poznal s bolestí a k svému zármutku, že na cestě ctnosti a bázně Boží místo do předu — dozadu kráčí. A v zármutku svého srdce obviňoval samého Boha, že mu odnímá milost, ho opouští a lásky otcovské zbavuje, která by jinak blaživě v jeho srdci působiti mohla. Nerozumný mladík mluvil proti Bohu, jakoby Bůh k němu svoje smýšlení byl změnil. Za těchto myšlének usnul. Tu však podivuhodný sen upozornil ho na jeho chybu, že tak o Bohu osmělil se smýšleti. Zdálo se mu, jakoby byl v nějaké veliké místnosti, kde se vyučovalo, a jakoby se svými spolužáky pozorně poslouchal. A v té viděl, kterak Královna nebeská na oblacích se zářícím a oslňujícím obličejem a v bělostném rouchu sestupuje do oné místnosti. I chodila po místnosti, u každého z jeho spolužáků se zastavila, přelaskavě s ním mluvila a důkazy své mateřské lásky na jevo dávala. Vida to bl. Tomáš čekal velice netrpělivě, brzy-li přijde Blahoslavená Panna k němu, a proto toužebně k Ní pohlížel. Konečně stanula Božská Matka před ním. Avšak nepohlížela na něho

tak laskavě, tak mile, jako na ostatní jeho spolužáky, nýbrž pohled Její byl vážný a přísný. A tu činila mu výčitky, že jest vlažný ve službě Boží a že ještě k tomu ke všemu v modlitbě své si stěžoval, jakoby Bůh ho byl opustil, kdežto zatím sám jest vinen, poněvadž ochabl ve ctnosti a své zbožné smýšlení změnil. Po této mateřské domluvě opustila Blahoslavená Panna mladíka překvapeného a — zmizela.

Bl. Tomáš se probudil — ale nejen k novému dni, nýbrž také k novému životu. Od onoho okamžiku rostla jeho láska k Bohu a k Panně Marii den ode dne a modlíval-li se před tím často »Zdravas Maria,« modlíval se je nyní ještě častěji a neobyčejně vroucně.
(*J. Christen: Ave Maria.*)

25. Sv. Johanna z řádu Karmelitek.

Sv. Johanna z řádu Karmelitek byla velikou ctitelkou Blahoslavené Panny Marie a ráda Ji vzývala pozdravením andělským. Prála-li si nějakou neobyčejnou milost, pomodlila se patnácte tisíc »Zdravasů« a ukončila každé sto modlitbou »Zdravas Královno;« k tomu připojila chvalozpěv »Zdravas hvězdo mořská.« A s jakou vroucností a zbožností připravovala se na svátky Marianské! V den před slavností Panny Marie pomodlila se vždy tisíckrát »Zdravas Maria« a na svátek sám hodinky Marianské sedmkrát. Když jednou svému zpovědníku o tomto způsobu uctívání Blahoslavené Panny Marie se zmínila, chtěl svatý muž přesvědčiti se, jak osvědčí tato ctitelkyně Panny Marie svou poslušnost. Naporučil jí, aby v den před Nanebevzetím Panny Marie toliko jednou »Zdravas Maria« se pomodlila na místě tisíckrát, jak obyčejně činívala. A hle, sv. Johanna uposlechla! Než zbožnost její při tomto jediném »Zdravas« byla tak veliká, že celou noc u vytržení a hlubokém rozjímání strávila. A tak po celý svůj život neustala Marii Pannu pozdravením andělským ctíti a vzývati. Ano i po smrti zjevila se jedné spolusestře v klášteře a jí modlitbu tuto doporučila pravíc, že modlitba sv. růžence, poněvadž v ní tolikrát »Zdravas Maria« se opakuje, jest nejlepší obětí, jaká se může Matce Boží přinést. (*J. Christen: Ave Maria.*)

26. Jak mocná je modlitba „Zdravas Maria.“

Jistý mnich byl vyhlášeným kazatelem. Daleko široko roznosla se pověst o výborných kázáních, která konával, a která měla za účinek, že mnozí a mnozí posluchači se obrátili a polepšili. Kázání

jeho byla také čteně navštěvována nejen od domácích, nýbrž i od cizinců. Mnich-kazatel měl radost, že kázání jeho se tak líbí a tolik posluchače dojmají. Tím byl také horlivější a tím s větším ještě zápalem slovo Boží hlásával. Jednou však dostalo se mu zjevení, kde bylo mu oznámeno, že blahodějný účinek oněch kázání nesmí přičítati sobě, nýbrž že všechno to jest zásluhou oněch »Zdrávasů,« které se prostý mnich, doprovázející kazatele na kazatelnu, za šťastný výsledek kázání modlil na schodech vedoucích ku kazatelně.

(*P. Huquet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau I. Bd.*)

27. Jak velice jest milo Bl. Panně Marii pozdravení andělské.

Blahoslavený Gonsalvo d'Amarante byl velikým ctitelem Bl. Panny Marie. Procestovav jako poutník svatá místa vrátil se do své domoviny a umínil si, že bude živ jako poustevník. I postavil na osamělém, pustém místě, zvaném Amarante, kapličku, kterou Matce Boží zasvětil. Zde trávil svůj život tím, že modlival se k Bl. Panně Marii, kapličku čistil, oltář zdobil a v blízkých osadách kázával. Při tom však nevěděl, líbí-li se tento způsob jeho života Pánu Bohu a Panně Marii. Když se jednou v noci na Velikonoční pondělek modlil před oltářem Panny Marie a Ji prosil, aby pochybnost jeho objasnila, tu zjevila se mu pojednou jsouc ozářena nebeským leskem. Pak zaslechl hlas: »Jdi, Gonsalvo, a vyhledej řád, kde konávají se ke mně vroucí modlitby, začínající a končící pozdravením andělským. Toť jest řád, který je mi nejmilejší a v němž i ty mi máš sloužiti.« Gonsalvo dlouho a dlouho hledal tento řád, až konečně našel ho ve Vilmarano. Vstoupiv tu do chrámu ctihodných Otců z řádu kazatelského v okamžiku, kdy se modlili hodinky Marianské slyšel, že začínají je i končí pozdravením andělským. Prosil tedy snažně, aby ho do toho řádu přijali. Byl přijat a sloužil tu ustavičně Bl. Panně Marii, která mu prokázala tu milost, že se mu zjevila a v hodině smrti byla mu nápomocna. (*J. Christen: Ave Maria.*)

28. Zázračné účinky modlitby „Zdrávas Maria.“

Jistý řeholník, jménem Salvator, byl velikým ctitelem Bl. Panny Marie a hlavně Ji uctíval modlitbou »Zdrávas Maria.« Panna Maria pak nenechala tak horlivého ctitele bez odměny již zde na zemi.

Vyprosila totiž zbožnému řeholníku dar zázraků. Tak stalo se, že jda v městě Fortose za almužnou, byl požádán od jednoho vznešeného pána, aby zavítal do jeho domu, že mu nebezpečně roznemohlo se dítě, aby je tedy uzdravil. Salvator vyhověl tomuto přání. Přišel vložil na dítě ruku a pomodlil se nábožně »Zdravas Maria,« a hle, ještě večer uzdravilo se dítě. Jindy zase uzdravil dívku, která trpěla zimnicí, rovněž modlitbou »Zdravas Maria.« Opět jindy poručil němému od narození, aby se pomodlil »Zdravas Maria« požehnáv ho sv. křížem, a hle, němý nabyv řeči, ihned se zbožně modlil: »Zdravas Maria.«

(*Ott. Marian.*)

29. Podivuhodně zachráněn.

V jednom městě žila nábožná rodina. Jediný syn této rodiny byl od zbožné matky dobře vychován. Obzvláště hleděla mu matka — velická ctitelkyně Panny Marie — hluboko do srdce vštípití úctu a lásku k nebeské Matce. Od malička navykala ho ku zbožným modlitbám k Panně Marii, sama předcházejíc dobrým příkladem. Mimo jiné modlitby modlívala se se svým miláčkem ráno i u večer třikráte »Zdravas Maria« a pak připojila modlitbičku: »Ó Maria, Tobě se cele obětuji; obětuji Tobě svoje oči, uši, ústa, srdce, obětuji všechno, co mysliti, mluvití a konati budu, ukaž se mou Matkou a chraň mne jako statek svůj.« Tuto modlitbu říkával i syn. A modlíval se jí i když vystudoval a stal se úředníkem u jednoho vyslance. Matka zatím zemřela. Mladík ve světě zvlažněl a bývalá jeho zbožnost dávno vymizela z jeho srdce. Žil vesele, jak viděl žítí své soudruhy a z hříchu si docela nic nedělal. Přece však nezapomínal na ony »Zdravasy« a kratičkou modlitbu k Panně Marii. Stalo se jednoho dne, že vyslanec i s naším mladíkem byli na honě. Honili do večera, a tu je zastihla hrozná bouře. Chtějíce se uchrániti před bouří tou, uchýlili se do jednoho příbytku, jež v lese našli, a tam vyžádali si nocleh. Spali oba v jedné světnici. Oba byli unaveni, a proto toužili po odpočinku. Vyslanec ulehnuv za okamžik usnul. I mladík onen ulehl, ale vzpomněv si, že nevykonal své modlitby, vstal, poklekl a obyčejnou svoji modlitbu se pomodlil. Pak teprve ulehl a za okamžik usnul. Bouře zatím hrůzou naplňovala celou krajinu. Jak usnul, zdálo se mu, že umřel a duše jeho octla se před soudnou stolicí Boží. A sotva se octla před Soudcem spravedlivým, tu vidí, že tam před ním přišla jiná duše a ta — pro

své hříchy byla zavržena. Zachvěl se, neboť poznal, že to duše jeho soudruha. Nyní přišla řada na něho. Vidí váhu; na jedné straně dobré skutky, na druhé hříchy. Váha s hříchy klesá dolů. Tu objevila se před soudem jeho matka a položila své slzy na váhu dobrých skutků, ale váha s hříchy pořád jest těžší. Přichází Panna Maria a klade na váhu dobrých skutků všechny ty »Zdrávasy« a »modlitbičky«, které ke cti Její se byl pomodlil, ale nic nespomáhá, váha s hříchy ještě převažuje dobré skutky. Matka jeho kleká před pannu Marii a prosí, prosí za smilování pro svého syna. Panna Maria klade na váhu sebrané slzy rodné jeho matky, — ale váha s dobrými skutky zůstává nahoře, neklesá dolů. Tu naklonila se Panna Maria nad váhu a z každého oka uronila jednu slzu — a — váha s dobrými skutky převážila hříchy. V té zavzněla rána. Mladík se probudil a vidí, že vyslanec leží blízko něho mrtev, hrom udeřil a ho zabil. Mladík se až zachvěl. Vzpomněl si na sen a poznal v něm výstrahu. A vskutku sen ten nezůstal bez účinku. Neboť od té chvíle započal mladík zase zbožně žíti a tím vroucněji přilnul k nebeské Matce, již neustal ctíti a vzývati po celý svůj život.

(Echo der Annalen von Lourdes roč. 6. 1886.)

30. Jediné „Zdrávas Maria“ zachránilo dívku.

Dne 7. května r. 1868. o 10. hod. před polednem udál se v Berlíně strašlivý výbuch ve skladě mydlářském následkem vyproudivšího se plynu. Neštěstí bylo hrozné; stavení vyletělo do povětří; z osob, které právě byly ve skladě tom, tři zůstaly na místě mrtvy, 17 bylo těžce raněno, z nichž tři záhy zemřely. Jak řečeno, bylo to v květnu a od katolíků berlínských konala se s utěšenou horlivostí májová pobožnosť. »Šel jsem,« tak píše očitý svědek, »k večeru na májovou pobožnosť. Přicházím ke kostelu, a tu vedle mne kráčí děvče podle obleku chudobné; neslo překrásný věnec z kvítí a hořce plakalo. I tázal jsem se jí, co se jí stalo, že tak usedavě pláče, a tu dalo mi děvče následující odpověď: »Ach, kterak bych neplakala, poslyšte, co se mi stalo. Dnes ráno byla jsem od své paní poslána do mydlářského skladu, kdež se to veliké neštěstí stalo. Na cestě šla jsem vedle chrámu Páně, a tu mi přišlo na mysl: Vejdi a pomodli se »Zdrávas Maria,« večer nemáš beztoho kdy, abys šla na májovou pobožnosť. I uposlechla jsem toho vnitřního hlasu, vešla jsem do chrámu, pomodlila se »Zdrávas Maria« a

chvátala pak do mydlářského skladu. Právě když jsem se blížila k tomu domu, stal se onen strašlivý výbuch. Kdybych nebyla se zastavila v kostele a nebyla se pomodlila ›Zdrávas Maria,‹ byla bych mezi nešťastnými buď zahynula nebo aspoň se poranila. A proto přináším tento věnec na poděkování té dobré Matce, Panně Marii, že mne zázračně zachránila.‹ To řekla a utírajíc si slzy radosti vstoupila s věncem do chrámu. S jakou vroucností asi modlila se pak ›Zdrávas Maria,‹ když sama na sobě zkusila, že totéž ›Zdrávas Maria‹ ji zachránilo! (Leo, *Stgsbl. Nro. 22. 1882.*)

• 31. Mladík zachráněn před smrtí dvanácti „Zdrávasy.“

Pustým lesem ubírali se tři mladíci. Najednou byli přepadeni rotou lupičů, kteří se na bezbranné mladíky vrhli s úmyslem, že všechny zabijí. Dva z nich už také zlosynové usmrtili, a nyní smutný osud čekal třetího. Ve smrtelných úzkostech padl ubohý mladík na kolena a prosil sepjatýma rukama nemilosrdných lupičův, aby mu dovolili napřed, než ukrutné dílo své vykonají, aspoň pomodliti se dvanáctkrát ›Zdrávas Maria.‹ Dovolili mu to. Byl to úchvatný, dojemný okamžik, kdy na zemi klečel mladík, maje ruce sepjaté, oči k nebi obrácené, v nich plno slz, a vysílaje k nebes Královně nejmilejší Jí pozdravy. Kolem dokola stáli lupičové osmáhlých tváří pozorující surovým pohledem modlíciho se mladíka, opodál pak dokonávali druzí dva cestující. Mladík modlil se pomalu, modlil se vážně a tak vroucně, jako snad nikdy v životě. Domodlil se a čekal nyní odhodlaně konec svého života. Než nikdo z lupičů nemá se k tomu, aby na mladíka rukou sáhl. Stojí tu jako strnulí. ›Jdi v pokoji,‹ zvolal konečně náčelník jejich k mladíkovi, a pak obrátiv se k ostatním lupičům řekl: ›Bratří, nyní otevřely se mi oči, opouštím tuto dráhu života, půjdu, abych vyprosil si odpuštění a započal nový život. Chcete-li, učínte taktéž, a na znamení toho odhodte svou zbraň!‹ Dořekl a odhodil všechny smrtící nástroje, jež měl u sebe. Než neučinil tak sám; i ostatní lupičové odhazovali zbraň a pak po různu rozešli se kraj světa, aby za spáchané zločiny se káli a životem kajicným, ctnostným na Bohu milosrdenství došli. A zajisté že došli, neboť vzývali zároveň ›Matku milosrdenství‹ a Ta nikomu své pomoci neodepře.

Viděli, jak mocně působilo oněch dvanácte ›Zdrávasů,‹ jež se zbožný mladík pomodlil. (Srv. *Smída: Repertorium.*)

32. Ptáček a jeho „Zdrávas Maria.“

Ctihodný Otec Hunolt vypravuje v jednom spise podle svatého Melitona následující zajímavý příběh. Jistá zbožná osoba měla špačka, kterého si vycvičila a naučila říkati slova: »Ave Maria!« (»Zdrávas Maria!«). Kdykoli někdo zaklepal na dvěře bytu, zvolal ptáček ihned: »Ave Maria!« Promluvil-li kdo k němu, zazpíval opět příjemně: »Ave Maria!« jakoby těmito slovy dáti chtěl odpověď. I stalo se jednou, že nešťastnou náhodou otevřena zůstala dvířka u klece, a také okno u světnice bylo otevřeno. Milý špaček použil této příležitosti a vyletěl z klece a oknem ze světnice — na svobodu. Poletuje sem tam v Boží přírodě a těše se ze své svobody spatří najednou dravého ptáka, který sem tam nad ním krouží a hledí o jeho bezživotí. Všecek ustrašen poletuje ubohý špaček a hledí se před dravcem uschovati. Než nadarmo! Nebezpečí jest čím dál větší, dravec už docela blízko a již chystá se na ubohou kořist. V té vycvičený ptáček zašveholí ze všech sil: »Ave Maria!« — a dravec neobyčejným tímto hlasem jsa jaksi překvapen obrátí se, odletí, — a špaček zachráněn. Všecek se třesa přiletěl ptáček opět do své klece a jako na poděkování volal tím častěji svoje »Ave Maria!«
(Hunolt, *Predigten.*)

33. Matčina modlitba „Zdrávas Maria“ obrátila nezdárného syna.

Slunce chýlilo se k západu. Poslední paprsky pozlacovaly ještě modravé vlnky jezera, v záři jich stkvěla se vysoká okna nedalekého kláštera, ještě třpytily se v nachovém lesku jejich vrcholky hor, — jakoby v hávu nádherném loučily se s odcházejícím vládcem blankytu nebeského.

Tu vyřítil se divoce mladík z malé chaty pobřežní, mile opletené divokým vínem a sítěmi rybářskými. Křik a hlasitý pláč zazníval z chatky, jinoch však jakoby neslyšel toho všeho, prudce odvázal člunek a několika vzmachy vesla octnul se na houpavých vlnách tichého jezera. Klid a mír přírody příkrou tvořily protivu s divou bouří burácející v nitru jinochově a s vírem náruživosti, v rysech obličeje jeho vystupujících.

»Nechci a nechci,« mluvil sám k sobě. »Co vědí ti staří o štěstí! Člověk musí života užiti! Do světa!« — Než nucený výkřik radosti zmizel mu na rtech, když dvěře vzdalující se chatky otevřely se a bledá postava ženy stanula na opuštěném břehu.

»Josefe!« zvolala hlasem, který jinochovi až do hloubi duše pronikal. »Josefe, vrať se! Poslyš, co ti matka tvá praví! Nikdy ani slova příkrého ti neřeknu, zanecháš-li jen bohopustého života svého. Vrať se, Josefe, vrať se!«

Mladík jakoby neslyšel. Rychlé, mohutné údery vesla přehlušovaly žalostné kvilení a volání matčino; již mizela rodná chatka v mlze večerní a mdle toliko ozývalo se večerní tišinou žalostné: »Vrať se, vrať se!«

Z klášterní věže zazněl zatím zvonek, pozývající k večernímu »Anděl Páně.« Mile a konejšivě nesly se svaté zvuky jeho dojmavým klidem večerním. Bolem přemožena klesla utrápená matka na břehu a jala se modliti; ach, v okamžiku právě minulém ztratila syna svého, a syn ten byl člověkem zlým, zhýralým!

Jinoch plující po jezeře neslyšel však ničeho, necítil ničeho. Úmysl opustiti dům otcovský zůstal nezměněn. Chtěl zbaviti se ustavičných nářkův a výčitek matčiny, která nemohla se dívati na život jeho zpustlý a ničemný. V cizině doufal radosti a štěstí najíti, a proto pryč z domu rodného!

Když dozněly hlaholy zvonku a ubohá matka povstala od modlitby, přikrývala již temná mlha noční krajinu i jezero; jen z dálky ozývaly se ještě temně údery vesla, a když i ty utichly, vrátila se se srdcem sklíčeným do chatky.

Než nezdárný syn nenašel ve světě štěstí ani radosti. Lidé ujali se sice silného a jarého jinocha, avšak tím ničeho tento nezískal, musel poslouchati lidí, kteří ho nemilovali. Mnoho radostí divokých, mnoho požitků nevázaných přinesl mu bouřlivý život jeho, avšak srdce zůstávalo při všem tom úžasně prázdným. Mladík náš necítil se šťastným ani spokojeným, poněvadž nemohl býti spokojen sám se sebou.

Léta uplynula, a očekávané štěstí se pořád ještě nedostavovalo. Místo něho však jiný host zavítal v rozervané srdce, a tím byla lítost. Vřele vzpomínal na matku, kterou opustil, jejíž napomenutí si nevážil, jejíž lásku nohama nelítostně šlapal. Pustým a prázdným objevil se najednou celý dosavadní život. Ve světě nenalezl klidu ani pokoje, — snad za zděmi klášterními spíše ho dojde. Vstoupil v zemi cizí do kláštera.

Opět prošla řada roků — tentokráte v modlitbě a cvičeních duchovních. Než onen svatý pokoj dosud nechtěl zavítati v srdce

zbouřené. Kdykoli volal zvonek bratry ku společné modlitbě večerní, k uctění Panny Nejsvětější, vždy pocítil mnich náš bodnutí u srdce. Nevýslovná touha po domově svírala ztrápenou duši jeho. Ještě jedenkrát chtěl spatřiti milou tvář dobré matky a odprositi ji za všechny starosti a trampoty, které nezdárným chováním jí byl připravil.

Konečně mělo toto přání jeho vyplněno býti. Z vůle představených měl se odebrati do kláštera, položeného u milého jezera. S nejsladšími pocity vstoupil obrácený syn na půdu otcovskou. Titéž velikánové horští zdvihali zasněžené vrcholky své k modravému nebi, v témže klidu velebném stála dosud mohutná pohoří alpská, s touže lahodou zaznívaly zvonce pasoucího se dobytka i výkřiky pastýřů. Z veselého, bujného jinocha stal se však zatím vážný a opravdový. Úplně změněn vracel se do svého domova.

Útulný, maličký domek matčin, sítěmi rybářskými a divokým vínem opletený, opět jevil se zaroseným zrakům. Na břehu seděl však u člunu statný muž, s radostným a spokojeným popěvem na rtech, popravuje strhané sítě. V práci svou pohřížen nepozoroval ani blízcího se mnicha, jemuž při každém kroku srdce silněji bilo a dech se úžil. Na pozdrav mnichův uctivě se zvedl rybář, přichozí však vřele chopil se ruky jeho a hluboce dojat tázal se: »Urbane, neznáš mne již?«

»Ježíš, Maria, nejsi ty bratr můj Josef? Anežko, Anežko!« pln radosti volal rybář, obraceje se k nedalekému domku.

Mnich vážně tu stojí a čeká dychtivě, kdo asi z chaty vyjde. V tom vyběhla z domku svižná dívčinka ochotně dotazujíc se otce, čeho by si přál.

»Tvůj strýc Josef se vrátil,« volal rozradostněný otec, »náš Josef opět jest doma.«

Na ta slova otevřelo se malé okénko chatky a bledý, ustaraný obličej objevil se mezi svěží zelení — a třesoucí se hlas volal: »Josef?«

Byla to matka. Žila dosud a milovala ještě nezdárné dítě své, vždyť láska mateřská neumírá. S bolestným povzdechem: »Odpusť, odpusť!« vrhl se syn na šíji matčinu. Než tato dávno již byla odpustila a zapomněla na křivdu sobě učiněnou. Nyní uhostil se pravý mír v srdci synově, vědomí vykonané povinnosti a zadostučinění blažilo jej nanejvýš. A andělé nebeští radovali se nad hříšníkem, pokání činícím. Radostné chvíle zavítaly do pobřežní chatky. Na

večer odváželi Urban a Anežka navrátilšeho se Josefa do blízkého kláštera, kde budoucně zůstávati měl, na blízku matky, bratra a milých příbuzných.

Večerní slunce ozařovalo opět modravé vrcholky hor, tisíci barvami hrály čtveračivé vlnky jezerní, zlatem stkvěl se kříž na věži klášterní, zvuky zvonku opět se ozývaly k uctění Panny Největější — právě jako před léty. Tiše modlí se tři duše na kolébavém člunu, nábožně vzpomínají oné Matky přesvaté, která také mnoho milovala i trpěla. Na břehu pak klečí stará matka a svadlýma rtoma šeptá vroucí »Zdravas Maria« — syn její, kterého měla za ztraceného, změněn se jí navrátil.

Všechno to bylo jako prve, jen že pod řeholním rouchem synovým tlouklo srdce spokojené a vnitřní hlas mu pravil: »Pošetilče, proč hledal jsi štěstí mimo sebe? Štěstí najíti lze toliko v srdci vlastním. Jen ten, kdo dobře činí a hlasu svého svědomí poslouchá, naléztí může radost a spokojenost nejen ve víru světa, ale i v tichém kruhu lidí dobrých, milujících.«

Každodenně, když zazněly zvuky večerního klekání, otvíralo se okénko rybářského domku a bystré oko dobře rozeznati mohlo bledý obličej staré matky, pohlízející ke klášteru, kde dítě její meškalo.

Jednoho dne však zůstalo zavřeným a bratr Urban vezl Josefa k smrtelnému loži drahé matky. Při prvním hlaholu večerního klekání zavřelo se oko její navždy. Dotlouklo srdce mateřské, a duše její vznesla se mezi kůry andělské, kde věčná píseň ku počtě nebeské Královny zaznívá.

(Květy Marianské. 1891.)

34. „Zdravas Maria“ zachránilo mladíka před časnou i věčnou smrtí.

V jistém městě štýrském byl syn jakéhosi kupce. Z domova dostalo se mu dobrého vychování, ale poslán byv do blízkého města, by se vzdělal na realné škole, brzy pozbyl křesťanského smýšlení. Zlé tovaryšstvo a zlý příklad mnohých stran působily účinně na jinocha. Oddal se všeliké prostopášnosti. Čas, kdy se měl učit, mařil zahálkou a toulkou. Nemodlil se, sv. svátosti přijímal jen proto, že zákonným pro školy zařízením byl nucen. Rodiče nepostačovali mu dávatí peněz, až i bylo jim vzíti jej domů. I před jejich očima nepřestával žiti prostopášně; všechno napomínání i trestání bylo nadarmo.

Zármutek a starosti připravily rodiče bezmála o život, i nevěděli si rady s nezdárným synem. Matka, velmi pobožná, plakala celé noci a poroučela ho ustavičně Panně Marii, útočišti hříšníků. Nemohla si ani na mysl připustiti, že syn, jemuž hned v mládí vštěpovala velikou důvěru k Panně Marii, a jenž do patnácti let dával na jevo pobožnost k Rodičce Boží, mohl by nyní prostopášně dále žíti, aniž by Maria Panna jeho ubohé duše se ujala.

Jednoho dne vydal se syn na cestu pro zábavu daleko přes pole a zdržel se jak obyčejně dlouho, až přes půlnoc. Když byl ušel kus cesty, zahřmělo, bouřka se blížila víc a více, a než přišel do polovice lesa, shrnula se nad ním. Hromy a blesky se stíhaly strašně, jakoby nastával soudný den. Bouřlivý vítr ohýbal i vyvracel stromy, a déšť se jen lil z černých mraků. V této době bylo lehkomyslníku velmi teskno; nevěděl, kde by se skryl a zachránil. Posléze maně zastavil se a pod stromem hledal ochrany. Blesk na okamžik zjasnil místo, a přichozí uzřel před sebou sloup a na něm vpodobnění líbezného Panny Marie. Umyslil a řekl si v úzkosti srdce svého: »Musím zase jednou pomodlit se ‚Zdravas Maria‘.« Popošel ke sloupu a modlil se. Sotva že se domodlil, prásknutím vjel blesk do stromu, pod němž před chvilkou stál. Třísky se rozletěly, strom celý rozpoltěn. Nešťastník byl by zahynul, kdyby byl zůstal pod stromem. Ochrany dostalo se jeho tělu i duši. I pocítil hned zvláštní pohnutí v duši své; litoval tak srdečně svých hříchů, že brzy horké slzy proudily se mu po lících. Ustrašen pozdvihl ruce k obrazu Marie Panny a přísahal svatosvatě, že se polepší! »Ty, nebes Matko, mne jistě neopustíš,« tak vzdychal, »když se obrátím.« V oné hrůzoplenné noci také pozemská matka modlila se za syna; vstala a poroučela ho »Útočišti hříšníků.« Že modlitba a slzy její nebyly nadarmo, poznala hned druhého dne z chování synova, jenž byl zcela zjinačen. Odprosila se rodičů s usedavým pláčem a svatosvatě sliboval, že se polepší. V neděli na to přijal sv. svátosti tak zbožně, že všichni přítomní byli povzbuzeni, a od té doby byl stkvělým vzorem a příkladem ctnosti.

Takovým způsobem dvě matky toho mládence zachránily, pozemská modlitbou a nebeská mocnou přimluvou u Boha.

(*Frant. Musil: Rok Marianský.*)

35. Modlitbou „Zdravas Maria“ zázračně obrácen.

Před několika lety byl ve Strassburgu jistý kněz požádán, aby jednoho nemocného pána, bývalého svého spolužáka, navštívil a ho ku přijetí sv. svátostí přiměl, poněvadž sám, ač blízek jsa smrti, učiniti tak nechtěl. Kněz ihned šel a přišed k nemocnému, brzy poznal, že má před sebou křesťana, jenž dávno již vírou opovrhl; použil tedy všech prostředkův, aby zatvrzelé srdce nemocného obměkčil, avšak marně. Konečně odevzdal nemocného přimluvě Marie Panny a žádal ho, aby alespoň »Zdravas Maria« pobožně se pomodlil. I učinil nemocný tak a za několik dní žádal již sám zpovědníka a přijav svaté svátosti velmi zkroušeně a nábožně brzy na to kajicně skonal. *(Škola Božsk. Srdce Páně. 1872.)*

36. Spustlý mladík obrácen modlitbou „Zdravas Maria.“

Jistý mladík byl velice spustlý, oddán jsa nepravostem všeho druhu. Pohoršení, jež svým hříšným životem dával, bylo veliké. Jediné, co dobrého činil, bylo to, že od malička měl zvyk, svou dobrou, zbožnou matkou vštípený, že se modlil denně k Panně Marii »Zdravas Maria.« Člověk by myslel, že modlitba tato, vycházející z tak hříšného srdce, byla by jako posměchem.

Najednou uprostřed bezbožného a pohoršlivého života navštíven byl nebezpečnou nemocí. Jakmile se místní farář dověděl, že nemoc onoho mladého muže jest povážlivá, navštívil ho a chtěl ho přiměti ku sv. zpovědi; avšak nemocný nechtěl o tom ani slyšeti a pravil bez obalu: »Musím-li umřít v této nemoci, nuže, ať umru tak, jak jsem byl živ, pak-li se pozdravím, nebudu žiti jinak, než jak až dosud jsem žil.« Takovou odpověď dal nešťastník vždy a každému, kdykoli se mu někdo o sv. zpovědi zmínil. Navštívilo ho více kněží, mezi nimi i řeholníci, ale žádnému z nich nepodařilo se ho obměkčiti a jinou odpověď od něho dostat. Takovým jednáním byli všickni na nejvýš dojati, a brzy neodvážil se už nikdo s ním o obrácení mluvit, aby snad nedal mu příležitosti k novým rouhavým výrokům. Jednoho dne navštívil ho jeden z jeho spoludruhů, který ovšem nebyl tak divokým prostopášníkem, jak onen nemocný, ba často ho i káral za jeho prostopášnost, a tu pravil k němu docela vážně: »Měl bys přece na to pomýšleti, abys se obrátil.« »Příteli,« odpověděl nemocný, »na to jsem příliš velikým hříšníkem.« »Ovšem,« pokračoval první, »jsi-li příliš velikým hříšníkem, pak se obrať k Bl.

Panně Marii, která jest Matkou všech hříšníkův.« »Ach,« zvolal nemocný, »modlím se sice denně ‚Zdravas Maria,‘ ale myslíš, že mi to co pomůže?« »Jistě,« odpověděl spoludruh, »což nemodlil jsi se v této překrásné modlitbě k Panně Marii: ‚Pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší?‘« A tu rozbřesklo se se v duši nemocného. »To je pravda,« zvolal všecek jsa změněn, »a poněvadž tomu tak jest, zavolej mi pana faráře, chci se zpovídati.« Při těch slovech vyhrkly mu slzy z očí, a bývalý prostopášník hořce se rozplakal. Tím hluboce jsa dojat, nemohl ani jeho spoludruh zdržeti se slz, a — v té vstoupil farář do světnice, chtěje ještě poslední pokus u nešťastníka učiniti, a byl nemálo překvapen, když viděl oba mladé muže tonouti v slzách. Když se otázal po příčině jejich pláče, odpověděl nemocný: »Oplakávám svých hříchů, Bohu žel, že tak pozdě.«

»Kterak je to možno,« divil se kněz, »kdo způsobil u Vás tento obrat?« »Panna Maria,« odpovídal nemocný, »tato předobrá Matka moje, otevřela mi oči a pohnula srdcem, nechce zajisté, aby věčně zahynulo.« »Chcete se tedy zpovídati?« volal radostně kněz. »Ano,« chci tak učiniti, a ať vstoupí kde kdo, aby vidouce moje pohoršení, slyšeli také moje vyznání a viděli moje polepsení.« »Toho není třeba,« odvětil kněz, »pohoršení, jež jste dal svým životem, budou odčiněna, když se roznese zpráva, že jste jich litoval a se vyzpovídal.« Mezi tím co vypravoval mladý přítel ustarané rodině, jaká změna se stala s jejich synem, vyzpovídal se nemocný s největší kajicností. Když pak na to farář provázen jsa množstvím zbožného lidu, přinesl Tělo Páně a nemocnému podal, promluvil několik slov a vysvětlil, kdo vlastně má zásluhu o jeho obrácení, že to Ona mocná Panna, kterou nazýváme: »Matkou milosrdenství« a »Útočištěm hříšníkův,« která tak skvěle odměnila nemocného, že se k Ní modlival »Zdravas Maria.« Při slovech těchto nezůstalo jedno oko suché, a když pak po ukončení posvátných obřadův i nemocný sebral všechny svoje síly a hlasitě pohnutým hlasem prosil všech přítomných za odpuštění, že dal špatný příklad svým hříšným životem a sebe pak zbožným modlitbám doporučoval, tu bylo slyšeti hlasitý pláč a vzlykot, a mnozí přítomní příkladem tím sami se obrátili. Za nedlouho skonala kajicně, s příkladnou trpělivostí. Účastenství při pohřbu jeho bylo tak veliké, že chrám Páně ani nestačil, aby pojal tak veliké množství. Zdálo se, že to není průvod pohřební, nýbrž průvod vítězný na oslavu nebeské Královny, Jejíž moc a milosrdenství všickni chválili a velebili.

(Scherer: *Exempel-Lexikon*. III.)

37. Modlitbou „Zdravas Maria“ přemohl mladík náklonnost ku hříchu.

Jistý mladík, jenž oddán byl hříchu nečistoty, šel v Římě ku sv. zpovědi a žaloval na sebe zpovědníku, že dopouští se hříchu proti sv. čistotě, a že nečistota stala se mu návykem a že jí nemůže odolati. Zbožný kněz měl s ubohým mladíkem útrpnost a poradil mu, aby hříchů svých upřímně želel a aby se utekl k Rodičce Boží a aby se k Ní až do budoucí zpovědi každého rána pomodlil zbožně »Zdravas Maria« a ochraně nebeské Královně se odevzdal. Mladík uposlechl té rady, aniž by se byl na počátku polepšil; avšak zpovědník opět ho povzbudil a opět doporučil ochraně Panny Marie. Brzy na to odebral se mladík na cesty do rozličných zemí a byl několik roků z Říma vzdálen. Když se opět do Říma navrátil, navštívil svého zpovědníka, a tu poznal zpovědník ku veliké své radosti, že mladík úplně se polepšil a zcela hříchu se vzdal. I otázel se ho, jak se to stalo, a tu mu odpověděl mladík, že Marii Panně děkuje za své polepšení. Podle rady jeho že se denně ráno modlil nábožně »Zdravas Maria« a pod ochranu Bl. Panny Marie že se odporoučel, a Ta že mu vyprosila milosti, že se vzdal úplně hříchu nečistoty, jemuž byl navykl, a nyní že každé pokušení proti sv. čistotě snadno přemůže.

(Pavel Segneri.)

38. „Zdravas Maria“ obrátilo hříšného muže.

Jistý voják oddán byl neřestem všeho druhu. Byl ženat, a hodná jeho manželka velice se nad tím rmoutila. Často se slzami v očích ho prosila, aby zanechal zlých společností, aby byl pamětliv své nesmrtelné duše, které připravuje svým hříšným životem věčnou záhubu. Ale spustlý voják měl srdce jako z kamene, byl nepřístupný dobrému napomenutí, a proto nedbaje slov své hodné manželky, žil prostopáše dále. Ubohá žena nevědouc si již rady, umínala si, že si obrácení svého muže vymodlí. Činila tak již dříve, kdy mnohou modlitbu na ten úmysl k Bohu a obzvláště k Bl. Panně Marii se byla pomodlila. Tím důvěrněji a vroucněji modlila se nyní a vyžádala na svém muži, aby každodenně, kdykoli spatří obrázek Panny Marie, pomodlil se k Ní »Zdravas Maria.« Muž to slíbil. Jednou ubíraje se opět do jisté společnosti, kde se hříchu dopouštěl, zašel si do kostela a spatřiv tu obraz Rodičky Boží poklekl a pomodlil se »Zdravas Maria.« Ale sotva tu modlitbu doříkal, byl pohledem

na Rodičku Boží, ana drží Syna Božího, tolik dojat, že lítost naplnila jeho srdce, počal plakati nad spáchanými hříchy a již nešel na ono místo hříchu, nýbrž vrátil se domů všecek jsa vyměněn a smířiv se potom s Pánem Bohem, byl příkladně živ, zůstav až do blažené smrti své vroucím ctitelem Bl. Panny Marie. *(Dle Pelbarta.)*

39. „Zdravas Maria“ obrátilo zatvrzelého zločince.

Před několika lety byl v Německu odsouzen jistý zločinec k smrti. Církev sv., tato pečlivá a starostlivá matka o všechny své děti, neopouští ani v tomto okamžiku svých věřících, a posílá i na popraviště svého sluhu, aby v rozhodném tomto okamžiku duši zločincovu zachránil. Odsouzenec nepřijav útěchy sv. náboženství v žaláři, veden byl na popraviště. Smutně krácel vedle něho kněz, jenž ve vězení nadarmo ho vybízel, aby se k Pánu Bohu obrátil a s Ním hleděl se smířiti. Již stáli na popravišti. Kněz obrátil se k nešťastníku a znova mu co nejlaskavěji domlouval, aby smířil se s Bohem. Zločinec ani neodpověděl. Kněz opět začal: »Za okamžik máte státi před soudnou stolicí Spravedlivého Boha, jak tam obстоjíte, když nyní Jeho milosrdenstvím pohrdáte?« Nešťastník opět stál nepohnutě; srdce tvrdé nad kámen. Kněz klekl na kolena a sepjatýma rukama se slzami v očích prosil, zapřisahal zločince, aby se s Pánem Bohem smířil, a když již nic nechce učiniti, aby se s ním aspoň »Zdravas Maria« pomodlil. Zločinec vida slzeti kněze a vida ho klečeti, vyhověl této prosbě. Modlili se. Kněz úmyslně modlil se pomalu a zločinec s ním. A sotva přišli ke slovům: »Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné,« tu zločinec propukl v hlasitý pláč a domodliv se, žádal kněze, aby ho připravil a pomohl se mu zpovídati. Kněz s největší radostí tak učinil. Zločinec pak velmi skroušeně se vyzpovídal a oplakávaje hříchů svých skonil klidně jako kajícnik, drže obrázek Rodičky Boží v ruce. — Tak obrátilo jediné »Zdravas« zatvrzelého zločince. *(Bovius)*

40. Modlitba „Zdravas Maria“ obrátila protestanta na víru katolickou.

V krajině tiherské, kde část obyvatelstva jest protestantská, trval ve vojenské službě jakýsi protestantský důstojník. Ačkoliv dobře byl vychován, zabředl přece již v mládí svém do nesčíslných

hříchů, zejména hřešil často proti šestému a devátému přikázání. Službou svou nucen byl sice v neděli a ve svátek katolické bohoslužbě přítomen býti, ano i své podřízené k tomu nabádal, avšak nekonečné svatosti a moci mše svaté nepochopil. Tu stalo se jednou, bylo to 3. února 183*, že důstojník ten, zabýváje se po celý den písemnými pracemi, večer kolem osmé hodiny ze své stanice odejel za příčinou dozoru v obor jeho služby náležejícího, mimo to také, aby navštívil ples, který byl v městě na druhém břehu Dunaje ležícím odbýván. Pro panující tehdy velkou zimu Dunaj byla na více místech zamrzlá, lidem i povozům přístupná. Přijed ku prvnímu převozu, nenalezl nikoho z převozníků doma: věda, že příliš nebezpečno jest ve tmě bez vůdce přes led jeti, poručil vozkovi, aby podél břehu proti řece asi malou hodinu k nejbližšímu převozu jel. Zde však slyše od převozníka, že převoz po řece s vozem jest možný, vzal tohoto s sebou; vůz jel před ním, on pak sám kráčel pěšky i s převozníkem. Když asi do středu řeky přišli, nutil ho převozník, aby si na vůz sedl, protože prý voda stojí nad ledem asi dvě stopy silným. Důstojník dal se přemluvit, důvěruje slovům zkušeného muže, a sedl s převozníkem a vozkou na vůz pranic nejsa znepokojován šploucháním vody.

Tu náhle vzkřikli vozka i převozník, uskočili na pravo a na levo s vozu, šli po ledě až k hlavám koní a pokoušeli se tyto pozdvihnouti, domnívajíce se, že koně na ledě upadli; tu vzpřímil se důstojník, pozoruje však, že vůz klesá, slezl beze všeho rozvážení s vozu, ponořil se však ihned až po krk v ledově studené vodě. Několikrát pokoušel se, aby se rukou na kraji ledu udržel, avšak marně, vždy svezl se s hladkého ledu dolů. Tu se obrátil a dal se vodou na dolní led nésti. Nával řeky, která na tomto místě asi 6 stop hluboká jest, stáhl ihned tělo pod led, tak že jen hlava vyčnívala. V tomto zoufalém postavení napadla mu myšlenka, kdyby se snad pod led dostal, vodu do sebe ssáti a takto smrt urychlit. Avšak předobrotivý Bůh, kterýž nechce smrti hříšníka, slitoval se nad ním. Převozník, který na blízku stál, přilezl až na kraj a uchopil ho za ruku: nemoha však pro slabost silně promoklé tělo vytáhnouti, zavolal na pomoc vozku, který vůz obešel, napřed převozníka za rameno a pak levou ruku tonoucího důstojníka uchopil. Nešťastník poznáváje, že pomocí těch dvou mužů snad již úplně se neponoří, držel se jich pevně rukou, nezvětšuje nikterak násilným taháním nebezpečné jich postavení, a tak podařilo se jim oběma

ponenáhlu zpátečním klouzáním tělo tonoucího na led vytáhnouti, až se sám vzpřímí a postaví mohl.

Ponechávaje jim starosti o povoz, běžel promoklý na břeh do chatrče převozníkovy, kdež zkřehlý na všech údech rychle promoklých šatů zbaven a do postele uložen byl.

Brzy za ním přišli převozník a vozka s několika lidmi, kteří jim z protějšího břehu na pomoc přispěli, a donesli jen něco málo věcí, které z kočáru mohli zachrániti. Po koních a vozu nebylo ani stopy. Důstojník probděl v horečném stavu noc, mohl již následujícího jitra na zpáteční cestu do nejbližšího města se vydati. Zde šel ke katolickému faráři, vypravoval mu krátce svou nehodu, kteráž se mu včera večer byla přihodila a prosil jej, aby na poděkování za zvláštní milosti sloužil mši sv. dávaje mu značnou část peněz.

Tato událost, zdálo se, učinila též v duši důstojníkově obrat k lepšímu; ale bohužel, činil sice dobrá předsevzetí, nevyprosil si však všemohoucí a spolupůsobící milosti Boží, nýbrž spoléhal v odvážené sebedůvěře na sílu vlastní. Tu ukázal mu Bůh, že člověk sám ze sebe ničeho dobrého vykonati nemůže. Brzy upadl důstojník do starých sítí ďábla a žil ve starém životě hříšném hůře, než dříve. Byl vícekrát na jiná stanoviště a působiště přesazen, až zničen na duši i na těle na dovolenou jíti musil, aby se zotavil a pozdravil. A tu nastal obrat. Modle se dle rady jednou „Zdrávas Maria,“ začal poznenáhla do katolického kostela k bohoslužbě choditi, poznával věčné pravdy víry katolické veden jsa osvěceným knězem a otcovským přítelem.

Tu stalo se, že na jedno oko úplně oslepl, pročez jako vysloužilýc dán byl do výslužby; týž ještě rok učinil vyznání víry katolické, ačkoliv tím sobě lásku a přízeň svých protestantských příbuzných odcizil.

(*Květy Marianské 1885.*)

41. Helvet obrácen modlitbou „Zdrávas Maria.“

V jisté moravské dědině žil helvet jménem Adam. Zůstal jediný z těch, kteří se obrátili na víru katolickou. On nechtěl tak učiniti. Bylo mu již 80 let, a tu místní farář velice rád by byl docílil, aby Adam na sklonku svého života přestoupil na víru katolickou. Šlo to náramně těžko, poněvadž Adam byl tvrdého srdce a proto nepřístupný jakýmkoli důvodům. Konečně požádal ho farář,

aby aspoň tu jedinou prosbu vyplnil, aby totiž kdykoli půjde vedle kostela, zasvěceného Bl. Panně Marii, pomodlil se: »Zdrávas Maria.« Starý Adam slibil to a činil tak. Starostlivý kněz pak sám sloužil za něho mši sv. a ve svých modlitbách na něho pamatoval. A hle! Hned jak poprvé Adam jda vedle kostela, »Zdrávas Maria« se pomodlil, neměl více pokoje; i netrvalo to dlouho, a stařec osmdesátiletý klečel v katolickém chrámu Páně před oltářem skládaje vyznání víry katolické. Brzy po té byl zaopatřen sv. svátostmi a klidně zemřel jakožto katolik. *(Moravan 1856.)*

42. „Zdrávas Maria“ obrátilo evangelika na víru katolickou.

Minulého roku mezi jiným složil stolařský tovaryš vyznání katolické víry. Způsob, jakým dospěl k tomuto vyznání, je zajímavý a poučný. Mladý ten muž narodil se z rodičův evangelikův a učil se řemeslu stolařskému. Po vyučení vydal se na cesty, a sice do M. doufaje, že tam najde práci. Než naděje ho sklamala. Po dlouhém doptávání odešel do nedaleké vesnice, kde aspoň trochu nabýval naděje. Obcuje často s katolickými tovaryši, slyšel o mocné přimluvě Panny Marie a naučil se také »Zdrávas Maria« a modlíval se modlitbu tu často. Chodě tak maně po cestě, našel kus pošpiněných novin. Aby si ukrátil čas, čte, a aj, najednou čte, že stolařský mistr v M. hledá pracovníka. Ihned se vrátil, šel k mistru a našel práci. Neostýchal se a vyznal, že našel tuto práci jen pomocí »Zdrávas Maria.« I počal v duchu svém přemítati, zdali není ta katolická církev pravou, hledal poučení, modlil se, až se přesvědčil a stal se údem jejím. »Zdrávas Maria« mu pomohlo v nouzi, přineslo mu milost pravé víry a zabezpečilo mu spasení.

(Skola Božsk. Srdce Páně 1888)

43. Dr. Hugo Lämmer a „Zdrávas Maria.“

Dne 21. listopadu r. 1858. složil učený protestantský bohoslovec Dr. Hugo Lämmer v Braunsbergu katolické vyznání víry. Brzy na to stal se katolickým knězem; nyní jest kanovníkem a professorem bohosloví ve Vratislavi. Slyšme příčinu jeho obrácení.

Důkladnými studiemi sprátelil se s katolickým náboženstvím. Mocněji však působil naň spis slovutného Albana Stolze »Der unendliche Gruss« (Neskonalý pozdrav), v němž se radí protestantu,

který po pravdě Boží opravdově dychtí, aby denně »Zdrávasem« Bl. Pannu Marii o Její přimluvu žádal. »Hle« — tak oslovuje Alban Stolz protestanta, — »snad cítíš ještě tajné hnutí k úctě Panny Marie, které jest ti přirozeno od tvých předků, kteří před 400 lety vroucně Matku Boží ctíli. A jestliže se osmělíš o tom přemýšleti, zdá se ti, jako bys slyšel starou píseň, které jsi se ve mládí naučil. Buď silný duchem: jako roztrhl Samson pouta Filistinů, tak roztrhni pouta předsudků, jimiž jsi již od mladosti opleten. Křesťanský rozum, hledá-li volně a věrně pravdu, přichází k úctě Mariánské. Vzmuž se tedy a začni ode dneška se modliti denně »Zdrávas Maria.« Čiň to jen měsíc. Uvidíš, že si jej po měsíci tak oblíbíš, že se ho modliti nepřestaneš až do hodiny smrti své.« Lämmer si umínil uposlechnouti této rady, a Matka Boží, která ještě nikoho neopustila, kdo Ji o pomoc vzýval, mu také pomohla. »Začal jsem« — vypravuje Dr. Lämmer sám, — sladké »Zdrávas Maria« se modliti a Pannu Marii o úplné obrácení se na víru katolickou prositi. Osten vědecké pýchy zmizel, na kolenou před křížem ve svém bytě dokonal jsem mezi modlitbou a pláčem vnitřní boje. Modlitba mne zbavila všech pochybností a, když jsem později na bránu církve zaklepal, mohl jsem k veškerému učení katolickému radostně říci: »Ano« a »Amen!«

(*Obrana víry 1887.*)

44. „Zdrávas Maria“ obrátilo protestantku na víru katolickou.

V liverpoolském časopise »Catholic Times« ze dne 9. listopadu roku 1883. vyšla následující pravdivá zpráva jednoho kněze z Lancashire:

Nedávno přišel do fary jakýsi dělník a přál si ihned se mnou mluvit. Privil, že není katolík, ale že by mi velmi byl povděčen, kdybych jeho manželku navštívil, která trpí úbytěmi a brzy zemře. Ptám se ho, je-li manželka jeho katoličkou, odpověděl mi, že není, ale že stojí na tom, aby mne viděla, o knězi jiného náboženství že nechce ani slyšeti. Dovědév se kde bydlí, navštívil jsem chudou ženu, která mne vlídně uvítala. — Pravila mi ihned, že jest o pravdivosti katolického náboženství přesvědčena a prosila mne, bych ji v náboženství katolickém vyučoval. Divil jsem se tomu, neboť jsem se dověděl, že nikdo z jejích známých, příbuzných neb sousedů katolíkem není. Ptal jsem se jí tudíž, zdali ví, že jsem katolický kněz; ona přisvědčila řkouc, že dobře ví, co mluvím a dělám. Počal

jsem hned s vyučováním a divil jsem se nemálo, jak pravdy náboženské snadno chápe. Poslouchala s dychtivostí a vše si pamatovala. Toužila po době, kdy bude moci sv. svátosti přijati.

Vida, že tak brzy ještě neumře, mohl jsem ji k tomu dobře připravit. Po šesti nedělích se poprvé zpovídala a před svou smrtí přijala vroucně svaté svátosti. Naléhala na svého muže, aby jí slíbil, že i on se stane katolíkem, a že jejich dvě děti po katolicku budou vychovány. Muž jí to slíbil a svému slibu také dostal. On sám přisouval své obrácení neobyčejné trpělivosti, s jakou jeho žena trapnou nemoc svoji snášela. Chtěl jsem se dovědět, čím asi ona žena své obrácení si zasloužila. Tázal jsem se jí, zdali před nemocí nějaký kostel katolický navštívila, nebo zdali s katolickým knězem mluvila, zdali umí »Otčenáš« ? — Na všechno odpověděla: Ne! Když jsem se jí ptal, zdali se tedy před spaním modlívala, odpověděla mi: »Když jsem byla malá, hrávala jsem si s katolickými dětmi a pochytla jsem od nich slova, která jsem každého večera před spaním odříkávala;« opakovala mi je: bylo to »Zdravas Maria.« Tajemství bylo tím vysvětleno; Matka Boží obrátila svoji ctitelkyni před smrtí na víru katolickou. Zmíněná žena zemřela smrtí příkladnou.

(Obrana víry 1887.)

45. Obrácení mladé protestantky.

Ve spisku nadepsaném »Zpráva o obrácení paní Louisy T.,« který ona paní r. 1832. sama sepsala a tiskem vydala, čteme, jakým způsobem se stala protestantka katoličkou. Když bylo oné paní 14 roků, náhodou dostala se jí do ruky katolická modlitební knížka, ve které našla mimo jiné modlitby také »Zdravas Maria.« Modlitba ta se jí tak zalíbila, že se jí na paměť naučila a od té doby často se jí modlila. Ačkoli se protestantští příbuzní této její pobožnosti smáli a jí za urážku protestantské víry prohlašovali, neustala přece od této modlitby. Pokud byla protestantkou, pocítovala v sobě vždy veliký nepokoj. Všecko, co protestantská víra má, se jí hnusilo; a neznala větších muk, nežli když jí bylo jíti do protestantského kostela. »V květnu r. 1831. v neděli« — tak vypravuje sama — »bylo mi dovoleno jíti do španělské kaple, která byla vedle naší a obcovati zpívané mši sv. Nikdy na to nezapomenu! Já, která jsem tak vysoko o sobě myslila, která jsem se ve velké a měkce vycpané stoličce v protestantské kapli pohodlně rozložila a nikoho vedle sebe

seděti nenechala, poklekla jsem zde pokorně; po celou mši sv. seděla jsem v dřevěné, všem přístupné stolici a naslouchala jsem s největší napnutostí kázání; bylo to první kázání, které jsem pobožně poslouchala. S protestantskou vírou počala jsem též pohrdati marnostmi světa. Na plesích bývala jsem jako rozumu zbavena, tančila jsem, štěbetala, smála se jako ostatní; ale když jsem při východu slunce domů přicházela, pohrdala jsem sama sebou; účes byl v nepořádku, květiny zvadly, šat zmotaný; hlava a nohy mne bolely; vrhla jsem se na židli, bych se svlékala a zvolala jsem k udivené své komorné: »To nemůže býti cíl, ku kterému jsem stvořena.« Co jsem této noci dobrého učinila? — co jsem dobrého slyšela? Samá marnost, samé bláznovství, samá bída a klam! V zábavách jsem nebyla nikdy šťastna, jen tenkrát cítila jsem jakousi úlevu, když jsem vyhledala samotu a pomodlila se několikrát »Zdravas Maria.« Tak vypravuje sama. Ale bylo třeba ještě prudších nárazův, aby se úplně obrátila, které se také dostavily. Brzy ji zemřel otec. Musila opustiti domov a vydala se s matkou na cesty; přišla též do katolických zemí. Zde měla příležitost mluvit s jistým katolickým knězem, který ji ve všem vyučil, co musí činiti, aby se stala katoličkou; ale její matka a příbuzní překáželi její úmyslu a kdo ví, jak by byla věc dopadla, kdyby ji Bůh nebyl navštívil těžkou nemocí. Ta ji ku konečnému provedení úmyslu přivedla. Když se pozdravila, zřekla se víry protestantské a stala se katoličkou. Ale to nebylo ještě všecko. Matka Boží učinila, že též její matka těžce se roznemohla, a následujíc příkladu své dcery, na katolickou víru přestoupila. Dcera pak jsouc puze milostí Boží, stala se jeptiškou a ve své celi klášterní ku cti Panny Marie obrácení své sepsala.

(*Mar. Blät.* 4. Heft 1884.)

46. „Zdravas Maria“ a sv. Bernard.

Jedním z nejhorlivějších ctitelů Marie Panny byl zajisté sv. Bernard, jenž zanícením nebeským oslavuje P. Ježku Boží v četných spisech svých. Týž světec měl obyčej od dětství svého, kdykoliv spatřil obraz Marie Panny, pozdraviti Matku Boží slovy: »Ave Maria!« (Zdravas Maria!). Jednoho dne provázel sv. Bernard jakéhosi vzácného hostě chodbami klášterními a v rozmluvě zapomněl jda kolem obrazu Panny Marie, svůj obvyklý pozdrav. Tu najednou slyší pronikavým hlasem slova: »Ave Bernarde!« (Zdráv buď,

Bernarde!). Hle! Rodička Boží pokynula svému ctiteli tímto způsobem prazvláštním, kterak zálibu velikou má nad pozdravem »Zdrávas Maria!« Od té chvíle stal se sv. Bernard nejhorlivějším ctitelem nebes Královny.

*(Dr. František Kolísek, vikář na dómě v Brně —
dle vypravování svého † otce, jenž slyšel událost
tu od jistého missionáře na kázání.)*

47. Jen jedno „Zdrávas Maria.“

Jest známo, že za hroznou francouzskou revoluci všechno bylo hlavně namířeno proti církvi a její sluhům — kněžím. Tisíce kněží vystoupilo na popraviště, ale ne aby nešťastným, ubohým zločincům poskytl útěchy sv. náboženství, nýbrž aby krvežíznivým zastancům falešné svobody sami padli za oběť. Jedním z těchto ctihodných mučeníků byl kněz jménem Raclot. Když veden byl dne 8. února r. 1794. na popraviště, přiblížila se k němu jistá paní, které bylo nejmilejší zábavou tropiti si z kněží smích. »Uvidíme,« pravila s ďábelským úsměvem, »bude-li tento zde míti také nějaké kázání.« Kněz pohledl na ni pohledem pronikavým a pravil: »Ach, pomodlete se aspoň za mne.« »Jak? já se modlit? a za vás?« zvolala udiveně bezbožná paní. »Ano, milá paní, pomodlete se aspoň jedno »Zdrávas« za mou ubohou duši, která nyní má předstoupiti před soudnou stolicí Boží.« »Dobře tedy,« pravila, »pomodlím se, jak si přejete.« A modlila se. Ale sotva se domodlila, byla všecka změněna; sepjala ruce a doprovázela dobrého kněze na popraviště stále se modlíc a hlasitě při tom vzlykajíc.

Smrt tohoto kněze byla pro ní začátkem nového života; neboť od toho okamžiku odložila bezbožný život a věnovala se zcela zbožnosti a dobrým skutkům. Rok co rok putovala na zadostčinění za dřívější svůj bohaprázdný život na sv. pouť do Einsiedelu, a sice tak, že celou tu cestu dalekou a obtížnou vykonala pěšky a na výživu si vyžebkala, ačkoli byla paní zámožnou.

Tato událost jest v Mirepoix ještě v živé paměti. Paní dožila se velikého stáří a byvši zaopatřena sv. svátostmi, zemřela v Pánu teprve na počátku let šedesátých.

(Dr. Josef Keller: Mariengeschichten.)

48. Jediné „Zdravas Maria“ obrátilo mladého vzdělance.

Jistého lehkomyšlného studujícího, nastávajícího to doktora, obrátila Matička Boží a přiměla ho k úplnému polepšení života. A za jakou cenu? Za jediné „Zdravas Maria.“ — Právě dokonal svá studia s výborným výsledkem; proto bylo mu dovoleno od zámožných rodičů za odměnu horlivého a vytrvalého studia podniknouti nějaký výlet do ciziny. Za cíl cestování svého měl si zvoliti sám některé město světové, jednak aby se tam příjemně pobavil, jednak aby vědomosti své a názory obohatil pro příští povolání své. — Zvolil si Paříž. Jak už jest zvykem, než odejel, činil tu a tam doma návštěvy, aby se doporučil, a nabízel služby své těm, kteří by si snad přáli něco z Paříže. Mezi jinými přišel k jisté vznešené dámě a jí rovněž nabízel své služby. Ta vyprosila si, aby byl tak dobrotiv a pomodlil se za ni v kostele Panny Marie Vítězné jediné „Zdravas Maria.“ Mladý muž, kterému, ač byl křesťanem, katolické náboženství mnoho starostí nenadělalo, aby tím více hověti mohl svým nárůstem, byl tímto přáním všecek zaražen. Takové služby se ovšem nikdy neponadál. Nicméně překonal okamžitě rozpaky své a slíbil, že vyhoví přání projevenému. — Odcestoval. V Paříži vykonal všechno, co mu bylo svěřeno, všude byl, jen ještě do kostela Panny Marie Vítězné nešel. Konečně doba jeho výletu byla u konce, a ustanoven den odjezdu; v předvečer svého odjezdu měl již lístek koupený, a v té mu napadne ono slíbené „Zdravas Maria.“ — Dlouho bojoval sám se sebou. Jemu se nechtělo, a dámě oné to slíbil, co tedy má činiti? Konečně jde, vyhledá onen chrám Panny Marie Vítězné, jde do vnitř a tam v koutečku pokleká a — co již dávno a dávno nečinil — začne se modliti „Zdravas Maria.“ Modlí se, modlí, ale slova této kratičké modlitby ho jaksi znepokojují, a nemůže se tohoto nepokoje nikterak zbaviti. Konečně se domodlil. Než po modlitbě té nevstal, zůstává klečeti, a na obličeji jeho viděti, že se něco podivuhodného děje v jeho duši. A dalo se. V duši jeho nastal boj a — výsledek boje byl, že z očí vyřinul se proud slz jakožto důkaz, že srdce jeho jest zcela proměněno. Pak vstal, vyhledal v sakristii zpovědníka, skroušeně se vyzpovídal a od té chvíle stal se z něho řádný muž a řádný katolík.

(C. Hünner: *Unsere liebe Frau.*)

49. Maria-Cellská Matička a „Zdrávas Maria.“

Mezi votivními listinami, jichž hojnost jest na poutnickém místě v Maria Celli, jest také tato z r. 1670.:

Ku větší cti Boží a naší milé Matičky z Maria Celli.

Já nížepsaný vraceje se dne 1. ledna 1670 v Hradci mezi 6. a 7. hodinou večer domů, byl jsem neznámým mužem, jenž si na mne počíhal, přepaden a na zádech těžce poraněn. Poněvadž se k této ráně ještě jiné nemoci přidružily, a to hlavně chrlení krve, a poněvadž jsem musil trpěti hrozné bolesti, tu všichni čtyři lékařové, kteří mne prohlédli, pochybovali nad mým uzdravením a prohlásili jednoduše, že mi není pomoci, abych tedy pomýšlel na smíření s Bohem. Vida tedy dle úsudků lékařů blížiti se konec svého života, vzal jsem s velikou důvěrou své útočiště k Bl. Panně Marii v Maria Celli, kterou jsem již po více let modlitbou »Zdrávas Maria« uctíval, a učinil jsem slib, že vykonám pouť o vodě a chlebě do Maria Celli, jestliže nabudu předešlého zdraví svého. Než důvěra moje byla podrobena zkoušce obtížné; vždyť místo uzdravení neb alespoň ulehčení dostavilo se brzy takové chrlení krve, že jsem slabostí celou hodinu byl ve mdlobách, a všickni mě považovali za mrtvého. Když jsem přišel k sobě a okolostojící se svícemi a křížkem u svého lože spatřil, vzdychl jsem k Matičce Boží: »Ó Matičko, Panno Maria, pod Tvou ochranu se utíkám!« a modlil se potichu dále. Zatím dáno mi poslední pomazání. Chrlení krve nepřestalo, a já pozbyl jsem řeč. V okamžiku, kdy všichni očekávali mou smrt — bylo to o 1. hod. v noci — upadl jsem v hluboký spánek. Ráno tonul jsem v krvi, avšak od té chvíle bylo mi lépe, a já se úplně pozdravil. Čest a chvála budiž Matce Boží! Psáno v Maria Celli dne 28. října 1670. Bernard Stanislav Corsinti, studující z Kopřivnice v Polsku.

(Scherer: *Exempel-Lexikon* III. Bd.)

50. „Zdrávas Maria“ a obrácený hříšník.

V jistém větším lázeňském místě ležel mladý muž na smrtelné posteli. Zavolaný kněz marně se namáhal, aby těžce nemocného přiměl ku přijetí sv. svátostí. »Nevolal jsem Vás, proto jste nemusil se ke mně obtěžovati, kdo Vás zavolal, ať se s Vámi spraví.« Hněvivě odbyl nemocný kněze, který nemoha nic poříditi, smuten odcházel a umínil si, že se za ubohou duši nešťastného zatvrzelce

bude modliti. Netrvalo to dlouho, a mladý nemocný muž dal si najednou sám kněze zavolat a prosil, aby ho vyzpovídal. Kněz zaradoval se v srdci a chvátal k nemocnému muži. Nyni přivítal kněze velmi vřdně. Kněz ptal se, co se stalo, že taková změna u něho nastala. »Poslyšte,« počal nemocný vypravovati, »když jste ode mne odešel, probíral jsem se zcela bezmyšlenkovitě ve svých knihách a našel jsem mezi nimi také svou modlitební knížku. Přemítal jsem v ní a tu padl jsem na slova, která mi do knížky vepsala moje dobrá matka — na památku mého prvního sv. přijímání odporoučejíc mne pod ochranu Bl. Panny Marie. Čta tato slova své nezapomenutelné matky, byl jsem mocně dojat. Vzpomněl jsem si na ony krásné, blažené chvíle dětinství svého, když jsem po boku své drahé, zbožné matky klečival před obrázkem Rodičky Boží a k Ni vroucně se modlíval. Spolu vzpomněl jsem si na dobrou naučení matčina, na své sliby, své poklesky a hříchy. Víra a nevěra započaly ve mně tuhý boj, padl jsem na kolena a modlil jsem se po dlouhé době opět — modlil jsem se »Zdravas Maria.« A tu bylo mi, jakoby moje matka — která již dávno odpočívá — modlila se se mnou, a já jsem se hořce rozplakal. Hojné slzy proudily mi po lících, ale byly pro mne jako rosa nebeská zavlažující úrodně probuzené srdce moje. Konečně jsem usnul poznamenav se svatým křížem, jak jsem činíval v dětinství a probudiv se, umínil jsem si, že se k Bohu obrátím.« Tak mluvil nemocný a přijal pak s příkladnou zbožností sv. svátosti. Krátce před svou smrtí procítl najednou ze svého spánku a volal pohnutě roztahuje ruce své: »Matko, Matko!« Pak klesl a usnul na vždy se slovy: »Zdravas Maria.«

(*Dr. Ant. Kerschbaumer: Maria,
die Mutter vom guten Rathe.*)

51. „Zdravas Maria“ v hodině smrti.

Sv. Ludvík, kterému bylo teprve ani ne čtyřiaadvacet roků, když jakožto biskup v Toulousu v pověsti svatosti umřel, říkával: »Kde srdce, tam jsou i oči.« A vskutku kdykoli se modlil, a to činíval často, měl vždycky zrak svůj upřený buď na obraz Ukřižovaného, nebo Bl. Panny Marie, podle toho, kde se modlil. Po předepsaných modlitbách kněžských modlíval se ještě jiné modlitby k Radostem Bl. Panny Marie, kterou co nejněžněji miloval a co

nejoddaněji ctil. Přiblížil se okamžik smrti. S největší zbožností kleče přijal Tělo Páně. prolévaje při tom hojné slzy. Často povzdechl a modlil se vroucně modlitbičku: »Kláníme se Tobě, Pane Ježíši Kriste, a dobrořečíme Tobě.« Zároveň modlil se bez ustání »Zdrávas Maria.« Když se ho ptali, proč tak ustavičně právě tuto modlitbu se modlí, odpověděl: »Proto se ji modlím, poněvadž brzy umru, a vím, že Bl. Panna Maria mi jistě přispěje ku pomoci, budu-li Ji pozdravovati pozdravením Jí nejmilejším.« A neklamal se. Smrt jeho za přispění Matky nebeské byla klidna, pokojna; byl to líbezný sen, jehož probuzení radostné bylo v nebesích.

(*P. Huguet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen.*)

52. „Zdrávas Maria“ a růžový keř na hrobě.

V jisté odlehlé vesnici pohorské žil chudobný prostáček, který neuměl čísti ani psáti a vůbec tak byl obmezen duchem i pamětí, že neuměl nic jiného, než ona dvě slova: »Zdrávas Maria.« Byl ode všech opuštěn. Lidé z útrpnosti ho živili a přístřeší mu skýтали. Vida a slyše modliti se jiné, sám přizvukoval kleče na kolenou někde v koutečku a odříkával své »Zdrávas Maria.« Po nějaké době zemřel. Byl pochován jako obyčejný chudobný člověk. Jen kněz a hrobník byli u rakve jeho. Ale třetího dne po pohřbu vyrostl na hrobě růžový keř, a na každém listku zlatými písmeny napsáno bylo »Zdrávas Maria!« Pátráno jest po příčině. A ejhle! Z úst — z jazyka zemřelého vyrostl onen keř růžový. Tak proslavila Rodička Boží prostinkého ctitele svého.

(*Dr. František Koltsek, vikář na dómě v Brně — dle vypravování svého ť otce, jenž slyšel příklad ten od jistého missionáře na kázání.*)

3. Modlitbou „Zdrávas Královno.“

53. Blahosl. Heřman, původce modlitby „Zdrávas Královno.“

Mezi vynikající modlitby Mariánské patří vším právem modlitba »Salve Regina« (»Zdrávas Královno«). Modlitbu tuto složil zbožný Heřman z Beringův, rozený roku 1013. Měl příjmi »Contractus,« tolik co »Zmrzačený,« poněvadž byl na všech údech ochromělý a ochrnulý, tak že všecken čas života svého sedě trávil. Avšak čeho postrádal podle těla, bylo mu hojně nahrazeno dary duchovními, pronikajícím rozumem, ostrovtipem a milostmi ku pravému, zbožnému životu vedoucími a na konec do nebeského ráje. Byl záhy poslán od rodičů svých na učení do škol Benediktinů v Rychnově ve Švýcarsku. Tam vynikal i zbožností svou i učenlivostí tak, že, ač byl churavcem, přece přijat byl na snažnou svoji žádost do řehole těchže Benediktinův a složil sliby řeholní. Od té doby byla modlitba a spisování dobrých spisů jeho přemilým zaměstnáním. Bolesti choroby své snášel trpělivě. Při tom však nevzdával se naděje, že snad opět nabude zdravých údů. Vzáýval dobrotivou Matku Boží a prosil za uzdravení, ale Ona neuznala, že by dobré bylo, aby Její ctitel choroby své zbaven byl. Za to však vyprosila mu trpělivost, jasnou mysl a veselou, a vlévala v srdce jeho sladkou útěchu a vymohla mu znalost těch věcí, kteréž vedou k věčné spáse. Aby se za tyto dary své dobré Matičce nebeské poděkoval, složil zbožný Heřman z Beringův překrásnou modlitbu začínající slovy: »Zdrávas Královno.« A nemodlil se zbožný Heřman dlouho této modlitby na zemi. Nebeská Matka vyprosila mu nebe. Umřel, když mu bylo 41 roků, aby v nebesích opěvoval nebes Královnu, kterou na zemi tak vroucně ctil. Než modlitba Heřmanem složená smrtí jeho nevzala za své. Tisíce milionů křesťanův opakovalo a vroucím srdcem do nebe ku sladké nebeské Královně vysílalo a vysílá podnes přesličný pozdrav Mariánský: »Zdrávas Královno.«

(Dr. A. Lenz: *Litanie loretanská.*)

54. Sv. Bernard a „Zdrávas Královno.“

Bylo to na slavnost Božího Narození r. 1146. Císař německý Konrád vypsal na ten den říšský sněm do Špýru, aby tamtéž jednáno bylo o křižácké výpravě do země zaslíbené, jižto urvali Mohamedáni. I svatý Bernard, jeden z největších ctitelů Bl. Panny Marie, opat cisterciáckého kláštera v Clairvaux, se tam chystal, aby císaře i velmože říšské k výpravě té naklonil; neboť až dosud nebyli k tomu nijak odhodláni. Sv. Bernard byl na této své cestě všude slavně vítán. Z měst přicházeli jemu vstříc kněží i laikové. Zvláště však byl ve Špýru toužebně očekáván. Biskup a kněží i měšťané vyšli jemu naproti s křížem a korouhvemi. Tak sv. Bernarda doprovodili ulicemi města až ku hlavním dveřím chrámovým za hlaholu všech zvonův. U dveří chrámových očekávali sv. Bernarda císař a knížata říšská, aby poslanci neboli legátu papežskému (neboť jím byl) příslušnou poctu vzdali. Nesmírné množství lidu nahrnulo se do města. Žádaliť sobě viděti velikého svatého opata Bernarda a obdržeti od něho požehnání. Ode dveří chrámových bralo se množství lidu hlavní lodi chrámovou k oltáři a pěli prozpěv: »Zdrávas Královno, Matko milosrdenství.« Když zpěv zakončili slovy: »A Ježíše Krista, který jest požehnaný plod života Tvého, nám po tomto putování ukaž« — neboť těmito slovy končí modlitba od bl. Heřmana složená, — tu sv. Bernard poklekl před hlavním oltářem, nad nímž byla socha Panny Marie a všecek jsa zanícen a uchvácen k Rodičce Boží, dodal: »Ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria!« A tu prý bylo slyšeti hlas: »Ave Bernarde! Zdráv buď, Bernarde!« Na věčnou památku této události visí před hlavním oltářem ve stoličním chrámu Páně ve Špýru podnes tři lampy, na nichž vyryta jsou slova: »Ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria!« (Srv. Dr. A. Lenz: *Litanie loretanská.*)

55. Zdrávas Královno, Matko milosrdenství.

Když kdysi sv. Dominik — bylo to roku 1219. — jsa v Římě v klášteře sv. Sabiny, dlouho v tamějším chrámu Páně byl trval na modlitbách, zjevila se mu právě v okamžiku, kdy o půlnoci vstoupil do společné spárny, Bl. Panna Maria, záříc nebeským leskem doprovázena jsouc velikými a slavnými světlicemi, sv. Cecilii a sv. Kateřinou. a žehnala všechny cely bratři — klášterníků. Svatý Dominik všecek u vytržení ptal se, kdo by byla. Odpověděla mu: »Já

jsem Ona, kterou ty nazýváš Matkou milosrdenství, Matkou Boží, a která vždycky, kdykoli k Ní voláš slovy: »Protož, orodovnice naše, obrať k nám své milosrdné oči,« vždycky spěchá, aby svému Synu tebe a tvůj řád odporučila a prosila, aby řád ten v prvotní své horlivosti zachoval.«

(*P. Just. Miechov, 1. c.*)

56. Sv. Teresie a „Zdravas Královno.“

Když se sv. Teresie přese všechno zdráhání stala představenou konventu Karmelitek v Avile, byl její první krok za její správy, že na místo určené pro představenou postavila sochu Panny Marie; pak vzala klíče klášterní a klášterní pravidla, položila obé k nohám Panny Marie a obětovala Jí tyto věci s tou pokornou prosbou, aby Ona byla první představenou celého domu a by správu jeho jak duchovní tak světskou úplně na sebe převzala. Matka Boží brzy ukázala, jak milé bylo Jí toto jednání. Neboť v předvečer svátku sv. Šebestiana postavila se sama na místo oné sochy a vyjevila, že správu kláštera bere na sebe.

Naše Svěťice popisuje nám tuto událost následujícím způsobem : »První rok, kdy jsem byla představenou kláštera, v předvečer svatého Šebestiana, když se zpívalo »Zdravas Královno,« viděla jsem Svatou Pannu, která obklopena jsouc velikým zástupem andělů, sestupuje a na místo ustanovené pro představenou se usazuje, nad níž socha této slavné Matky Boží se nalezala. I zdálo se mi, jako bych sochy té neviděla, nýbrž pouze tu dobrou Matku, která zdála se mi mítí stejnou podobu s oním obrazem, jenž darován nám byl jistou hraběnkou; než všechno to sběhlo se tak rychle, že nemohu nic určitého o tom povědět; neboť byla jsem u vytržení. Zdálo se mi, jako bych viděla množství andělů kolem onoho místa, ale ne v tělesné podobě, poněvadž toto vidění bylo vnitřní a duchovní.«

(*Leben der Heiligen.*)

57. Sv. Jan z Boha a „Zdravas Královno.“

Sv. Jan z Boha, veliký ctitel Bl. Panny Marie a zakladatel řádu Milosrdných bratří, připutoval kdysi do Guadelupe ve Španělsku, a rovnou cestou chvátal do chrámu Páně, aby tam pozdravil Matku Boží obvyklou modlitbou svojí: »Zdravas Královno.« Když se tak vroucně modlil a dospěl ke slovům: »Orať k nám své

milosrdné oči, rozhrnul se závoj sám od sebe, jímž celý obraz byl zahalen, a Maria Panna patřila laskavě na klečícího Jana. Ve Španělsku a též v jiných krajinách bývají zázračné obrazy zahaleny. Na hlomoz, kterýž následkem rozhrnutí závoje povstal, přikvapil kostelník, a vida Jana před obrazem a obraz odhalený, domníval se, že Jan jest zlodějem, jenž přišel, aby obraz Rodičky Boží o skvosty oloupil, jichž na obraze bylo hojnost. I začal Janovi láti, tloukl ho a na konec ho chtěl z kostela vyhoditi. Než co se stalo! Noha rozhněvaného kostelníka, kterou Jana kopal, náhle uschla, a on sám sklesl polomrtev k zemi. Sv. Jan však se k němu naklonil a přimlouval mu, aby se modlil »Zdravas Královno.« Kostelník tak učinil, a hle. ihned byl uzdraven.

(*Dr. Ant. Lenz: Litanie loretanská.*)

58. Sv. Vincenc z Pauly a „Zdravas Královno.“

Sv. Vincenc z Pauly stav se knězem, po krátkém čase upadl na moři do rukou loupežníků, kteří ho zajali a do Tunisu zavezli. Tam byl na veřejném tržišti za otroka nabídnut a prodán. Vincenc měl mnoho pánů po sobě, až se stal konečně majetkem jistého pána — odrodilce, jenž daleko v zemi měl svůj statek. Na útěk nebo vůbec nějaké zachránění nebylo žádného pomyšlení. Nicméně obrátil se sluha Boží, který od dětinství svého neobyčejnou měl úctu k Bl. Panně Marii, k této přemocné »Pomocnici křesťanův« a »Vysvobození zajatých.« Jeho vroucná modlitba byla vyslyšena. Panna Maria nejsouc spokojena pouze tím, aby se ctitel Její dostal na svobodu, vymohla ještě více; způsobila totiž, že též odrodilý pán jeho vyrván byl z moci zlého ducha. A to stalo se následovně: Jedna z paní onoho odrodilce, žena turecká, chodila denně na pole, kde Vincenc musil kopati, aby slýchala jeho zpěv, kterým práci svou doprovázel. I vybídla ho jednou, aby zazpíval píseň na počest Boha svého, kterého vzývá. A tu napadla mu slova sv. pěvce: »Kterak nám možno jest pěti v cizině?« a zpíval začátek žalmu 136: »U řek Babylonských sedávali jsme a lkali, vzpomínajíce si na Sion; harfy svoje pověsili jsme na větve stromů...« A k tomuto zpěvu přidal s neobyčejnou vroucností »Zdravas Královno.« Když pak dozpíval, počal paní svého pána vykládati o Bl. Panně Marii, Matce Boží a o tajemstvích našeho vykoupení. Paní poslouchala s největším účastenstvím a večer vykládala svému muži, že jednal

náramně nespravedlivě a nedobře, když zřekl se svého náboženství, o němž jí onen Francouz — tak totiž nazývala sv. Vincence — tak krásné a vznešené věci vypravoval. Ona že sama neví, co se s ní stalo; ale mezi tím, co jí Francouz vypravoval o svém Bohu, že bylo jí tak milo u srdce, že jí sotva tak může býti v ráji Mohamedově. Tato řeč zanechala rozhodný účinek v srdci odrodilcově. Již následujícího dne řekl k Vincencovi, že čeká jen vhodné příležitosti, aby unikl do Francie. Než teprve za deset měsíců provedl svůj úmysl. Odebral se s Vincencem na břeh, kde vstoupili na malou lodičku a vydali se tak na širošíře moře. Po dlouhé, nebezpečné plavbě přistáli konečně ku břehu Francie. Odebrali se ihned do Avignonu, kde byl odrodilec prolévaje hojné slzy, opět do církve katolické přijat.

(*L. Abelly, Leben des hl. Vinzenz.*)

59. „Zdravas Královno“ na popravišti.

Za času francouzské revoluce odsouzeny byly všechny jeptišky jednoho kláštera na smrt. Poprava dala se v Paříži. Ušlechtilé panny klidně ubíraly se na kaře k popravišti zpívajíce společně »Salve Regina« (»Zdravas Královno«). Byl to žalostný průvod. Když pak přijely na popraviště, a jedna po druhé hlavu svou kladla pod guillotinu, ubývalo hlasu, ale zpěv neumkl, až zpívala již jen jedna; bylať to abatýše. I ona poklekši sklonila hlavu a Marianský zpěv »Salve Regina« dozněl, — dozněl ovšem na zemi, aby v něm pokračovaly hrdinky křesťanské tam, kde uvítala je jistě »Královna nebeská.« k níž důvěrně se modlily.

(*Blahověst 1852.*)

60. Mnich obrácen modlitbou „Zdravas Královno.“

Ve Španělech byl živ jistý mnich, který byl ke hněvu náramně popudlivý. I stalo se jednou, že ve hněvu svém tolik se rozzuřil, že představeného svého zabil. Co činiti? Hrozná myšlenky zmocnily se jeho duše. Prchl z kláštera, zřekl se své víry a oženil se s jistou osobou. Než výčitky svědomí byly hrozný. Ač víry se zřekl, nepřestal přece modlívati se »Zdravas Královno!« Byl všecek rozerván, sám sebou nespokojen a nevěděl si rady. Pln jsa zoufalých myšlének tím důvěrněji se modlil »Zdravas Královno!« A hle, Rodička Boží, k Níž v modlitbě té tolikrát volal »Matko milosrdenství,« ukázala

se v pravdě milosrdnou i tomuto hříšniku. Vnukla mu, aby opět do kláštera se navrátil a tuhé pokání činil. Uposlechl a navrátil se do kláštera, přísně se kál za své nepravosti a až do své smrti nepřestal se vroucně modliti »Zdravas Královno, Matko milosrdenství!«

(*Auriem.*)

61. Panna Maria Svatohostýnská vyslyšela modlitbu školáků na Rusavě.

Bylo to na začátku března 1881, — rozebíral jsem ve škole IX. článek víry. — Jelikož jest na Rusavě (pod sv. Hostýnkem) jen 400 katolíkův a 850 evangelíků, musí kněz hleděti, aby hned školáky utvrdil ve víře svaté a vystříhal je před odpadlictvím.

Když jsem tehdy byl dle své možnosti vyložil samospasitelnost sv. víry katolické a když jsem byl dítkám hroznost odpadlictví na srdce vložil, — abych slovům svým požehnání Božího a školákům posílnění s nebe svolal, řekl jsem k nim: »Nyní, rozmilé děti, poklekne a pomodlíme se nábožně k Panně Marii Svatohostýnské „Zdravas Královno“ na ten úmysl, aby ten školák z vás raději umřel, nežli by od sv. katolické víry odpadl a věčně zahynul.« Dítka poklekly, sepjaly ruce své a pohnutým hlasem modlily se se mnou »Zdravas Královno.« To bylo na začátku března 1881.

Dne 17. března 1881 přišla ke mně jistá matka spravovat pohřeb † jejího syna, školáka Petra Vaculíka — 10 roků, 2 měsíce starého. Slzy mne polily, a srdce se mi mocně pohlo! Neboť kdo byl onen † školák?

Byl to syn z rodiny od sv. víry odpadlé. Jeho matka Veronika V., odpadlice, jeho stařenka Anna V., odpadlice!

Zajisté i tento školák Petr, až by byl dosáhl 14 roků věku svého, byl by odpadl od sv. víry; vždyť jeho matka a stařenka z nenávisti ke katolické víře jej ani zaopatřiti nedaly. — Ale Pán Bůh ve svém neskonalém milosrdenství na přímluvu Panny Marie Svatohostýnské vyslyšel vroucí modlitbu školákův a Petříka, dříve než by byl víru pozbyl, k sobě do nebe vzal. Uvádím příběh tento pro poučení a povzbuzení všech — zvláště svých spolubratří duchovních, aby v podobných případech použili vydatného prostředku, jakým jest modlitba »Zdravas Královno.« — (*Jan Blažej, farář na Rusavě.*)

62. „Zdravas Královno“ obrátilo hříšníka.

Jistý bohaprázdný muž přišel kdysi k sv. Filipu Neri, jenž znám byl jakožto veliký ctitel Bl. Panny Marie, a žádal, aby ho vyzpovídal. Světec přijal ho velice laskavě a vyslechnuv vyznání všech jeho nepravostí, pravil k němu: »Nežádám od tebe mnoho; vybízím tě jen, abys měl důvěru v Bl. Pannu Marii, Matku božské milosti, a pomodlil se k Ní denně sedmkrát »Zdravas Královno,« a také tolikrát abys políbil zemi a při tom sobě pomyslí: »Může se státi, že brzy umru.« Kajicník slíbil tak učiniti a dostal svému slibu, a účinek tohoto pokání byl divotvorný; kdežto dříve hromadil hřích na hřích, od onoho okamžiku úplně se polepšil a po čtrnácti letech ctnostného a bohumilého života pln jsa vděčnosti a lásky k Panně Marii, své dobré Matce, umřel smrtí blaženou.

(*P. Huguet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau. I.*)

63. „Zdravas Královno“ v hodině smrti.

Jistý biskup ve Francii jsa nad míru horlivý a o spásu svěreného stádce pečlivý, dal konati ve své diecési četné missie, při nichž pravidelně také míval kázání nejraději o účtě Marianské. Stalo se jednou, že káže ve chrámě před nesčetnými posluchači, zpozoroval, kterak mnoho lidí stojí venku, kteří z kázání nic neslyší. Vyšel tedy z chrámu a jsa všecek uhřát, pokračoval v kázání pod širým nebem. A to bylo pro něho osudné. Dostal zápal plic, horečku a — přiblížila se i smrt. Jsa blízek smrti, napaden byl pojednou velikým pokušením. Zoufalé myšlenky naplňovaly jeho duši, a ubohý nemohl se upokojiti ani útěchami a slovy povzbuzujícími kněze stojícího u jeho lože. Zdálo se, že zoufalství ho doprovodí též na věčnost. Ba skoro i onen kněz nebyl dalek zoufalství vida přesmutný duševní stav umírajícího biskupa. A tu vnukl mu anděl strážný, aby umírajícímu připomněl milostivost a lásku Matičky nebeské a dětinnou oddanost a úctu vroucí, jakou vždy k Ní choval. Připomněl mu to vše a připomněl mu ten neobyčejný zápal, s jakým všude úctu k Ní rozšiřoval, připomněl mu ty dary, jaké Jí v obět přinesl, připomněl mu onu důvěru, jakou k Ní sám tak často posluchačům do srdce vléval, připomněl mu ony duše, které Její přímlovou sám byl pro nebe získal. A tu bylo umírajícímu, jakoby mizely temné mraky, které duši jeho zahalovaly, na všechny strany, a brzy navrátíl se opět bývalý klid a pokoj a jasný výraz

jeho obličej. Pak rozevřel náruč, jakoby někoho objati chtěl, a chvějícím hlasem počal tu modlitbu překrásnou »Salve Regina« (»Zdrávas Královno«). A opakoval tuto modlitbu neustále, při čemž jednotlivé věty s větším důrazem pronášel, jako: »Zdrávas Královno, Matko milosrdenství . . . Naděje naše, buď zdráva! K Tobě voláme vyhnání synové Evy, k Tobě vzdycháme . . . v tomto slzavém údolí Obrať k nám své milosrdné oči. A Ježíše . . . nám po tomto putování ukaž. Ó milostivá, — ó přívětivá — ó přesladká Panno Maria!« — Modlil se neustále, — až umkl jeho hlas úplně. Poslední »Salve« — tak končí zpravodaj — vyslovila jeho duše více v nebi než zde na zemi.

(C. Hunner: *Unsere liebe Frau.*)

64. „Zdrávas Královno“ a smrt' vojína.

V jisté válce byl poraněn voják, kterýž od maličkosti uctíval Rodičku Boží modlitbou »Zdrávas Královno.« Dávno již umlkly poslední dozvuky válečné, a jednoho dne ubíral se lesem muž, který najednou spatřil u cesty v houští koně a vedle něho na zemi něco živého, člověku podobného, se pohybovati. Přiblížil se — a ejhle! vojenský kůň stojí na stráži vojína zraněného, jenž byl jako pařez mechem obrostlý a od červů na polo strávený. Ubožák prosí cizince, aby mu přivedl kněze katolického s Pánem Bohem. Pocestný všecek ulekán a poděsen jsa zjevem tímto, odkvapil do nejbližší osady pro kněze, aby přišel zaopatřiti onoho vojína. Když kněz vykonal poslední modlitby, táže se vojína zaopatřeného, kterak mohl v tomto stavu tak dlouho žíti. Načež odvětil chvějícím se hlasem voják: »Matička moje nebeská, Maria Panna, kterou jsem uctíval tak rád modlitbou »Zdrávas Královno,« nedala mi umříti bez zaopatření sv. svátostmi. Hle! již přichází!« V tom skonal blaženě v Pánu.

(Dr. František Kolásek, vikář na dómě v Brně, — dle vypravování svého otce, jenž slyšel příklad ten na kázání missijním.)

4. Modlitbou „Anděl Páně.“

65. Původ modlitby „Anděl Páně.“

1. Kdy modlitba »Anděl Páně« jakož i zvonění při ní v církvi zavedena jest, nelze s jistotou určit. Učenci jsou u věci té rozdílného názoru. Gavantí tvrdí, že první byl Urban II. (1087—1099.), který kázal k pozdravení andělskému ráno a večer zvoniti, by tím spíše vyprosilo se na Bohu dobytí svaté země. Roku 1259. Řehoř IX. tento rozkaz prý obnovil a posléze papež Kalixt III. (1456). Dosaďadní zvyk ráno a večer se modliti v ten způsob prý rozšířil, že přikázal i v poledne zvoniti a onu modlitbu konati. (De bened. tit. 2. sect. 12. dub. 8.) K tomu zavdalo mu příčinu následující:

Roku 1456. byl Bělehrad obléhán od Turkův, a již po čtyři měsíce bylo na něj střeleno. Sultan všecek jsa rozmrzen, že všecka námaha jeví se bez výsledku, odhodlal se ku všeobecnému útoku. Čtyřiaadvacet hodin bojováno bylo s náramným rozhořčením a již chtěli obhájei města dlouhým krvavým bojem jsouce utrmáceni, vzdáti se. Tu vystoupil nábožný a udatný Františkán, Jan Kapistran, s křížem v ruce postavil se před vojíny zapřisahaje Boha a svatou Pannu, aby pomohla a zvolal: »Ach, mocná Královno, necháš zhytnouti dítkám svým pod zlovůli nevěrců, kteří nepřestávají hanobiti božského Syna Tvého pravice: »Kde jest Bůh křesťanů?« Mezi řečí touto plakal hořce. Těmito slovy horlivého Františkána jsouce posilněni, vrhli se vojínové s chrabrostí velikou na Turky, kteří již vnikali do města, usmrtili jich několik tisíc a zahnali ostatní. Toto veliké a neočekávané vítězství dlužno bylo připisovati jen mocné přimluvě Marie Panny, pomocnice křesťanů. Papež Kalixt III. dověděl se o tomto znamenitém úspěchu vojsk křesťanských, přikázal, aby ve všech kostelích křesťanských děkováno bylo Bohu a mocné Bohorodičce způsobem slavnostním, a by zvěčnil památku tohoto velkého dobrodiní a ještě více rozohnil křesťany a přiměl je k udatnosti, ustanovil, aby ve všech kostelích zvoněno a modleno bylo mezi hodinou 2. a 3. »Anděl Páně,« protože to byla doba, v níž vydobyli křesťané vítězství nad Turky u Bělehradu. Později tato pobožnost ustanovena byla na poledne. (P. Huguet: »Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen.«) Fleury (hist. eccl. lib. 113. § 143.) jest toho mínění, že zvoniti k modlení v poledne ve Francii nejprve

za Ludvika XI. (1472), a to s tím úmyslem zavedeno bylo, by se vyprosil pokoj zemi francouzské. Buttler pak (*»Feste des Herrn«* l. B. str. 253. N. 82.) tvrdí, že tento zbožný obyčej zavedl papež Jan XXII. r. 1316.

2. Avšak jisto jest, že již ve 14 století na večer znamení zvonem dááno bylo, aby věřící byli pamatováni, že se mají třikráte pozdravení andělské modliti. Synody pak, pařížská r. 1346. can. 15. a an. a vratislavská 1331 zřejmě velí, by všickni a jednotliví věřící ke zvuku zvonu (na kolenou) klečíce, Matku Boží za milost vzývali a *»Zdravas Maria«* se modlíce, prosili za blaho církve a pokoj zemí našich. V témže století jest zavedeno i zvonění ranní. (Conc. Arausic. 1368. c. 127). V 15. století pak již vůbec známo a zavedeno bylo. (Concil. Vratisl. 1416., Mognut. č. 1423., Coloniense 1423., can. 10, Bambergense 1491. lit. 58.)

3. Původu pozdějšího jest zvoniti v poledne, jakož i obyčej zvláštní antifony před pozdravením andělským se modliti. Ono vzalo počátek r. 1500. (Raynald. ad annum 1500 n. 6.) — Tyto (antifony) se připomínají na synodě pražské r. 1605. Can. 26. Avšak nazývají se zde již starým zvykem církve (*priscus ecclesiae usus*).

4. Obyčej pak ku večernímu *»Anděl Páně«* modlitbu za dušičky připojovati a ji zvonkem připomínati povstal nejprve v Neapoli r. 1534.; tak svědčí Gavanti na místě uvedeném (l. c.).

5. V předešlém století bylo mimo *»Pozdravení andělské«* na některých místech zvykem zvoniti též proti Turkům. Také rozkázal biskup (Ordinariat) passovský r. 1737., aby každodenně v 7 hodin večer znamení zvonem se dalo, by každý pětkrát *»Otčenáš«* a tolikéž *»Zdravas«* se modlil, a to kleče, s tím nábožným úmyslem, aby Bůh nás od Turků chránil a nám do jářma tureckého upadnutí nedal. Též

6. za dob husitských válek bylo v sousedních s Čechií zemích zavedeno zvoniti proti Husitům tímž způsobem a s týmž úmyslem.

(*Růže Dominikanská 1892.*)

66. Úcta některých svatých k modlitbě „Anděl Páně.“

Sv. Alfons Lig. každodenně třikrát *»Anděl Páně«* se modlil. Jakmile zvon zavzněl, ihned poklekl a modlitbu onu se pomodlil, ať to bylo kdekoliv, třeba na ulici. Ohluchnuv. dal si oznamovati, kdy se zvoní, a na dané znamení rovněž také při jídle se modlil.

Kdykoli sv. Ignác z Loyoly slyšel zvoniti klekání, povždy pomodliv se ku klekání »Anděl Páně,« k Bohu pozdvihl mysl svou děkuje vřele Bohu, že Syn jeho Pán Ježíš se stal člověkem.

(*Krönes: Real-Lex.*)

Sv. Karel Boromejský jakmile zvon uslyšel, ihned poklekl. třeba na ulici, a jel-li, sestoupil s koně a pomodlil se pobožně »Anděl Páně.«

(*Ott. Marian.*)

Sv. Maria Majdalena z Pazzis se slzavýma očima modlila se »Anděl Páně« rozjímajíc nesmírnou lásku Pána Ježíše, jenž člověkem se stal.

(*Krönes: Real-Lex.*)

Ctihodný Vincenz Maria Strambi jakmile zvonek uslyšel, ihned se pomodlil »Anděl Páně« pokleknuv i v blátě, a byť jej sebe vznešenější osoby doprovázely.

(*Fuhlrott.*)

Ignác Valentin Heggelin, farář, rozmlouval kdysi v jisté společnosti o důležitých věcech, ano tu pojednou počalo zvoniti »Anděl Páně.« Tu povstal farář a pravil: »Ježto celá osada nyní se modlí, nesluší se, abych já se nemodlil, poodložme rozmluvu tuto na kratičký čas!« I modlil se tiše a všichni ostatní s ním.

(*Kr. Šmíd.*)

67. Blahoslavená Germana, pasačka z Pibraku.

Dle ústního podání a svědectví vrstevníků byla blahoslavená Germana neobyčejnou ctitelkyní Bl. Panny Marie. Svátky Její slavití, písňe k Ní zpívati, k Ní se modliti bylo nejsladším zaměstnáním zbožné duše mladé pasačky. Obzvláště však vynikala velikou láskou k modlitbě »Anděl Páně.« Vypravuje se, že když o polednách zavzněl s věže zvon vybízející k modlitbě, že nevyslovitelný pocit svaté radosti zmocnil se jejího srdce; rychle poklekla, aby v radostné náladě pomodlila se »Anděl Páně.« Nic nedovedlo vroucnost její oslabiti; buď že země pokryta byla sněhem, buď že déšť hojně lil se z oblaků; buď že byla uprostřed potoka nebo na blativém chodniku, vše jí bylo jedno: ona uslyševši první zvuk zvonu, ihned poklekla, a již modlitba její, vroucná a zbožná modlitba nesla se k nebesům, kde jí zjedнала blaženost věčnou.

(*P. Huguet: Die Andacht zur seligsten
Jungfrau in Beispielen.*)

68. Úcta celého shromáždění k modlitbě „Anděl Páně.“

Bylo to 17. února 1861, kdy se konaly v Záhřebě županské porady. Poněvadž pak konaly se porady ty na veliké dosud nedohotovené dvoraně, a bylo chladno, dáno dovození, že přítomní mohou míti hlavy pokryté. Vrchní písař četl právě dopis jisté župy uherské, když pojednou ve chrámu sv. Marka zvonili poledne. A tu mnohočetné toto shromáždění ihned posmeklo, písař přestal čísti, a nastalo úplné ticho. Všickni modlili se »Anděl Páně,« a teprve když se pomodlili, pokračováno ve čtení a v poradách.

(Katol. list záhřebský.)

69. Nábožné dítě a „Anděl Páně.“

Když Sailer, biskup řezenský, zdržoval se kdysi v říšském městě Kaufbauern, zahájeno bylo mu ku počtě divadelní představení dětské. Opona se zdvihla. Děvčátko asi desetileté, které hrálo hlavní úlohu, vystoupilo; všude ticho. Tu pojednou ozval se zvonek s věže blízkého kostela, aby upamatoval lidi na »Anděl Páně.« Tu pravilo děvčátko: »Než započneme, pomodleme se napřed »Anděl Páně!« Poklekla, pokřižovala se a modlila se nahlas »Anděl Páně.« Někteří z diváků sotva zdržeti se mohli smíchu. Biskup však byl hluboce dojat. Po představení zavolal malé to děvčátko, které znamenitě bylo hrálo a mnohdy hlučnou chválu obdrželo, obdaroval je, neboť rodiče jeho byli chudí, a pravil: »Milé dítě, dobře vše jsi vykonalo; že však více tobě záleží na modlitbě než na představení, to jest nejvíce chvály hodno; to zalíbí se Bohu a všem dobrým lidem. Zůstaň vždy tak zbožným a Bůh bude s tebou a budeš šťastným!«

(Erinnerungen von Chr. von Schmied II. Bd.)

70. Mor v Čechách a „Anděl Páně.“

Roku 1350. začal zuřiti v Čechách mor, který si vyžádal mnoho obětí lidských. Když neustával, tu zbožný arcibiskup a vroucí ctitel Marianský Arnošt vydal pastýřský list a naporučiv, aby se třikráte za den zvonilo, vybídl všechny své věřící, aby se při zvonění tom modlili nábožně »Anděl Páně.« Když tak na modlitbách vroucně Bl. Pannu Marii vzývali, mor ustal, a tak s vděčnou myslí modlívali se i na dále naši předkové tuto krásnou a významnou modlitbu.

(Fr. Petera.)

71. „Anděl Páně“ zachránilo dítě.

Na pokraji u mlýnské strouhy seděly dvě malé dívky a hrály si. Nepozorovaně odběhly k večeru z domu a hrajíce si u břehu, trhaly kvítka, jež tam hojně rostla. Najednou sklouzl hošík — bylo mu sotva tři léta — a padl do strouhy. Mlynářský pomocník stoje opodál a vida, co se stalo, přiskočil rychle, aby dítě zachytil a zachránil; nemohl ho však již zachytiti, a rychlý proud unášel dítě blíž a blíže ke kolu mlýnskému. Ještě okamžik, a ubohé dítě mohlo býti mlýnským kolem zachyceno a na kusy roztrháno. Mezi tím však začalo zvoniti klekání. Zbožný mlynář nevěda ani o nebezpečí svého dítěte, zastavil mlýn chtěje se nábožně pomodliti »Anděl Páně.« A to právě zachránilo jeho dítě. Bylo už u samého kola, když přestalo se kolo točiti, a mlynářský pomocník mohl nyní chlapečka z vody vytáhnouti.

(Warnsdorfer Hausblätter 1889.)

72. „Anděl Páně“ na moři.

Alexander Dumas starší, spisovatel románů, plul kdysi do Sicílie. V širém moři přepadla všechny strašná bouře, tak že nacházeli se v hrozném nebezpečí. Bouře trvala dva dni. Lodníci tuhou prací úplně zemdlení volněji sobě oddychovali. V tom zavzní mocný hlas kapitánův: »Anděl Páně!« Byl čas večerního klekání. A co následovalo, vypisuje Dumas sám takto: Kolkolem jen spousta vod, na mnoho mil ničeho jiného nelze spatřiti, nad námi jen nebe. K hlasu svého velitele okamžitě dostavilo se na palubu lodní mužstvo, lidé to silných, zavalitých, osmáhlých a jako zkamenělých postav. Seřadili se do půlkola. Kapitán stojí uprostřed jim naproti. Před ním, k mužstvu obrácen, klečí asi sedmiletý chlapeček, jeho syn. Lodníci po příkladě kapitánově smekají, ruce na prsou sepínají, a klečící dítě při hlubokém tichu počne slaboučkým hlasem: »Anděl Páně přinesl poselství Panně Marii!« a sbor námořníkův otužilých odpovídá vážně hlubokým hlasem, jako ozvěna daleké bouře: »A ona počala z Ducha Svatého.« Ten slaboučký hlas dětský bylo sotva na několik kroků slyšeti, a přece se zdálo, že pronikl až ke trůnu Všemohoucího! Dojem ten žádné péro nevypíše, žádný štetec nevykouzlí, žádné básnictvo nevystihne; neboť dojem ten jest zázračný: slyšeti na moři po skončené bouři modliti se dítě a statečné námořníky: »Anděl Páně.«

(Blahověst 1868.)

73. „Anděl Páně“ zachránilo život.

Zavala byl zámožný šlechtic v Biskajsku, zemi to španělské. Španělsko tonulo tehdáž v občanské válce. Jedna část národu stranila Don Karlovi a druhá Kristině, ovdovělé královně španělské, a dceři její Isabelle. Zavala přidal se ku straně Don Karla. Nepřátelské sbory vtrhly do jeho držav, urvaly, co se urvati dalo, poplenily jeho role, dům jeho spálily, a dvě jeho děvčátka, spanilé nevinné dívky, odvezly do zajetí. Můžeme se domysleti, jakým asi hořem sklíčeno bylo otcovské jeho srdce; válka trvala dále, a to zuřivě, jakož vezdy bývá, zvláště když zavládla válka občanská, jako v tomto případě.

Nepřátelé chopili se prostředku krutého, aby Zavalu překonali. Kdykoli vytáhli proti němu do pole, vlekli s sebou vezdy dívky jeho a postavili je v boji v nejprvnější řady, tak že se musil otec trásti o život dítek svých. To bylo příčinou, že Zavala ochaboval v boji. Nepřátelé byli četnější nežli jeho sbor, avšak převaha jejich ho nelekala, nýbrž přesvědčení, že první koule zasáhne ubohé jeho dívky. Nějakou chvíli stál jako bez života, tak že měli útrpnost s ním i otužilí bojovníci jeho. I přistoupili k němu někteří a pravili: »Vůdce, hle, jest nás hrstka, a nepřítel převaha veliká, vyhněmež se raději bitvě.« Tu však zablesklo se oko Zavalovo a on velel: »Palte!« Pušky chrílily smrt v šiky Kristinů, hustý však dým zakrýval je, tak že nebylo ihned viděti spoust, jež způsobily. Vystřelivše hnali se Karlisté, meče v rukou, v před a před nimi ustupovali bojácně Kristinové a za krátko byli na všechny strany rozeznáni. V pravo i v levo bylo hojně zabitých. Ubohý Zavala hledal mezi mrtvými i mrtvolý dítek svých. Ale nenalezl jich mezi mrtvými. Muž, kterýž je vedl, ležel maje oči zavřené, mrtev, ale dívky byly bez úhony. Tu stál otec Zavala všecek dojatý, meč mu vypadl z ruky, z očí vyhrnuly se slzy, klekl na kolena a oběma rukama objímal dívky své a tisknův je k srdci, volal: »Zdrávas Maria!« a všichni bojovníci volali: »Zdrávas Maria!« V tom okamžení zavzněl hlas zvonů, vyzýváje širé křesťanstvo, aby pozdravilo Marie Panny: »Zdrávas Maria.« Od těch dob nehnal se Zavala již do hrozné bitvy, ale nepoddal se přece Kristinům. V dalších bitvách ztrácel Don Karlos stále půdy, až konečně byl nadobro překonán. Zavala vedl své čtyry dále. Zhusta musil bitvy podnikati, aby jen žízeň zahnal a hlad ukojil. Na konec byl od svých oddělen a zajat. Půl hodiny po zajetí sešel se soud vojenský, a vůdce Karlistů byl k smrti

odsouzen. S večera měl býti popraven. Smířiv se s Bohem a hledě i nyní smrti udatně vstříc, oddal se spánku. Zbudili ho a vedli na smrt. Vojsko ho obklopilo a již veleno, aby sedm vojáků namířilo zbraň. Důstojník právě měl říci: »Palte!« Tu zavzněly zvony a hlásaly: »Anděl Páně.« Ve Španělských velebí se Matka Boží při každém potkání, zvláště však když zvoní poledne a klekání. Tak stalo se i nyní. Vojáci namířenou již zbraň sehnuli, důstojník odkryl hlavu svoji a Zavala poklekl, aby naposledy modlil se k Matce Boží. Tu najednou přikvapil jezdec maje v ruce bílý šátek a hlásaje, že Zavala dostal milost. Nebýti onoho zvonění klekání a modlitby »Anděl Páně,« byl by Zavala býval usmrcen, nežli přišel posel ohlašující milost. Obdržev milost slíbil, že nebude již proti Kristinům válčiti a odebral se do ciziny, zakopav meč svůj na hranicích vlasti své. Tak bloudil sem tam, až si umínil státi se řeholníkem. S večera přibyl k jednomu klášteru. Právě zvonili »Anděl Páně.« To bylo mu znamením, že jest vůle Matky Boží, aby byl řeholníkem. Zaklepal a prosil o přijetí, jehož se mu také dostalo. V řeholi žil příkladně a zvláště byl horliv ve službě nemocných.

(Dr. A. Lenz: *Litanie loretanská.*)

74. Pomoc na přímlovu Bl. Panny Marie.

Jednoho dne přišla jistá chudá vdova s několika dětmi ku sv. Vincenci z Pauly, a promluvila takto: »Milý pane! Nemohu zaplatiti nájemného pánovi domu, v němž bydlím. Za tři dny budu vyhnána z obydlí svého a budu pak bez přístřeší a bez chleba.« — »Kolik jste dlužna, milá paní?« — »Sto pětaticet franků.« — »Sto pětaticet franků?« zvolal představený, vyskočiv se židle, »kde mám vzíti tento obnos a již za tři dny? Ve službě »Svaté rodiny« nenashromažďují se poklady, všechno hned se vydá, co bylo sebráno. Skutečně nemohu.« — »Pak jsem ztracena a moje ubohé děti zemrou hladem nebo zimou!« Při tomto výkřiku inatky krvácelo představenému srdce. I pravil: »Počkejte, právě napadá mne něco, možná, že vnuknutím Božím. Zítřka, když se zvoní poledne, pomodlete se se svými dětmi, kdekoliv budete »Anděl Páně« a »Vzpomeň, ó Královno milá« sv. Bernarda, já učiním totéž; o to ostatní postará se Bůh.« Druhého dne k polednu potkal představený starého svého přítele blízko kostela, do kterého se ubíral, aby pomodlil se »Anděl Páně.« »Kam se ubíráš?« ptá se ho přítel.

»Ubírám se k Matce Boží, abych vyprosil od Ní sto pětatřicet franků.« — »Nač pak?« — »Pro svou manželku a své dítky.« — »Vždyť nemáš ani manželky ani ditek.« — »Mám i nemám, ale nerad bych, aby dítky moje a manželka vyhnáni byli z obydlí svého, a nedostanu-li dnes sto pětatřicet franků, stane se tak; jsou pak bez přístřeší, bez chleba a musí zemřít buďto hladem nebo zimou. Bud' s Bohem, Svátá Panna čeká již na mne.« — »Ano, jdi a poděkuj Jí; dnes pak večer přijdi ke mně, neboť chci ti dátí těch sto pětatřicet franků pro tvou manželku a tvé dítky.« Vše to událo se než hodiny odbily dvanáct u dveří slovutné kaple v kostele sv. Sulpicia v Paříži. Jak vroucně asi modlil se sv. Vincenc z Pauly »Anděl Páně« v kapli, do níž spěchal! (*Kleine Lesestücke* 1857.)

75. „Anděl Páně“ a ctitel Marianský.

V jisté vesnici na Moravě žil zámožný hostinský se svou manželkou. Oba byli zbožnými a horlivými ctiteli Panny Marie. Mše svaté v neděli a ve svátek nikdy nevynechali; manželka chodívala na »ranní,« muž na »velkou,« a bylo je viděti i ve všední dny v kostele, hlavně v sobotu, den to Marianský.

Aby úctu svou k Panně Marii ukázali skutkem, putovali rok co rok na pouť na sv. Kopeček u Olomouce, ač to bylo s velikými obtížemi, poněvadž to bývalo ve žních, a hostinský onen měl veliké hospodářství. V hostinci bylo viděti na stěnách obrazy Svatých, a nebylo trpěno nějakých špatných řečí, jak za našich dnů v tak mnohých hostincích slyšeti lze.

A kdykoli zavzněl zvon ku klekání, tu hostinský první a po něm všichni přítomní povstali a modlili se »Anděl Páně.«

A jak odměnila Panna Maria tyto své ctitele? Odměnila je zvláštním způsobem. Nejen že jim Bůh požehnal na statcích vezdejších a hodných dítkách, nýbrž velmi významný byl den jejich smrti. Manželka umřela právě na den sv. Dominika jako odměnu, že ráda se modlívala sv. růženec, a manžel umřel v sobotu, den Marianský, a což ještě více podivno, že umíral právě v okamžiku, kdy s věže zavzněl v poledne zvon, a kdy z úst nábožných osadníků vznášela se k nebesům modlitba »Anděl Páně!« Oba před smrtí s příkladnou zbožností přijali sv. svátosti — klidně zesnuli — jak umírají ctitelé Marianští. (*Leoš Šek, farář v Olši.*)

5. Modlitbou sv. růžence.

a) Původ a zařízení sv. růžence.

76. Příklady ze všech století o původu modlitby sv. růžence.

Palladius svědčí, že již III. století dalo základ pobožnosti růžencové.

Sv. Pavel, poustevník, míval prý 300 kaménků za řadry a modlíval se denně 300 Otčenášů kleče a po každém pro paměť jeden kamének vyndal.

Makarius mladší, mnich ve IV. století, za úlohu si položil. 300 modliteb denně vykonati, a by v počtu nechybil, hned po každé modlitbě jednotlivé jeden ze 300 kaménků, v lůně chovaných, odhazoval.

V VI. století se připomíná, že synové sv. Beneše pracující, modlívali se růženec čili částku kuliček tkanicí provlečených, jež s sebou nosivali.

V VII. století užívala sv. Gertruda († 667) růžence, který se potom v jejím hrobě našel.

V VIII. století velel sv. Otec Lev IV. četnému vojsku proti návalům nevěřících v jedné ruce zbraň, v druhé pak růženec držeti.

Také kajicníkům ukládan sv. růženec za pokání.

L. P. 1094. obdaroval poustevník Petr z Amiensu četné účastníky výpravy křížácké růženci, aby se po cestě do sv. země za vítězství modlili.

V XI. století uložil sv. Jan Kvalbert, opat, mnichům řádu svého, již kněžími nebyli a latině nerozuměli, místo latinského žaltáře, každodenně říkati jistý počet Otčenášův a Zdravasů. Téhož času rozšířil Leofrik, hrabě herefordský v Anglicku, s chotí nábožnou Kodivou králem Kanutem nádherně vystavěný klášter panenský v Kostventru, jež přebohatě nadav řeholníky osadil a téže řeholi odkázala Kodiva vůli poslední stkvostný věneček ze 300 drahých kamenů, na šňůře zlaté navlečených, ceny 100 hřiven stříbra, aby jím sochu Rodičky Boží kol hrdla ozdobila, k Jejíž počtě za živa modlitby oblíbené se modlila dle svědectví Malmesburova, a to každodenně.

Konečně léta Páně 1208. pobožnost ružencová ve způsobu nynějším od sv. Dominika zařizena jest. Panovala za jeho časů netečnost veliká, Mohamedáni opět se zmocnili Jerusalema, nastaly i bludy Albigenců, nemravnost a všeliká neštěstí. Tu povstal svatý Dominik. jako druhý Eliáš, a horlil proti bludům a netečnosti a založil ružencovou společnost v naší způsobě a přemnoho dobrého jí způsobil. (*Sion 1846.*)

Od té doby stal se růženec oblíbenou pobožností velmožů, knížat, šlechticů, radních osob, vojína, měšťana i rolníka. Královna Blanka z Kastilie vykonávala každodenně ružencovou pobožnost. Jindřich IV., král francouzský, každou sobotu. Ludvík XI., král francouzský, jsa blízek smrti, ozdobil své náprsi několika růženci. Eduard III., král anglický, obdaroval rytíře francouzského Eustacha z Ribeaumontu za odměnu udatnosti v šermování růžencem perlami draze osazeným. Anne z Montmorenci, jako vůdce v čele vojska svého, modlival se růženec. Sv. Kateřina Senenská pozdravovala, kdykoli po schodech se brala, na každém stupni Matku Kristovu sv. růžencem. Sv. Otec Pius V., ač mnohou církevní a státní prací zanešen, věnoval přece každodenně chvílku ružencové pobožnosti. Sv. Karel Boromejský sám veřejně se předmodlival růženec. Svatý František Saleský hned jako student ve chrámu Páně sv. Štěpána v Paříži před obrazem Rodičky Boží složiv slib čistoty, zavázal se, že každodenně Jí na počest sv. růženec modliti se bude, což také věrně až do smrti plnil.

Proto také povstalo bratrství sv. růžence, do něhož zapsáni byli i papežové: Innocenc V., Benedikt XI., Pius V., Řehoř XIII., Pavel V., Alexander VII., Kliment IX., Benedikt XIII. a Pius VII.

I biskupové modlili se sv. růženec a mezi duchovenstvem jej rozšiřovali, na př. František Saleský, sv. Karel Boromejský, sv. Alfons z Liguori, Michal Wittmann, biskup řezenský, a jiní.

Mocnářové se ho modlili: Tak na př. Karel V. máje něco důležitého podniknouti, pomodlil se dříve sv. růženec, řka: »Až se růženec pomodlím, budeme záležitost projednávati!« Císař Bedřich III. prosil papeže, aby v Kolině nad Rýnem bratrství sv. růžence zavedl, a sám s chotí svou nejprve se do něho zapsal. Francouzští králové: Jindřich II., František II. a Karel IX. byli údové bratrstva sv. růžence, podobně i tři sestry: Alžběta, choť Filipa II., krále španělského, Klaudina, manželka Karla III., vévody lotrinského, Marketa, královna

navarská. Alfons V., král portugalský, říkával svým ministrům: »Prosme Rodičku Boží, aby říši mou modlitbou sv. růžence ochraňovala.« Jindřich I., král portugalský, rozjímal 15 tajemství svatého růžence. Ferdinand I. aragonský sv. růženec se modlival. Ferdinand, vévoda z Parmy, dal se r. 1775. do bratrství sv. růžence zapsati a sám spisek o něm sepsal. Jan, král český, velkou nadějí spasení svého kladl ve sv. růženec. Kazimír II., král polský, žádal generála řádu dominikánského v Římě, aby mu poslal vhodného kazatele pro pobožnost růžencovou. (Scherera *Kaz. bibl.*)

Věčný růženec, jímž se údové zavázali jistou hodinu růženec se modliti ve dne nebo v noci, tak že ustavičně od někoho modlen byl, založen byl od dominikána Jana z Allamatury (1637). Papež Pius VII. bullou »ad augendam« 16. února 1808 udělil mu plnomocné odpustky.

Živý růženec založen r. 1825. ode dvou zbožných kněží v Lyoně, kdež 15 osob se zavazuje jedno tajemství každý den rozjímati, tak že denně celý sv. růženec se modlí. Brevem od 27. ledna 1882 »Benedicentes« papežem Řehořem XVI. potvrzen.

Svátek »Marie Vítězné« ustanoven právě, když na mocný účinek sv. růžence bitva u Lepanta r. 1571. proti Turkům od křesťanů vybojována jest.

(J. Černohouz: *Encyklopedie příkladů.*)

Růženec znají i Arabové a odřikávají podle něho své modlitby nebo průpovědi koranu. Místo křížků visí na růžencích arabských mosazný hřeben, jímž si Arabové při modlení vousy přičísávají.

(Čas. *Zlaté Klasy* 1855.)

77. Různé druhy růženců.

Růženec sv. Dominika jest onen, jak se ho obyčejně modlíme; modlívá se však také někdy, na př. v oktávě slavnosti všech věrných dušiček jinak, avšak v podstatě sestává ze stejných částí, toliko tajemství se jinak zařadují.

Růženec sv. Brigitty nese své jméno od sv. zakladatelky řádu Brigitty a skládá se z 63 Zdrávasů, 7 Otčenášův a apoštolského vyznání víry ku počtě 63 let, jež Nejblahoslavenější Bohorodička na zemi prý žila a ku počtě 7 přátel neb 7 bolestí Marie Panny.

Počíná vyznáním víry: na to následuje 6 desátek, každý s desíti Zdrávasy a jedním Otčenášem a »Věřím v Boha,« a na konec se přidá ještě jeden Otčenáš a 3 Zdrávasy, aby se doplnilo číslo 7 a 63. — Jen kněžím řádu Brigittina jest dovoleno takové růžence světiti. Papežové Lev X., Kliment XI. a Benedikt XIV. propůjčili tomuto růženci různé odpustky.

Sedmibolestný růženec. Původcem tohoto růžence jest sedm zakladatelů řádu Servitů čili služebníků Panny Marie a užívá se ho u lidu křesťanského již přes 600 let. Skládá se ze sedmi menších desátek na památku sedmi největších bolestí Panny Marie. Každý desátek má Otčenáš a 7 Zdravasů. Na konec růžence připojí se ještě 3 Zdrávasy, jednak ku cti slzám, jež Bolestná Matka Boží ve svém životě prolila, jednak abychom dosáhli milosti ku pravé lítosti a pokání a nabyli odpustků. Papežové Benedikt XIII., Kliment XII. a Benedikt XIV. propůjčili těm, kdož by se skroušeně tento růženec pomodlili, různých odpustků.

Růženec Páně (Corona Domini). Tento růženec byl zaveden kolem roku 1516. vnuknutím Božím od bl. Michaela z Florencie, kněze řádu Kamaldulenského. Modlival se ho denně až do své smrti (11. ledna 1522). Růženec tento modlí se ku cti Krista Ježíše a skládá se ze 33 Otčenášů na památku 33 let Vykupitele našeho. K tomu se připojí 5 Zdravasů ku cti Nejsvětějších pěti Ran Krista Pána, z nichž se modlívá vždy jeden před každým desátkem, skládajícím se z 10 Otčenášův, a ze dvou zbývajících Zdravasů modlí se jeden před třemi posledními Otčenáši a druhý po nich. Na konec se přidá vyznání víry na počest sv. apoštolů, kteří je složili, a bychom si připoměli narození, život a smrt Páně. Papežové Lev X., Řehoř XIII., Sixt V. a Kliment X. propůjčili mnoho odpustků těm, kdož se zbožně tento růženec Páně pomodlí.

Růženeček Nejsv. pěti Ran skládá se z pěti desátek: při každém modlí se ke cti a chvále pěti Ran našeho Spasitele pět »Sláva Otci atd.« a na konci každého desátku »Zdravas« ke cti Bolestné Rodičky Boží. Tato pobožnost má původ od kongregace Passionistů (Trpitelů), na jejichž žádost propůjčil papež Lev XIII. všem věřícím, kteří pobožnost tuto vykonají, jisté odpustky.

Růženeček drahocenné Krve skládá se ze sedmi desátek, při kterých zbožně rozjímáme sedmero prolití Krve Krista Ježíše (obřezání, smrtelná úzkost, bičování, trním korunování, nesení

kříže, ukřižování, probodnutí kopím). Při každém tajemství modlí se pět Otčenášův a »Sláva Otci.« Při posledním pak modlí se jen tři Otčenáše a »Sláva Otci,« aby nebyl překročen počet 33, na vzpomínku 33 let, po která drahocenná Krev Pánu Ježíši v Těle proudila, dříve než ji pro spásu veškerého světa prolil. Růženec má vlastní počáteční a konečnou modlitbu. Pius VII. a Řehoř XVI. udělením odpustků povzbudili k modlitbě tohoto růžence.

Krátký růženeček Neposkvrněného Početí nejbl. Panny Marie byl velice rozšířen r. 1845. jistým kapucínem a našel radostného přijetí. Skládá se ze tří Otčenášů, Sláva Otci, z pozdravení svatého a Neposkvrněného Početí Bl. Panny Marie a ze dvanácti Zdrávasů ve třech desátkách ku cti Nejsv. Trojice Boží a ku zvláštní úctě Neposkvrněné Rodičky Boží. Pius IX. poskytl za tuto zbožnou modlitbu odpustky; aby však si jich někdo zjednal, je třeba k tomu zvláště posvěceného růžence.

Růženec sv. Michaela archanděla čili andělský růženec. Svatý Michael archanděl zjevil se horlivé služebnici Boží a své vroucí ctitelce Antonii z Astonacu v Portugalsku a pravil k ní, že chce býti uctěn devíti pozdravy, odpovídajícími devíti kůrům andělským, jimž ke cti každého kůru andělského se modlí Otčenáš a tři Zdrávasy a na konec čtyři Otčenáše: jeden ke cti jemu samému, druhý ke cti sv. archanděla Gabriela, třetí ke cti archanděla Rafaela, čtvrtý ke cti svého anděla strážce. Sv. archanděl Michael slíbil každému, kdo by ho a ostatní anděle před sv. přijímáním takto uctil, že vyprosí na Bohu z každého kůru jednoho anděla, který ho za sv. přijímání bude provázeti. Kdo by konal denně tuto pobožnost, ten prý se může těšiti z ustavičného přispění sv. andělův a po smrti zbaven bude očistce. Papež Pius IX. udělil na vykonání pobožnosti této více odpustků, k jichž dosažení jest rovněž třeba zvláště k tomu zařízeného růženečku a z pravidla i modlitební knihy, jež obsahuje pozdravy sv. andělův a jiné předepsané modlitby.

Růženeček sv. Josefa má šedesát kuliček ke cti šedesáti let, jež sv. Josef na zemi prožil, a jest rozdělen na patnáct malých desátků, z nichž každý se skládá ze tří větších bílých a jedné menší modré kuličky: bílé značí čistotu sv. Josefa, modrá pak jeho touhu po nebi.

(*Scherer, Exempel-Lexikon, III. B.*)

78. Sv. Dominik a sv. růženec.

Založení růžence dlužno klásti v rok 1213. Rok tento byl rozhodujícím pro jižní Francii. Kacířstvo albigenské dostoupilo nejvyšší moci. Veškeré náboženské hádky s nimi byly bezvýsledny. Rozhodnouti tudíž nemělo slovo, nýbrž meč. Veliká síla nepřátelského vojska hrnula se již proti hraběti Montfortskému, který zastával a hájil víry katolické. Týž měl jen 800 rytířův a malý počet jezdců po ruce, a tou hrstkou měl spojeným vojskům nepřátelským za vůdcovství krále aragonského odporovati. Porážka vojska katolického zdála se neodvratna. Jen jeden rytíř Boží nezoufal, nýbrž pomoci s hůry doufal — sv. Dominik. Obdržel posvátný meč z rukou Královny nebes, jímž měl se potýkati — sv. růženec! Se zbraní tou dána mu zároveň jistota, že jí kacířstvo na hlavu porazí. Vždyť při zjevení samém, ve kterém Maria Panna světce o modlitbě růžencové poučila, sama takto ujišťovala: „Toť pobožnost, již máš národům kázati, pobožnost, která je Synu mému nejmilejším a nejmocnějším prostředkem bludaře potříti, neřesti vyhubiti, ctnost rozšířiti, Božího milosrdenství a mé zvláštní ochrany vyprositi. Chci, abys pobožnost tuto netoliko ty, nýbrž všichni, již do řádu tebou založeného vstoupí, ustavičně rozšiřovali. Věřící dosáhnou skrze ni mnoho milostí a mne modlitbou tou nakloní, abych jim ve všech potřebách pomáhala. Tentoť jest drahocenný dar, jejž dávám tobě a tvým synům!“

Slova ta byla neomylná. V rozhodný den, vypravují dějiny, kdy válečné řady krev prolévaly, dlel sv. Dominik s lidem ve chrámě muretském modle se růženec svatý. Modlili se tak hlasitě, že úpění jejich zdálo se spíše křikem než modlitbou. A jaký byl výsledek rozhodné bitvy? Nad očekávání všech pro víru katolickou velmi příznivý. Jako zázrakem porazil hrabě Montfort přesilu nepřátelskou. Král aragonský, vůdce spojených vojsk, proklán mečem, bezduch klesl na zemi. Smrt jeho rozhodla osud toho dne. Bědování a útěk vojska aragonského strhlo sebou veškeré vojsko nepřátelské. Vítězství dobyto — a dobyto na přímlovu Matky Boží růžencové. Porážkou u Mureta potřebo též kacířstvo albigenské. Toť první účinek modlitby růžencové. Žádný z papežů, kteří vydali o růženci okružní listy, o tom nepochyboval. Takové vítězství nad kacířstvem mluvilo k srdcím veškerého tehdejšího křesťanstva způsobem nejúčinnějším. Událostí touto růženec sám sebe nejlépe doporučil.

Kde nepomáhalo napomínání, kázání, pláč a zapřísahání, tam pomáhala mocná tato duchovní zbraň.

A toto nejprvnější vítězství růžence mělo býti zvěčněno. V kapli, která bezprostředně po vítězství u Muretu od věřících z vděčnosti ve chrámě sv. Jakuba v Muretu byla vystavěna, téže doby vymalován obraz, jenž představuje Marii Pannu, vedení vítěze hraběte Šimona Montfortského a biskupa tuluzského Fulka, v pravo pak klečícího sv. Dominika, an v jedné ruce drží kříž a druhou pak přijímá sv. růženec, který mu podává Bohorodička. Celý obraz nasvědčuje, že malován ve XIII. století, což potvrzuje letopočet 1213 na dveřích kaple. Co malba tato představuje, snadno lze uhodnouti. Jak povědomo, modlil se sv. Dominik a biskup Fulko s jinými ještě biskupy v onom chrámu vroucně, zatím co Šimon Montfortský bitvu rozhodoval. Všechny známky podivného a Královně růžencové všeobecně přičítaného vítězství jsou v jedno spojeny na našem obraze. Udatného Šimona meč, modlitba sv. Dominika a s ním spojeného biskupa Fulka, růženec v rukou Matky Boží a svatého Dominika, to vše před oči se nám představuje. Svědectví to velikého jest významu. Představujeť nám jasně původ modlitby růžencové a ukazuje, jakou cenu veřejné mínění té doby jí přičítalo.

(*Růže Dominikánská 1893.*)

79. Sv. Dominik a vítězství u Muretu.

Že se vítězství u Muretu připisuje modlitbě sv. růžence, již sv. Dominik nařídil, dosvědčují dějiny provincie Aquitánské, které každého měsíce veřejný notář zapisoval. Tyto dějiny podávají v měsíci říjnu r. 1213. zprávu o bitvě u Muretu nedávno se udavší a o porážce kacířů. Zpráva tato končí latinskou básní, v níž vítězství nad Albigenskými zřejmě se přičítá pobožnosti růžencové a zásluhám sv. Dominika. Báseň pak obsahem zní: »Ježíš, nejsladší láska, zničila konečně odpůrce víry, a Maria, nejčistší květ, potřela mnoho zběsilých.« Celá Francie volá: »Maria vznešená zničila velikou zlobu nepřátel. Zatím co Dominik lkal a se modlil, zničil Pán odbojné tlupy. Kdo může se dosti naradovati, kdož s dostatek chváliti bojující? Již domníval se nepřítel, že jest vítězství jeho, — když tu pojednou štěstí se obrátilo, jakmile pokorný Dominik růženec počal vinouti. — Jakou útěchou, jakou žádostí oplývají srdce, poněvadž z kalu hříchův očistěni jsou ti, kteří nevěřícími v zemi byli;

poněvadž pravda vítězně si cestu razí, jakmile Dominik kázáním svým nebe i zemi v pohyb uvádí! Již přestal hadů sykot, zpět vrací se jásot a zpěv, neboť Kristus mraky rozehnal. — Nyní může opět víra vlásti a kříž opět čelo krášlit: žádný kacíř nebude to haněti. Prosti jsme smutku, zloby, poněvadž jsme zloby nepřátel zbaveni; mír nám nikdy nepomine. Dominik vyprosil nám modlitbou konec zla a kázáním svým udatně bojuje hájil práva věřících.* — Shrňme obsah básně v krátkou myšlenku; Bůh popřál věřícím vítězství na přímlovu Panny Marie, u které se byl pláčem a modlitbou sv. růženec přimlouval. Vyprosiv takto svojí modlitbou vítězství, pokračuje kázání míru. Modlitbou růžencovou tedy a růžencovým kázáním zapudil sv. Dominik bídu a věřící oblažil.

(*Růže Dominikánská 1893.*)

80. Sv. Dominik a zakladatel bratrstva růžencového.

Kázání o růženci byla sv. Dominiku nejmilejšími. »Kázal« — tak vypravuje se v životě jeho — »bez ustání o sv. růženci a při tom činil veliké divy, jimiž slova svá potvrzoval; proto třeba i většinu divů, které sv. Dominik kdy činil, .přičítati moci růžencové pobožnosti.« Závěrkem missií růžencových bylo mu obyčejně založení bratrstva sv. růžence. Tak dle hodnověrných pramenů se vypravuje, že přišel na svých cestách do města Valencie, kde za mládí deset let na universitě prožil, tamtéž klášter sv. Kříže založil a bratrstvo růžencové zavedl. Že tomu tak jest, s jistotou dovídáme se ze závěti Antonína Gerrsa, jenž značnou část peněz daroval na zakoupení svící pro růžencové bratrstvo, jež »dobrý onen Dominik Guzman v tomto městě založil.« V závěti této doslovně se dí: » Též chci, by k mému smrtelnému loži jmenovaný ctihodný Don Petr Gonzales Telmus jako ředitel růžencového bratrstva, které s dovolením biskupa Don Pella dobrý onen Dominik Guzman založil, jehož členem jsem i já — všechny členy bratrstva toho zavolati dal, by se za mne modlili«

Závěť tato, jak se na listině dočítáme, učiněna dne 9. února r. 1221., do archivu kollegia sv. Jakuba v Palencii uložena a veřejným notářem kromě toho auditora apoštolské nunciatury pověřena. Z toho jde na jevo, že již za života sv. Dominika bratrstvo růžencové bylo zakládáno, neboť týž zemřel teprve v srpnu téhož roku; a že členové téhož bratrstva ode dávna svíce růžencové nosívali; dále

že první ředitel téhož bratrstva v Palencii byl P. Petr Gonzales, řádu kazatelského, zvaný sv. Tehno, jenž Benediktem XIV. za blahoslaveného byl prohlášen a že konečně jméno »Bratrstvo růžencové« z dob sv. Dominika jest.

(Růže Dominikánská.)

81. Sv. Albert Veliký a sv. růženec.

Jedním z největších učenců světa a z nejznamenitějších členů řádu kazatelského v XIII. století byl svatý Albert Veliký. Byltě pravým zázrakem učenosti a nejjasnějším světlem a ozdobou řádu. Narodil se r. 1193. v Laningách ve Švábsku. Více ještě však než učeností vyznamenával se zbožností a zvláštní úctou k Matce Boží.

Sotva se naučil mluvit, již nábožně vyslovoval sladké jméno Maria a stokráte denně s blaženým citem je opakoval. Milost povolání do řádu a velikou učenost jeho vyprosila mu za to Matka Boží. Chtěje se ukázati vděčným, šířil úctu Ochránkyně řádu způsobem všemožným. Nejlepší mu byl pozdrav andělský, který na okrajích rukopisů svých psával, čímž na jevo dal, že touto modlitbou přede všemi Matku Boží ctí. Mimo předepsané modlitby denně modlíval se sv. růženec a celý žaltář s největší zbožností. O chválách Marianských sepsal celou objemnou knihu, v níž mezi jiným dí: »Pozdravujme často a zbožně Marii Pannu; často, aby chvála naše neustupovala ni od srdce ni od jazyka; zbožně, aby se neřeklo: Lid tento chválí mne ústy, ale srdce jeho jest mne daleko; zbožně jakoby Marii Pannu pozdravující jí podoben byl, aby pozdrav ústy projevený s vnitřkem souhlasil.« Dále mluvě, přirovnává Blahoslavenou Marii Pannu, Královnu sv. růžence, růži z Jericha o stopadesáti listech a vyzývá nás, abychom nepřetržitě na Ni myslili a o Ní rozjímali, při tom však nikdy Syna od Matky neodlučovali. »Jako tělesné naše oči« — dí opět — »tak zařízeny jsou, že obě najednou na týž předmět jsou upřeny, tak ať rozum a srdce, dvě tyto oči naší duše, nikdy při rozjímání ať neodlučují Matku od Syna.«

Zjevně tedy bl. Albert učí, že ctíce Matku Boží pozdravem andělským, zároveň rozjímati máme o tajemstvích Spasitele našeho Ježíše Krista, tak jak se to děje v růženci, v němž modlíce se pozdrav andělský, rozjímáme zároveň o tajemství vykoupení. Stopadesátistovou růží tuto pěstil bl. Albert sám a vroucně se modlíval

Marianský žaltář, jenž se skládá ze 150 Zdrávasů. Modlitbě této též přičísti dlužno všecky divy, jež bl. Albert Veliký učeností svou konal. Po bohumilém životě svatě zemřel v Kolíně nad Rýnem 1280. Pro velikou úctu k Matce Boží a pro četné o Ní spisy jest nazván »tajemníkem Panny Marie.«

(*Růže Dominikánská 1893.*)

82. Bl. Romeus z Lévie a sv. růženec.

Jeden z nejstarších dějepisců řádu, Fr. Bernard Guidonis, píše o bratru z Lévie, jenž byl již mezi soudruhy sv. Dominika a roku 1232. provincialem ve Francii, toto: »Bratr Romeus (z Lévie) byl nad míru pokorným, ku všem laskavým a přívětivým; v kázáních plynula mu řeč z úst jako med, a vyznamenal se obzvláštní pobožností ku Blahoslavené Panně Marii. Bylať duše jeho pravým ohniskem lásky a úcty k Matce Boží a požehnanému plodu Ježímu — Kristu Ježíši. Pozdrav andělský opakoval nesčíslněkrát za den a rozjímal při tom tajemství božského Vtělení; ustavičně Je měl na jazyku, o Něm mluvil v kázáních buď na začátku, buď uprostřed, buď na konci . . .« Opět tedy vidíme zde andělský pozdrav blahosl. Romea a růžencové tajemství, o němž v srdci rozjímal, zatím co ústy Zdrávas se modlil.

Když Panna Maria sv. Dominiku se byla zjevila a o růženci ho poučila, pravila mezi jiným: »Chci, abys pobožnost tuto netoliko ty, nýbrž všichni, kteří do řádu tebou založeného vstoupí, ustavičně rozšiřovali. Bratří kazatelé zůstali věrni svému poslání a rozsévajíce símě evangelia, rozsévali též v srdcích věřících pobožnost růžencovou. Veliký dějepisec řádu P. Mamachi připomíná toho v dějinách svých řka: »Jako sv. Dominik, tak učili národy i synové jeho ve Španělich, v Italii, ve Francii atd. modlitbě růžencové s takovým úspěchem, že brzy největší všude požívala vážnosti.« Zvláštní zmínky zasluhuje Jan de Vicenza, jenž od samého sv. Dominika v Padově do řádu přijat byl a později slavným kazatelem se stal. Týž nazván apoštolem Lombardska, poněvadž hlásal mír v této zemi, jež tehdy krutými pustošena byla válkami. Slova Janova zněla jako slova anděla míru a pokoje. Sv. růženec byl mu nejmilejší pobožností. Často o něm kázával, a tu bylo na jeho čele viděti zlatou růži neb zlatou korunu.

(*Růže Dominikánská 1893.*)

83. Bl. Česlav a sv. růženec.

O bl. Česlavu se vypravuje, že byl velikým ctitelem nebes Královny, že všude k Ní úctu rozšiřoval, v každém téměř kázání vybízel posluchače k dětinné Její důvěře, že zvláště Její svatý růženec každému jako mocnou zbraň proti všem zlobným nepřátelům doporučoval. V kostele sv. Vojtěcha ve Vratislavi, kde odpočívá tělo téhož blahoslavence, uchovává se dosud zázračný obraz Panny Marie, který jest tím památným, že před ním konali první členové bratrstva sv. růžence první svou pobožnost. Při průvodech nosili za starých dob horliví členové růžencového bratrstva vratislavského obrazy a odznaky nejprvnějších svatých řádu dominikánského, jako sv. Dominika, sv. Tomáše Aquinského, sv. Jacka, jakož i bl. Česlava. Až na naše doby uschovány jsou v kapli sv. Hedviky ve Vratislavi všechny jmenované odznaky jakož i část růžence bl. Česlava.

(Růže Dominikánská 1893.)

84. Sv. Hyacint a sv. růženec.

Mezi největší ctitele Marianské právem též se počítá bratr Česlavův, sv. Hyacint. Úcta k Marii Panně provívá celý život jeho. Jsa již z mládí od matky své Bohu a Marii Panně zaslíben, přinášel sebe, když dorostl, celého v oběť Bohu a Jeho Matce. V pátky i vigilie svátků Marianských a sv. Apoštolův o chlebě a vodě se postíval. Všecky tužby a prosby ve dne v noci před obrazem Marie Panny k Bohu vysílal. Jedenkrát, když takto k Matce Boží se modlil, zjevila se mu Nejsv. Panna v zářivém světle a laskavě se na něho usmívajíc, pravila: »Raduj se, synu můj, Hyacinte, neboť modlitby tvé jsou Synu mému milé, i dostaneš na mou přimluvu od něho, začkoli poprosíš.« Potěšen a povzbuzen těmi slovy, nabyl světec veliké důvěry v Boha, a od toho času nic mu nebylo nesnadným. Bylo-li mu něčeho třeba, pomodlil se k Marii Panně, a nikdy nebyl, jak se sám přiznal, oslyšán. Tím snadno si vysvětlíme, jak sv. Hyacint mohl učiniti tolik zázraků, že papež Kliment VIII. v kanonizační bulle významná slova oprávněn byl říci: »Žádného zázraku neučinili svatí Starého i Nového Zákona, kterého by Hyacint nebyl učinil.«

»Jako milý Bůh jižním krajinám sv. Dominika« — dí se v životě tohoto světce — »tak poslal severním sv. Hyacinta. Úlohy jejich byly namnoze stejny a život podobně obou svatý. Rozsvítili mezi

národy zhasínající světlo, které Pán Ježíš na světě rozžehl, svatou totiž viru rozšířili a zvelebili poctu k Jeho Nejsvětější dobré Matce svatým růžencem. Oba pracovali svědomitě, hájili víry a velebili Pannu Marii.«

Dle toho lze nazvati sv. Hyacinta zakladatelem pobožnosti růžencové v krajinách severních Slovanů. Tak zřejmě dí jeden životopisec řka: »Mimo jiné hleděl beze vší pochybnosti sv. Hyacint, věrným jsa učeníkem Dominikovým, krásnou pobožnost růžencovou všude pěstiti. Ústní podání lidu to dokazuje.« A nelze si jinak mysliti. Veliký tento ctitel Marianský dobře zajisté znal, co Matka Boží sv. Oci Dominiku kdysi u vidění o růženci pravila: »Toť jest pobožnost, již máš národům kázati, pobožnost, která jest Synu mému nejmilejší a nejmocnějším prostředkem bludaře potříti, neřesti vyhubiti, ctnost rozšířiti, milosrdenství Božího a mé zvláštní ochrany si vyprositi.« Vše to na apoštolu Slovanstva se vyplnilo. V tom ještě více utvrzení jsme, čtouce v jeho životě, že nejraději rozjimal o čtrnáctém tajemství růžencovém, t. j. o Nanebevzetí Panny Marie. »Tak se stalo, že, když jednou ve vigilií Nanebevzetí Panny Marie se modlil a rozmýšlel o tajemství svátku, o zázračném a slavném Nanebevzetí Bohorodičky a prosil zároveň nejsvětější Matky, by mu ráčila pomoci k blaženosti nebeské — nevídané světlo poozářilo, a byl jím tak oslněn, že mu bylo oči zavřiti. I uslyšel hlas: »Neboj se, synu můj Hyacinte, o duši svou! I ty budeš kralovati se mnou v říši nebeské!«

To uslyšev. otevřel oči a uviděl u veliké záři Nejsv. Pannu. Jak mu přislíbila, tak se stalo. Dne 14. srpna ve vigilií Nanebevzetí Panny Marie, znamená, že se blíží poslední hodina, svolal všechny bratry a promluvil k nim takto: »Bůh mne již volá, a zítra přijde pro mne Nejsv. Panna.« A vskutku, druhého dne modle se žalm 30.: »V Tebe jsem, ó Pane, doufal...« tiše usnul se slovy: »V ruce Tvé poroučím, ó Pane, ducha svého.« Bylo to o hodině deváté z rána. ve svátek Nanebevzetí Bohorodičky roku 1256.

(Růže Dominikánská 1893.)

85. Ludvík IX. a sv. růženec.

Zajímavo jest, co mnozí spisovatelé a životopisci vypravují o narození sv. krále francouzského Ludvíka IX. Mezi nimi uvádíme zvláště životopisce P. Petra Ribadeneyru z Tov. Ježíšova. Ludvík IX.,

král francouzský, byl chloubou středověku, byl velikým zákonodárcem, velikým hrdinou, velikým světcem, ale nade vše velikým ctitelem Matky Boží. Jeho rodiče, Ludvík VIII. a zbožná Blanka, rmoutili se velmi, že neměli syna, jehož dědicem lásky své ku vlasti, své starosti o velikost říše francouzské, jakož i o velikost její slávy učiniti by mohli. Jako Anna, matka Samuelova, vzývala i Blanka Boha, by její nejvřelejší přání splniti ráčil. A byla vyslyšena: Bůh poslal jí sv. Dominika, který tehda svatostí i apoštolským životem zářil a z rozkazu Královny nebes růženec mezi národy rozšiřoval. K tomuto svatému muži obrátila se Blanka, prosíc ho, aby jí svojí přimluvou přispěl. Sv. Dominik naučil ji růženci, řka, by se jej modlívala, jiným modlitbu tu doporučovala a všechnu důvěru v přimluvu Marie Panny měla; tak že obdrží, čeho si přeje. A hle, ovocem modlitby a důvěry byl za nedlouho královský syn sv. Ludvík IX. Královna Blanka napotom častěji říkávala: »Bůh mi dal pro modlitbu růžencovou a pro zásluhy služebníka Dominika — syna Ludvíka.« Poněvadž Maria byla dárkyní dítky toho, zaslíbila je šťastná matka službě Královny nebeské, a Ludvík činil jako pravé dítko Marie Panny podivné pokroky ve ctnosti a zbožnosti. Na něm ukázala se pravdivými slova papeže Urbana IV. řkoucího: »Není dne, kde by veliká dobra lidu křesťanskému modlitbou růžencovou od Boha nebyla udělena.« Jedním z největších dober Francii udělených zajisté jest sv. Ludvík IX. — Vyučen jsa od zbožné matky modlitbě této a byv péči bratří řádu kazatelského svěřen, modlitbu růžencovou velmi sobě zamiloval a řádu dominikánskému po celý život oddán byl. Zpovědník manželky sv. Ludvíka, královny Markéty, mezi jiným toto nám též o něm vypravuje: »Sv. král každého dne večer padesátkrát poklekl a pokaždé se modlil — Zdravas Maria.«

(*Růže Dominikánská 1893.*)

b) **Prospěšnost modlitby sv. růžence.**

86. Sv. Alfons Liguori o prospěšnosti sv. růžence.

Sv. Alfons Liguori, tento veliký ctitel Bl. Panny Marie, píše o růženci takto (op. oscet. 1. s. 5. Tom. p. 20—1.): »Sv. Dominik hlásal všude pobožnost tuto (sv. růženec), kterou i veškerí katolíci ochotně přijali, tak že za našich dnů není pobožnosti, kteráž by od věřících všech stavů tak zhusta konána byla, jako sv. růženec.

Jak mnoho se v posledních stoletích namluvili kacířové, Kalvín, Bucer a jiní, aby modlení růžence obmezili! Leč každému známo, jak mnoho povínuje svět výborné pobožnosti této. Jak přemnozí jsou skrze ni od svých hříchův osvobozeni! Jak mnozí jsou skrze ni k svatému životu přivedeni; jak mnozí, kteří nyní v nebi jsou blaženi, děkují této pobožnosti své šťastné odsud vykročení! . . . Pro nás budiž dosti, víme-li, že svatá Církev pobožnost tu schválila, a že ji papežové mnohými odpustky nadali a obohatili.

(A. Řehák: *Patristická Encyklopedie*.)

87. Papež Pius IX. a sv. růženec.

Sv. Otec Pius IX. pravil o sv. růženci, že jest »nejúčinnější modlitbou pro vzrůst pobožnosti k Matce Boží, Marii Panně v srdci věřících.« Krátce před svou smrtí pravil ve veřejném slyšení: »Rozmilé děti! Chcete-li míti pokoj v srdci, chcete-li pokoj přinést do svých rodin, chcete-li, by pokoj byl v zemi: pilně se modlete svatý růženec, modlitbu, kterou dala Matka Boží sv. Dominikovi. Modlete se růženec, abyste získali tak mnohých odpustků, kterýmiž jest modlitba tato obdařena; modlete se ho denně, děti moje, a nemůžete-li se ho celý pomodlit ve dne, pomodlete se alespoň jeden anebo dva desátky! Sv. růženec jest malé evangelium a vede ty, kteří se ho modlí pilně a nábožně, k pokoji, jenž jest zaslíben ve sv. evangeliu.« Dne 11. listopadu pravil spolku zbožných paní: »Zvláště doporučuji vám sv. růženec. Této modlitbě naučila nás Matka Boží sama a jest jí příjemnější, milejší než ostatní modlitby. Velice toužím po tom, aby se v každé rodině modlil sv. růženec denně. Večer aneb i jiného času, jestli rodina celá jest shromážděna, modlete se sv. růženec! Modlete se ho zbožně a důvěrně!« Dne 11. dubna 1877 pravil poutníkům z Francie: »Učiníme mezi vámi smlouvu spravedlivou. Vy se budete modlit za mne a já za vás sv. růženec, aby nás Pán Bůh ve své milosti zachoval, pokoj v rodinách udržel a skutky dobré byly vykonány; a k tomu dávám vám ještě jednu radu. Modlete se všickni doma společně každý večer sv. růženec; otec a matka, synové a dcery, modlete se denně jednoduchou onu modlitbu a spolu krásnou, která jest opatřena bohatými odpustky. Tuto radu na památku, děti mé, přijměte, kterou vám mohu dát, a přijměte s touto památkou ještě sv. požehnání, které vám dám.« Dne 7. května pravil

vyslancům z Korsiky: »Řekněte doma, že papež římský dává vám radu, byste se každý den s celou rodinou modlili sv. růženec; neboť růženec jest krátký obsah všech modliteb katolických.« Dne 23. května pravil: »Vzmužte se, dítky mé, zvů vás k boji proti zlu ve společnosti a Církvi sv., bojovati budeme ne mečem, nýbrž sv. růžencem, modlitbou a dobrým příkladem.« (*Marien-Psalter I. 27 sq.*)

88. Papež Lev XIII. a sv. růženec.

Svatý Otec Lev XIII. jsa horlivým ctitelem Bl. Panny Marie nařídil již r. 1883., aby po celém katolickém světě konala se po celý měsíc říjen růžencová pobožnost k Bl. Panně Marii. Za tou příčinou vydal okružní list »Supremi Apostolatus officio,« z něhož vyjímáme následující:

»Bývalo vždy u katolíkův obyčejem výhradním, že za dob klopotných a časů povážlivých utíkali se k Marii a v mateřské její dobrotě odpočinku docházeli. Tím zajisté nejen nejpevnější osvědčuje se naděje, nýbrž i důvěra, jižto církev katolická právem v Rodičku Boží vždycky skládala.« —

»Nikoho z vás, ctihodní bratří, — tak píše arcibiskupům a biskupům veškerého katolického světa — tajno není, kolik práce a pláče způsobili na konci dvanáctého století svaté církvi kacíři Albigenští, pochodící z bývalé někdy sekty Manichejské, kteří v jižních krajinách francouzských a jiných románských, zhoubné bludy roznesli a s rykem válečným postupující, daleko široko mečem a zhoubou panovati chtěli. Proti těmto nepřátelům děsným vzbudil milosrdný Bůh slavného zakladatele a otce řádu Dominikánského. Jak dobře víte, muž ten vědou neporušenou, ctností, příkladem a apoštolováním preveliký, jal se bojovati duchem jarým za církev katolickou, nikoli násilím, nikoli mečem, nýbrž důvěrou hlavně v modlitbu, kterou přesvatým růžencem nazval a sám i syny svými daleko široko rozšiřoval. Poznaltě z Božího pokynu, že modlitbou tou, jako přemocnou zbraní válečnou přemožení a zahnání nepřátelů donuceni budou odložiti odvážlivost z bezbožnosti jejich pochodící. A tak, že se stalo, známo jest. Jakmile totiž zavedena modlitba ta a dle návrhu otce Dominika vykonávána, vracely se zbožnost, víra, svornost a rozpadávaly se kacířův úklady a úskoky; mimo to přemnohých pobloudivých zachráněno a zbraní katolíků, již se na odvrácenou násilí chopili, zuřivost bezbožníků jest zkrocena.«

Dále připomíná sv. Otec ještě jiné účinky sv. růžence a ku konci vybízí, aby se věřící sv. růženec nábožně modlili po celý měsíc říjen při mši sv., a pak aby se připojila litanie loretská.

»Těm však« — píše sv. Otec dále — »jižto konati hodlají, co svrchu jsme nařídili, rádi nebeské poklady církve otevíráme, aby odtud i povzbuzení brali i pobožnosti své odměnu. Všem tedy, kdož během vyměřeného času veřejné modlitbě růžence a litanii budou přítomni a na úmysl Náš se pomodlí, udělujeme pokaždé odpustky sedmi let a sedmi kvadragen. Milosti té budou rovněž účastni i ti, kdož za spravedlivou příčinou veřejným těm modlitbám obcovati nemohou, ale s tou vždycky podmínkou, že pobožnost tu soukromě vykonají a taktéž na úmysl Náš k Bohu se pomodlí. — Ty však, kdož v době svrchu řečené alespoň desetkrát, buď veřejně v kostelích aneb ze spravedlivých příčin soukromě touž pobožnost vykonají, z hříchu náležitě se očistí, a z oltářní oběti požijí, ode všech trestův a pokut za hříchy spáchané rozhřešujeme na způsob odpustků papežských. — Plnomocné tyto odpustky udělujeme i všem, kdož buď v samé slavnosti růžencové, nebo kteréhokoliv z následujících osmi dnů svědomí své rovněž spasitelnou zpovědí očistí, ke stolu Páně přistoupí a v některém kostele za potřeby církve na úmysl Náš k Bohu a Rodičce Boží zbožně se pomodlí.«

(Pastýřský list diecése brněnské 1883, č. 9.)

89. O prospěchu sv. růžence pro duchovní správu.

Roku 1887. stal jsem se farářem v pohorské vsi Č. P. Sotva jsem vkročil do svého chrámu Páně, zarazil se mi dech nad tou spustlostí příbytku Pána Ježíše. Oltář Marianský byl nedovednou rukou rozbourán, socha Panny Marie stála veřejně, tak že snadno povalena a poškozena býti mohla. Kostel hrozil spadnutím. A jaký byl svatostánek, také byly ty duše nesmrtelné. Tu se zahnízdil tak mnohý hnis. V den všední neobcoval nikdo nejdražší oběti mše sv., ve svátcích málo kdo. Co počítí? Vzal jsem útočiště ku sv. růženci. Hned po každém zvonění zasedl jsem se svou domácností do lavice kostelní a modlil se sv. růženec. Dověděv se o tom lid, trousíval se již častěji na mši sv. a modlil se sv. růženec s sebou. Mnozí mi sice spílali »růženečkářův« a to nejen laici, ale i nejeden z duchovních; ale já neustal. Aby i muži účastenství na sv. růženci měli, objednaly se písně, které se pak s tajemstvími střídaly. Za nedlouho zavedlo

se bratrstvo sv. růžence, a až posud sv. růženec před mší sv. se tuto denně modlívá. Aby však úcta k Bohorodičce Růžencové jaksi dovršena byla, pořídili jsme si krásnou sochu Panny Marie a u vši slávě vnesli ji do kostela, posvětili a vykonali devítidenní pobožnost. Když lid spatřil, že chrám Páně touto sochou pěknou ozdobu obdržel, nabídl se, že sbírkou vykrášlí celý chrám Páně; tak se i stalo. Když byl chrám Páně v pořádku, došlo i na farní budovu. Aby však také ten duševní chrám byl do pořádku uveden, tu čelila má snaha tam, že se zavedl do rodin Marianský žaltář ve výkladech a v poutavých příkladech. Žaltář působil dobře; ten se čítal od dítek i odrostlých. Tím se sv. víra kořenila; z víry došlo ke křesťanskému životu a ku plnění křesťanských povinností. Na zelený čtvrtek přistoupil celý obecní výbor ke stolu Páně. Na církevních průvodech bral již každý podíl. Jen modlitba sv. růžence tuto pomohla. Tisícere díky buďtež za to vzdány Rodičce Boží růžencové!

(Frant. Křivohlávek, farář v Jetřichově.)

90. Sv. růženec učí následovati Pána Ježíše.

Zbožný a učený kardinál-arcibiskup Viktor A. Dechamps († 1883) od svého mládí byl zapsán do bratrstva sv. růžence. Rád mluvil o sv. růženci a každého dne se pomodlil celý sv. růženec.

V listě jednom napsal o sv. růženci toto: »Růženec vede nás k Ježíši Kristu po cestě, kterou sám si vyvolil, aby k nám přišel totiž skrze Nejbláh. Pannu Marii. Růženec učí nás znáti Božského našeho Mistra v nevyslovitelných tajemstvích totiž Jeho vtělení, Jeho života a utrpení, Jeho smrti a slávy. Stálým vzýváním Matky Boží dobývá nám sv. růženec potřebných milostí, abychom získali pravé lásky a následovali Pána Ježíše . . . Četl jsem jednou život sv. Vincence z Pauly a poznal jsem, že nejmilejším cvičením tohoto světce bylo, ve všem připodobniti se vzoru, Ježíši Kristu. Ve všem! To se mi zdálo těžkým, a tázal jsem se, jak jest možno, ve vzoru Spasitele naléztí příklad a pravidlo pro rozmanité poměry našeho života. Co mi bylo té doby nejasno, objasnilo se mi modlitbou růžencovou. Ano ve všech poměrech, do jakých nás vede Prozřetelnost Boží, září nám světlo v Ježíši Kristu a tato osvětlení jsou přebohatá, nemusíme snad uvažovati učeným způsobem o životě Jeho, nýbrž nazíráme zcela prostě v duchu modlitby na Krista Pána v rozličných tajemstvích sv. růžence a prosíme při tom Marii

Pannu za přimluvu, kteráž jest velká Prostřednice modlitby a milosti. Kdož by o tom pochyboval, pravím mu: Gustate et videte — »Okuste a vizte!«

(*Marien-Psalter VII. 46.*)

91. Pompejská Královna sv. růžence uzdravuje nemocné.

Událost zázračnou vypisuje advokát Dr. Bartol. Longo následovně v italském časopise »Il rosario e la nuova Pompei dicemb. 1891.« Zázrak naší milé Paní Pompejské, který nyní uveřejňujeme, jest podivuhodným již pro osobu, na které se stal. Byla to protestantka, což mnohému nezasvěcenému v dějiny církve sv. snad bude s podivením. Vypravujeme příběh ten se vší určitostí, jelikož známe všechny osoby, které na něm účast měly. Pan Aug. Mele z Neapole poslal nám o tom sám zprávu, podepsanou druhým svědkem události té, totiž p. Capranim, majitelem hotelu v Neapoli. Americká dáma T. Maddocková, kteráž od několika měsíců zdržovala se ve zmíněném hotelu, navštívila s jednou rodinou americkou, jakož i s p. Melem a Capranim zříceniny Pompejské a projevila přání podívat se do nové svatyně naší, která stojí proti nim. Svatyně a nejvíce oltář působily na ni tak, že si klekla před zázračný obraz a vroucně se modlila, jakkoli protestantkou byla. V předsíni dívčího sirotčince našeho vzala si modlitbičku a nyní modlila se ji vroucně. Pan Caprani věděl, že dáma ta jest protestantkou, proto divě se, pravil: »Mýlil jsem se, považuje Vás protestantkou, kdežto nyní vidím, že jste vlastně katoličkou.« »Jsem protestantkou,« vyznávala paní Maddocková. »V Americe slyšela jsem, že každý, kdo se tuto modlitbu pomodlí ku Královně růžencové, bude uzdraven z nemocí svých. Pokouším se, abych i já modlitbou tou a přimluvou Madonny byla osvobozena od strašných bolestí v zádech, které všechna věda lékařská a všechny léky vyhojiti nemohou.« Když vrátila se paní Maddocková večer do Neapole, nemohla na nic mysliti než na svatyni Pompejskou; zázračný obraz a velebný oltář tanuly jí neustále na mysli. S myšlenkami těmi šla na lože, u něhož každé noci až posud mívala služebnou, která jí ostrými mastmi záda třela a bolesti zahnati pomáhala. Této noci nepřála si však paní Maddocková ani jednou pomoci služčiny a spala tvrdě celou noc, čímž opatrovnici svou přivedla k nemalému podivu. Když konečně rozbřesklo se ráno, a věrná služka vstoupila do ložnice poptati se paní, čeho si přeje, spatřila velitelku vzhůru, v nejlepším humoru.

Necítila žádných bolestí, vstala a ustrojila se sama a vyprávěla, že »Uzdravení nemocných« dalo jí dlouho hledané zdraví. Po málo dnech odjela zdráva do Ameriky a odtud, pamětliva jsouc obdržené milosti, poslala brzy drahocenný nákrčník zlatý Madonně Pompejské. Toho dotvrzují Caprani i Mele vlastními podpisy.

(*Květy Mariánské 1887.*)

92. Naše milá Královna nejsv. růžence v Pompejích zázračně uzdravila umírající dívku.

Město Pompeji na pobřeží blíže krásné Neapole položené bylo r. 79. po Kristu náhlým výbuchem Vesuvu zasypáno a zůstalo až do r. 1784. pod lávou a popelem pohrobeno.

Zmíněného právě roku podařilo se vinaři jednomu město náhodou objeviti, které nyní docela jsouc již vykopáno, hojně těší se návštěvě přčetných cestovatelů.

Navštěvovateli objeví se celý obraz starořímské nádhery, nádherné domy, chrámy, divadla, vodovody a nejrozmanitější díla umělecká naskytují se tu udivenému oku. Jednotlivé domy vystaveny jsou v římském slohu a různými malbami, arabeskami a nápisy bohatě ozdobeny. Neobyčejnou prostorností a nádherou slynou budovy veřejné. Tak v Pantheonu jest dvůr 76 m. široký a 60 m. dlouhý s oltářem, na němž sídlo mělo 12 hlavních božstev; amfiteatr měl 30 řad sedadel a mohl pojmuti 20.000 diváků.

To všecko ovšem nyní truchlý poskytuje pohled; činí město na poutníka dojem zříceniny, z níž dávno již pestrý, mnohotvárný život uprchl. »Jak pochází sláva světa,« vzdychne bezděky pozorovatel, kráčeje mrtvým tím městem a vmýšleje se do dávných oněch dob, kdy ozývaly se pusté nyní ulice ruchem nejbujnějšího života.

A uprostřed truchlých těchto zřícenin na půdě staropohanské zlíbilo se panenské Matce Boží trůn svůj zbudovati, odkud by naslouchala prosbám dítek svých v nouzi a soužení svém důvěrně k Ní se obrazejících. V posledních letech zbudována tu Matičce Boží nádherná zlatem a stříbrem bohatě ozdobená svatyně. Obraz, pod nímž nebeská Matka naše se uctívá, představuje milou naši »Královnu svatého růžence.«

Od té doby častější a častější zprávy slýchati jest o zázračném vyslyšení proseb křesťanů stísněných, kteří před trůnem Matky Páně

pomoci a přispění vyhledávají. Největším, do očí bijícím zázrakem jest bez odporu náhlé uzdravení umírající již skoro dívky z Lacedonie Antonie, příjímím Belestrieri, které událo se v červenci roku 1888.

Rodičové Antonie náleželi k nejváženějším občanům Lacedonie, města položeného v pohraničním okrese provincie avellinské. Jsouc ještě dítětem sotva tříletým ztratila Antonie úmrtím svou milou matku. Na místo její nastoupila macecha, která však k sirotkovi lnula láskou a něžností v pravdě mateřskou. Antonie vypěla v útlou a sličnou pannu. Tu dostavily se osudné pro ni Velikonoce r. 1888., kdy stížena byla nebezpečným zánětem plic. I osvědčené prostředky nepomáhaly, nemoc neustále se horšila, ba na konec přidal se k zánětu bolestný rheumatismus kloubů. Na nejvyšší trapná nemoc proměnila celé vzezření dívčino způsobem hrozným. Veliké bolesti v zádech nutily Antonii dolů tváří léhati, pravá noha tak se zkroutila, že kolenem dotýkala se brady. Ochromené ruce přitisknuty byly těsně ke hrudi a nedaly se odtáhnouti, zároveň byly ruce tak křečovitě v pěst sevřeny, že nehty do dlaní se zarývaly, všechno léčení téměř nepřístupným činíce. Na zuboženém tomto těle, jehož každý úd byl nešťastné trpitelce sídlem nevypsitelných bolestí, otevřela se v ústním otvoru rána, následkem které jícen dívce tak se sůžil, že již skoro ničeho polykati nemohla. Přítomní lékaři Disferia a Palmese prohlásili stav dívčin za nezhojitelný. I zaopatřena byla nemocná svatými svátostmi s bolestí očekávajíc poslední hodinku, která jižjiž zdála se blížiti. Majíc již skoro před soudnou stolicí Boží předstoupiti, obrátila se se smrtí zápasící dívka k Srdci nebeské Matky, jíž ku počtě před týdnem devítidenní pobožnost byla započala, s úpěnlivou prosbou: »Ó neposkvrněná Panno, Královno nejsvětějšího Srdce v Pompejích, přispěj mi ku pomoci!« Sotva slova prosby vyřkla, spatřila pojednou v nebeské záři Matku Boží z Pompej, ana k loži jejímu se blížila a hlasem nebeskou lahodou dýšícím pravila: »Pohleď, jsi zdráva. Zítra budeš moci povstati a chrám Páně navštívit.« Na to rajský zjev zmizel.

Antonie od toho okamžiku pocítovala vždy větší a větší úlevu, tak že následujícího dne ponejprv po 6 měsících lůžko sama opustiti mohla. Všichni, kteří ji viděli, žasli a sotva očím svým věřili — nemocná však volala: »Jsem úplně zdráva a půjdu do kostela. Matka Páně z Pompej mne uzdravila.« Na to vypravovala noční své vidění ušaslým okolostojícím, kteří jednými ústy jali se velebiti divuplnou moc »Královný svatého růžence.«

Hned potom odebrali se do kostela, kde z hloubi srdce nejvřelejší díky vysílali k nebi za zázračná uzdravení. Ještě téhož dne rychle rozšířila se zpráva o zvláštním divu tom po celém městě, a kdo jen mohl, pospíchal do domu, v němž zázrak se udál, aby na vlastní oči viděl nad slunce jasnější důkaz moci Boží, síly přímlyvy Neposkvrněné Bohorodičky. Lékaři Dioferia a Palmese neváhali uzdravení dívčino za nadpřirozené veřejně prohlásiti a dosvědčiti. Totéž stalo se také se strany mnohých hodnostářů duchovních a předních občanů města, čímž jasný důkaz podán všem nevěrcům a lidem pochybujícím o mocnosti Marie Panny, a z čehož také jasně viděti jest, jak vznešená, prospěšná a nanejvýš oprávněná jest úcta Marianská.

Uzdravená Antonie přebývá nyní v domě Matky Boží v Pompejích, opatrujíc opuštěné dívky a sirotky ve službě své velemocné uzdravitelky. Zázrak, který na ní se stal, naplnil mnoho trpících důvěrou k milostné Panně a přivedl veliký počet nešťastníků do Pompej před trůn Královny nebeské, a nikdo v důvěře své nebyl sklamán. Chrám Páně v Pompejích stal se takto oblíbeným místem poutnickým, a bohda že se vyplní slova, která nad vchodem jeho lze čísti: »Elegi et sacrificavi locum istum, ut solium gloriae teneat.« t. j. »Vyvolila jsem si a posvětila místo toto, aby na něm byl trůn slávy.«

(*Škola Božsk. Srdce Páně 1889.*)

93. Sv. růženec uzdravil nemocného.

Měl jsem veliké bolesti v noze, což mne i na lůžko uvrhlo, a v krátce bolesti tak se zhoršily, že jsem ani seděti ani vstáti nemohl, nýbrž na jednom místě ležeti musel, a při tom se mne zmocnila velká trudnomyslnost.

Pomáhalo se, co nejvíce bylo možno, a povolaný lékař se vyjádřil, že to bude nemoc velmi dlouhá.

Po nějakém čase, když se nemoc nelepšila, propustili jsme lékaře s tím doložením, že když bude hůře, pro něho pošleme.

Bylo to právě v sobotu po Velkonocích; obrátil jsem se v té úzkosti k Marii Panně, Matce milosrdenství; po 9 dní modlil jsem se s rodinou svojí leže, poněvadž jsem seděti nemohl. sv. růženec s tím úmyslem, že, jestli na přímlyvu Bl. Panny Marie předešlého zdraví nabudu, uveřejním to ve »Škole Božského Srdce Páně.«

Bolesti veliké trvaly od soboty po celé tři dny; ale po třetím dni jsem usnul a spal do rána, což jindy nikdy se nestalo; probudím se a bolestí nebylo již a také se již nenavrátily, tak že jsem dostal chuť k jídlu a tolik se zotavil, že jsme se mohli po devět dní modliti sv. růženec již na poděkování. Slabota těla po nějaký čas potrvála; ale nyní již několik neděl pracuji a jsem úplně zdrav. Nemohu ani dosti vyjádřiti slovy, v jak bídném stavu jsem byl a jaká změna se mnou se stala! Za tu milost budiž pochváleno Božské Srdce Pána Ježíše a Neposkvrněné Srdce Panny Marie!

(Škola Božsk. Srdce Páně 1881, str. 238.)

94. Sv. růženec uzdravil nemocnou.

Malé Kateřině zemřela babička, paní velmi moudrá a bohabojná, která jedinou milovanou vnučku svoji vychovávala zbožně a bohumile. Kateřina navzájem babičku svoji milovala, plně ochotně všechny rady a pokyny její. Zvláště se denně ráda modlívала se svojí vychovatelkou sv. růženec. Nyní byla zbavena svého potěšení a stála zarmoucená u její mrtvoly. Pohřeb se odbyl, dívka si poplakala a potesknila a ponenáhlu na babičku zapomněla. Jako památku zavěsila si v dětinské zálibě na hrdlo růženec, již ho nesňala, ale také již se ho nemodlila.

Nyní převzala výchování dívčino zpozdlá matka a vychovávala dceru svoji pro svět. Jelikož byla majitelkou značného jmění, vychovávala všem choutkám a rozmarům svého jedináčka. V kruhu přítelkyň sobě rovných věnovala Kateřina nejkrásnější mladá léta hříšným zábavám a marným rozkošem.

Jednou vyšla si Kateřina, by koupila drahocenný šperk, jímž chtěla tělo své ozdobiti a na odiv postaviti při nejbližší zábavě. Co takto kráčí ve zbytečných myšlénkách pohřížená, spatří před sebou sličného hošíka, nuzně oděného, který se slzami v očích takto k ní mluví:

»Dobrá dívka, slituj se nade mnou a poskytni mi dárek k ulevení hrozného mé bídy!« — »Dala bych ti,« odpovídá s nepohnutým srdcem Kateřina, »ale nemůžeš přece žádati, abych ti udělila na chléb z toho, co jsem určila ku svému okrášení.«

Hošík po těch slovech se smutně vzdálil. Po krátkém čase ubírala se dívka vystrojená do kruhu veselého mládeže. Setkala se opět s oním mládenečkem, an s hlasitým pláčem a sepjatýma

rukama prosil: »Ach, dívko, obrať kroky své! Dědina naše postižena nakažlivou nemocí, a ubozí lidé by tak velice potřebovali tvého přispění.«

»Jaké máš převrácené nápady,« osopila se dívka, »jak můžeš žádati, abych šla ošetřovati nemocných, ana se ubírám tam, kde rozkoš jest pro mne přichystána?!«

Dítko opět smutně odešlo. Za nedlouho uvrhla těžká nemoc Kateřinu na lůžko, a dívka, zvyklá životu veselému, musila trávit čas bezradostný a dlouhý.

Jednoho dne po mnohých bezesných a bolestných nocích na chvílku usnula. A hle! koho ve snu spatří? Znamého mládenečka, kterého dvakráte tak nevlídně odbyla, ale nyní ne již nuzně oděného, nýbrž v bělostném rouchu, se září kolem hlavy, v němž poznává dívka anděla, který jí praví: »Dvakráte poslala mne Královna sv. růžence, jejíž odznak stále při sobě nosíš, abych obrátil tvoje kroky, když jsi cestou hříchu kráčela v jistou záhubu, a tys mne vždy od sebe zapudila. Nyní posílá mne po třetí, poněvadž nechce tvého zahynutí, a vzkazuje ti toto: »Pohleď do svého života zpět a pomni, že neprospívá nemocnému lék, když ho při sobě nosi, aniž by ho užíval.« Při těchto slovech podal anděl dívce svatý růženec a zmizel.

Kateřina procitla z posilňujícího spánku, sáhla po růženci, který stále ještě na krku nosila, vrhla se před obrazem Bl. Panny Marie na kolena a setrvala tak v hořkém pláči a modlitbě až do rána. Od toho dne na těle značně pozdravena jsouc započala život plný sebezapírání a kajicnosti, a nehledíc na výčitky a překážky matky a na posměch přítelkyň svých, oplakávala předešlý život až do blažené své smrti, při kteréž užírela opět anděla svého, an s ozářeným růžencem přišel jí vsříc. (*Květy Mariánské 1890.*)

95. Moc sv. růžence osvědčila se na nemocném studujícím.

Jistý studující osmé třídy gymnasijní nebezpečně onemocněl zápalem plicním. Nesvědomitostí některých učitelů, čtením špatných knih pozbyl téměř úplně víry, a týž duch vládl i u některých jeho spoludruhů. Jeden z nich, nevím zda žertem anebo vážně, přinesl nemocnému růženec, jejíž mu matka jeho dala s sebou do studii. Nemocný neuměl se ho modlití, ale přece dárek přijal a nechal ho po celou nemoc v loži u sebe. Vzpomněl si snad na svou matku,

kteřá na podobném růženci vzývala »Uzdravení nemocných« za svého nemocného syna, — a ač se ho nemodlil, aspoň často tisknul růženec ku svým rtům. Cítil se pokojným jen, měl-li jej u sebe, a když třeba ve spánku jej ztratil, hledal pak, až jej našel. Nemoc se obrátila k lepšímu, konečně opustil lože a zdráv opět oddal se studiu, a ač okamžik milosti Boží jeho srdci ještě nenastal — oblíbený růženec i dále u sebe nosil.

(Květy Mariánské 1889. — Vypravuje Augustin Kolářík, kněz arcidiecése Olomucké.)

96. Sv. růženec a umírající dítko.

Loňského roku přistěhoval se do osady naší nový pan učitel. Předcházela ho pověst, že jest velmi svědomitý ve svém povolání — a co za našich dob věru vzácným úkazem — že jest též dobrý katolík. A pověst ta se ukázala býti pravdivou. Hned v prvním měsíci přesvědčil jsem se při návštěvě školy, co v krátkém čase dokáže muž, který učitelem stal se z povolání, a který dobře pochopil úkol, jež mu Prozřetelnost Božská vykážala. Za čtvrt roku nemohl jsem skoro ani poznati třídy, která dříve tolik práce a zbytečných starostí mi způsobila. Již to vykonávání modlitby před vyučováním a po škole, upjatá pozornost a chuť k učení se mých svěřenců způsobily mi velikou radost, ale radost moje byla tím větší, když otevřel jsem jednou stolek, abych podepsal se do třídní knihy, a tam spatřil jsem bl. Tomáše Kempenského, Pannu Marii Lúrdskou a Skočdopolovy katechese. To všechno zvýšilo jen moji úctu k učiteli horlivému, všeobecně váženému. Nový náš učitel byl již více roků ženat, ale manželství to požehnáno bylo jen jedním dítkem, chlapečkem. Snadno si každý pomyslí, že otec, který tak svědomitě staral se o řádné vychování dítek cizích, ne menší péči věnoval dítku vlastnímu — a skutečně pětiletý Jeník byl radostí a chloubou rodičův a svou poslušností a svou upřímností mohl býti vzorem nejen svým vrstevníkům, ale celé škole naší. Než nevyzpytatelné jsou cesty Páně; všemohoucí a vševědoucí Bůh chtěl zkusiti víru služebníka svého. Ku konci měsíce března roznemohl se Jeník hroznou nemocí, jejíž pouhé jméno již postrachem bývá všem pečlivým rodičům — záškrtem. Sešel jsem se odpoledne na chodbě ve škole s panem učitelem; vypravoval mi, jakým křížkem ho Bůh navštívil. Lékař, ačkoli byl hned zavolán, vzdal se vši

naděje, není prý pomoci žádné, poněvadž hrozný neduh celý krk již zachytil. »Jest ztracen — děj se vůle Páně!« tak povzdechl pan učitel a se slzou v oku kráčel ze školy k domovu.

Uplynul týden a mně nastala zase radostná povinnost, sešel jsem se zase s panem učitelem — čekal na mne. S úsměvem šel mi vstříc a pravil: »Zaplať Pán Bůh, jest vyhráno!« A nyní začal vypravovati: »Když jsem dnes týden přišel ze školy domů, ležel Jeník v posledním vzdechu. Oči měl v sloup obrácené, ústa plná hleny, obličej bolestně zkřivený. Manželka přivítala mne s pláčem, ukazujíc na lůžko hochovo; jediné slovo, které řekla, bylo: »Umírá.« Přivolaný lékař pokusil se tubicí skleněnou odstraniti hlen z úst, ale nadarmo. Stríkal též studenou vodu do obličeje, ale všecko bylo marno. Lékař odejel. S bolestí nevýslovnou pohlížel jsem na dokonávajícího miláčka svého. Jak rád bych mu byl pomohl, ale nemohl jsem. Tu pohlédl jsem ke kříži, obětoval jsem dítě i sebe Tomu, který pod křížem kol obrázků byl zavěšen. Máme obyčej s manželkou každou sobotu večer modliti se sv. růženec, i Jeník modlíval se ho s námi. Jdu ke stolu, vezmu růženec, klesnu u lůžka umírajícího dítěte a začnu se modliti. S takovou důvěrou nemodlil jsem se snad nikdy jako tehdy. Když došel jsem k desátku: »Ježíš, kterého jsi Panno v Betlémě porodila,« tu jakoby mi nějaký vnitřní, neznámý hlas pravil: »Zkus to ještě jednou, co dělal lékař s dítětem, i ty udělej.« Nedomodlil jsem se ten desátek, ale vstal jsem, vzal studenou vodu a prudce jsem stříkl asi čtyřikráte chlapci do obličeje. Nemocný bolestně pohnul sebou na lůžku, trhl očima a rozevřel maličko křečovitě sevřená ústa. Otvorem tím rychle jsem vpravil skleněnou tubici do úst jeho, a s pomocí Boží a jistě na přimluvu přesvaté Královny, k Ježíš poctě jsem se růženec modlil, podařilo se mi to, co se lékaři nechtělo zdařiti: odstranil jsem hlen z úst a krku dítěte. Jeník volněji vzdechl a hned dostavilo se silné vrhnutí.«

A co mám nyní ještě říci? Letos na počátku školního roku vstoupím do první třídy a v první lavici uvítal mne svým velikým, pomněnkovým okem znovuzrozený učitelův Jeník.

(„Obrana věry“ 1889.)

97. Uzdraven modlitbou sv. růžence.

Marcelin Rys, lékař na Moravě, vypravuje: »Měl jsem v lékařském ošetřování mladého mlynáře, jenž nejsilnějšími tak zvanými kvapícími úbytěmi sklíčen jsa na smrtelném lůžku ležel. Dle místního

lékaře Valáška a i dle mého názoru nebylo nemocnému pomoci. Jen pro jméno dával jsem mu ještě léky z chininu a morfia. Radil jsem mu však, aby vzal útočiště své k Panně Marii a na ten úmysl aby se každodenně růženec modlil. Nemocný tak učinil a jest uzdraven.

(*Škola Božsk. Srdce Páně 1871.*)

98. Dívka zázračně uzdravena.

Roku 1884. byla zachváčena hroznou nemocí dcera Agrelli-ho, kommandéra v Neapoli, jménem Fortunatina. Denně přicházely na ni křečovitě záchvaty, trvající 12 až 14 hodin. Ustavičné bolení hlavy, prudké záněty žaludeční, horečka a jiné bolesti tak ji soužily, že po 13 měsíců podobala se mučenicí. Poznavši nemocná, že lékaři jí nemohou pomoci, s důvěrou utekla se k Panně Marii Růžencové a Ji na počest vykonávala devítidenní pobožnost, kterou začala dne 10. února roku 1884. Několik dní po oné pobožnosti, totiž dne 3. března, pozorovala Concettina, sestra nemocné, jak tato dělá kříž a mluví s neviditelnou osobou. Slovům sestřiným rozuměla, avšak druhé osobě neporozuměla ani slova. A co se stalo? Nechme mluvit Fortunatinu samu. »Dne 3. března,« vypravovala, »stala jsem se zase obětí záchvatů křečovitých; přišla jsem na chvílku k vědomí a pak jsem lehce usnula; ve snu spatřila jsem Královnu sv. růžence. Božské dítko měla na klíně a v ruku držela růženec. Seděla na vysokém trůně obstoupena anděly; na hlavě stkvěla se jí koruna zdobená drahokamy; na jedné straně byl mnich a na druhé straně jeptiška z řádu dominikánského. Trůn byl celý ozdoben květinami, a nad krásou Marie Panny všechna jsem žasla. »Královno sv. růžence,« zvolala jsem, »dej mi, abych se pozdravila!« Ona odpověděla: »Poněvadž se ke mně utíkáš pod názvem sv. růžence, který mi je nejmilejší, tedy všeho dosáhneš; vykonej jen tři devítidenní pobožnosti.« Po vystřídání ještě několika slov zmizela Panna Maria.«

Dívka počala zmíněnou pobožnost; Královna nebeská zjevila se jí ještě čtyřikráte, vždy v téže kráse a nádheře. Předpověděla jí také den jejího úplného zdraví, což se také skutečně stalo.

»Soudím ze všeho,« odpověděl lékař ve své zprávě, »že připovězené uzdravení jest prst Boží, něco neviditelného, zázrak.«

Když pověst o tom roznesla se po Neapoli, velice tím získala pobožnost růžencová.

Než kromobyčejné ono uzdravení dalo podnět k jinému, rovněž zázračnému uzdravení.

Annina Gumera, ubohý sirotek, byla po dva roky sklíčena úbytěmi. Nemoc již dosáhla svého vrcholu; ku všemu pak ještě připojila se slepota, a to v červenci r. 1884. Nemocná přijala již svaté svátosti a vše nařídila stran pohřbu. Po té jakási horlivá ctitelkyně svatého růžence vypravovala jí o zázračném uzdravení Fortunatiny Agrelliové. Se smrtí zápasící dívka dala více pokyny nežli slovy na srozuměnou, aby za ni vykonali tři devítidenní pobožnosti rozjímáním 15 tajemství růžencových. Ošetřovatelka nemocných k tomu svolila. S pobožností započato ještě téhož dne a pokračováno v ní až do 7. srpna. Téhož dne usnula Annina a ve snách viděla vedle svého lůžka seděti Madonnu Růžencovou s Božským Dítěm, kterak jí praví: »Vstaň, vymohla jsem ti milost tvého uzdravení.« Nemocná nechtěla slovům těm věřiti, poněvadž se jí zdálo, že se jí přitížilo. Druhého dne měla totéž vidění, a zase ji ubezpečovala Královna sv. růžence, že jistě se uzdraví. Odpoledne asi o 1 hodině byla náhle zbavena slepoty, rovněž i nemoci, která ji přivedla až na pokraj záhuby. Zázrak byl tak zřejmý a neočekávaný, že ošetřovatelka nemocných překvapením a rozčilením onemocněla.

Dva lékaři potvrdili, že uzdravení bylo zázračné.

(*Květy Marianské ročník V. dle
„Verbreiter des Rosenkranzes“ 1885 č. 6.*)

99. Sv. růženec obrátil hříšnou ženu.

Jistá žena žila v hříšném poměru a životem svým mnoho pohoršení způsobila. Uznávala svou vinu a chtěla se polepšiti, ale zdálo se jí, jakoby hříchu toho nemohla se vzdáti. Ačkoli měla pevný úmysl, přece opět a opět při naskytlé příležitosti do hříchu padla. Jistý dobrý přítel, jemuž se vším se svěřila, poradil jí, aby začala se modliti sv. růženec, ten že jí jistě pomůže a na dobrou cestu přivede. Učinila tak, a hle, netrvalo to dlouho, a žena úplně se polepšila a vedla napotom příkladný, bohumilý život.

(*Sv. Alfons Liguori.*)

100. Sv. růženec zachránil duši nemocné paní.

Jednoho večera prosincového r. 1855. byl jistý kněz v Donai, městě to flanderském, volán k nemocné. Malá holčička podala mu lístek s adresou: Paní G, ulice č. 28. — tam totiž měl

přijíti. Žadany kněz šel ihned do naznačené ulice a drže lístek v ruce, častěji do něho nahlížel, aby do pravého domu vstoupil. Než podivuhodným způsobem místo čísla 28. četl ve tmě na domě 18. I vstoupí do něho v domnění, že zde jest ona nemocná. Potmě hledá schody, kráčí po nich vzhůru do I. patra a zaklepe na první dvěře. Jakýsi muž mu je otevírá, avšak spatře roucho kněžské, ihned zase zavírá. I jde kněz ke dveřím druhým, ale i tu se mu nevedlo lépe. Vstoupí tedy do patra II., kde potkává malého chlapce, kterého se ihned táže, nemohl-li by mu dvěře ukázati, kde bydlí pí. G., která jest nemocná. »Ovšem,« odpovídá chlapec, »tady dole v přízemí bydlí jedna velmi těžce nemocná paní, ale ta se, velebný pane, jmenuje jinak.« »Na jménu nezáleží,« odpovídá kněz, »jen mne k té těžce nemocné paní zaveď, milý chlapec!« »Ano,« dí tento, a již kráčeji spolu dolů; chlapec otevře dvěře, a kněz vchází a skutečně spatří tu těžce nemocnou paní a u ní stojícího muže asi padesátníka. Tento spatřiv sluhu Páně, udiveně odstupuje. Kněz srdečně pozdraviv, ptá se, jak se nemocné daří a dokládá: »Toť jistotně paní G. a vy jste zajisté její muž.« »To jsem,« odpoví krátce tázaný a hned připojuje: »Kdo pak vás sem povolal? A proč mícháte se do našich záležitostí?«

»Vždyť bylo pro mne posláno,« odpovídá udiveně kněz, »abych paní G., která nebezpečně stůně, poslední útěchu sv. víry poskytl a, kdybych se snad v obydlí byl zmýlil, tato nemocná paní potřebuje duchovní pomoci, a proto mám za to, že Bůh sám kroky mé sem řídil.« »Ó ano,« vzdychne nemocná, »sám Bůh vás sem přivedl. Buďtež jemu za to tisíceré díky!«

Ubohá žena plačíc pozdvihuje k nebi vděčně ruce a volá: »Ó, milý Bože, Ty's to vše tak podivně řídil. Již po několik let toužím po knězi, ale můj muž nedal mně žádného zavolati. Ano. chci se s Pánem Bohem smířiti, aby mi byl milostivým a milosrdným.«

Na to obrátil se kněz k muži a pevným hlasem dí: »Buďte tak laskav, milý pane, a nechte mne s manželkou vaší několik okamžiků o samotě, bych ji vyzpovídal.«

Tato rázná řeč překonala muže, který ovšem s nevolí odešel. Po jeho odchodu počala nemocná takto: »Tento zde, ukazujíc na svatý růženec, mne vysvobodil. Jáť byla tak slabou, že jsem se více muže než Boha bála, abych domácím svárům se vyhnula. Zanedbávala jsem více než 10 let své náboženské povinnosti; než

přece neopomenula jsem nikdy odporoučeti se ochraně Panny Marie. Často, ba skoro denně modlívala jsem se tajně svatý růženec ctíc Pannu Marii povždy v srdci mém. A tak Ona se nyní nade mnou přece slitovala a vás ke mně přivedla, byste mne s Bohem smířil a duši mou zachránil.«

Hluboce dojat jsa tímto vypravováním, vyzpovídal nyní kněz ubohou. Vycházeje pak z příbytku tohoto, dívá se hned na listek a přesvědčuje se, že tam v pravdě stojí č. 28. Spěchá nyní rychle i tam a udílí i této nemocné svaté svátosti.

(*J. Hejtmánek. Květy Mariánské 1884.*)

101. Sv. růženec obrátil Nathana Vitala ze židovství na víru katolickou.

Nathan Vitalis vypravuje sám obrácení své takto:

Rodiště moje jest blízko města Damašku. Rodiče moji přiznávali se k židovstvu, v tomto náboženství vychovali i mne. Když mi bylo patnácte let, zatloukl jednoho večera starý, nemocí skličený pocestný na naše obydlí, prose o nocleh; přijali jsme prosícího a rozdělili jsme se s ním o svou večeři. Druhého rána poznali jsme, že pocestný rychlým krokem k hrobu se blíží. Několik hodin před svou smrtí zavolal mne k sobě, tiskl něžně moje ruce a dal mi tento růženec, řka: »Nathane, synu můj, nezhrdej díkem umírajícího starce, kterýž tobě za tvou lásku nic jiného dáti nemůže než tento růženec, svůj jediný a nejdražší majetek.«

Odstoupil jsem s nevolí zpět; neboť co měl jsem já, žid, s růžencem činiti? Myšlenky mé uhodnuv odpověděl kmet, mdle se usmívaje: »Nehroz se růžence tohoto přijati, Nathane, neboť Ta, Jež tímto růžencem se uctívá, Největší jest Dcerou tvého národa. V bídě a nebezpečí obrať se k Ni, a Ona tobě zajisté pomůže. Buď ujištěn, můj dar přinese ti štěstí.« Vzal jsem růženec a brzy na to kněz zemřel, — byl to katolický missionář.

Nejprve prohlížel jsem šnůru dřevěných perel s jakýmsi podceňováním, střežil jsem se však před někým o tomto daru se zmíniti. Leč slov: »Maria jest Největší Dcerou tvého národa,« nemohl jsem se zbaviti. Má tomu býti vskutku tak? Proč tedy neuctivali Jí moji souvěrci? Brzy postihly mne veliké útrapy a tu vzal jsem ve své skličenosti růženec a volal: »Ó ty Největší Dcero mého národa, pomoz ubohému osamělci!« A bylo mi zázračným způsobem

pomoženo. Vděčnost pudila mne Největší Dceru svého kmene blíže poznati. Jak často v dobách těžkého boje pozdvihl jsem růženec a volal: »Ty, Dcero judská, přijď mi na pomoc, je-li pravda, co o Tobě psáno stojí, a co onen stařec tvrdil!« A Maria vyslyšela prosby žida; Ona přivedla mne nehodného za dělníka na vinici Páně. V pravdě přinesl mi růženec missionářův štěstí časné i věčné.
(*Květy Mariánské 1885.*)

102. Sv. růženec obrátil hříšníka.

Ve své farnosti měl jsem jednoho hodně starého hříšníka, jenž dle udání jiných aspoň 40 let u sv. zpovědi nebyl a vůbec ani ve chrámu Páně. Když jsem se dostal do této farnosti, umínil jsem si zatvrzelce obrátiti. Ale všechny pokusy byly marny. Na důkazy moje odpovídal jen posměchem, neslušnými výrazy o kněžstvu, a když nedal jsem se tím másti, hrozil mi násilím. Zatím přiblížil se měsíc říjen roku prvního, kdy sv. Otec naporučil denně modliti se sv. růženec. I umínil jsem si každodenně obětovati modlitbu svatého růžence za obrácení toho člověka. Již chýlil se měsíc ku konci, tu přišel v neděli pozdě večer za veliké nepohody půl hodiny cesty muž, abych zaopatřil jeho tchána. Byl to onen zarytec. Přál prý si toho. Byl jsem všecek překvapen a vydal jsem se ihned na cestu a přiznávám se, že žádná cesta v mém životě nebyla mi tak těžká a při žádné jsem se tak vroucně nemodlil, jako nyní. Přijal mne jako beránek, kdežto jindy zuřil jako lev — a vyzpovídal se. Stále jsa mírnější skončil blaženě druhého dne večer. Tento výsledek připisuji jedině sv. růženci. Díky vzdávám Bohu a Panně Marii tisíceré.
(*Corresp. Ass. P. S. 1890.*)

103. Nemocný pohnut jsa modlitbou sv. růžence přijal sv. svátosti.

Jsa v městečku B. kaplanem byl jsem volán k nemocnému do blízké vesnice H. Přijeda tam a vstoupiv do malé světnice, spatřím ubohého nemocného, muže to v plné síle, který nešťastným pádem s patra ve stodole tak nebezpečně se poranil, že ku smrti pracoval.

Vykonal jsem přípravné modlitby a přistupuji k nemocnému, abych jej ku sv. zpovědi připravil a svátost pokání mu udělil. Než jaké jest mé udivení! Týž se odvrací ke zdi a ke všem mým domluvám a otázkám nedává odpovědi; zavolám jeho manželku, aby mi řekla, neztratil-li řeči, aneb aby sama se ho tázala, proč mi

nechce odpovídati k otázkám mým. A divná věc. — s manželkou mluví — ale ke mně nikoli. Ta ho prosí a zapřísahá, aby se jen nebál a se vyzpovídal, ale on ke každé mé otázce zůstal němým. Přijdou i příbuzní, kteří zatím venku stáli, do světnice a tito všichni mu přimlouvají, ano žena s pláčem ho obměkčiti hledí a věčnost mu připomíná — ale on nechce.

Tu kmitne mi hlavou myšlénka: »Pomodli se sv. růženec!« A již klekám před Nejsvětější Svátostí, ostatní přítomní se mnou, a modlíme se sv. růženec. A hle! modlíme se třetí desátek, — tu zvolá nemocný prosebně: »Velebný pane, již se budu zpovídati!« Ó jaká to radost — a blažená chvíle pro mne! Toho nezapomenu nikdy. Nemocný vyzpovídal se nejen zkroušeně a úplně, ale přijal s velikou vroucností ostatní sv. svátosti a skončil nedlouho potom šťastně v Pánu.

(Květy Marianské 1884. — J. Hejtmánek.)

104. Sv. růženec příčinou návratu hříšného důstojníka k Bohu.

Za jisté války zemřel vojevůdce a zanechal vdovu a více dětí. Tato neměla po smrti svého manžela žádného majetku a dostala se brzy do velké bídý; leč jedno přece chtěla pro děti své získati, totiž bázeň Boží a upřímnou zbožnost. Když nejstarší syn patřičného stáří dosáhl, byl přijat do kadetní školy, a poněvadž byl mladíkem hodným a nadaným, získal si brzy lásku svých učitelův a potěšil tím i svou matku.

Avšak ještě krutější rána měla zasáhnouti děti vojevůdcovy; dobrá jejich matka těžce onemocněla a kráčela patrně smrti vstříc. Tu ji chtěl ještě jednou její syn ze školy kadetní viděti; mladík přišel, spatřil na smrt chorou matku, a slzy jeho pokropily chudičké její lože. »Dítě,« pravila matka slabým hlasem, »nebude to již dlouho trvati, a já zase s naším dobrým otcem spojena budu; cítím, že smrt moje blízká jest. Buď vždy hodným a bohabojným, abychom se v nebi opět spatřili. Budu za tebe vždy u Boha prositi. Pokladů pozemských ti zanechati nemohu, přece však budeš míti po mně památku. Vezmi tento růženec a modlívej se ho pilně; kolikrát pak naň popatřiš, pomysli na svou matku a na její poslední napomenutí.«

Mladík sotva jediné slovo pro pláč vyslovil a řekl jen: »Matko, nikdy se Boha nespustím a budu vždy hodným.«

Dobrá matka brzy zemřela, a zajisté zřídka kanuly tak vřelé slzy na hrob matčin, jako slzy dítek vojevůdcových, které byly nyní sirotky.

Nejstarší syn se vrátil do kadetní školy, skončil v několika letech svá studia s vyznamenáním a nastoupil dráhu vojenskou. Štěstí mu přálo, od stupně ke stupni pokračoval a přivedl to konečně tak daleko, že se sám stal vojevůdcem, jako jím kdysi byl jeho otec. Ale jak vysoko v očích lidských vystoupil, tak hluboce poklesl před zrakem Božím. V životě vojenském ztratil víru a zajisté nikdy již nepomýšlel na slib daný umírající své matce. Již se nemodlival, v domě Božím bys jej byl darmo hledal, ode dávných let nepřijal svatých svátostí.

Stalo se však, že vypukla válka; náš vojevůdce obdržel vrchní velení nad vojsky, nepřítel přicházel blíž a blíž, rozhodná bitva měla již následujícího dne svedena býti. Večer před tím bylo v ležení více kněží až do pozdní noci pilně tím zaměstnáno, že udělovali mnohým vojínům svaté svátosti. I ve stanu vojevůdcově bylo ještě světlo, psal rozkaz pro příští den a myslil jen na tu slávu, kdyby nepřítel od něho byl poražen. Avšak napadlo mu maně: mohla by ta bitva též nešťastnou býti — ano, já bych mohl padnouti. Nuže pro tento případ — myslil si — napíšu též některá poznamenání. Hledal svůj zápisník v cestovním vaku, nenalezl ho však, ale za to nahmatala ruka jeho dole ve vaku tvrdší jakýsi zabalený předmět. Vyňal jej, rozbalil a hle! byl to růženec, který mu kdysi umírající jeho matka byla dala.

Jako blesk dotekl se pohled na onen růženec srdce vojevůdcova. Pomyslel na svá léta zbožné mladosti, na slib matce učiněný, na možnost zítra jako hříšník umřiti a tak nikdy již k rodičům svým se nedostati. City úzkosti bojovaly v duši jeho s bolnou náladou. Tu krácel právě kolem stanu letitý mnich a následkem jakéhosi vnitřního hlasu vstoupil k vojevůdci táže se, zdali by ho snad nepotřeboval. Vojevůdce zcela pomaten nevěděl, co říci. Konečně zvítězila milost, trpytné slzy vystoupily z očí jeho, a on vykonal generální zpověď, pln vroucí a hluboké lítosti. Druhého dne přijal Nejsvětější Svátost oltární a postavil se v čelo svého vojska k srdnaté seči.

Tuhý a krvavý byl to boj. Konečně však přece vydobyli vítězství. Mnoho tisíc vojínů se pohřešovalo, i náš vojevůdce. Kde kdo hledal jej, až konečně nalezen byl mezi padlými; v jedné ruce držel meč a ve druhé sv. růženec. (*Květy Mariánské, roč. I.*)

105. Svatý růženec dar Marii Panně nejmilejší a prostředek záchrany.

Proslavený Wadding, spisovatel dějin řádu sv. Františka, vypravuje o sobě, že ve svém mládí rád trhával růže, jimiž pak ověňčoval sochy Panny Marie. Záhy pocítil touhu zasvětit se Bohu a Panně Marii; vstoupil proto do řádu sv. Františka. Byl tam velmi šťasten, jen působilo mu citelnou bolest, že nemohl okrašlovati sochy a obrazy Panny Marie, jako činíval dříve. Jeho představený marně jej těšil, mladíku přicházela později oběť tak velkou, že ustanovil se na tom, z řádu vystoupiti a vrátiti se zpět do světa.

„Jsa soužen tímto pokušením a již téměř jím překonán,“ vypravuje sám spisovatel, „šel jsem kolem obrazu Bl. Panny Marie, na nějž jsem smutně pohlížel. V okamžiku tom slyšel jsem slova: „Synu můj, uvij mi denně věnec, avšak nikoliv z květů, které vadnou, ale z modliteb, v nichž opakuješ pozdravení andělské.“

Mladý Wadding byl od té chvíle úplně spokojen a denně přinášival Matce Boží v oběť modlitbu sv. růžence.

Jednou bylo mu jíti lesem, v němž loupežníci častěji přepadávali pocestné. Když zpozoroval, že jeho průvodčí chvěje se strachem, posadili se a modlili se společně sv. růženec. Blíže nich byl ukryt zlosyn, který je pozoroval. I viděl státi před nimi bohatě oděnou Paní, která vila věnec z růží, jež brala od těchto dvou řeholníků. Když byl věnec uvit, dala si ho na hlavu a zmizela. Nad tímto podivuhodným zjevem žasl lupič a přiblíživ se k cestujícím, tázal se jich, kdo byla ona Paní, která u nich stála. „Nikoho zde nebylo,“ odvětil jeden z řeholníků, „modlili jsme se společně svatý růženec.“ „Já však viděl jsem u vás Paní,“ odpověděl loupežník. „dávali jste jí květiny a Ona z nich vila věnec.“ „Můj převor pravil mi jedenkrát,“ pravil řeholník, „že modlitbou sv. růžence přináší člověk Panně Marii nejkrásnější květiny. Paní, kterou jste viděl, jest Královna nebeská, která vám chtěla dokázati pravdu slov těchto.“

Loupežník byl velice dojat nad tímto zázrakem; obrátil se a stal se horlivým ctitelem Marianským. (*Květy Marianské ročník V.*)

106. Sv. růženec obrátil zatvrzelého hříšníka na loži smrtelném.

Jisto jest, že přesvatá Máti přivádí i na smrtelném loži mnohého velikého hříšníka na pokání, jakož se dočítáme v životopise svatého Vincence Ferrerského. Jistý nemocný blížek jsa smrti, upadl v nej-

větší zoufalost. Všem kněžím, kteří ho napomínali, jako Kain odpovídal, že jeho hříchy jsou příliš veliké, tak že mu nemohou odpuštěny býti. Ale řízením Božím přišel právě v ten čas sv. Vincenc Ferrerský do toho města. Ihned spěchal se vši nadějí k loži umírajícího. Když tento i na jeho napomínání dával zoufalé odpovědi, řekl mu světec: »Ale bratře milý, když víš, že Pán Ježíš za tebe na kříži umřel, proč chceš nad jeho milosrdenstvím zoufat?« Na to vece zatvrzelý hříšník: »Právě na vzdor Pánu Ježíši chci býti zatracen.« Světec nedal se rouháním tím zastrašiti, nýbrž řekl: »A právě na vzdor sobě budeš spasen.« Potom vyzval přítomných, aby se s ním modlili sv. růženec na ten úmysl, aby Panna Maria přimluvou svojí přispěla k obrácení zatvrzelce tohoto. Důvěra světcova došla odměny. Sotva že se domodlili sv. růženec, prosil obrácený a skroušený hříšník Boha a přítomné za odpuštění vyslovených rouhání a s nejpevnější důvěrou, že mu hříchy budou odpuštěny, skonal v rukou světce, jemuž vypravoval, že když se modlili svatý růženec, měl zázračné vidění Rodičky Boží s milým Ježíškem.

(Frant. Musil: Rok Marianský.)

107. Sv. růženec přiměl mladíka ke stavu kněžskému a zatvrzelce k pokání.

Dva cestující kráčeli lesem. Najednou uzřel jeden z nich růženec a pravil pohrdlivě: »Hle růženec a k tomu ještě chatrný!« Na ta slova chtěl růžencem o zemi mrštiti. Průvodčí jeho však vytrhl mu růženec a doložil: »Nečiň tak, vraťme růženec majitelce jeho. Každý růženec jest Královně nebeské zasvěcen, a proto jej chci v nejbližší kapli Marianské téže Královně v oběť dáti.« Brzy na to přišli k takové kapli. Průvodčí vstoupil do vnitř, soudruh zůstal venku. Když po delší době průvodčí z kaple se vrátil, řekl k soudruhovi: »Neučinil jsem tak, jak jsem si umínil; růženec jsem podržel, neuloživ ho před oltářem Nejsvětější Panny a to na památku nejdůležitější doby v mém životě; neboť před oltářem Marie Panny bylo mi dáno, abych se stal knězem.« A mladík tento skutečně stal se knězem; byl kaplanem a konečně farářem, při čemž obstarával nemocnici.

Jednoho dne byl donesen do nemocnice těžce nemocný muž. Horlivý kněz jal se ho ihned napomínati, aby se k Bohu obrátil; ale všechna slova byla marna. I prosil Rodičku Boží, aby orodovala

za zatvrzelce a po modlitbě přikvapil zase k lůžku nemocného a pravil: »Měl jste snad zbožnou matku, s kterou jste se modlíval sv. růženec?« I řekl chorý: »Nemluvte mi o růženci; růženec jest příčinou mého neštěstí.« »Růženec?« odvětil farář, »nešťastníku, vy se klamete!« »Ó nikoli,« pravil nemocný, »já se modlíval se zbožnými rodiči svými denně růženec, bylť jsem dobrý hoch a poslušný syn. Otec mi záhy zemřel. Špatné knihy a nešlechetní společníci mne připravili o víru a dobré mravy. Když jsem na cesty odcházel, dala mi moje matka růženec, přidavši spasitelné napomenutí, abych vždy kráčel dobrou cestou a denně aspoň jeden desátek růžence se modlil. Já jsem všecko slíbil, ale sotva že jsem se dostal za ves. růženec jsem odhodil a šlapal po něm. Od této chvíle odvrátilo se ode mne veškero štěstí a všechno požehnání, a já stal jsem se nešťastným.« Tu chtěl jmenovati rok a den, kdy se hrozná tato věc stala. Farář však ihned připojil: »Byl to den 23. června 18. ., neboť i mně jest tento den vryt v srdce; já jsem našel váš růženec.« Na to chorému popsal místo, kde růženec našel, kterak se ubíral do blízké kaple, a tam že v modlitbě se dověděl, kterak ho Bůh volá ku stavu kněžskému. Po té doložil farář: »Zde, příteli, vezměte svůj růženec, a znejte z něho i Božskou spravedlnost, která vás trestala, i Jeho milosrdenství, které vás k pokání zve.« Nemocný přijal s pláčem růženec a vykonav kajicně sv. zpověď a smířiv se s Bohem, odebral se k Rodičce Boží, kteráž jedním a tímže růžencem jednoho povolala ku kněžství a život jeho řídila, druhého však přivedla k pokání, aby oba zachovala rodině Boží.

(*Dr. A. Lenz: Litanie loretanská.*)

108. Sv. růženec rozvázal ústa umírající ženy.

Jistý kněz vypravuje ze své duchovní správy: Jednoho dne byl jsem volán k nemocnému. Byla to žena raněná mrtvicí, která okamžitě ztratila řeč. Cesta trvala tři čtvrtě hodiny v ukrutné zimě. Slýchal jsem od našeho nezapomenutelného profesora z pastorálky, abychom se cestou k nemocnému modlívali sv. růženec, a proto, jako jsem činil jindy, tak jsem se modlil i dnes. A hle, skutečně sv. růženec pomohl. Nemocná nabyla řeči. »Mezi tím, co jste, velebný pane, šel, začala nemocná mluvit,« pravili mi přistojící radostně.

Když nemocná přijala sv. svátosti, usnula, aby procitla v nebi u Královny sv. růžence. (*Correspondenz — Ass. Pers. Sac. 1888.*)

109. Sv. růženec zachránil obchodníka při ztroskotání lodi.

Když sv. František Xav. z Meliaporu odcestovati chtěl, přišel k němu jistý obchodník, prose ho, aby mu požehnání dal a něco na znamení přátelství zanechal. Sv. František dal mu růženec s krku řka: »Tento růženec nebude ti neužitečným, pakli v přímluvu Marie P. budeš důvěřovati.« Kupec ten padl brzy v nebezpečí, neboť koráb, na němž plul, na úskalí naraziv, ztroskotal se. Většina plavcův a cestujících zahynula, jen někteří uvázli na skalisku a též obchodník, který pln důvěry v ochranu Marie Panny držel růženec sv. Františka v rukou a bez bázně vstoupil na zbylé kusy trámův. Avšak ihned upadl ve mdlobu. Procitnuv, uviděl se na neznámém pobřeží. Z nešťastných soudruhů nezbyl nikdo. Lidé, kteří šli okolo, pravili mu, že jest na pobřeží negapatamském; on pak zase jim vypravoval, jak zázračně jeho život jest zachován sv. růžencem.

(*Mehl. příkl.*)

110. Dítě zachráněno od utopení Královnou sv. růžence.

Jistá zbožná paní zaštěpovala záhy do srdcí svých dětí něžnou úctu k Rodičce Boží, modlívajíc se s nimi sv. růženec před památným domácím obrazem Marie Panny. Stalo se, že jedno z dětí hrálo si kdysi na mostě a spadši do vody, utonulo. Matka dovědévši se o tom, odporučila dítě ochraně Matky Boží a spěchala k řece. Sotva přišla, objevilo se dítě na hladině. Rozradostněná matka volá: »Utiš se, dítě mé, a vzývej vroucně Marii Pannu!« — Dítě připlulo šťastně na břeh a byvši uchopeno do náruči mateřské, pravilo: »Drahá matinko! Zachránila mne ona Paní, před jejímžto obrazem denně modlíváme se sv. růženec; neboť právě, když se voda nade mnou uzavřela, vzala mne do náruči a uchránila mne od smrti.«

(*Leonardi thes. Rosar.*)

111. Zachráněn od loupežníků modlitbou sv. růžence.

Několik mladých cestujících octlo se ve vlašských horách, kteréž pro četné tam spáchané vraždy a loupeže pověstnými se staly. Pocestní byli velmi veselé mysli, chtějíce zpěvem světáckých písní vzpomínku na smutné události dotčené krajiny z paměti zapuditi. Jeden z nich však byl velmi nábožný, modlívaje se denně s velikou vroucností sv. růženec. I vzpomněl si, že dnes obvyklé

modlitby dosud nevykonal. Vyndav růženec, počal se modlit. »Aj, aj, vizte toho růženečkáře!« volali lehkomyšní soudruhové s potupným úsměvem.

Mladík nedbaje toho modlil se dále. Jsa pohřížen v rozjímání tajemství svatých nepozoroval toho, že od spolucestujících příliš se vzdálil. Tu slyší najednou velký hluk a bolestné bédování. Hned si pomyslí, že soudruhové od loupežníků jsou napadeni. Chtěl přehnouti, avšak pro úzkost nemohl ani z místa. I klesl na kolena a drže pevně sv. růženec vzhůru, připravoval se k smrti. Lomoz již se blíží. Vidí, že dva vrahové s obnaženými tulichy k němu se ženou. Ale sotva tito jej modlíciho se zočili, odhodili zbraň, řkouce: »Ejhle, muž svatý!«

Mladík upadl smrtelnou úzkostí do mdlob. To když loupežníci viděli, vzali ho na bedra a odnesli jej do skrýše své. Tam podali mu pokrmu a nápoje, aby se zotavil. Druhého dne propustili jej ve vši uctivosti.

(*Frt. V. Perútka: Kat. katech. v příkl.*)

112. Sv. růženec zapudil lidský stud při sv. zpovědi.

Jistý mladík dopustil se těžkého hříchu a z lichého studu nechtěl se z hříchu toho vyzpovídati. Chodil sice ku sv. zpovědi, ale hřích ten vždycky zamlčel. Jednou stalo se, že byl na kázání, ve kterém kazatel mluvil o užitku a prospěchu modlitby sv. růžence. Mladík hned po kázání zaopatřil si růženec, modlil se a byl tolik lítostí pohnut, že ze všech hříchů se upřímně a kajicně vyznal — i z toho, z kterého se dříve bál vyzpovídati, a jsa doživotně členem růžencového bratrstva ctnostně byl živ a šťastně skončil.

(*Alb. Solling.*)

113. Sv. růženec ochráncem života.

Jistý chudobný Irčan přišel v mládí do Anglie, by si tu vyhledal nějakou práci. Našel přiměřené zaměstnání a vykonává povinnosti své s největší pílí a svědomitostí, nabyt důvěry svého pána, zámožného to obchodníka, tak že mu slíbil svou dceru za manželku. Několik týdnů před svou svatbou vydal se na cestu do Irska, by tam vyhledal své rodiče, o nichž dlouho již žádné zprávy nedostal. Chtěl tedy po nich pátrati na známých místech. Avšak bouře donutila ho, že se uchýlil do jisté chudé chatrče, aby tam

zůstal přes noc. Náhodou byla to chatrč, v níž bydleli jeho rodiče. Nepoznali ho a on jich také ne. Oba manželé vlastní vinou upadli poslední dobu ve velikou bídu, k čemuž se družil i zlopověstný a zločinný život jejich. Již vícekrát obrali, ba i zavraždili hosty, kteří se u nich stavili a přenocovali. Podobně zamýšleli učiniti s naším cestujícím, kterého považovali za zámožného. Cizinec zpozorovav jaksi jejich úmysl, hotovil se k odchodu. Avšak ti mu vší mocí bránili, tak že pocestný nevida zbylí, dal se zavésti do své noclehárny. Když byl sám ve světnici, maje zlé tušení padl na kolena a vroucně se modlil, aby ho Bůh na živě zachoval. Po dlouhé modlitbě, nechav hořeti světlo, ulehl do postele a vzav si růženec modlil se ho dále. Konečně však spánek ho přemohl; usnul. K půlnoci přišla žena, jež měla vraždu provést, se sekyrou, by rozbila cizinci lebku. Avšak jak se ulekla ve dveřích, vidouc komůrku osvětlenou! Domnívala se, že pocestný bdí. Naslouchala chvíli, a když nabyla jistoty, že cizinec spí, přistoupila k posteli, napřáhá sekyru, v tom však uzří růženec v ruce cizincových. Zarazila se, podívá se blíže na růženec a tu poznává, že je to růženec, který dala před 20 lety svému synu, než se ubíral do ciziny. Dívá se na cizince a pozná po tazích v tváři — svého syna. Když pak rozvažovala, že chtěla se státí vražednicí vlastního svého syna, najednou vykřiknuvši upadla do mdlob. Tímto křikem vzbudil se cizinec a strhne křik; tu přiběhne muž, a když se žena vzpamatovala, vysvětlila se tato strašlivá hádanka, v níž jistě Prozřetelnost Boží a Panna Maria svému ctiteli nedala zahynouti. Matka nedlouho po té zemřela smířivši se s Pánem Bohem; otec žil ještě několik roků v nejtěžším pokání za své zločiny a pak klidně skončil v Pánu.

(„*Warnsdorfer Hausblätter*“ 1888.)

114. Pro modlitbu sv. růžence zachránění při zemětřesení.

V jednom městě bylo zemětřesení, při němž mnoho domů bylo zbořeno. Ve ssutinách jednoho domu nalezena jistá paní s dvěma dětma docela neporušena. Jistý kněz dal v domě tom kopati a takto ji a děti zachránil. A co bylo příčinou jejich zachránění tak podivného? Vyznala to sama zachráněná paní, že Panna Maria je chránila, poněvadž se k ní denně modlívala sv. růženec.

(*Mehler's Beispiele.*)

115. Sv. růženec zachránil vojína od věčné smrti.

V jistém předměstí v Paříži napomínala umírající matka jediného syna svého, aby se odporoučel vždy pod ochranu nebeské Matky Marie Panny, a odevzdala mu jako vzácné dědictví svatý růženec, prosíc ho, aby každodenně se ho pomodlil, což syn matce umírající přislíbil. Syn vyrostl, stal se vojínem a pak i důstojníkem a účastniv se výpravy do Afriky, vyznamenal se neobyčejnou udatností. Později doprovázela ho sláva na Krim, a v jedné kruté seči tolik zmužile si počínal, že byl od svých spoludruhův obdivován. Bohužel, že u vojska přestal býti zbožným, jen to činil, že dle daného slibu denně pomodlil se sv. růženec. Přiblížil se den, kdy stáli u Inkarmanu. Vojín byl velmi umdlen a jižjiž usínal, přemohl však přece spánek a modlil se růženec, který povždy u sebe nosil. Tu mu napadl jeho bohaprázdný život a bojovav sám se sebou, mluvil nahlas. V tom vešel k němu kněz. Rozmlouvali spolu o odkazu matky zbožné. Důstojník jsa dojat vzpomínkou na dobrou matku a spolu hnut milostí Boží, obrátil se a hned vykonal sv. zpověď. Druhého dne po strašné bitvě u Inkarmanu našli důstojníka na bojišti mrtvého; ještě držel meč v pravici, ale o jilec bylo omotáno dědictví po matce — sv. růženec.

(*J. Černohouz: Encyklopedie příkladů.*)

116. Sv. růženec v hodině smrti.

Sv. Paškal Baylon umíraje upjal oči na kříž, vzal růženec do ruky, dal se svčenu vodou pokropiti a požehnáv se, zvolal hlasem velikým: »Ježíši, Ježíši!« Na to klidně a blaženě skončil.

(*H. J. Karlík: Živ. svat.*)

Kanovník Arnold byl veliký ctitel Rodičky Boží. Jsa blízek smrti, přijal sv. svátosti a prosil své spolubratry, aby ho v poslední hodině neopouštěli. Sotva že to vyslovil, dorážel naň mocně ďábel. I třesa se na celém těle a úzkostí se potě. prosil bratry, aby se zaň u Rodičky Boží přimlouvali. I modlili se růženec a hle, pokušení odešlo, Arnold tiše zesnul v Pánu.

(*Sv. Alfons Lig.*)

Jistý vojín byl těžce raněn na hlavě, avšak drže růženec a škapulíř v ruce, volal snažně po knězi. I vyplnila se na přimluvu Rodičky Boží jeho žádost; kněz podivným řízením Božím přišel k umírajícímu vojínovi, jenž vyzpovídal se. přijal Tělo Páně a ihned zemřel.

(*Crasset.*)

117. Bl. Panna Maria neopustila své ctitelkyně v hodince smrti.

Bylo to na podzim r. 1865., píše jistý kněz z Franklínu v Americe. když jsem jednoho jitra, jak jsem to obyčejně činíval, modlil se růženec, abych prostřednictvím Marie Panny vysvobodil duše věrných zemřelých z očiště. Tu musil jsem se odebrati na vzdálenou stanici, abych konal služby Boží. Odsloužil jsem mši sv., zapomněl jsem však pozůstalé sv. hostie přijati, a chtěl jsem je tudíž s sebou vzíti do svého kostela. Tu však zjevila se nápadným způsobem božská Prozřetelnost a milosrdenství Matky Boží. Byl mi ku zpáteční cestě do Franklínu nabízen povoz, kterýž jsem odmítl, poněvadž jsem měl Svátost oltářní při sobě; hodlal jsem nedalekou tříhodinnou cestu raději pěšky vykonati.

Zvolil jsem cestu nejkratší a kráčel jsem již asi hodinu, když mi bylo jíti mimo chudobnou chatrč. Tu vystoupil mi vstříc jakýsi Holanďan, jenž choval dítko na rukou a prosil mne, bych jeho ubchou umírající ženu sv. svátostmi zaopatřil. Bylo prý mu nemožno, opustiti obydlí a mne vyhledati, ježto dítko jest malé a žena nemocna. Když jsem vstoupil do chýže, měla nemocná v rukou růženec, poslední radost zářila jí ze zubožených lící, i pravila sotva slyšitelným hlasem, jehož do smrti nezapomenu: »Tedy jsem přece nadarmo nedoufala, přece nadarmo neskládala důvěry své v Pannu Marii. Ona nedopustí, myslila jsem si, abych bez sv. svátostí zemřela. Vnitřní hlas pravil mi, že Panna Maria, již jsem často v životě svém vzývala, mne neopustí. Plna důvěry modlila jsem se svatý růženec. když cítila jsem, že již konec se blíží, a hle! Kněz přichází nezavolán k naší chatrči, poslán zázračným způsobem od Marie, Matky milosrdenství!«

Umírající přijala sv. svátosti a skonala brzy po té v mé přítomnosti, se srdcem vroucně děkujícím Panně Marii, Jejíž sladké jméno bylo jejím slovem — posledním.

(*Květy Marianské 1886.*)

c) **Proto** α) Mějme sv. růženec.

118. Příklady ze života svatých a jiných ctitelů Marianských.

Sv. Felix, kapucín, říkával průvodčímu svému, chodě se sklopenýma očima: »Bratře milý, růženec do ruky, zraky k zemi a mysl k nebi.«

(*H. J. Karlíka: Živ. svat.*)

Velkým ctitelem sv. růžence byl ctihodný Jan Berchmans, jenž vždy růženec při sobě měl. »Tři poklady mám,« pravil kdysi, »s nimiž bych rád umřel: kříž, růženec a řeholní knihu.« A žádost jeho se vyplnila, neboť zesnul v Pánu s růžencem v ruce.

(*Klinkdče legendy.*)

Papež Lev IV. nařídil, aby jeho vojínové, bojující proti Saracenům, při sobě nosili růženec na 50 Zdrávasů, a tomuto přičítal pak vítězství nad nepřítelem.

(*Frant. Taufer.*)

Králové Skotští nosívali vždy růženec jako ochranu proti všemu zlému; taktéž museli i manové jejich činiti. Vyslancové španělstí objevili se u dvora krále Ludvíka XIV. s růženci.

(*Frant. Taufer.*)

Ludvík Zbožný, druhý německý císař, rád se modlil růženec, kterýž i povždy při sobě nosil. Jednou ztratil růženec svůj poblíž Hildesheimu, což jej velmi hnětlo, a když ho našel, dal na tom místě kapličku vystavěti.

(*Bilder a. d. Jugendwelt.*)

Sv. Stanislav Kostka nosíval od svého nejútlejšího mládí růženec u sebe a po Písmu sv. nejraději čítal knihy, jež jednaly o Rodičce Boží; s růžencem v ruce i zemřel.

(*Lohn. Bibl.*)

Princ Eugen Savojský vedle meče nosíval povždy růženec, aby se jej hned mohl modliti.

(*Šmída: Repert.*)

Švýcaři našli v arcivévodském stanu Karla Burgundského růženec, na němž přidělaný byly sošky sv. apoštolů z ryzího zlata.

(*Frant. Taufer.*)

119. Sv. František Xaverský a sv. růženec.

Sv. František Xaverský, tento světoznámý apoštol Indie a Japonska, tento veliký divotvorce nové doby, choval po celý svůj život nejněžnější úctu k Panně Marii. Ve chrámě Blahoslavené Panně zasvěceném a právě o slavnosti Jejího Nanebevzetí složil svoje první sliby. V poutnickém chrámě v Lorettě pocítil poprvé touhu, vydati se na missie do Indie. Nikdy nic od Ježíše nežádal leč skrze Marii. Na svých missiích, kdykoli vykládal články víry nebo přikázání Boží, vždycky kázal po každém článku víry nebo po každém přikázání v mateřské řeči zazpívati píseň: »Svatá Maria, Matko našeho Ježíše Krista, vypros nám u svého drahého Syna milost, abychom tento článek křesťanské nauky pevně věřili, — toto přikázání věrně

plnili.« Potom následovalo »Pozdravení andělské« a ku konci »Zdrávas Královno«. — Aby veřejně vyznal, že jest ctitelem Panny Marie, a by zvykl věřící modlitbě sv. růžence, nosil růženec obyčejně okolo krku a použil ho, chtěl-li zázrak učiniti. Trávil-li celé noci na modlitbách, bylo to ponejvíce před obrazem Panny Marie. K Ni obzvláště se modlival za obrácení hříšníků zatvrzelých; a sám o sobě píše: »Vyvolil jsem si Královnu nebes za patronku, abych došel odpuštění nesčíslných hříchů.« Zvláštní úctu choval k Ne-poskvrněnému Početí Blahoslavené Panny Marie a zavázal se slibem, všude toto tajemství hájiti. Ve svých rozmluvách mluvil obyčejně o ctnostech a přednostech Panny Marie. Při pracech, v nebezpečenstvích a souženích často volal: »Ó Matko mého Boha! buď mne pamětliva! Ó královno, pomoz! Ó královno, nepomůžeš?« Konečně vzýval Marii v poslední hodině své co nejněžněji a prosil Ji, aby se mu nyní ukázala býti Matkou. A Panna Maria vyslyšela zajisté jeho prosbu a, když skonala, doprovodila duši svého ctitele do ráje nebeského.

(*Bouhours: „Život sv. Františka Xaverského.“*)

120. Bl. Klement Hofbauer a sv. růženec.

P. Klement Hofbauer, ctihodný sluha Boží, krajan moravský, byl zvláštním ctitelem Blahoslavené Marie Panny a nejraději uctíval Ji sv. růžencem. Růženec velice miloval a nazýval ho sv. knihovnou, poněvadž při něm utrpení a život Ježíše Krista a Matky Boží rozjímati mohl. Při jisté příležitosti obdržel od Pia VII. krásný růženec, který skoro ustavičně při sobě nosil; na cestách i ve zpovědnici míval jej v ruku, a kdykoli měl pokdy, vždy se jej modlil. Když jednou tento růženec ztratil, byl nad tím velmi zarmoucen a prosil i klášterní sestry, jichž zpovědníkem byl, aby se modlily, by ho zase našel; a když jedna sestra růženec byla našla, velmi se z toho radoval řka: »Tímto skutkem jsi mi pomohla hříšníky obracet, neboť kdykoli za nějakého hříšníka růženec jsem se pomodlil, podařilo se mi jej obrátiti.«

Se zvláštní pobožností modlil se sv. růženec, byl-li volán ku hříšníkovi, který 30—40 let se nezpovídal a obrátiti se nechtěl. Měl-li jen tolik času, aby se cestou růženec pomodlil, byl jist, že hříšník se obrátí.

V životopisu tohoto ctihodného sluhy Božího vypravuje se tato událost:

»Jednoho dne byl P. Klement snažně požádán, aby ku pomoci přispěl umírajícímu, jenž žádnou radou se nechtěl dáti pohnouti k tomu, aby se dal zaopatřiti. Byl to muž vážený, který — jak ustrašená matka a zbožná jeho paní pravily, — již dvacet a dva roky u sv. zpovědi nebyl. I nyní, jsa na smrtelné posteli, nechtěl o knězi ani slyšeti. Spatřiv P. Klementa, trásl se zlostí a poručil mu odejiti. On však neodešel, nýbrž řekl mírně: »Kdo se vydává na cestu, ohlíží se po penězích na cestu. Vy pak, kterýž na cestu tak dalekou se vydáváte, odmítáte prostředky, které ku šťastnému jejímu dokonání potřebny jsou — totiž sv. svátosti. Prosim vás, buďte rozumným!« Když ale všecko jeho napomínání bylo nadarmo, a nemocný sluhu Božího stále odháněl, odstoupil tento, jakoby k odchodu se hotovil, zůstal však u dveří státi a růženec se modle, pozoroval nemocného. »Co zde chcete?« vyjel si na něho nemocný, »jděte již přece a nechte mne na pokoji!« — Ctihodný Klement odpověděl: »Nyní již neodejdu, neboť konec váš již se přiblížil; často jsem viděl šťastně umírat, dnes chci viděti, jak umírá zavržený.« — Slova ta otřásla nemocným a zcela jej proměnila. Zlost jeho se utišila, i stal se klidným. Hanba, lítost, bázeň naplnily srdce jeho, zavolal P. Klementa k sobě, a pravil hlasem již docela jiným: »Velebný pane, můžete mi odpustiti všechna ta pohanění, kterými jsem vás obsypal?« — A když P. Hofbauer odpověděl: »Již jest vše odpuštěno,« pokračoval nemocný dále se slzami v očích: »Ale zdali mi Bůh mé hříchy odpustí?« Sluha Boží odpověděl: »Bůh dobrý jest, vzbudte lítost nad hříchy svými, a vše vám bude odpuštěno.« — Načež nemocný zcela kajicně vyznal se ze hříchů svých, tiskl kříž, který P. Hofbauer mu podal, pevně na prsa svá a zemřel v Pánu. — Ejhle, jak mocná jest modlitba sv. růžence!

(Srv. *Mar. Psalt.* 8. *Heft* 1884.)

121. Bl. P. Claver a sv. růženec.

Ne lze vypočítati množství růženců, které rozdál bl. P. Claver za celý svůj život. Těch, jež každoročně rozdál černochoům, bylo asi osm nebo devět tisíc; mimo to dával růžence v hospicích sv. Lazara a sv. Šebestiána, v žalářích, nemocnicích a ve zpovědnici. Za dnů, které si byl vyvolil k odpočinutí, okrašloval růžence se svými tlumočnický a užíval k tomu červeného a černého semene, které v tom území ve velkém množství se nachází.

(*Leben des ehrwürdigen P. Claver.*)

122. Anna Kateřina Gonzaga a sv. růženec.

Anna Kateřina Gonzaga byla provdána za Ferdinanda I., arcivévodu rakouského. Po smrti svého manžela vstoupila do řádu Servitek. Dala si udělati růženec, na jehož kuličkách vyryty byly bolesti svaté Panny, a pravila, že za tento růženec odřiká se všech korun světa. Skutečně nechtěla se provdati za císaře Rudolfa II. Když se dověděla, že mladší její sestra korunována byla za císařovnu, odpověděla: »Nezávidím své sestře; tisíckráte jest mi milejší tento šat, v němžto Maria Panna ve své dobrotě mne korunovala.« Maria Panna vícekrát se jí zjevila, a Anna Kateřina Gonzaga zemřela smrtí blaženou. *(Barchius.)*

123. Napoleon I. a sv. růženec.

Napoleon I. šel jednoho dne v době největší své slávy do divadla. Doprovázel jej mezi jinými velmi mladý komoří ze vznešeného rodu, princ Rohan. Císař nedbal mnoho představení divadelního, ale více všimal si obecenstva. Za chvíli zpozoroval, jak jeho komoří rovněž málo dbá divadla a že má pod řasným rouchem složené ruce. Rychle chopil Napoleon ruku komořího a našel — sv. růženec. Tehdy nebyl princ Rohan u císaře v lásce a proto čekal pořádnou výtku. Než Napoleon pravil: »Vy jste nad malichernosti divadla povznešen. Budete jednou pořádným mužem, jen se modlívejte růženec, já vás více vytrhovati nebudu.« Princ Rohan stal se opravdu slavným mužem, stal se arcibiskupem v Besançonu a zanechal diecési své četné památky zbožnosti a dobročinnosti své.

(Škola B. S. P., ročník 1890.)

124. Sv. růženec v rukou císařovny.

Když naše zlatá, stověžatá Praha rozloučila se se svojí vznešenou, velemilou vdovou-císařovnou Marií Annou, oplakávala ji chudina, oplakávaly ji chrámy jakožto svou nejštědrější dobroditelku, královnu a matku svou; neboť kdykoli se jméno její ozývalo, vždy spojovaly se s ním skutky dobročinnosti až podivuhodné. Dva andělé vznášeli se nad jejím hrobem a vítězně a radostně doprovodili duši její do krajů lepších, aby tam hojně odplaty za veškeré činy své vzala, a titíž nyní hlásati budou všem věkům, jak krásnou, čistou duši ta tělesná, ve skvostné rakvi ukrytá schránka přechovávala.

Andělů těch jest jméno zbožnost a dobročinnost. Dokud žila, zářily tyto dvě vzácné vlastnosti této korunované královny-vdovy ze slavného rodu pražského celému světu, a mimo Boha neví snad nikdo na světě, jak mnoho tímto dvojím směrem působila. Její domácí dvorní kaple hradčanská, ba i ty procházky nejlépe by mohly o vzácné a neobyčejné zbožnosti zvěčnělé svědčiti. Nehonosila ani netajila se jí nikdy, ale celá bytost jí dýchala. Zvláště pak ctíla zvěčnělá Rodičku Boží, a proto i na procházkách nosila prý při sobě sv. růženec a její jemné, dobročinné ruce dosti často, denně po něm sahaly. A dobrotivý Bůh povolal právě národu českému tak přemilou královnu v krásný den Páně, v němž světí církev svatá památku ochrany sv. Josefa, zasnoubence Nejblahoslavenější Rodičky Boží, aby ukázal světu, že tato šťastně pod dvojí ochranou touto dospěla tam, aby čestnou, pomíjející korunu vyměnila za mnohem krásnější, nehynoucí korunu slávy věčné.

(*Skola B. S. P. 1884.*)

125. Sv. růženec rodiny Podstatsko-Lichtensteinské.

Hraběcí rodina Podstatsko-Lichtensteinská chová ve svých rodinných památkách krásný růženec z růžových perel, jehož užíval v třicetileté válce proslavený jenerál Jan hrabě Aldringen. Týž byl narozen roku 1591. v Dietenhofenu na Lucembursku a odebral se později jako služebník jednoho francouzského šlechtice na pařížskou universitu. Studoval a při tom zastával také jako chudý student dle tehdejšího zvyku u bohatého šlechtice různé malé služby, začož mu tento dával výživu. Jsa vědychtivým nezanedbával žádné příležitosti k učení a takto uschopněn stal se tajemníkem u plukovníka hraběte Medrezziho v Italii a později písařem u biskupa Tridentského. Jeho spoluúředníci ztrpčovali mu však svým nepřátelským chováním pobyt v Tridentě, pročež služby té se vzdal.

Beze všech vyhlídek do budoucna vydal se do šírého světa. Na mostě v Innomosti potkal italského vojáka, což považoval za pokyn s nebe sobě seslaný, načež odhodil péro a chopil se meče. Již roku 1622. stal se plukovníkem, později jenerálem a jedním z nejslavnějších mužů oné doby. Roku 1634. padl u Landshutu v boji proti Švédům. Svrchu zmíněný růženec nosíval vždy ve válce u sebe a na pochodech se jej modlíval. Jeho sestra vdala se do

rodiny Clary a tak povstalo jméno Clary-Aldringen. Zesnulá paní hraběnka Podstattsko-Lichtensteinová byla rozená Clary-Aldringen, a tak dostal se zmíněný růženec jako památka do rodiny Podstattských.

(Květy Mariánské 1891.)

126. Rytíř Schafhäute a sv. růženec.

Rytíř Karel Emil Schafhäute, doktor filosofie a medicíny, universitní profesor v Mnichově, byl jedním z nejhorlivějších navštěvovatelů milostného obrazu Matky Boží v klášterním chrámě Servitů. Pravidelně jako hodiny přicházel denně o šesti hodinách ráno na mši sv., jakož i večer o 5. hod. na pobožnost sv. růžence. Nevadilo mu, že byl členem akademie věd, učenost a zbožnost u něho v jedno se pojila.

Sepsal více než 200 vzácných pojednání. Svému heslu »Modli se a pracuj!« zůstal věren až do smrti. Umřel blaženě ve stáří 87 let v březnu 1890.

(Dle „Hlasu“ Leopold Kolísek.)

127. Vznešená ctitelkyně sv. růžence.

Eleonora rakouská, choť vévody Mantovského, Viléma Gonzagy III., nenašla lepšího prostředku, čím by utišila plačící dítě Annu Julianu, nad sv. růženec, který jí dala do rukou. Dítě spouštělo zrnko za zrnkem skrze své malé prsty a pohybovalo rty, jakoby se modlilo růženec. Všichni z toho soudili, že bude Anna velikou ctitelkyní Panny Marie. A stalo se tak. Provdána byvši za velkovévodu Ferdinanda rakouského, dala nedaleko Hall-u v Tyrolsku vystavěti malý kostel, zasvěcený Panně Marii, na způsob sv. domku v Loretě. Podél cesty ke kostelíčku bylo rozestaveno 15 sloupů s obrazy 15 tajemství růžencových, a každý z nich byl tak od druhého vzdálen, aby se poutník mohl na té vzdálenosti pomodlití jeden desátek sv. růžence. Častěji i knížata přicházela a modlila se po této cestě sv. růženec.

R. 1595. zemřel velkovévoda Ferdinand. Anna Juliana s odvdaností do vůle Boží snášela ztrátu svého manžela a oddala se zcela nyní službě Boží. Odložila nádherný šat, oblékla se v roucho černé, jednoduché, odložila zlatý řetěz a místo něho dala si na krk sv. růženec s tajemstvími ze života a utrpení Pána Ježíše a nosila jej na krku, dokud nevstoupila do kláštera. Zpovědník tázal se jí

jednou, proč nosí kolem krku sv. růženec. Odpověděla: »Sv. růženec měla jsem vždycky ráda u sebe a milovala jsem jej od mládí. V dětství byl mi hračkou, v mládí pobožností, v manželství a ve všech strastech útěchou. a nyní ve vdovství bude mi ctí a ozdobou.«

(*Marien-Psalter VIII, 78.*)

128. Sv. růženec a věda.

Pozoruhodným zjevem v době naší jest bez odporu bavorský dvorní rada a královský universitní professor Dr. Jeroným Bayer, jenž dne 13. července 1876 v Mnichově zemřel. Vynikalť muž tento neobyčejnou učeností a všestranným vzděláním, a což nad to ještě, byl věrným a horlivým synem církve katolické. Nejdůležitější věcí v oboru náboženském bylo mu sebeposvěcování modlitbou, rozjímáním, čtením knih náboženského obsahu, zejména překrásné knihy »Následování Krista«; tato kniha takové u něho těšila se oblibě, že zvláštní vyňatek z ní si pořídil, vypustiv vše výhradně k životu řeholnímu se vztahující. Každodenně přítomen byl professor Bayer oběti mše svaté, každodenně, což zvláště jest povšimnutí hodno, modlíval se sv. růženec. Jsa tázán jednou, zda skutečně modlitbu tu každodenně konává, odpověděl: »Modlívám-li se růženec, mám po každé celou nauku křesťanskou před sebou.« I jsou skutečně politování hodní oni mužové, nazývající se katolíky, kteří, třeba by hloubkou vědění svého daleko stáli za professorem Bayerem, přece s opovržením se odvracejí — ne-li ještě něco horšího — sotva že v jejich přítomnosti o růženci zmínka nějaká se stala; zajisté nevědí, co činí.

(*Škola B. S. P. 1890.*)

129. Sv. růženec ve vojenské škole.

Před několika lety nalezl jistý chovanec francouzské jedné školy vojenské na podlaze učírny růženec. »Hle, růženec ve vojenské škole,« zvolal, »není to zvláštní?« Byla právě zkouška, které předsedal starý francouzský maršálek. Mezi všemi žáky, kteří byli zkoušeni, vyznamenával se zvláště jeden svou skromností a svými vědomostmi. Po zkoušce kráčel maršálek kolem žáků v řadě postavených. Pak když bylo žákům dovoleno se rozejíti, vystoupil onen, který růženec byl nalezl, a zvolal: »Nuže, kdo ztratil tento růženec? Kdo jest ještě tak hloupým a užívá takového něco?« Tu předstoupil žák, který při zkoušce nejlépe byl obstál, a pravil: »Růženec ten jest

můj, dej mi ho, dostal jsem ho od matky. Slíbil jsem jí, že ho bedlivě schovám a budu se ho po svůj celý život modlití.« Maršálek, kterému vypravována byla tato událost, přiblížil se k mladíkovi a pravil k němu: »Milý příteli, přeji vám štěstí k tomu, že jste při svém růženci tolik odvahy ukázal, kolik pilnosti jste jevil při zkoušce. Buďte vždy u vykonávání svých povinností tak udatným a budete ctěn a vážen od všech hodných lidí.« Z mladíka zbožného stal se také později vynikající důstojník.

(Eichsfld. Vlks.-Bl. Nro. 1. 1884.)

130. Sv. růženec na popravišti.

Před několika lety měl býti odpraven v jednom městě Elsasském mladý, asi dvaadvacetiletý zločinec. Ve velkém množství stáli lidé okolo popraviště a všude bylo ticho. Před blízkou smrtí požádal zločinec kněze ho doprovázejícího, aby ještě jednou prosba byla mu vyplněna. Pak vytáhnuv růženec z kapsy pravil pološeptem knězi: »Tento růženec dala mi matka má na památku prvního sv. přijímání. Modlila se ho často se mnou za mé mladosti a mnohá a mnohá ponaučení vštěpovala do srdce mého. Později musil jsem opustiti matku svou, přišel jsem do světa, a tu zbloudil jsem s cesty, kterou kráčetí jsem měl za svým cílem, a nyní — octl jsem se na popravišti. Dlouho jsem byl v žaláři, ale necítil jsem lítosti, ba přísahal jsem, že nikdy se neobrátil na pravou cestu ku své spáse, až našel jsem jednoho dne růženec v šatech svých. Když pohlédl jsem na něj, tu vzpomněl jsem si na svou dobrou matku, na všechna dobrá ponaučení, která mi byla dala. Dlouhá a dlouhá léta nemodlil jsem se již růženec; nyní jsem se ho zase modlil a sotva počal jsem se modlití, tu vstoupily mi do očí slzy, a srdce mé pocítilo nevýslovnou bolest nad spáchanými hříchy a nad tím, že jsem svou matku dobrou tolik zarmoutil. Zanešte, velebný pane, tento růženec mé matce, vykládejte jí o mé lítosti, o mých slzách a řekněte jí, že před svou smrtí zase jsem se navrátil k Bohu, od něhož doufám milosrdenství.«

(Leo Stgsbl. Nro. 40. 1882.)

131. Hrabě Tilly a sv. růženec.

Proslavený hrabě Tilly byl jedním z nejzbožnějších vojevůdců a horlivým ctitelem katolické cirkve. Každodenně obcovał mši svatě a každodenně se modlíval růženec, který vždy při sobě nosil. Když

Tilly se svým vojskem na blízku hranic francouzských stál, byl vyslán bohaprázdňý vojvoda z Grammontu, aby dosud nikdy nepřemoženého vůdce pozdravil. Francouz si ho představoval jako hřmotného hrdinu a byl všecek udiven vida v čele vojska mužíčka na malém bílém koníčku, v krátkém kabátci z šedého atlasu s nastříženými rukávy a podobnými kalhotami, s malým kloboučkem na hlavě, na němž byly čtyři kříže a z něhož péro splývalo až na bedra; po boku visel mu ohromný bitevní meč, a u jeho sedla byla připevněna jediná malá bambitka.

»Pane maršálku,« oslovil ho Tilly, jenž ze tváře myšlenky mu četl, »mám za to, že se vám můj ústroj zdá býti podivným. Není sice dle francouzské módy, za to však dle mého vkusu, a to mi dostačuje. Domnívám se také, že se budete diviti mému malému koni a nepatrné bambitce. A vidíte, s milostí Boží vyhrál jsem již sedm bitev, aniž se můj kůň v nich splašil, nebo já byl musil sáhnouti po své bambitce, a sáhl-li jsem po ní, učinil jsem tak jen proto, abych sňal růženec, který na ní visí.«

Tilly mívával také před každou bitvou k vojsku zbožnou řeč, a když 70letý šedivý hrdina cítil, že se hodina smrti jeho blíží, prosil svého zpovědníka, aby mu v posledním boji předřikával slova: »V Tebe, Pane, jsem doufal, nebudu zahanben na věky!« Když zpovědník, vida blízký konec jeho, kříž pozvědł a žádaná slova vyslovil, pohlédl umírající Tilly ještě jednou na obraz Spasitelův a pak vydechl svou duši drže křečovitě v ruce své sv. růženec.

(Květy Marianské 1891.)

132. Eugen Savojský a sv. růženec.

Princ Eugen Savojský byl nejen velikým hrdinou, ale také zbožným katolíkem a obzvláštním ctitelem Bl. Panny Marie. V konání svých náboženských povinností byl velmi horlivý, sám se pilně růženec modlival a vojáky své, kteří jej jako otce milovali, k této pobožnosti povzbuzoval. Jsou ještě modlitby z jeho pera pocházející. Spával jen tři hodiny, a ostatek noci věnoval modlitbě a studiu. Když se ve svém hnědém kabátci poprvé u vojska v Uhrách objevil, a jeho přísná zbožnost a zdrželivost na veřejnost se dostala, posmívali se vojáci: »Ten malý kapucínek asi málo vlasů Turkům vyškube!« A hle! brzy se ukázalo, co může ctitel Marianský, jenž nejen s mečem, nýbrž i s růžencem v rukou bojuje proti nepříteli.

Jeho přičiněním zvítězilo vojsko křesťanské nad sveřepými Turky u Zenty a Bělehradu, a tak byla Evropa jha tureckého ochráněna. Rovněž i ve válce o dědictví Španělské zvítězil v Německu nejen svou chrabrostí, ale hlavně přímlovou Bl. Panny Marie, ku které se modlitbou sv. růžence důvěrně vždy utíkal.

(Květy Mariánské 1891.)

133. Maršálek Radecký a sv. růženec.

Všeobecně jest známo, jak zbožným byl udatný maršálek Radecký. Hlavně velikým byl ctitelem Bl. Panny Marie, k Níž tak rád se utíkal v modlitbě sv. růžence. Také se za sv. růženec nikdy nestyděl. Jednoho dne seděl sešedivělý hrdina v Miláně v parku stranou na lavičce; do parku směli i vojáci, a právě několik vojinů přicházelo k němu. Aby jich nerušil, povstal a odebral se na jiné místo. Ale náhle vrátil se k postranní lavičce a viděl, ani si vojáci něco navzájem ukazují a při tom se smíchem potupné poznámky činí. Když se maršálek přiblížil, vojíní ho pozdravili.

»Nu, děti! Čemu pak se smějete?« otázal se jich.

»Otče, našli jsme na této lavičce růženec,« bylo jejich odpovědi, »a rádi bychom znali toho, jenž se ho modlí, — je to asi zvláštní voják!«

»Tedy majitele růžence byste rádi poznali?« děl vážně maršálek. »No, tedy mi růženec jen vraťte, neboť já sám jsem ho zde nechal.«

Vojákům zašel ihned smích. Vzpomněli si také, jak přede všemi bitvami je Radecký zbožně oslovoval a k důvěře v Boha povzbuzoval.

Za pochodů jezdíval Radecký obyčejně na voze. Jednou mělo vojsko ze svého hlavního bydliště vytrhnouti; všechno bylo k odchodu připraveno, jenom jediný scházel Radecký. Nikdo prý ho neviděl, a všechno hledání bylo marno. Konečně ho přece našli ve voze. Vešel totiž do kůlny, posadil se do kolesky a brzy usnul. Vedle něho však ležel jeho růženec.

(Květy Mariánské 1891.)

134. Sv. růženec zachránil dva řeholníky od smrti.

Jistý bratr z řádu křesťanských škol byl za strašné revoluce pařížské v r. 1871. komunisty ještě s jedním bratrem po delší čas v zajetí držán. Z vězení byli dopraveni před soud. Klíčnik

zavedl je do jakéhosi sálu, kde měli podrobeni býti krátkému výslechu. Řekli svá jména a dali se poznati jako bratři křesťanských škol. Členové vojenského soudu poslouchali je s nedůvěřivým úsměvem na rtech; nemohli soudců nikterak přesvědčiti o své nevině. Byli proto odsouzeni k smrti. V hrozném tom okamžiku probleskla hlavou jednoho z nich šťastná myšlénka: »Mám podati důkaz o své nevině, nuže zde jest!« a jednou rukou vytáhl svůj růženec z kapsy a druhou škapulíř ze záhadří. Spolubratr jeho neměl škapulíře, jen růžencem mohl se vykázati, což také ihned učinil. To pohnulo soudce, tak že zrušili rozsudek smrti, a oba dva spolubratři byli zachráněni.
(*Květy Mariánské 1885.*)

135. Sv. růžencem zachráněn od smrti.

L. P. 1808. vypuklo ve Španělsku všeobecné povstání proti Francouzům. Mezi Francouzi, kteří nemilosrdně v Madridě vražděni byli, nalézal se i lékař Claubry, horlivý ctitel Marie Panny. Právě šel z jedné kaple, kdež ke cti Rodičky Boží byl u sv. přijímání, ani ho vzbouřenci přepadli a již ho zavraždit chtěli. V tom hrozném okamžiku odporučil se ochraně Marie Panny a uslyšev, že Španělé Francouzům nadávají neznabohů, vytáhl růženec na doklad, že jest pravověřící. Sotva že Španělé růženec spatřili, zarazili se.

Tu vystoupil i kostelník, jenž lékaře z kaple dobře znal, a dosvědčil, že ráno viděl lékaře v kapli Panny Marie u sv. přijímání a žádal je, aby muži tomu zbožnému neubližovali. I zulíbali Španělé růženec, tulili se k lékaři a dovedli ho na bezpečné místo. Na poděkování, že ho Panna Maria zachránila, vykonal lékař přísed do Francie devítidenní pobožnost ve Versaillu ke cti Rodičky Boží.

(*Marienblüthen.*)

β) Modlivejme se sv. růženec.

136. Příklady ze života svatých a jiných ctitelů Mariánských.

Bl. Albert Veliký, biskup, mimo předepsané modlitby církevní modlival se denně sv. růženec a celý žaltář velmi vroucně.
(*H. J. Karlík: Živ. svat.*)

Sv. František Borgiaš byl naplněn velkou láskou k Rodičce Boží. Každodenně jí ke cti modlival se sv. růženec, při čemž i život Její rozjímal.
(*Mehl. příkl.*)

Sv. Johanna Františka ze Chantalu modlívala se před večerí sv. růženec. *(H. J. Karlíka: Živ. svat.)*

Sv. Ondřej Avelinský sotva že zřetelně mluvit se naučil, počal též modlit se sv. růženec a tak ochotně k modlitbě této chodil, že nebylo nikdy žádného napomenutí třeba.

(H. J. Karlíka: Živ. svat.)

Bl. Petr Canisius povzbuzoval každého k modlitbě svatého růžence. On sám modlil se každodenně sv. růženec za dušičky v očistci. *(Drahé kameny.)*

Mnich Vincenc modlívál se r. 1261. sv. růženec, když bratři jeho se bavívali; za to mu vyprosila Královna sv. růžence blaženou smrt. *(Henrigner.)*

Sv. Pavel z Kříže již jako dítě modlívál se rád sv. růženec, a za to zázračně vysvobozen jest od smrti. když se s bratrem Josefem topil. *(Šmída: Repert.)*

Řehoř Barbarigo (v 16. stol.), kardinál a biskup v Bergamo, modlil se denně sv. růženec, rozjímaje při tom nábožně každé tajemství. Ve své diecési našel růženec zanedbaný, zavedl jej zase a nařídil, aby v každém farním kostele ve svátky modlil se svatý růženec po nešporách. Zavázal též faráře, by dali zvoniti v sobotu večer, aby věřící shromáždili se ve chrámu Páně a modlili se svatý růženec. *(Marien-Psalter II, 92.)*

Blahoslavený Vincenc Maria Strambi modlívál se denně sv. růženec. *(Šmída: Repert.)*

Vysoce učený biskup Vittmann v novější době modlívál se každého dne sv. růženec. *(Podstr. vykl.)*

Jan Evangelista Veit, jenž ze židovství na víru katolickou se obrátil, jakožto velký učenec nestyděl se každodenně na kolenou modlit se sv. růženec. *(P. Kopřiva: Kalendář.)*

D'Oconell, horlivý národovec irský, modlil se sv. růženec v parlamentě anglickém, když se rokovalo o právech Irska.

(Václ. Hanejšek.)

Bl. Petr Canisius z Tov. Jež. chodíval ve Friburku každého dne do kaple Panny Marie za město uctit Matku Boží. Rodiče posílali své děti za bl. Petrem, aby jim poželinal. Tázał se jich vždy, zda mají sv. růženec, zda se ho modlí. Vlažné, nedbalé káral a povzbuzoval k úctě Panny Marie. — Tamtéž zřídil bratrstvo Panny Marie, by se kacíři vrátili do lůna sv. církve. a katolíci stali se horlivějšími. což neslo dobré ovoce. *(Drahé kameny koruny sv. Václ.)*

Sv. Vincenc z Pauly († 1660.) nosil sv. růženec za pásem, aby se ho kdykoli mohl modlití. Pohledem naň čerpal zmužilost a důvěru. Bratřím svým doporučoval modlitbu sv. růžence, jakož aby ji šířili i mezi lidem. (*Marien-Psalter VIII, 88.*)

Dr. Konrád Martin, biskup Paderbornský († 1879), zdědil po svých rodičích lásku k modlitbě, zvláště ku sv. růženci. Jako studující stále se modlil sv. růženec, což bylo té doby vzácným úkazem. (*Marien-Psalter II, 141.*)

Vévoda Ferdinand z Parmy, princ španělský, vzor v bratrstvu sv. růžence, napsal spis r. 1775. o sv. růženci, by mezi svými poddanými rozšířil úctu k Panně Marii.

Jan, král český, skládal naději svého věčného spasení ve sv. růženec.

Slavný vojevůdce Mondmorenci modlíval se sv. růženec, jeda v čele vojska. Když dával rozkaz nebo znamení vojsku, ustal v modlitbě, ale pak zase v ní pokračoval.

(*P. Filip Konečný, Sv. růženec, str. 36.*)

Vilém Emanuel, svob. pán z Kettelerů, biskup († 1877), pravil při kázání v kostele dominikánském, že jest sv. růženec stálým jeho průvodčím, nejlepším přítelem a rádcem nejvýtečnějším.

(*Marien-Psalter II.*)

137. Sv. Alfons M. Liguori a sv. růženec.

Matka sv. Alfonsa vstúpila mu do mladistvého srdce lásku k P. Marii. Postil se každé soboty a učinil slib, že se bude modlití denně sv. růženec celých 15 desátků. Slib svůj věrně plnil až do své smrti. Růženec nosil na opasku, ve stáří nosil jej v ruce. Jednou si nemohl vzpomenouti, zdali se již modlil toho dne sv. růženec. Kněz, který s ním se ho již byl modlil toho dne, pravil, že ano. Sv. Alfons odpověděl: »Nevíš, že na této pobožnosti závisí mé věčné spasení?« — V nemoci jednou byl tak sláb, že trpěl velice ospalostí, a nemohli ho jednou ani k sobě přivésti. Bratra napadla myšlénka, že vzpomene sv. Alfonsa na sv. růženec. »Vaše biskupská Milosti, nepomodlíme se sv. růženec?« Hned otevřel oči, učinil znamení sv. kříže a začal se modlití. Tak se modlil rád sv. růženec. Proto nařídil také, by se v kongregaci Nejsvět. Vykupitele, kterou založil, všichni denně modlili sv. růženec; jsa biskupem nařídil farářům, aby lid napomínali k modlitbě sv. růžence; missionářům nařídil, aby sv. růženec doporučovali na misiích. (*Marien-Psalter II.*)

138. Slib sv. Františka, že se bude každodenně modliti sv. růženec.

Od svého nejútlejšího mládí hořel sv. František Saleský velikou láskou k Marii Panně; Ona byla jeho největší slastí. Již tehdy byl členem všech bratrstev a tovaryštev ke cti nejblahoslavenější Panny a slibil, že po celý svůj život každodenně modliti se bude růženec; pobožnost tuto vykonával s takovou horlivostí, že celou hodinu k tomu potřeboval, poněvadž vždy dlouho přemýšlel o tajemstvích sv. růžence; a když nepřetržitá práce nedala mu modliti se, nosil růženec na ruce, aby si vzpomněl, že se jej před spaním ještě musí modliti. Večer pak modlil se modlitbu slíbenou, i když to bylo sebe později. Tak modlíval se vždycky sv. růženec, a když byl nemocen, že nemohl již více mluvit, dal si růženec předřikávati a modlil se jej v duchu. Růženec nosil vždy na pasu připevněný a každý měsíc konával pouť s bratrstvem sv. růžence, jehož členem byl, a držel tu růženec s velikou nábožností ve své ruce. V hodině smrti po udělení posledního pomazání prosil, aby mu dali na krk sv. růženec, aby mu byl nejlepším a nejjistějším štítem proti nepříteli. Pak skonal klidně a blaženě.

Když jistého dne pozdě do noci byl pracoval a jeho přítel od té modlitby jej zdržoval, aby si přece potřebného odpočinku popřál, odpověděl mu sv. František: »Příteli, co se dnes ještě státi může, nemá na zítřejší den odkládáno býti,« a modlil se sv. růženec dále.

(Srv. Marien-Psalter 1879, p. 189.)

139. Bl. Ludvík Maria Grignon a sv. růženec.

Bl. Ludvík Maria Grignon z Montfortu, člen III. řádu sv. Dominika, byl horlivým apoštolským missionářem a ctitelem Bl. Panny Marie. Všude na misiích rozšiřoval pobožnost sv. růžence. Narodil se 31. ledna 1673 v Montfort-la-Canne. Na křtu sv. dostal jméno Ludvík, při sv. biřmování Maria, by se vyznačila velká jeho úcta od dětinství k Matce Boží. Jsa 5 let star, rozuměl již pravdám křesťanským tak dobře, že je mohl matce své odřikati. Sestru svou, jež jevila velikou náklonnost ku zbožnosti a ráda poslouchala naučení bratra svého, chtěl přiměti, by se zřekla dětských radovánek a čas ten věnovala Pánu Bohu na modlitbách. Někdy vzdorovala mu, Ludvík dal jí malý dárek a pravil jí: »Milá sestřičko, budeš-li Pána Boha

milovati, budeš velice krásná, a každý bude tě milovati.« Hned uposlechla bratra a přivedla někdy i jiné dívky, by se modlily svatý růženec, jak ji tomu Ludvík učil.

Bl. Ludvík byv posvěcen na kněze, věnoval se zcela missiím, prosil biskupa v Poitiers, aby mu dovolil konati na předměstích sv. missie. Nejprvnější jeho missie byla v předměstí Poitiers Montbernege. Obyvatelé byli chudí, též nevědomí, mravně pokleslí. Rádi poslouchali vyučování bl. Ludvíka. Poznal však, že věrná láska ku Spasiteli nejlépe se zakoření v srdci úctou k Panně Marii. Proto doporučil obyvatele pod ochranu Matky Boží a šířil mezi nimi úctu k Ní sv. růžencem. Do farního kostela bylo daleko; i navrhl jim, aby proměnili prázdnou stodolu v kapli. Rádi svolili. Stodolu si zakoupili, postavili v ní sochu Matky Boží, a od té doby každý večer se shromažďovali k modlitbě sv. růžence. Růženec později šířil na každé missii.

Kázal nejprve v Remes, pak ve svém rodišti Montfort. v Dinan, kdež dal zhotoviti obraz Marianský, před nímž měla stále hořeti svíce. a tak jej postavil, aby se mohli lidé pohodlně každé chvíle pomodliti před ním růženec.

Podivuhodno jest, co učinil v městečku La Chèze. Dosti prostranná byla tu kaple zasvěcená Matce Boží bolestné. Ode dávných dob byla opuštěna, bez střechy, uvnitř zarostlá křovím. Již svatý Vincenc Ferrerský, apoštol Bretagnska, v takovém stavu ji viděl a naříkal si na to v kázání na rovině u La Chèze, ano vybízel obyvatele, by obnovili kapli; dodal konečně: tento podnik jest ponechán muži, kterého Bůh později pošle; muž ten přijde jako cizinec neznán, bude mu odporováno, bude pohrdán, s pomocí Boží však dílo dokončí. Bl. Ludvík před množstvím posluchačů pravil, že on jest onen neznámý muž, jenž kapli opraví. Zdi dal opravit, vystavěl oltář, naň dal velký kříž a pod kříž bolestnou Pannu Marii. Výlohy, ač veliké, sám zaplatil. V této kapli zavedl pobožnost růžencovou. Získal mnoho osob, které se třikráte za den ráno, v poledne a večer scházely v kostele, by se vymodlily sv. růženec a při tom rozjímaly o tajemstvích růžencových. Zbožné toto cvičení trvalo ještě r. 1785., tedy 75 let po smrti blahoslavence. Nemožno jest vypočísti, kolik osob zapsal do sv. růžence, a kolik spolků, které zavázaly se modliti denně sv. růženec. Bl. Ludvík nazýval to »velikou pobožností každodenního sv. růžence.«

Aby s ještě větším úspěchem šířil pobožnost růžencovou, vstoupil do III. řádu sv. Dominika, pod ochranu onoho světce, který první sv. růžencem bojoval proti nepřítelům sv. Církve.

Při missii v La Rochelle obrátila se z vyznání helvetského paní z Mailly na víru katolickou. Za 38 let zemřela v kajicnosti a častěji tvrdila, že za svoji vytrvalost v pobožnosti děkuje Panně Marii, kterouž naučil ji ctíti bl. Ludvík sv. růžencem.

Bl. Ludvík si vyprosil od nejdůst. generála řádu kazatelského plnomocenství, by směl všude přijímati členy do bratrstva svatého růžence. Nyní lehko dostane kněz toto plnomocenství, dříve nesnadno bylo ho dostat. K žádosti o toto dovolení připojil provinciál Francie své doporučení, ve kterém psal: »Na kázáních svých při missiích šíří s velikou horlivostí a výsledkem bratrstvo sv. růžence, jak svědčí tři missie, jež měl ve chrámě našem v La Rochelle, při nichž získal nesmírný počet lidí pro bratrstvo růžencové.«

Po missiích v La Rochelle měl bl. Ludvík missie v okolí města, pak chtěl jíti do diecése biskupa z Luçon, jak si toho přál, aby měl missie v Ile-Dieu. Jel na lodi a nemohl přistáti ani u La Rochelle, ani v Sables d'Olonne, poněvadž lodníci báli se mořských loupežníků, kteří ohrožovali jízdu od ostrova Quernesey. Vyjeli a hned spatřili dvě lodi loupežné. Lodníci volali: »Jsme ztraceni.« Avšak bl. Ludvík zpíval si svoje nábožné písně a pobízel, aby též zpívali. Zpívati nechtěli. »Modleme se společně sv. růženec,« vybízel dále. Jen skončili modlitbu, zvolal bl. Ludvík: »Nebojte se, přátelé drazí, naše dobrá Matička, blah. Panna Maria nás vyslyšela, vyvázli jsme nebezpečí!« — »Jak jsme vyvázli?« volal lodník, »nepřítel jest vzdálen na dostřel z děla.« — »Věřte přece,« pravil bl. Ludvík, »vítr se otočí.« — Tak se též stalo. V okamžiku obrátily se nepřátelské lodě a pluly zpět.

Na missii jako prostředek k vytrvalosti v dobrém kromě častého přijímání sv. svátostí nejvíce doporučoval almužnu a svatý růženec.

Po missii ve farnosti faráře z La Segunière modlili se denně sv. růženec v každé rodině, a všude při missii zřídil bratrstvo sv. růžence.

Nejraději kázal o účtě k Panně Marii. Říkal: »Nikdy mi neodporoval hříšník, šel-li jsem proti němu se svým růžencem.«

Jednou odjel z Rouen na lodi, na které bylo asi 200 osob různého stavu. Zábavou jejich byly hrubé žerty a špatné písně.

Jakmile přišel mezi ně bl. Ludvík, hned klekl na zem, vytáhl si sv. růženec a pobízel cestující, by se s ním modlili. Smáli se mu. Rád vše strpěl. Když přestali, vybízel je poznovu k modlitbě svatého růžence. Zase smích, vtipy. Zase je vybízel k modlitbě, po třetí jeho horlivosti již neodporovali, modlili se s ním, a to celý svatý růženec, všech 15 desátkův a naslouchali jeho poučným řečem. Přítel světcův nazývá tento příběh, jež byl zaznamenal, zázrakem.
(*Marien-Psalter X, XI.*)

140. Papež Pius V. a sv. růženec.

Papež sv. Pius V., dříve zván Michael Ghislieri, z řádu dominik., byl synem chudých rodičů v horní Itálii. V mládí pásł kozy. Jednou v říjnu r. 1513. cestovali dva bratři dominikáni horní Itálii. Setkali se s Michaelem, mladým pastýřem, který hned k nim přišel a políbil ruku. Starší bratr tázal se ho, zda slyšel někdy něco o růženci. »Ano,« odpověděl Michael, »denně se modlím růženec a rozjímám při tom tajemství radostná, bolestná a slavná. V našem kostele jeden kněz dal mi růženec a naučil mne ho modlit. Slíbil mi také, budu-li tak pokračovati a naučím-li se latinsky, že budu knězem snad jako on. Ale,« — smutně pravil dále, — »knězem nebudu, zdá se, že P. Maria nechce tomu, neb můj otec jest chud, a já musím býti u otce a pomáhati mu.« Chlapec odešel zase ku svým kozám, řeholníci šli dále ke klášteru do Voghera. Na rozmluvu s chlapcem nezapomněli, umínili si, že se postarají o vychování chlapcovo. Domluvili se s rodiči malého Michaela, chlapec dán do kláštera na studie do Voghera, kdež v 15. roce věku svého oblečen byl v roucho řeholní. P. Maria vyprosila mu, že se stal knězem, a nejen to, stal se papežem. Za to nepřestal býti vroucím Jejím ctitelem. Denně modlíval se sv. růženec a tak naporučil činiti i svým domácím.
(*Marien-Psalter IX. 14.*)

141. Sv. František z Pauly a sv. růženec.

Sv. František z Pauly (1416—1507) již v mládí rád se modlíval sv. růženec venku a vždy, i v zimě s hlavou nepokrytou. Matka zpozorovavši to, kárala ho, že si uškodí na zdraví; on však odpověděl: »Mluvím-li s pozemskou královnou, poroučíš mně, bych stál před ní s hlavou nepokrytou. Čím více se sluší zachovati tuto úctu, když mluvím k Matce Boží, mocné Královně nebes i země!«

Po celý život se modlival růženec; všem doporučoval tuto modlitbu, kteří se ho tázali o radu v potřebách tělesných i duševních, a pokud zásoba stačila, rozdával rád růžence, které sám i jeho bratři zhotovovali.

(*Marién-Psalter IV, 77.*)

142. Ze života bl. Ludvíka Bertranda.

Bl. Ludvík Bertrand byl neobyčejným ctitelem Bl. Panny Marie. Obzvláště se rád modlival k Ní sv. růženec. Také na přímluvu Královny sv. růžence činil zázraky.

Kdysi přistál se svým průvodčím u Hos Icacos, kde neměli místa bezpečného, které by je ukrylo před bouří. Sv. Ludvík poklekl a modlil se. »Můj Otče,« pravil kapitán lodi, »pojďte a posilněte se; jest již pozdě — co tu děláte?« — »Prosím Královnu sv. růžence, by nás před nastávající bouří chránila; mám jen tento chatrný plášť, kterým se mohu zakrýti.« Sotva to dořekl, rozdělila se mračna, a kolkolem tolik pršelo, že celá krajina byla zaplavena, na sv. Ludvíka však a jeho průvodce nespadla ni jediná kapka deště.

Jednou přišel k němu jistý řeholník a prosil ho o požehnání. Světec vyhověl prosbě jeho a dav mu požehnání, pravil za úžasu kolem stojících bratří: »Zbraň a štít, který se nejlépe hodí pro řeholníka, jest sv. růženec.« Bratr onen měl totiž ve svém šatě velký lovecký nůž, a bl. Ludvík Bertrand zvláštním vnuknutím Božím to věděl.

Sám vypravuje ze svého missionářského života tuto událost: »Minulý týden vracel jsem se domů po kázání, které jsem měl ve zdejším bratrstvu. Setkal jsem se v klášteře s černochem, jenž prosil, aby rychle šel nějaký kněz k nemocnému Mohamedánovi. Žádného kněze nebylo doma mimo mne; vzav si křestní vodu, šel jsem ihned s černochem. Cestou mně vyprávěl, že zarytý Mohamedán těžce jest nemocen a sotva že se ke Kristu Pánu obrátí; ale hospodář, věřící katolík, chce, by byl pokřtěn. Neztratil jsem naděje a tím důvěrněji utekl jsem se pod ochranu Panny Marie, »Útočiště hříšníkův« a »Uzdravení nemocných.« Vstoupiv do chatrče, spatřil jsem nemocného; bylo mu asi 40—45 let. Otázav se, zda si přál, abych přišel k němu, odpověděl zlostně: »Nikoli, já jsem vás nevolal.« — »Dovolíte mi snad,« pokračoval jsem, »bych zde Pána Boha prosil, aby vám vrátil zdraví.« Nemocný se poněkud upokojil; chtěl jsem ho poučiti o sv. víře. »Nadarmo. »Nikoli,« zlostně zvolal, »nestanu se

křesťanem. Prorok to zapověděl. Chci patřiti na Boha po smrti. změním-li svou víru, nebudu na něho patřiti.« Chtěl jsem pokračovati v rozhovoru o víře; vše nadarmo. Vybídl jsem okolostojící katolíky, by se modlili se mnou k Panně Marii za jeho obrácení. Když jsme se zbožně jeden desátek sv. růžence byli pomodlili, tázal jsem se nemocného, zdali chce takto zemříti. »Služebníče Boží,« odpověděl. »zcela se vám odevzdávám, učiňte se mnou, co chcete, učiním vše, co budete chtít, bych uzřel Pána Boha po své smrti.« Vyučil jsem ho hlavním pravdám sv. náboženství, slíbil, že bude dobrým katolíkem, a pokřtil jsem ho. Dík srdečný za to Pánu Bohu a Panně Marii Růžencové!«

(*Marien-Psalter IX, 79.*)

143. Bl. Panně Marii nejmilejší věnec.

Jistý zbožný pacholík zvláště ctil Rodičku Boží a každodenně okrašloval Její obraz věncem z nejvonnějších květin. Jeho rodiče odevzdali jej do jistého kláštera. Tu býval velice smutným, a byv otázan, proč je tak smutným, vyznal, co ho rmoutí, že totiž nemůže z kláštera odejít, aby uvil Panně Marii věnec, jak to dříve činíval. Představený jej potěšil, aby místo věnce pomodlil se každodenně sv. růženec ke cti Rodičce Boží, a to zajisté že Panně Marii bude mnohem milejší než nejkrásnější věnec z květin. Pacholík uposlechl, modlíval se růženec každodenně, nalézal v něm veliké útěchy a vstoupiv později do kláštera stal se pro ctnosti své sám představeným kláštera.

(*Silbert.*)

144. Královna sv. růžence a Její ctitelkyně.

Kolem r. 1400. žila v klášteře sester řádu sv. Dominika v Toesu poblíž Curycha sestra Bely z Lutysbachu, která ze zvláštní úcty k Bl. Panně Marii modlívala se denně tři růžence. Jak mila byla pobožnost tato nebeské Matce, viděti z toho, že se jí zjevila. Když totiž onemocněla a v nemocnici ležela, tu zjevila se jí Paní neobyčejné krásy v rouše sněhobílém a sedla si na kraj její postele. Nemocná tázala se, kdo jest? A Paní ta jí odpověděla, že jest Matka ráje nebeského, kterou růžencem uctívá; zářící oděv bělostkvoucí že jí utkala pozdravy andělskými, které se pobožně modlívala.

(*Marien-Psalter III, 57.*)

145. Zvláštní moc modlitby sv. růžence.

Jan Gerson doporučoval s kazatelny i ve zpovědnici svatou čistotu; říkával, že mnohý křesťan hyne na věky pro hříchy proti sv. čistotě, buď že je zamlčí ve sv. zpovědi, buď že se z nich vyzná bez lítosti, aneb vyznává se ze hříchů takových je zahaluje. Aby se zachránili lidé před těmito hříchy a věčnou záhubou, doporučoval úctu Matky Boží sv. růžencem, aby každý, modle se sv. růženec, zachoval si čistotu a nevinnost srdce. (*Marien-Psalter VI, 7.*)

Dcera jistého knížete vstoupila do kláštera, nemohla však na svět zapomenouti a proto málo ve ctnostech prospívala. I modlila se na radu svého zpovědníka sv. růženec a hle, brzy se tak změnila, že se stala všem ostatním ve ctnosti vzorem a v pověsti svatosti skonala. (*Alanus.*)

Král Filip August připisoval sv. růženci vítězství nad císařem německým Ottou IV. Na poděkování vystavěl Panně Marii kostel. —

R. 1262. Ferdinand III., král kastilský, zvítězil nad Maury za přimluvy Panny Marie Růžencové. —

R. 1280. viděl Alfons X., jak Panna Maria Růžencová spěchala jeho vojsku na pomoc pod hradbami Murcie, tak že vítězství bylo dobyto. (*Marien-Psalter 1880.*)

146. Krištof Gluck a sv. růženec.

Slavný hudební mistr královny francouzské Marie Antoinette Krištof Gluck byl nejen výtečným, ale i zbožným hudebníkem. Pocházel z chudých rodičův a jen Prozřetelnosti Božské měl děkovati, že víru si zachoval přese všecka pokušení vznešeného světa, v němž po mnoho roků obcoval, a kamž přístup mu zjednaly jeho vlohy.

Jsa ještě malým chlapcem, zpíval v katedrálním kostele a již tenkrát budit podiv svým silným hlasem a krásnou výslovností při zpěvu. Jedenkrát přednesl jistý zpěv od Clari-ho velmi zdařile; když vyšel z choru, oslovil ho jeden řeholník, který byl zpěvem dosud všecek unešen. Chválil jeho krásný zpěv a pravil ku chlapci: »Milý chlapče! nemohu ti na důkaz svého uznání dáti nic jiného, nežli tento růženec. Podrž si ho jako památku na bratra Anselma a slib mi, že každého večera budeš se jej modliti. Tento zbožný úkon přinese ti štěstí.«

Chlapec byl velmi překvapen a dojat slovy řeholníkovými. Růženec přijal s vděčností a slibil, že se ho bude modliti po celý život. V 15. roce věku svého umínil si, že půjde do Říma, by tam pokračoval ve svých hudebních studiích. Odkud však měl chudý jinoch vzítí potřebných peněz na tuto cestu? — Pln jsa důvěry v Nejblahoslavenější Pannu, modlil se na úmysl ten sv. růženec. — Když jednou z večera konal tuto modlitbu, klepáno bylo na dvěře chudičkého bytu jeho rodičů. — Do příbytku vstoupil kapelník od sv. Štěpána ve Vídni, jenž byl vyzván, aby odebral se do Italie a tam sbíral díla Palestrini-ho. Kapelník žádal jménem arcibiskupa mladistvého Křištofa za svého tajemníka. Snadno si pomyslíme, jak zaradoval se mladík! —

Žádané svolení rodičů bylo uděleno a po několika dnech odcestoval již náš mladý umělec do Italie. — Prodlél tam asi 20 let. Slibu svému, že denně bude se modliti růženec, zůstal stále věren. Činil tak i když zase vrátil se do Vídne a i když později na dvoře královském ve Versaillu zasypáván byl chválou a vyznamenáním; vždy vzdálil se od vznešené společnosti na nějakou dobu, by někde v postranním pokoji hradu královského pomodlil se sv. růženec, který nazýval svým hudebním brevírem. —

Ruka jeho, která řídila péro při komponování překrásných skladeb, držela růženec bratra Anselma i v onen den, kdy umělec raněn byl mrtvicí duši svou odevzdav Bohu.

Příklad tento, jakož i mnoho jiných, dosvědčuje, že vynikající mužové byli zároveň plni víry a pláli láskou k Marii Panně, Již rádi uctívali zvláště modlitbou sv. růžence.

(Květy Mariánské, ročník V.)

147. Hudební skladatel Haydn a sv. růženec.

Slovutný hudební skladatel Haydn neostýchal se veřejně vyznati, co za původ svého nadšení považoval. Cítil-li, že stává se vlažným a chladným anebo nějaké nepřekonatelné obtíže mu hrozí, vstal od klavíru, pomodlil se sv. růženec a hned dosáhl té milosti, že pak všechny obtíže snadno překonal. O svém nejvýtečnějším díle »Die Schöpfung« (Stvoření) pravil: »Nikdy nebyl jsem tak zbožným jako po tu dobu, co jsem o díle »Die Schöpfung« pracoval. Nešlo-li to po mé chuti, vzal jsem sv. růženec, pomodlil se jej, a pak přišly mi nejkrásnější myšlenky.« Kdysi byl ve společnosti hudebních

skladatelů. Jeden z nich tázal se, čím nejlépe a nejrychleji nabude člověk síly a živosti duševní, je-li zemdlen namahavou prací. Kdosi z přítomných odpověděl, že jde vždy do společnosti se obveseliti, jiný pravil, že vypije láhev vína. Tážali se i Haydna, čeho on užívá, je-li vysílen. Skromně odpověděl: »Ve svém obydlí mám malou domácí kapli. Jsem-li zemdlen, tam jdu a modlím se. A nikdy nebyl tento prostředek bez účinku. V modlitbě hledám síly při obtížích, útechy a úlevy v utrpení. V jiných věcech toho člověk nenajde; a najde-li, tak velmi málo.« Ctitel Marianský Haydn v růženci měl všecko, čeho potřeboval. (A. Elwart v „*Union catholique*“ a „*Marien-Psalter*“ VIII, 79.)

148. Mozart a sv. růženec.

Mozart, tento Rafael hudby, jenž již jako malé dítě nazývati se mohl vším právem hudebním divem a pak na vavřínech nedostížitelného mistrovství zemřel, byl neobyčejně zbožným; chodíval ku sv. zpovědi, k sv. přijímání a velmi rád se modlíval sv. růženec. Po stkvělém výsledku symfonie ve skladbě »Concert spirituel« šel do chrámu Páně a na poděkování pomodlil se velmi nábožně svatý růženec. (A. Elwart v „*Union catholique*.“)

149. Učený lékař Recamier a sv. růženec.

V Paříži požíval učitel na vysokých školách všeobecné vážnosti a úcty; jmenoval se Recamier a stal se obzvláště v době cholery roku 1832. obdivovaným od celého světa. Pro své vědomosti a pro svou dovednost stal se rádcem i králův a knížat. A hle! tento tak slavný a učený pán zůstal vždy mužem myslí bohabojné, obzvláště nosil stále při sobě sv. růženec, který též vždy jedu v kočáře k nemocným se modlíval. Kdysi pravil svému příteli o růženci toto: »Růženec jest jako zvonek u domu, každé »Zdravas« na něm jest jako zazvonění, aby nám brána milosti otevřena byla. Každé »Zdravas« jest jako podaná prosba u Nejmilostivější Královny. Uchází-li se někdo o nějaký úřad, co to běhání, prošení, orodování! A hle! chceme-li s Královnou nebeskou mluvit, nepotřebujeme ničeho jiného, než zazvoniti, t. j. růženec vytáhnouti a hned se dveře otevrou, a my můžeme hned svoji prosbu podati, a svatá Panna jest hotova hned nás vyslyšeti.« A jindy pravil: »Modlím se denně svůj růženec, a vím, proč tak činím; jsem-li v obavách

o některého nemocného a nevím-li si již rady se svými vědomostmi, tu obracím se k Onomu, jenž jest posvětitelem všeho a všech. Poněvadž však pro mou namahavou praktickou činnost není mi možno mnoho se modlití, utíkám se pod ochranu Panny Marie, »Pomocnice křesťanův« a »Uzdravení nemocných,« a poroučím sebe a své nemocné do její ochrany. Touto mocnou přímluvkyní dojdou cíle svého, kteréhož bych jinak jistě nedošel.«

(*Srv. Warnsdorfer Hausblätter 1886.*)

150. Starý voják a sv. růženec.

Jistý voják ležel těžce zraněný v nemocnici v Antverpách. Zde poznal svatý růženec a našel v něm takovou zálibu, že velice toho litoval, že již dříve neznal pobožnosti této k Marii Panně tak plné útěchy a požehnání. Ač sešedivěl na bojišti, uchoval si přece dětinnou, zbožnou mysl. Pláče jednoho dne zvolal: »Ó jak jsem mnoho ztratil svojí nevědomostí, denně bych se býval modlil svatý růženec, kdybych jej byl dříve znal! Jak to nahradím? Ó mocná Královno sv. růžence, Maria, Matko má! vypros mi milost, abych ještě tři léta žil zde na zemi, a slibuji Ti, že vše nahradím a pomodlím se tolik růženců, kolik dní jsem byl živ.« Pak počítal: »Jsem 57 let stár; vyslyší-li mou prosbu Pán Bůh a budu stár 60 let aneb 21.900 dní, musil bych se modlití nyní každý den 20 růženců. Nuže, učiním, co slibuji!« Od té hodiny modlil se růženec s takovou horlivostí, s jakou pocestný v žáru slunečním jda cestou hledá stínu, odpočinku. Jsa zvyklý jako voják pořádku a svědomitosti, nepopřál si klidu, odpočinku, dokud své růžence denní se nepomodlil. Na konci třetího roku, když se modlil poslední růženec 21.900 a říkal poslední »Zdrávas Maria,« zemřel. Šťastný voják! Pozdravil modlitbou »Zdrávas« Pannu Marii za poslední tři léta 100.000krát a vymodlil si blaženost věčnou.

(*Marien-Psalter I, 59.*)

151. Duševní klid navrácen modlitbou sv. růžence.

Jistý kněz v Řecku byl trápen po 6 let záдумčivostí, opuštěností, úzkostlivostí a p., tak že myslil již, že se zblázní. Jediným prostředkem byla mu modlitba k Rodičce Boží. Zdálo se mu, že snad není vyslyšen. Nepozoroval úlevy, ani útěchy, ani dostatečných sil ku vykonávání povinností. Přece však nenechal modlitby, ani

kázání, ač mnohdy již myslil, že čas, jež věnuje modlitbě, je ztracen. To mu bylo divným, že sám jiné napomíná k důvěře, a sám tolik trpí; mluvil o útěše milosti Boží a sám jest opuštěn. Jaká pomoc! Kolik slz a vzdechů! — Po sv. zpovědi a sv. přijímání byl chladným. Myslíl již, že je od Pána Boha a od Panny Marie opuštěn. Každého roku přece chodil do chrámu Matky Boží v Oropo, jižně od Athen. Pomodliv se zde nábožně sv. růženec, cítil najednou, že záдумčivost zmizela, srdci se uvolnilo a všecek byl naplněn nebeskou útěchou a důvěrou i láskou k Bohu a Marii Panně, a od té doby nikdy již tísněn nebyl, poněvadž všechny úzkosti duševní zapudil vždy modlitbou sv. růžence. *(Marien-Psalter VII, 194.)*

152. Sv. růženec v rodině.

Jistý kněz vypravoval: »Jednoho dne skryl jsem se před bouří v selském statku. Právě byli domácí u oběda. Nerušil jsem jich. Jak jsem pozoroval, modlitby před a po jídle modlili se zbožně, pomalu a zřetelně. Ještě více jsem užasl, když jsem slyšel, že se modlí ještě desátek sv. růžence po modlitbě stolní. To dělají, jak mi pravili, v poledne i večer, poněvadž jindy nemohou se pro práci sejít všichni k modlitbě růžencové. Skoro všickni jsou zapsáni do bratrstva růžencového. Jeden celý růženec modlí se v neděli odpoledne v kostele a druhé dva růžence po částkách v témdni. Šťastná rodina, kde se takto ctívá Panna Maria.«

(Marien-Psalter VIII, 15.)

153. Vznešená rodina a sv. růženec.

Když jsem cestoval Belgií před několika roky — tak vypravoval jistý kněz z Německa — přijala mě pohostinu jistá nejbohatší a nejvznešenější rodina. Domácí pán byl milionářem a členem poslanecké sněmovny. Po obědě pravila domácí paní: »Pane faráři, o sedmé hodině večeříme, račte zase přijít; bude dáno před tím znamení domácím zvonkem; nemusíte však hned na toto znamení přijít, poněvadž jest to znamení k modlitbě sv. růžence; každého večera modlíváme se ho všickni společně.« Na znamení zvonkem dané šel jsem do jídelny k modlitbě. Viděl jsem tu, jak domácí pán před stolicí klečí na zemi, před druhou stolicí domácí paní; vedle klečeli domácí kaplan, synové, dcery a učitelka. Dále klečeli tu dva služebníci a všechny služebné kromě kuchařky, která připravovala

večeři. Kaplan modlil se sv. růženec a loretanskou litanii. Ostatní všichni modlili se společně, nábožně; ač byli různého stavu, byli tu jako dítky Otce nebeského a Matky své, Církve katolické. Klekl jsem si také a modlil se s nimi. Co jsem pocítil ve svém srdci, nemohu slovy vypsati. Pomyslíl jsem si při tom: kdybych věděl, že ve všech rodinách mé farnosti tak krásně se modlí sv. růženec každého večera, neb aspoň za zimních večerů, byl bych nejšťastnějším farářem na světě!«

(*Marien-Psalter IX, 46.*)

154. Kterak jsem se naučil denně modliti se růženec.

Svého času v neděli postní bylo oznámeno nařízení sv. Otce Lva XIII., že se v neděle a svátky konati má v chrámech Páně společná pobožnost svatého růžence. V touž neděli postní, kdy jsem oznámení to slyšel, spěchal jsem odpoledne na křesťanské cvičení, jehož předmětem byl sv. růženec. Přiznávám se, že jsem až do té chvíle měl všelijaké a to mylné ponětí o modlitbě sv. růžence, a že při tom cvičení jsem nabyl přesvědčení zdravého. Kromě výkladu růžence a kromě dějepisného sdělení o této pobožnosti slyšel jsem staříckého pana faráře vyprávěti z jeho vlastní zkušenosti, jak se naučil modliti se denně sv. růženec. Mluvil asi takto: »Modliti se růženec bývalo v naší otčině ode dávna obyčejem; zejména však v době postní otec jako hlava rodiny všechny nás svolal a sám modlitby sv. růžence předříkával. Tehdáž jsem se modlíval opravdu rád sv. růženec. Jinak to bylo, když jsem byl povolán na studie do dalekého města. Tam, nevida dobrého příkladu od starších studujících, zapomínal jsem na sv. růženec, a teprve, když přicházel jsem na svátky velikonoční, byla ve mně vždy obnovena láska k sv. růženci, an otec se jej ve svatém témdni s námi modlil. Po ukončených studiích gymnasijských vstoupil jsem do kněžského semináře. Tam jsem našel chvalitebný obyčej, že jsme se každou sobotu večer modlili sv. růženec společně. Tento obyčej jsem zachoval i jako kněz v duchovní správě, ač právě v sobotu jsem míval nejméně kdy, obzvláště když v době postní před nedělí jest nám se modliti dlouhé církevní hodinky. Že bych však mohl denně modliti se sv. růženec, jak to mnozí jiní dělali, zdálo se mi býti při té mnohé práci na osadě nemožným. A přece to bylo možno. Kterak se to stalo? —

Po smrti otcově zbyla mi starostlivá matinka, kterouž stav se

farářem k sobě jsem vzal. A tato jednoho jara v době postní onemocněla zánětem plic. Nemoc její byla u velikém věku velmi povážlivá, lékař divil se veliké horečce, a všechny léky jen zvolna účinkovaly, tak že matka přes půl roku stále kolísala mezi životem a smrtí. A já, vida, že matka jest u mne velice šťastna, jakož i já s ní, přál jsem si od Boha pro ni uzdravení a také jsem se zaň modlil. Vzal jsem útočiště k Růžencové Panně Marii, k Nižto se matka dříve sama denně sv. růženec modlívala, avšak v nemoci pro slabost nemohla. Zkusil jsem modliti se denně sv. růženec tak dlouho, až by Pán Bůh na přimluvu Panny Marie uzdravil dobrou matku. Z počátku mi byl růženec modlitbou opravdu dlouhou, ale že jsem si to pevně umínil, přemáhal jsem se. A když po půl roce matčina nemoc najednou se obrátila k lepšímu, bylo to již mým zvykem, modliti se denně svatý růženec. A tento obyčej zůstal mi pro potěchu, když již dávno matka odpočívá v hrobě.*

Takto vyprávěl zbožný stařeček, a bylo mu v očích znáti zbožný zápal pro pobožnost růžencovou a na ústech takorba čísti, jak by si ve své horlivosti přál, aby i jeho posluchači denně večer 10—15 minut času věnovali modlení sv. růžence. Opakoval znova, že se to jemu samému zdálo nemožným, ale přesvědčil se, že je to možno. Protož vyzval přítomné posluchače, aby se o to opravdu pokusili. Při tom poradil nám, kterak lze přivyknouti každodenně modlitbě sv. růžence: »uskutečnil-li jsi toto předsevzetí, obnov je na druhý den, týden, později na měsíc atd. Komu se podařilo, že po tři měsíce vytrval, u toho se zachová ten spasitelný obyčej po celý život.« Vyslechnuv takové navedení, umínil jsem si hned dle něho se řídit a jsem šťasten, že dle vůle sv. Otce Lva XIII. pobožnost růžencová i ve mně zakotvena jest. Z bratrské lásky přeji každému takové útěchy ze sv. růžence, jakéž dosud sám jsem účasten.

(Obrana víry 1886.)

155. Sv. růženec ochráncem života.

R. 1604. vracela se 14letá slečna Aloisie z Marillac z venkova do Paříže s rodiči. V jisté uličce dala Aloisie žebravému chlapci vlídně almužnu. Po večeři chtěla se Aloisie velmi utrmácená odebrati na lůžko. Ač spaní ji přemáhalo, poklekla přece, by se obvyklý sv. růženec pomodlila. Ana se modlila, obrátila mimovolně zraku svého pod postel a tu s hrůzou pozoruje dvě blyskavé oči. Ihned jí napadlo, že asi vrah na ni čeká a ji chce zabiti. Třesouc se na celém

těle, počala se nahlas modlití ne za sebe, nýbrž za obrácení zákeřníka a konečně doložila: »Vylez, nešlechetníku, abych ti pro Krista něčím přispěla a za zlé dobrým se ti odměnila.« Ale jak byla překvapena, když vylezl onen otrhaný chlapec, jemůž dnes almužnu udělila. Pacholík padl na kolena a zkroušeně se vyznal, že v noci měl vrahům a lupičům dveře otevřítí, a prosil za odpuštění. Aloisie oznámila to ihned bratru svému a tak, že nezameškala pomodlití se svatý růženec, zachovala sebe i celou rodinu od záhuby jisté.

(*Südl. Volksb. 1864.*)

156. Modlitba sv. růžence bývá odměněna.

Roku 1856. vracel se Abbé Rion, farář v Monistrol d'Allier v diecési Pui, z malé cesty a jel tiše v noci na koni svém k faře po silnici, která k ní vedla. Když nábožný ten kněz dospěl až na blízko osady Monistrol, počal se modlití sv. růženec a zahalil se hustě ve svůj plášť, aby se uchránil před deštěm, neboť přihnala se právě bouře. Setmělo se tak, že faráři nebylo lze ani koně řídití. Kůň i jezdec znali ovšem dokonale cestu, nicméně kůň zbloudil a Rion najednou spadl do propasti, která se rozprostírala vedle silnice. A ku podivu, nic se zbožnému onomu knězi nestalo. Komu jinému děkovati měl za zachránění své než Marii Panně, když uvážíme, že propast hluboká byla asi 100 střeviců, plášť a klobouk farářův byl roztrhán a kůň s roztrštěnou lebkou ležel na dně propasti? Zajisté odměnila Bohorodička ctitele svého, zachránivši jej od smrti jisté a nenadále.

(*P. Huguet: Die Andacht
zur seligsten Jungfrau in Beispielen.*)

157. Vojín a jeho sv. růženec.

Bylo to r. 1866., kdy Prusové nepřátelsky vtrhli do vlasti naší. Po bitvě u Králové Hradce povolána byla naše kongregace do Vídně, abychom my kněží v nově zřízené vojenské nemocnici raněné těšili, zaopatřovali a na poslední hodinku připravovali.

Leželo tam na sta raněných, z nichž mnozí ranám svým podlehli a ve velikých bolestech umírali. Mezi těmi nacházel se také jeden voják, který byl v bitvě těžce na ruce poraněn. Rána se zapálila, i nastalo nebezpečí života, nebude-li ruka uříznuta. Voják ten byl zaopatřen a přijal s velikou nábožností sv. svátosti. Avšak i po odnětí ruky rozjitřila se rána zase, a nastalo opět nebezpečí

života. I byl jsem jednoho dne k tomu vojínu povolán, abych ho potěšil. Života bylo již na mále. Ihned odebral jsem se k němu, a se mnou též Jeho Cís. Výsost arcivévoda Karel, jenž navštívil právě nemocnici, aby raněné vojíny potěšil. I modlil jsem se u lůžka modlitby za umírajícího. Nemocný modlil se za mnou. Mezi tím přišlo sem více lidí a všichni připojili se v modlitbě k nám. Náhle nemocný umkl, zahloubal se do sebe a pak modlil se hlasitě sám, a to tak vroucně, tak nábožně, že já i arcivévoda i ostatní přítomní modlili jsme se nyní za nemocným. Po chvíli umkl nemocný opět a počal se plaše ohlížeti po světnici. »Bojíte se?« tázal jsem se ho. »Nebojím!« zněla odpověď a opět se dále ohlížel, jakoby někoho hledal. »Bojíte se?« tázal jsem se ho opět, »svěřte se mi.« Tu řekl nemocný: »Nebojím se smrti, vždyť jsem jí v bitvě často hleděl ve tvář, ale něco hledám a nemohu to nalézt.« »A co tedy hledáte?« ptal jsem se ho. »Když jsem se loučil se svou matkou,« pravil namahavě nemocný, »abych šel do bitvy, dala mně růženec, abych se na něm modlil; já jsem se ho modlil často, ale v bitvě jsem ho ztratil a nyní se ohlížím po nějakém jiném.« Pohnutím zaslzel jsem, slyše tato slova, pohnutím slzeli i přítomní. Rychle odepjal jsem svůj růženec od pasu a podal jej umírajícímu vojínovi. Tento s vděčným pohledem přijal do chladnoucí ruky růženec, přitiskl jej vřele na zbledlé rty, položil na prsa, a — brzy na to s růžencem na prsou blaženě v Pánu zesnul. Příklad tento vypravoval o jedněch duchovních cvičeních dp. P. Karel Nováček, rektor redemptoristů.

(„Květy Mariánské“ 1886.)

158. Kupec Werner a jeho zbožná dceruška.

V jistém městě v Porýní žil velmi vážený kupec jménem Werner. Měl jen jedno dítě, líbeznou to dcerušku, asi sedmiletou. Werner a jeho manželka přičiňovali se, aby dítě dobře vychovali, a malá Marie vzbuzovala nejkrásnější naděje. Zvláště pak matka vštěpovala do útlého srdéčka dcerušky své vřelou lásku k Marii Panně a záhy již dítě k tomu měla, aby modlilo se často svatý růženec a tak pozdravovalo přemilostnou Matku nebeskou. Když bylo malé sedm let, umřela matka, a otec s tím větší láskou, s tím větší pozorností věnoval se dítěti svému, pěstil je a zušlechtoval. Tak uplynula dvě léta. Tu ztratily se kupcovi nepochopitelným způsobem důležité listiny, a ztráta tato přivéstí ho mohla na mizinu. Ký div,

že chodil smuten, s hlavou sklopenou, všecek trdnomyslný. Malá Marie tak dlouho prosila otce svého, až jí pověděl příčinu starosti své. Chvilí stála tu zkormoucená, ale pak pravila pevným hlasem: »Upokoj se, milý otče, budu se modlití za tebe tři dni sv. růženec v kapli; Matka Boží jistě ti pomůže.« Otec jsa velmi dojat, odpověděl: »Ano, učiň tak, dceruško milá!« A ejhle, milostná Máti, Maria Panna vyslyšela modlitby nábožného dítěte, neboť večer třetího dne doručen byl Wernerovi balíček s listinami tak bolestně pohřešovanými a zároveň s psaním, které obsahovalo výpověď, že dřívější jeden služebník Wernerův odcizil mu listiny z pomsty, svědomí však že mu nedalo pokoje, až navrátil listiny majiteli. Že otec a dceruška vřelé díky vzdávali Královně sv. růžence, může si každý pomysliť. (*Marien-Psalter*, 12. Hft. 1884.)

159. Královna sv. růžence pomůže!

Biskup Pichon, apoštolský vikář, vypravuje v jednom listě ze dne 15. srpna 1863 mezi jiným asi toto: »Povstalecké« skutečně divoké bestie — jak je nazývá — »zpustošovali celé území. Již 300 nejméně novo pokřtěných byli polapili a zavraždili. Přece však musíme Bohu z celého srdce děkovati za milosrdenství, jež nám prokázal. Chci vám vykládati jen jeden případ, jenž vzbudil podiv i mezi pohany. Povstalci dobyli města skoro úplně křesťanského, ale všichni obyvatelé byli s pomocí Boží dílem před příchodem, dílem po příchodu banditův opustili město a zachránili se útekem. Jen jedna chromá žena zůstala pozadu a byla od barbarů polapena. Důvěrovala úplně v Boha a Nejsvětější Bohorodičku, modlíc se v tomto zajetí nepřetržitě asi dva měsíce sv. růženec; tak dlouho totiž pustošili a plenili nepřátelé město. Co však stalo se s nemocnou ženou? Lotři neubližili jí, nýbrž poskytli jí výživu, odívali ji a zaopatřovali vším potřebným. Konečně byla krajina ta za dva měsíce zbavena trápení, a vnuk jeden paní této navrátil se, navštívil ji rychle v bytu jejím. Nemyslí, že najde ji živou. Ale kdo popíše jeho podivení, když našel ji neporušenou. Příbuzní její dali již sloužiti za ni od biskupa zádušní mši svatou. Potěšení jsouce tím, že ji zase viděli, byli ochotni všecka přání jí vyplniti. Ona však vyprosila si dovolení a peníze na cestu osmnácti mil, která vedla přes nebezpečnou řeku. Hrozné události posledních týdnův a radost nad neočekávaným shledáním byly vysílily ubohou, starou ženu; cítila, že poslední její hodinka již jest blízko, a proto přála si, jelikož

kněží ještě nebyli se vrátili, přijati v tichém městě biskupském Tělo Páně. V tom vrátil se jeden z kněží. Hned pospíchal k zázračně zachráněné nemocné, kterou zaopatřil a připravil na lepší život nad hvězdami.*

(*Mar.-Psalt. 4 Hft. 1881.*)

160. Sv. růženec zachránil mu život.

V červenci r. 1888. pořádalo slavné »Měšfanské Bratrstvo Pražské pod ochranou Panny Marie Svatohorské« obvyklou roční pouť na Sv. Horu u Příbrami. Já byl požádán, abych vedl průvod a vůbec potřebnou bohoslužbu obstarával po tři dny, kterých poutníci naši potřebují, chtějí-li podle svého zvyku pobožnost vykonati. Na nádraží smíchovském přisedli ke mně dva páni ze spolku svatého Vincence z Pauly v Praze, jeden byl knězem a druhý laikem, tuším úředníkem. Mimo to sedělo s námi několik paní. Z počátku byli jsme všichni velmi tiši; my kněží modlili jsme se breviř, onen světský pán říkal hodinky Marianské, a přítomné paní modlily se také buď z knížek nebo na růženci. Asi po hodině byli jsme s modlitbami u konce a krátili jsme si cestu slušným hovorem.

Netrvalo dlouho, a zmíněný velebný pán rozhovořil se takto: »Nevěrci posmívají se nám a dotazují se nás, co máme z našich modliteb, průvodův a poutí? Ovšem, časný zisk nám z nich neplyne, aspoň ne všem a ne hned, jako pánům nevěrcům z jich šmejdův a rejďů. Tolik však jest pravda, že ani páni nevěrci nemají vždycky a všichni ze své nevěry prospěchu časného, že nevěra a liberalism jejich stojí pěkné peníze, hodně času, mnoho práce, nadávek a klení. Dlužno však připomenouti, že nezřídka se stává, že i naše pohrdané modlitby, růžence a pouti přinášívají lidem dobrodiní, a to veliké, na tomto světě největší, abych ani nemluvil o odplatě posmrtné. Co jest člověku dražšího na světě tomto? Život. A ejhle, i ten život, a k tomu ještě spořádaný život, možno si jimi opatřiti. Právě v těchto dnech poznal jsem člověka, který toho nezvratně dokazuje. Hle, podívejte se na tento růženec, nesu mu jej na Sv. Horu posvětit, poněvadž mu zachránil život, duši i tělo! Nevěříte? Také jsem nevěřil, ale přesvědčil jsem se, a vše jest pravda, cokoli vám povím. Zde p. N. N. zná téhož muže i jeho příběhy a může mne usvědčiti lehko z nepravdy, jestliže se jí dopustím. Co vám povím, mám od zachráněného muže, samého. Vyprávěl mi asi takto: »Nešťastným osudem pozbyl jsem místo, které jsem kolik let zastával.

Mám rodinu a starou matku, kterou jsem z té mzdy živil. Snažil jsem se ihned dostati nové zaměstnání; chodil jsem křížem a křížem po Praze, prosil známé o radu a odporučení, ale kde nic tu nic, a já po celé týdny, ano i měsíce byl bez práce. Doma bylo jako po vyhoření. Všecko lepší nářadí a šaty byly buď u žida nebo v zastavárně, a bída hrozná tloukla nám se všech stran na dvěře. Byly dny, a to mnohé, že jsme neměli co jísti, že jsem se hladem potácel několik hodin po ulicích, nevěda, co hledám a co chci. S bolestí jsem usínal a s bolestí jsem se probouzel. Strašlivé myšlenky vířily mi hlavou čím dále tím více svůdněji. Neslyšel a neviděl jsem nic leč pěnivou hučící Vltavu a Karlův most, s něhož se mi zdálo, že jsem hlavou dolů vrhl se za zděšeného výkřiku překvapených diváků. Zdálo se mi nejlepším, zemru-li ve vodě, když na zemi nemohu žíti. Jediná vzpomínka na mé dobré děti, hodnou ženu a zbožnou matku protivila se tomu. Měl jsem sám se sebou hrozný boj, o němž z mých drahých ovšem nikdo nevěděl. Konečně jsem se rozhodl. Zítra ráno, byla právě středa, půjdeš na Karlův most a skočíš u sv. Jana do Vltavy.

Ve středu ráno vstal jsem, zulíbal ženu, matku a děti, dal jsem jim s Bohem a odešel rychlým krokem k řece. Po cestě zdálo se mi, že každý dům, každý kámen volá na mne: »Podívej se na nás ještě jednou, podívej se dobře, protože se již nespatříme!« Tak jsem sešel až ke kostelu sv. Mikuláše. Ani nevím, jak jsem ho spatřil a co mne do něho takovou divnou mocí táhlo. Vešel jsem tam chtěje se za svou hříšnou duši pomodliti aspoň několik Otčenášů. Klekl jsem si do nejbližší stolice a klečel zadumán dlouho, zajisté velmi dlouho, protože vzpamatovav se, nikoho jsem už v kostele nepozoroval. Rozhlédl jsem se po sv. místě a spatřil jsem v příhrádce nejbližší lavice růženec. Maně natáhl jsem po něm ruku a dav jej do kapsy odešel jsem k mostu drže uloupený předmět neustále v rukou. Než co to? Svědomí se mi bouří. Strašlivé výčitky lomcují mnou celým, a mně se zdá, že všechny kolemjedoucí kočáry a vozy, že všichni lidé jedním hlasem volají: Toť jest svatokrádce, kostelní zloděj! Nebylo mi možno jíti dále. Vrať se, pravím sám sobě, dej růženec na místo, na kterém byl, a neobtěžuj svého svědomí takovým hříchem! Učiněno, ale kostel zatím zavřen, a já stojím s bušícím srdcem před ním nevěda si rady. Počkej až do zítří, pravilo to ve mně, odevzdej jej na své místo, a — hrůzou zachvěl jsem se v celém těle, nemoha přijati myšlenku — a zavraždíš se! Vrátil

jsem se domů popletenější, než jsem ráno odešel. Druhý den byl jsem u sv. Mikuláše, sotva se otevřelo. Položiv růženec na pravé místo, modlil jsem se chvíli. Po té vzal jsem jej opět, ale ne na krádež, nýbrž jen na modlitbu, maje v úmyslu položití jej opět, jakmile se jej pomodlím. Stalo se, a já zapomenuv na růženec vyšel jsem s ním z kostela s tváří sice zasmušilou, ale s duší klidnější.

Šel jsem opět ke Karlovu mostu, tomu osudnému místu svého života. Zabrán jsa v myšlenky, neviděl a neslyšel jsem kol sebe nikoho, až najednou ucítím, jak mne někdo pevně drží za rameno a třesa mnou volá: Na zdar, bratře! Jak se máš? Vyvalil jsem naň udiveně oči a po chvíli poznal jsem starého známého z mladých let. Byl už velkým pánem a hledaným lékařem. Pověděl jsem mu vše do opravdy a nezatajil ani příhody s růžencem. Můj trapný osud velice ho dojal, i pravil mně, abych sedl s ním do nejbližšího kočáru a jel s ním do jeho bytu. Dobrák, do smrti mu toho nezapomenu, donesl mi obnošené, ale velmi dobré šaty své, manželka jeho dala mi ze svého šatstva pro ženu a matku, a malé děti přinášely také šatičky pro mé ubožáky. Dali se mi najisti a obdařivše mne penězi, slibovali podporu, a žádali, abych života si nebral a rodiny nešťastné nedělal. »Včera zachránil tě růženec,« pravil pan doktor, »dnes pomohl jsem ti já, a zítra Pán Bůh zase někoho najde, a když ne, já tě neopustím.« Plakal jsem, nemoha slova promluvit. Poděkovav se, s větrem o závod pádil jsem domů. Po cestě držel jsem u úst sv. růženec, libaje jej neustále. Když jsem přišel domů, pozdvihl jsem ruku s růžencem a zvolal: »Hle, ten mi zachránil život! Pojd'te a zulibujte ten růženeček, který mne zachránil na živu!« Vypravoval jsem vše, co se dalo se mnou. Všichni plakali. Má nábožná matka pokročila ke mně, když jsem vše vypověděl, a pravila mi: »Vidíš, Josífku, já jsem se za tebe a s tebou od malička modlívala růženec a prosívala sv. Pannu, aby tě v hodině smrti chránila. Panna Maria mne vyslyšela. Nezapomeň na to nikdy a vychovej si děti také tak.« Na to poklekli jsme všichni a modlili se vroucně sv. růženec na poděkování Pánu Bohu a Marii Panně. Na zejtrí nesl jsem růženec k sv. Mikuláši, ale v sakristii bylo mi praveno, že patřil nějaké staré, zemřelé paní, abych si ho tedy podržel. Brzy na to dostalo se mi od spolku sv. Vincence podpory a dobrotou jednoho pána Vincenciána zjednal jsem si též místo. Tak zachránil mně sv. růženec život!

(*Růže Dominikánská 1892.*)

161. Sv. růženec ochráncem života.

Jakub Orwal, voják 42. pěšího pluku francouzského, byl při obléhání Paříže od Němců jednoho rána na velmi nebezpečné místo postaven na stráž. Pozorně lezl po zemi, až dospěl k místu; pušku máje k výstřelu pohotově, ležel v malé prohlubni, zíral na všechny strany, nepřibližuje-li se nepřítel. Mezi tím hřímala děla od pevnůstky, bez přestání praskaly pušky; granáty lítaly a všude se trhaly. Několik hodin uplynulo, a žádná stráž nepřátelská neukázala se vojínovi. Tu najednou zpozoroval za stromem asi 50 metrů vzdáleným hlavu a ruce muže. Nemohl již déle pochybovati, že nepřítel jest na blízku. Mladý Francouz vytáhl, chtěje se přesvědčiti, zdali tomu tak, malý dalekohled z kapsy, by lépe viděl. Byl to bavorský voják ležící na zemi, máje hlavu o ruku opřenou, a zdál se býti v myšlenky zahloubán. Duch jeho zalétal asi do dálné vlasti. Poslyšme nyní, co Francouz sám vykládá: »Lito bylo mi skutečně, že jsem byl nucen bavorského toho vojína zastřeliti. Přece však jsem se k tomu přichystal, vzal pušku, klekl na pravé koleno, mířil a čekal, až bych ho jistou ranou skoliti mohl. Chtěl jsem střeliti mu do prsou, aby se dlouho netrápil. Tu pozdvihl Bavor hlavu, dlouho se ohlížel a když nic podezřelého nespatriil, sedl si, vytáhl koženou tobolku z kapsy, položil ji na kolena svá a vzal z ní předmět jakýs, který nemohl jsem poznati. Položil jsem svou pušku a malým dalekohledem viděl jsem, že Bavor v ruce držel růženec. Povstal nyní, poklekl, pokřížoval se a byl v takové poloze, že pohodlně jsem ho mohl zasáhnouti. Zase pozvedl jsem pušky své a mířil na muže. Viděl jsem ho s hlavou trochu sklopenou, a rty jeho šeptaly modlitbu. Co ozývalo se tu ve mně? Nevím. Jsa křesťanem cítil jsem krev vríti v útrokách svých, nemohl jsem vystřeliti; puška vypadla mi z ruky. Bavor navrátil se do vlasti své netuše, že sv. růženec zachránil mu život.

(*Warnsdorfer Hausblätter 1886.*)

162. Zázračně zachránění modlitbou sv. růžence.

V neděli dne 14. června 1891 v noci stalo se hrozné neštěstí na dráze u Mönchensteinu ve Švýcařích.

Most klenoucí se nad řekou Birsem sřítíl se právě v okamžiku, když po něm jel zábavní vlak. Mimo jiné seděly tam dvě zbožné katolické ženy z Jurských hor vracejíce se s pouti z Einsiedelu, a modlily se sv. růženec, což ovšem u některých spolucestovatelů za

velikou hloupost se považovalo, tak že z nábožných žen i posměch si tropili. I železniční zřízenec potupně pohlížel na modlící se ženy, když od nich žádal lístky jízdní. Ale v tom sřítíl se most, a vlak sletěl za hrozného hřmotu do hlubiny. Neštěstí bylo hrozné. Most ten byl dlouhý 25 metrů, vystavěný z litiny a neměl prostředního pilíře. Oblouky mostové pukly, když přední lokomotiva dojela k druhé polovici mostu. Obě lokomotivy, jež táhly vlak, spadly do vody. Z mostu nezůstalo nic leč oba konečné podstavce. Na místě neštěstí udály se srdcelomné výjevy. Jistý 24letý muž stál mezi troskami, nohy však měl jimi sevřeny. Spatřiv přítele zvolal: »Usekni mi nohy.« Mrtvých i raněných bylo hojně. Když odklizeny byly trosky ze železničních vozů, nalezeny i ty dvě ženy; nesmírným pádem a neobyčejným lekem byly obě bez vědomí, ale brzy se zase probraly. Šaty měly roztrhané a zakrvácené, ale jinak neutrpěly ani nejmenšího poranění.

Jest to ovšem velmi nápadno, poněvadž všickni ostatní spolucestující byli buď usmrceni, nebo nebezpečně raněni a hrozně zohaveni, ba jednomu pánu a jisté paní, kteří seděli v jednom voze, vedle modlících se žen, obě nohy byly rozdrčeny. Ký div, že toto zázračné zachránění své přičítaly ony ženy mocné přimluvě a ochraně Královny sv. růžence, kterou tak důvěrně a zmužile svatým růžencem uctily.

(Dle různých časopisů: Leopold Kolísek.

163. Modlívejte se sv. růženec.

Před několika lety sešel se jistý muž vysoké důstojnosti, ale nevěrec, s několika kněžími. Za řeči pravil onen: »I já bych rád věřil, ale nemohu; přičít se víra rozumu lidskému.« Jeden z kněží odpověděl jednoduše: »Modlívejte se sv. růženec.« Po té obrátil řeč k jiným předmětům. O tři roky později obdržel kněz od jmenovaného pána list tohoto obsahu: »Pamatujete se ještě, důstojný pane, že jsem před třemi lety vyslovil ve Vaší společnosti lítost, že nemohu věřit? Za Vaším napomenutím modlil jsem se růženec. Slova zdála se mi z počátku nesmyslna, později však utkvěla hluboko v duši mé. Nyní stal jsem se dobrým křesťanem na přimluvu Matky Boží a nalézám v konání povinností křesťanských největší potěšení. Jsem šťasten a spokojen, a nikdy nepřestanu se modlití sv. růženec.«

(Květy Mariánské ročník IV.)

164. Sv. růženec a pověstný rouhač Volney.

Když vzbouří se příroda, když vidí člověk, že vězí v hrozném nebezpečí, věří vždy v něco. Příkladem toho jest pověstný rouhač Volney. Když jednou projížděl se na loďce s několika přátely vedle nábreží Baltimorského, vznikl najednou hrozný vichor a zdálo se, že malá americká loďka, na níž byl nevěrec všech nevěrců, již bude pohlcena vlnami. Každý počal se modlit, Volney též a bouře poněkud ustála. — Tu jeden ze společnosti, jenž viděl Volneya při bouři modlit se jedno »Zdravas« po druhém, když se moře bylo utišilo, přistoupil k němu a pravil: »Milý pane, ke komu utíkal jste se při bouři, vždyť v Boha nebo nějakou vyšší bytost nevěříte?« »Filosofem jest člověk ve světnici,« odpověděl Volney trochu jsa zahánben, »a ne na moři.«
(*Abbé Orsini.*)

165. Sv. růženec obrátil hříšnou paní.

Jistá paní, jménem Helena, vedla bohaprázdny život. Místo, by se polepšila a zanechala hříšného života, upadala do hříchu den ode dne. Stalo se jednoho dne, že šla kolem kostela. Jakýsi vnitřní hlas ji pobádal, aby vstoupila do velebné svatyně. Dlouho váhala, než přece vešla do chrámu. Bylo právě kázání. Srdečnými slovy mluvil kazatel o svatém růženci. Povzbuzoval posluchače své, by v útrapách svých hledali pomoci ve sv. růženci, dovozuje, že Panna Maria ni jediného »Zdravas« bez odměny nenechá. Naše paní vyslechla kázání. Když vracela se z kostela, koupila si růženec a počala se ho modlit více ze zvědavosti než z pobožnosti. A hle! Panna Maria vyslyšela prosby této hříšné paní, ač nevycházely z upřímného srdce, vzala onu paní pod svůj ochranný plášť, tak že záhy tato poznala svůj hříšný život, šla do sebe a hořké prolévajíc slzy v upřímné svaté zpovědi vyznala se z hříchů svých a od té doby žila život svatý.

(*Dle Hiklovy knihovny Sarkandrinské, díl III.*)

166. Sv. růženec obrátil hříšníka.

Jistý mladý pytlák byl hned při činu postižen a myslivcem do prsou střelen. S polámanou nohou a s koulí v prsou ležel mezi vrcholy dvou hor v zápasu smrtelném. Když o neštěstí svého syna uslyšela stará matka, která nemocna jsouc dnou, ležela v jedné

chatrči alpské, umínila si, že půjde na skály, kamž bylo dvě hodiny cesty. Vzala růženec do ruky a pohár s čerstvým nápojem, aby občerstvila nemocného — nešťastníka a lezla po kamení, tak že ruce i nohy jí krvácely. Když ji opouštěly již síly, políbila sv. růženec a zvolala: »Milá Máti nebeská, oroduj za mého syna; chci za něho pykati!« Zatím ležel syn na hoře a proklínal ve svých bolestech Boha, svět a kněze, který ho marně napomínal, aby byl pamětliv poslední hodinky. — Tu najednou se pytlák upokojil. Slyšet hlas své staré matky, která lezouc po skalní stezce chvějícím se hlasem modlila se: »Ó Bože, milost pro něho! Obětuji za svého syna každou kapku potu, každou ránu, každou slzu za pokání pro něho. Královno sv. růžence, oroduj, oroduj za něho!« Když konečně se k němu přiblížila, kanuly jí veliké slzy z očí, a syn pln lítosti padnuv matičce kolem krku zvolal: »Matko má!« Matka podala mu pohár s čerstvým nápojem, ukázala mu zakrvácený růženec, připomněla mu dny, kdy se s ní tak krásně modlíval sv. růženec, a pravila: »Ach, byla to zlá doba, co můj Havel se již nemodlil! Avšak nyní se již zase modlí Havel se svou matkou a prosí za odpuštění Otce na nebesích. Ó Bože, přijmi laskavě lítost mého syna; na tom závisí zajisté pokání matčino.« —

Nyní se přiblížil kněz a podal umírajícímu svaté svátosti. Po té stiskl syn ruku matčinu se slovy: »Matko, tvůj růženec mě zachránil; tvé pokání jest mou spásou; Bůh ti to zaplať!« V tom mocným proudem vyvalila se krev — a syn byl mrtev. Matka jeho pak dlouho plakala na mrtvole žalostí i radostí.

(*Dr. A. Kerschbaumer, Maria die Mutter vom guten Rathe.*)

167. Obrátil se modlitbou sv. růžence.

Redaktoru belgického časopisu »Propagateur du Rosaire« píše se od hodnověrné osoby následovně:

Můj milovaný otec, jenž před několika dny skončil, obrátil se na smrtelné posteli a skončil život velmi pěkně. Byl vychován pečlivě od mé zbožné babičky; soudruhové pokazili ho však úplně, že se oddal naprosté lhostejnosti náboženské a číré nevěře. Jediný Bůh zná všecky trampoty, které s ním měla má drahá matka; jediný Bůh ví, co se za něho namodlila. Marny byly všecky naše pobožnosti, marna každá domluva, — všecko odráželo se bez úspěchu od kamenného srdce otcova, když najednou pocítila jedna z mých sester

vroucí touhu, vstoupiti do kláštera. Svěřila se s přáním svým matce, otci však bála se to říci. Uplynulo několik měsíců. Konečně odhodlala se po mnohých modlitbách říci o svém úmyslu milnému otci. Z toho bylo u nás pravé Boží dopuštění; otce nebylo možná udobřiti po několik neděl. Konečně nepřekážel, avšak také výslovného svolení nedal. Sestra vstoupila do kláštera, v němž se věnovala z lásky k Pánu Ježíši nemocným a trpícím bližním. Mně se zdá, že šlechetná sestra má přinesla tuto velikou oběť z lásky ku svému otci; obětovala svůj život pozemský, aby mu zachovala život věčný. Bylať zcela zdravá, když vstoupila do kláštera; avšak brzy chřadla a do roka se životem se rozloučila. Když jí bylo velmi zle, navštěvovali jsme ji častěji, otce nevyjímajíce. Chodíval k ní nejraději sám. Při poslední návštěvě vzmužila se nemocná a žádala otce, aby každou neděli a svátek chodíval na mši svatou, a mimo to by každý den modlíval se sv. růženec. S dovolením představené darovala mu svůj růženeček, aby se měl na čem modliti. Okamžik před smrtí bývá vážným. Ký tedy div, že působil neodolatelně na našeho milého otce. Slíbil sestře všechno a hluboce jsa pohnut, rozloučil se s ní, s »drahým« svým dítětem. — Sestra zemřela!

Otec počal plniti slib daný. Ale na mši sv. byl všeho všudy jen jednou; z liché bázně lidské nechtěl choditi do kostela. Růženec však modlíval se věrně, a tomu právě připisujeme šťastné jeho obrácení. Činíval to potajmu; ale často stávalo se, že jsme ho při tom viděli buď ten buď onen.

Bude tomu pomalu rok, co trpěl ubohý otec veliké bolesti střevní. Nemoci přibývalo neustále, a lékař nám řekl upřímně, že nemoc jest povážlivá, smrtelná. Jaká to bolest! Otec jistě zemře, mnoho trpí a o smíření s Pánem Bohem nesmíme s ním mluvit! Lékař ohlásil nám na novo, že poslední okamžiky otcovy se blíží, abychom ho dali zaopatřiti. Byla to nesnadná úloha! Bůh sám nám v ní pomohl. Otec měl totiž známého kněze v jednom blízkém klášteře; poslali jsme tam, a přítel otcův přišel. Rozmlouval s otcem a prosil ho, aby se s Bohem smířil. Slovům jeho nemohl otec odporovati a prohlásil, že tak učiní, ale až se připraví. Kněz povolil mu to, zůstal u nás, vyzpovídal a zaopatřil ho. A jak kajicně se můj otec zpovídal, jak vroucně svaté svátosti přijímal, jak slzy při tom ronil a vzlykal! Po sv. zpovědi zavolal k sobě ustaranou naši matku a prosil jí se slzami v očích, aby mu odpustila, co jí kdy zlého způsobil, a děkoval jí zvláště za veliké starosti, které měla

o jeho duši. Po té zavolal nás, své děti, a žádal, abychom ho ve špatnosti nenásledovaly, nýbrž Pánu Bohu věrně sloužily. Sv. přijímání chtěl mu donésti přítel-kněz až na druhý den. Otec žádal však, aby stalo se tak hned, aby měl záruku života věčného. — Od té chvíle byl náš otec docela jiným. Žil ještě šest dní, nepouštěje sv. růženec z rukou a neustále se jej modle. Každého dne volal nás k posteli a žádal, abychom se modlili nahlas sv. růženec. Na konec, krátce před smrtí, dal se zapsati do bratrstva růžencového a modlil se povinnosti své bez ustání, líbaje při tom posvěcený růženeček napořád. Když jsme se ho tázali: »Otče, trpíš mnoho?« odpovídal nám: »Je toho dosti, ale zasloužil jsem více!« Konečně vysvobodil ho Bůh z tohoto slzavého údolí, a to zrovna po dvou letech, jak mu byla předpověděla naše zemřelá sestra — jeptiška!

(*Růže Dominikánská 1892.*)

168. Královna sv. růžence pomohla.

Jistý kněz vypravuje takto: Byl jsem asi o 9. hod. večer zavolán k nemocnému. Spěchám ihned do domu asi půl hodiny vzdáleného. Přijdu tam a poznávám v nemocném starého, chudého člověka úplně bez vědomí. Náhle se svalil a zůstal několik hodin bez vědomí.

Vynaložil jsem všechny prostředky, aby mi rozuměl; všechno nadarmo, jasné vědomí bylo totam. K tomu se přidala i ta okolnost, že onen nemocný byl nahluchlý. Poněvadž tedy všechno vynasnažení moje i přistojících bylo bez výsledku, nemohl jsem ničeho jiného činiti, než to, co v takových případech káže kněžská povinnost: dal jsem mu podmínečné rozřešení a udělil svátost posledního pomazání. Na to pokusil jsem se ještě jednou o to, abych nemocného přivedl k vědomí. Když však ani nyní se mi to nepodařilo, poprosil jsem domácích, aby se mnou se modlili sv. růženec. Domáci ochotně svolili, a počali jsme se modliti. A hle! již po druhém desátku přišla selka, která u nemocného byla zůstala ve vedlejší světnici, a oznamovala, že již nemocný promluvil. Spěchal jsem k němu a poznal, že skutečně nabyl vědomí. Abych se však přesvědčil, zdali se do opravdy vědomí tak dalece vrátilo, že by věděl, oč tu běží, ukázal jsem mu napřed několik obrázků z jeho modlitební knihy a podal jsem mu je k políbení. A skutečně políbil je s velikou radostí a zbožností. Nyní myslil jsem, že netřeba déle otálet, abych

snad ten vhodný okamžik nezanedbal; předřikával jsem mu několik slov lítosti a ptal se, zdali chce přijati Pána Boha. Nemocný přisvědčil — a poněvadž při pohledu na sv. hostii velikou úctu dal na jevo, podal jsem mu Tělo Páně. V pravdě upřímná a dojemná byla radost onoho ubohého, slzy vyronily se mu z očí a mnohokráte opakované: »Zaplať Pán Bůh!« odměnilo mne hojně za moje přičinění.

Nejvroucnější dik budiž vzdán přemilé Královně sv. růžence, která modlitby svých ctitelů vyslyšela. Vždy větší a větší bude moje důvěra k Ní, ze srdce budu vždy k Ní volati: »Královno sv. růžence, oroduj za nás!«

(Correspondenz der Assoc. Pens. Sacerdot. 1886.)

169. Sv. růženec obrátil hříšníka k Bohu.

Na konci Služína, vzdáleného od farní osady na půl hodiny, bydlel zedník Antonín Štípal. Služínští farníci chtěli den jména Panny Marie náležitě oslaviti. By pravých nebeských radostí užili, chystali se přistoupiti ke stolu Páně, zvláště členové z bratrstva sv. růžence. Štípal měl zbožné rodiče, kteří mu víru svatou v útlé srdce vštípili. Časy se mění. Rodiče zemřeli mladému Antoninovi, tak že neměl nikoho, kdo by mu radil. Pracoval v blízké továrně, vydělal hezký groš — ale ztratil ještě více, ne sice najednou, ale po něčem — sv. víru. Jak to v takových továrnách bývá, jeden dělník rýpe do toho, jiný neušetří onoho, ten podává čisti nemravné noviny, tak že kdo není skálopevný, za krátko jest jejich. Štípal jest toho dokladem.

Na slavný den ten těšil se s radostí, ovšem jinou než ostatní. myslil si totiž, jak vesele s druhy »u Krátkých« bude se baviti. Bilil té soboty štít na zbořených mlatech panských právě spravených. Spěchal, aby byl brzy hotov — v sobotu dříve se vyplácí. Nahnul se, by omočil štětku v nádobě na žebři přivázané. Nádobu se posunula na stranu, žebřík se nahnul a — Štípal s veliké výšky padl na tvrdou zemi, a žebřík na něho. »Je po něm,« tvrdili dobější zedníci, »vždyť se ani nehýbe, ani nedýchá.« »Chopte se nešťastníka!« — rozkazoval dohlížitel, — »zaneste ho domů a rychle běžte pro lékaře.«

Štípal leží doma, manželka nedaleko postele stojí, lékař vedle ní. »Nevím, jak to dopadne, milá matko, proto běžte pro pana

faráře.« Ženě se zalily oči, lékař odešel. Žena vyšla ven a stála zamyšleně na prahu. Po chvílce šla nemocnému přiložit čerstvé obkladky. »Antoníne, prosím tě, nehněvej se, já půjdu na faru, však nemusíš umřít, sv. svátostmi se pozdravíš, bude-li to vůle Boží, na těle i na duši.« Nemocný odvrátil oči ke stěně, jimiž divný blesk proletěl, ztěžka oddychuje.

Dobrá manželka puzená láskou manželskou chvátala na faru. Hned za ní do Služína ubíral se pan farář, jakoby šel na návštěvu. Zastavil se u Štípalů. »Pozdrav vás Pán Bůh, milý příteli; doslechl jsem, že jste měl neštěstí; však bude lépe, ať se děje vůle Páně. Jednou Pán Bůh navštíví toho, zítra se dotkne onoho; nepřál byste si jako křesťan ničeho ode mne? Milerád vám posloužím.« »Velebný pane, takových narážek si ušetřte; vím, co je povinností člověka, ty doby minuly, kdy« rozhorleně odpovídal knězi. »Opět se navrátí,« — tvrdil přítomný farář, — »bude-li Panna Maria naši pomocnicí.« »Nikdy!« zamodralými rty pronesl Štípal. — Smutné ticho. — Zdálo se, jakoby Štípal pracoval k poslední hodině. Kněz stál u okna oči maje k nebi obrácené. — Nemocný zdřímá. Farář za tmy vrátil se domů. Sedí ve své světnici, modlí se modlitby Mariánské připravuje se na zítřek.

Kdosi zaklepal. »Vejděte!« — »Vy jste to?« — »Velebný pane, jsem zde zase, nehněvejte se, co jste odešel, s mým stala se velká změna. Touží po Pánu Bohu, touží po smíření s Tím, jehož tak velice urážel.« Záře spokojenosti rozhostila se na tváři farářově, ústa mimoděk pronášela myšlenky jeho: »Mocná Divo-tvorkyně pomohla opět, budiž jméno Její pochváleno! Milá matko,« — vece k ženě, — »jděte vše připravit, budu u vás co nevidět.« Hned se vydal k nemocnému. Velebný pán již jest u Štípalů. Nemocný se upřímně vyznává, slzy kanou po tvářích. Zvonek zahlaholil, a Spasitel vchází do srdce očistěného.

»Příteli, buďte potěšen,« dí farář k nemocnému, »Panna Maria jest při vás, — dokladem toho jest vaše obrácení. Včera vložil jsem sv. růženec do vaší postele, — a jaký se stal obrat? Jen vytrvejte v družině Mariánské.« Po těch slovech vzdálil se pan farář. Třetího dne od této návštěvy své ve Služíně šel opět v tu stranu podívat se na nemocného. Po cestě se modlil. Nedaleko Služína zvonek na kapliče počal napřed smutně kvílet, ale kdo poslouchal jej déle, nabýval mínění, že smutek přechází v radost, jakoby srdce zvonku bylo živé.

»Odpočinutí věčné dejž mu, Pane!« S obnaženou hlavou mísil farář svou modlitbu do zvonění. »Mé návštěvy již nepotřebuje.« Za chvíli nabyl jistoty, že tomu tak. Nebe zaradovalo se nad kajicnou duší zachráněnou Královnou sv. růžence.

(Květy Mariánské 1889.)

170. Kterak Panna Maria odměnila modlitbu sv. růžence.

Vdova Blažena plnila věrně a ochotně povinnosti své. Když se večer po celodenní lopotné práci vrátila domů, uspořádala svou skrovnou domácnost, pak zasedla, by se s jedináčkem svým potěšila. Snaha její byla, odchovati Bohu milého a zdárného syna. Již záhy učila jej modliti se, vštěpovala do útlého srdéčka víru, naději a lásku k nebeskému Otci, jindy mu zase vypravovala příběhy dle Písma svatého. V neděli brala jej do kostela, a odpoledne po službách Božích byl všecken nadšen, když mohl jíti s matkou svou do blízkého lesíka. Tam na rozcestí stál obraz Matky Boží; byl zakryt stříškou, a veliký kámen sloužil za klekátko. Na místě tom učila jej zbožná matinka modliti se sv. růženec. Hošík poslouchal a všecko si dobře pamatoval. První starosti nastaly Jeníčkovi, když vstoupil do školy. Chodil však pilně a rád, zvláště když se přednášelo sv. náboženství. Naslouchal bedlivě a ani nedýchal, aby mu ani slova neušlo. Byl s to, by matce vše doslovně opakoval, co byl slyšel. —

Sotva dospěl osmi let, když mu náhle zemřela dobrá matka, udělivši mu v dechu posledním své mateřské požehnání.

Ubohé dítě bylo odkázáno na obec, ale nemuselo daleko. Bývalá sousedka Blaženy znajíc jeho tichou povahu, vzala jej k sobě. Hošík osudem štván, bloudí polem a lesem, úzkostlivě se ohlíží, zdaž by matky nikde nespatriil. Již se nad ním rozprostírá tma, tu stane před obrazem Matky Boží, poklekne, vezme růženec do rukou a pokorně se modlí, ale pláčem, chůzí a hladem vysílen kloní hlavu a usne. Nastalo krásné jitro. I vyšla si jistá vznešená paní v průvodu své společnice na procházku, by pookřála na čerstvém vzduchu. Bylo jim jíti okolo obrazu Matky Boží, nám již známého. V nemalém úžase zůstanou státi a patří na hochu zde spícího. Chladný, tvrdý kámen jest mu poduškou, libý úsměv polirává ústy jeho, v jedné ruce drží sevřený růženec, a rukou druhou jakoby po něčem sáhal. V tom se probudí a udiveně kolem sebe zírá, poklekne a

modlí se, pak povstane a s pláčem ubírá se k městečku. Ony dámy pozorovaly jej opodál a nyní se k němu přidružily. Starší paní jej osloví a táže se po příčině jeho zármutku, jakož i po tom, co se mu zdálo. Tu se hochu vyjasní obličej a počne vypravovati: »Drahá paní, mně se zdálo, že Panna Maria sestoupila ke mně, podávala mně lilie a pravila: »Jene, přijmi tyto lilie bělostné a častěji si na mne vzpomínej!«

Zatím přišly až ke příbytku, kde hoch měl bydleti. Tu se paní vyptávala na poměry zemřelých rodičův a shledává, že to byli chudobní, prostí, ale zbožní lidé.

Za nedlouhou dobu požádala paní tato představeného obce, aby směla hocha pod svou ochranu přijati, v čemž jí ochotně vyhověno.

Nadešel podzimek. Paní vrací se do hlavního města a hošík s ní. Dobroditelka jest mu přísnou, ale dobrou matkou, chovanec pak na vzájem vděčným synem. Škola jest mu vším blahem, své úlohy pracuje pilně a správně, ve volné chvíli čte dobré a poučné knihy. Tak tříbí svůj rozum a šlechtí svou duši, obcuje jen se žáky stejně smýšlejícími, jeho chování jest mravné a zbožné, an ani teď nezapomíná modliti se sv. růženec a chová jej jako nejkrásnější památku rodinnou.

Odhodlal se věnovati studiím. S výborným prospěchem se učil ve školách vyšších, jeho oblíbenými předměty byly zeměpis a přírodopis. Ve vědách činil znamenité pokroky. Každý rok o prázdninách se mu dostalo všech prostředků, by mohl cestovati. Tím nabyl velkých zkušeností a vědomostí.

Nastala doba vážná, kdy se měl rozhodnouti pro budoucí své povolání. Milá dobroditelka předešla svého chovance v jeho nespělosti, neboť dávno tušila jeho přání. Šlechetná paní s radostí slyšela, že miláček její chce se státi sluhou Páně. V semináři, kamž brzy po té vstoupil, duší i tělem věnoval se povinnostem, aby dokonale byv vzdělán dospěl cíle svého. Byl vysvěcen. První mši sv. sloužil tklivě a dojemně; žehnaje své dobroditelce nemohl odolati citům svým, oko jeho se zarosilo vzpomínkou na nevystihlé cesty Boží. Mladý kněz pracoval horlivě a neunavně na vinici Páně. Za nedlouho dosáhl veliké důstojnosti duchovní. Minula léta, co neviděl své dobroditelky, jež mu ovšem častěji dopisovala, až posléze ho došla zpráva, že zemřela a v poslední své vůli odkázala mu značnou

část svého jmění s prosbou, by dle svého uznání peněz k některému účelu použil. Nezapomněl na své rodáky, poslal jednu část chudině, tamtéž přispěl na obnovení chrámu Páně a konečně založil nadace pro chudé studující. Za jeho pomoci stal se mnohý syn Bohu milým a společnosti lidské užitečným členem. Tento dobrý pastýř dosáhl vysokého stáří. Ony lilie, kteréž mu ve spánku odevzdala Panna Maria, zachoval bělostné, neporušené, a ty zdobí jej opět ve spánku posledním — v hrobě, by jednou mohl bez obavy a slavně postaviti se před tvář Rodičky Boží a Jí na počest trhati lilie a růže v ráji nebeském.

(*Květy Mariánské 1890.*)

171. Sv. růženec vymohl jisté vdově lehkou smrt'.

Na severní Moravě v jednom kraji, kde jsem působil v duchovní správě, jest rozšířen krásný a následování hodný zvyk, že večer každodenně celá rodina společně se modlí jeden desátek sv. růžence. Jednou jsem byl povolán zaopatřit sv. svátostmi matku rodiny, již vdovu. Byl jsem velmi povzbuzen její zbožností a Bohu oddaností. Mluvil jsem s ní i o jejích dětech, a tu mi pravila: »Ačkoliv jsem se přičinila, co jsem mohla, majetku mnoho jim nezanechám, — ale přece jsem bez starosti; neboť, co po mně mají, jest lepší než majetek. Každodenně jsem se s nimi modlívala svatý růženec a doufám, že zvyk ten jim zůstane, a nezanechají-li toho zvyku, Panna Maria jich neopustí. Já jsem také málo dobrého v životě zažila, ale nyní aspoň nemám žádného strachu ze smrti. Když jsem Ji po celý život ctíla, vím, že mne na konci neopustí.« Za nějaký čas přála si ještě přijati Tělo Páně. Jinými povinnostmi byl jsem zaměstnán, co ona toužebně mne očekávala. Když jsem k ní přijel, mluvití již nemohla, ale Tělo Páně ještě s největší zbožností přijala. Několik okamžiků zbylo jí k dikůčinění a v tom vypustila duši v mé náruči. Zdaž se mohla Panna Maria své ctitelkyni lépe odměniti než vyprositi jí tak krásnou smrt? A její děti — dcery — jsou zachovalé a doufám, že vážíce si odkazu matčina jí podobny zůstanou až do smrti blažené.

(*Květy Mariánské 1889. —*
Augustin Kolářík, kněz diecése Olom.)

172. Sv. Benedikt Josef Labre a sv. růženec.

Sv. Benedikt Josef Labre byl horlivým ctitelem Rodičky Boží. Ji vyvolil si za matku, orodovnici a ochránkyni, a skládal v Ni po Bohu jediné svou naději. Ku poctě sv. Panny stal se poutníkem a žebrákem, který však nikdy almužny nežádal. Když byl začal svůj přísný život, odřekl se všeho pozemského i své vlastní matky pozemské. Této napsal v dopise svém: »Matko, neuvidíte mne již nikdy, leč až v údolí Josafatském,« t. j. v tom údolí, kde prý bude poslední soud. Po tomto psaní přilnul ještě více k Matce Boží a odevzdal se zcela Její ochraně. I nejmenoval sebe jinak než synem Marie Panny; na znamení, že jest Její, měl stále růženec na krku, ježž všude s sebou nosil na ulicích, na poutích a ve chrámech.

Denně modlíval se sv. růženec velmi nábožně, neboť s modlitbou spojoval vezdy rozjímání o pravdách a tajemstvích v růženci obsažených. Býval často v římském hospité Manciniho, kde byli ubytováni lidé nuzní a choří. I ti se modlívali růženec, a bylo jim dovoleno pro chorobu při modlitbě seděti. Sv. Benedikt Josef Labre modlíval se s nimi kleče, ač naň doléhali, aby při velké své chorobě seděl. Při modlitbě byl všecek zabrán v rozjímání, tak že všichni z něho si brali příklad.

Kdykoli byl v Římě, chodíval každého jitra do chrámu sv. Marcella modlit se sv. růženec.

Světec tento vypadal bídě, šat byl nuzný a roztrhaný, ale jak se začal modlit, byl na podiv shromážděného lidu. Nejzamilovanější jeho modlitbou byl ovšem sv. růženec. Modlíval se ho tak rád a tak vroucně jako málokterý ctitel Marianský. S růžencem žil, s růžencem blaženě skonal, a Královna sv. růžence zajisté hojnou měrou odměnila ho jakožto velikého svého ctitele v nebesích.

(*Srv. Dr. Ant. Lenz: Litanie loretanská.*)

173. Mocná modlitba sv. růžence.

M. Clement, jeden z nejznamenitějších kazatelů minulého století, byl jedné noci volán k jistému mladému šlechtici, ježž byla ranila mrtvice, aby jej vyzpovídal. Za tou příčinou pospíchal jmenovaný kněz rychle a vkročiv do pokoje nemocného, našel vše v největším zmatku. Manželka div si nezoufala, a lékaři nemohli nikterak raněného k životu přivést.

Hned ráno odebral se kněz do blízké kaple, aby zde mši sv. sloužil, obětuje ji ke cti a chvále Panny Marie za nemocného. Sotva že ji dokončil, již přichází pro něho sluha, aby jen nemeškal, že pán jeho přišel k sobě. Ó jak se zaradoval kněz, vida šlechtice, který pro svůj život znám byl jako člověk spustlý, pojednou tak skroušeného a kajícího, an prosí milosrdenství Boží za odpuštění, a odhodlaného ke každému pokání. Nemocný se v největší pokoře vyzpovídal a žádal též o ostatní svaté svátosti, kteréž s velikou zbožností přijal. Toto vše působilo na kněze tak divuplně, že v tom spatřoval patrný zázrak shovívavosti a dobroty Boží. Odcházaje pak otázel se nemocného, zdaž ví, čím asi Bůh mu tak milosrdným se stal. »Velebný pane,« odpovídá nemocný, »co jiného mohlo Pána Boha pohnouti ku milosrdenství, než vaše modlitba, a snad i prosba mé zemřelé matky?«

Matka jeho byla totiž pro svou převroutnou zbožnost všeobecně známa. Manželství její obdařeno bylo jen jediným dítětem, totiž zde ležícím nemocným. Manžel po několika letech zemřel, a opuštěná vdova žila jen několik měsíců po něm. Na smrtelné posteli však povolala syna svého a takto mu pravila: »Milé dítě, zanechávám ti nejen jméno slavné, ale i jmění znamenité; avšak napominám tě, abys spíše o zachování jména křesťanského dbal a všeho se varoval, co by tě s pravé cesty svěsti mohlo. Ó jakých tu nebezpečí spatřuji pro tebe v budoucnosti! Záhy tě musím opustiti; avšak staň se vůle Boží! Odporoučím tě ochraně Rodičky Boží a prosím Ji, by ti matkou byla. Milý synu! Chceš-li na mne pamatovati a mé lásky hodným se státi, přislib mi jen jedno, oč tě také prosím: Modli se denně sv. růženec!« »Přislibil jsem to matce,« doložil nemocný, »a tak jsem myslíval denně na matku svoji i na okolnosti, v jakých jsem se naposled s ní loučil. Plnil jsem svůj slib pravidelně, avšak přiznávám se, že posledních deset let byl sv. růženec jediným mým konáním náboženským; vše ostatní jsem opomíjel, žije boha-prázdně.«

Zpovědník nyní patrně viděl, že ochrana nebes Královny to byla, která nemocnému milosrdenství Boží zjedнала. Vida, že smrt dlouho vzdálena již není, setrval nábožný zpovědník u nemocného, konaje s ním modlitby umírajících, a stal se tak svědkem té pravdy, že kdo Marii Pannu svatým růžencem zvláště horlivě uctívá, od Ní v hodince smrti opuštěn nebývá.

(*Skola Božsk. Srdce Páně 1884.*)

174. Sv. růženec a zločincova smrt' kajicná.

Roku 1886. byl v městě Štýru odpraven jistý zločinec. Byl dobře vychován od zbožné matky, která ho zvláště povzbuzovala k úctě Marie Panny a často s ním modlivala se sv. růženec. Naučila ho také modliti se jiné modlitby k Marii Panně z jedné modlitební knihy.

Dokud prodléval u matky, byl hodný, zbožný a mravně zachovalý jinoch. Později však odebral se do světa. Na rozloučenou dala mu zbožná matka na památku sv. růženec a onu modlitební knihu, řkouc: »Dítě mé, nezapomeň modliti se sv. růženec a pak ony modlitby z této knihy modlitební! Nebo věz: Kdybys ty zapomněl na Marii Pannu, zapomene též Ona na tebe, a pak budeš nešťasten!«

Rozloučili se. Ale svět svůdný pokazil hodného jinocha, — on přestal se modliti, a stal se z něho zločinec. Byl odsouzen na smrt. Zavolán jest kněz. Ten přimlouval mu, aby se smířil s Pánem Bohem. Z počátku odpíral zločinec. Ale když mu připomněl kněz jeho mládí, — matku jeho, tu propukl v usedavý pláč a hořké slzy prolévaje, zvolal: »Ach, matko, drahá matko! Kéž bych byl uposlechl posledního napomenutí tvého! Ach, přijd', — přijd' jen na chvíli ke mně a potěš syna svého!« — Na to prosil kněze, aby mu pomohl zpytovat svědomí. Vyznal se kajicně ze všeho, prolévaje neustále slzy. A když přijal velebnou Svátosť, chopil křečovitě ruku kněze a pravil k němu: »Velebný pane, Bůh vám to zaplat! — Ale jednu prosbu mám na vás. Žádám vás, abyste to oznámil celému světu. Mé největší provinění jest, že jsem nedbal napomenutí své dobré matky, které mi dala, když jsem se s ní naposled loučil. Já jsem přestal modliti se svatý růženec a zahodil jsem jej i s modlitební knihou, již mi dobrá matka má dala na památku. A od té chvíle, co jsem tak učinil, klesal jsem pořád víc a více, — až jsem se stal zločincem, a zítra očekává mne smrt' potupná! — Oznamte to, velebný pane, všem synům a dcerám, aby z mého neštěstí vzali si příklad výstražný a jednali jinak, nežli já jsem učinil!«

Kněz zůstal po celou noc u kajicného zločince, těšil a napomínal ho k důvěře v Boha — a pomodlil se s ním několikráte sv. růženec. Odsouzenec byl ráno popraven, ale skončil jako svatý kajicník. Modlitba sv. růžence v mládí konaná, jakož i modlitba zbožné matky otevřela mu ráj věčně blažený.

(*Dr. František Kolísek, vikář na dómě.*)

6. Litaní.

175. Původ litanie loretanské.

Mezi vynikajícími modlitbami, jakými katolická církev utíká se k Bl. Panně Marii, jest litanie loretanská. Kde vzala své jméno a původ tato modlitba? Známo jest všeobecně, že svatý domek, v němž Bl. Panna Maria se narodila a žila i se svým Synem, Spasitelem světa, zázračně byl přenesen dne 9. května r. 1291. z Nazaretu do Dalmacie na pobřeží moře jaderského. Odtud pak dne 10. prosince 1294 octl se domek svatý zázračně u Recanati v Itálii v lese vavřínovém, jenž náležel jisté zbožné paní jménem Laureta. A od toho nazýván byl domek svatý Laureta nebo Loreto i tenkrát, kdy z místa onoho opět zmizel a kdy konečně se octl poblíž Ankony, kde doposud stojí, a od toho nazývá se litanie — litaní loretanskou. Vznikla pak modlitba tato tím, že zbožní poutníci navštívivše Loreto a klečíce ve sv. chýžce před sochou Bl. Panny Marie u zbožném zanícení vzývali Ji rozmanitými názvy, až z toho vznikl celek, jenž uspořádán byv sv. církví předkládá se věřícím v nynější podobě litanie loretanské. Mají pak jen papežové právo nová vzývání k modlitbě té připojiti, jakož učinil posledně nynější sv. Otec Lev XIII. připojiv roku 1883. vzývání: »Královno svatého růžence, oroduj za nás!«

(*Srv. Leop. Kist: Die Lauretanische Litanei.*)

176. Mor zanikl na přímluvu Bl. Panny Marie.

Za papeže Pelagia II. rozvodněná řeka Tibera ve Vlaších strašlivou způsobila spoustu. Nejen že všechno zaplavila, nýbrž také přinesla s sebou množství hadů, následkem čehož vzduch se zkazil a hrozný vypukl mor, tak že lidé v hojném počtu umírali náhlou smrtí. I byla obava, že celé město stane se velkým hřbitovem. Papež Pelagius II. již byl podlehl této ukrutné nemoci, a sv. Řehoř později »Velikým« nazývaný zvolen jest za jeho nástupce. Tento svatý papež vida, že všecka lidská pomoc jest marna, a že mor co den víc a více lidí zachvacuje, odhodlal se, důvěrně utéci se pod mocnou ochranu Panny Marie.

Ustanovil zvláštní pobožnost po celém Římě, napomínaje duchovenstvo i lid k důvěrné úctě Rodičky Boží, aby Ona zachytila

trestající ruku Boha spravedlivého. Jednoho dne nařídil konati zvláštní prosební průvod do chrámu Panny Marie, nazvaného »S. Maria Maggiore.« Všecko duchovenstvo římské i se svými hodnostáři nejvyššími a všecek lid věřící zúčastnil se průvodu toho. Byla to velikolepá podívaná, když ubíral se nesčítelný zástup ulicemi římskými maje s sebou převzácný klenot, totiž obraz Rodičky Boží, o němž se vypravuje, že jest malován od sv. Lukáše. Papež, sv. Řehoř Veliký, nařídil, aby obraz tento od kněží nesen byl v tomto průvodě prosebném, a při tom aby se modlili všickni litanie, aby na přimluvu Matky Boží a všech Svatých dobrotivý Bůh neštěstí toto milostivě odvrátiti ráčil. Nemoc byla tak vzrostla, že osmdesát osob v průvodě zemřelo. Konečně Bůh obměkčil se prosbami sv. pastýře a jeho ubohého stáda a konec učinil strašné nemoci. Ještě než ukončen jest průvod městem, viděti bylo na věži Hadriánově, která od toho času nazývá se »hradem andělským,« anděla, an krvavý meč schovává do pochvy. Hned potom nemoc úplně zanikla.

(P. Huguet: *Die Andacht*
zur seligsten Jungfrau in Beispielen I. Bd.)

177. Zachránění litaníí loretanskou.

Karmelita Dominik Ruzzoli, jenž ve Španělsku, v Itálii a jiných zemích s nevídanou horlivostí čest Boží a sv. církve rozšiřoval, byl jednou na cestě, kterou s mnohými společníky konal do Valencie, v noci přepaden bouří. Nebe bylo pokryto černými mraky, z nich proudem valil se déšť a tím byla cesta tak rozbahněna, že sám i průvodčí jeho v bahně uvázli a nemohli dále, poněvadž neviděli na cestu a také jeden druhému pomoci nemohl. V této nesnázi obrátil Dominik zraků svých k nebesům a počal se modliti loretanskou litanii; průvodčí učinili taktéž, a hle, najednou zazářilo jim neobyčejné světlo. V radostném rozechvění napjali všechny síly tak, že z bahna šťastně vyvázli. Neobyčejná zář nebeská vznášejíc se nad nimi osvětlovala jim cestu, po kteréž statečně kráčejíce dorazili beze vsí úhony do Valencie. Od té chvíle stal se Dominik ještě horlivějším ctitelem Rodičky Boží, s velikým nadšením povzbuzuje věřící na kázáních svých, aby Matku Boží vzývali litaníí loretanskou!

(Mehlera *příklady.*)

178. Litanie loretanská ukrotila pomstychtivé ženy.

Sv. Pavel z Kříže konal kdysi sv. missie v Pitigliano, a tu se dověděl, že jistá žena s dvěma dcerama smrtelnou mstou jest naplněna proti manželu jakožto vrahu své dcery. I hleděl je sv. Pavel smířiti. Poukázal je na slova Písma sv., že pomsta náleží Bohu samému. Maje v rukou svatý kříž, upozornil je na Pána Ježíše, kterak odpouští nepřátelům a první slovo s kříže jako modlitbu vroucnou věnuje mučitelům svým. Ale ženy zůstaly zatvrzely a všechny tři volaly: »Pomsta, pomsta!« Tu sv. Pavel připomněl jim rekovného prvomučenníka, svatého Štěpána, kterak pomstychtivost úhlavních nepřátel svých ukrotil dojemnou modlitbou, kterou jim věnoval v posledním vzdechu svém. Ani takto neobměkčil zatvrzelých žen, jež nepřestávaly volati zběsile: »Pomsta, pomsta!«

Tu rozbřeskla se v mysli světce našeho šťastná myšlénka. Vzal útočiště k Rodičce Boží, Marii Panně, a počal zpívati litanii loretanskou; a kdykoliv ženy volaly: »Pomsta!« odpověděl světec náš: »Svatá Maria, oroduj za nás!« Když pak vážným a pronikavým hlasem zpíval na závěrku: »Beránku Boží, jenž snímáš hříchy světa, odpusť nám, Pane!« — tu obměkčilo se srdce zatvrzelých a pomstychtivých žen tolik, že odpustily vinníku a s ním se smířily.

(Dle Šmída: Repert.)

179. Litanie loretanská na lodi.

Křištof Harant z Polžic ve svém cestopisu vypravuje: Když se přiblížil večer, kázal velitel lodi zazvoniti na zvonec, kterýž na lodi visel, a nás na jedno místo svolati; to když se stalo, a my se všickni shromáždili, začal písař litanii zpívati a my všichni po něm; potom sám některé hymny a modlitby jako jiný kněz (neboť jsme na lodi žádného neměli) zpíval a my »Amen« doříkali, až jsme naposledy jedním zvukem »Ave Maria« zpívali a zase se rozešli. Ten obyčej velitel naší lodi každé soboty večer horlivě a pobožně zachovával.

Jak dojemné to byly okamžiky, když na širém moři zavzněly hlasy na počest oné »Hvězdy mořské,« která všechny zbožné plavce plující na moři tohoto života uvádí do bezpečného přístavu blaženosti věčné!

(Kř. Harant z Polžic.)

7. Církevními hodinkami.

180. Výbornost' hodinek Bl. Panny Marie.

Hodinky Bl. Panny Marie obsahují nejkrásnější místa Písma sv., jichž Církev sv. užívá k úctě Bl. Panny Marie. Až dosud jest spor mezi učenci, kdo jest původcem těchto hodinek, ačkoli mnozí připisují je kardinálu Petrovi Damianskému, biskupu z Ostie. Dovídáme se však, že sv. Jan Damascenský, jsa ještě mnichem, mívál zbožný zvyk modlívati se hodinky ku počtě Bl. Panny Marie. Sto let před Janem Damascenským sestavil svatý Ildefons, arcibiskup Toledský, pobožnost z devíti čtení, jež se měla konati každou sobotu. Vypravuje se, že sv. Panna poděkovala jemu za tyto hodinky a za jeho pojednání o Jejím panenství. Jiní připisují hodinky Nejblahoslavenější Panny sv. Augustinu.

Na koncilu Clermontském, kde se všemožně přičiňovali, aby Pannu Marii pohnuli, by přispěla stísněné církvi a křížáky pod svou ochranu vzala, poručil papež Urban II. duchovenstvu, by se po všechny dny modlili hodinky k Nejblahoslavenější Panně. Zvyk tento přešel pak na řád sv. Brunona a později na ostatní věřící. V mnohých katedrálních chrámech jakož i v mnohých zbožných bratrstvech modlívají se hodinky Bl. Panny Marie zároveň s breviérem. V řádě v Cluny modlivali se po všechny soboty, nepřipadl-li nějaký svátek, velké hodinky Panny Marie.

Bylo by příliš obšírné, kdybychom měli vypočítati všechny ty, kteří vznešené Matce své tento hold lásky a úcty vzdávali. — Svatý Ludvík, král francouzský, uprostřed svých prací měl vždy dosti času, aby se modlil hodinky k Bl. Panně Marii. Sv. Karel Boromejský modlival se je kleče a žádného dne jich nevynechal. Když sv. Vincenc Ferrerský ještě byl mlád, modlival se tyto hodinky, a činil tak to až do své smrti. Mohli bychom ještě uvést za příklad sv. Alžbětu, sv. Brigittu, sv. Kateřinu Švédskou a mnoho jiných.

(P. Huguet: die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen. S. 208, 209.)

Papež Pius V. udělil r. 1571. všem věřícím, již se je dobrovolně modlí, 50 dní odpustkův a 100 dní údům sv. škapulíře, a Pius VII. 100 dní těm, již se je modlí majíce svěcený růženec neb medaili.

(Frant. Taufer.)

Císař Karel IV., otec vlasti české, hodinky ku cti Marie Panny se modlil, jak sám v životopisu svém praví: »A tak naučil jsem se čísti hodiny Blahoslavené Marie Panny oslavené a něco jim rozuměje na vsáký den mého dětinstvie ríkal sem je tiem raději.«
(*Císař Karel IV.*)

181. Zanedbávané hodinky Marianské příčinou všelijakých neštěstí.

V jednom klášteře Italském měli mniši ode dávna zvyk modliti se Marianské hodinky. Stalo se však, že pro vlažnosť a nedbalosť některých údův upustilo se od modlitby těchto hodinek. I shrnulo se na klášter ten jindy slavný všeliké neštěstí: novicové se nehlásili, mezi bratry byly ustavičné různice. I pátral sv. Petr Damianský po příčině tohoto smutného úkazu, a tu vypátral, že zanedbávání hodinek Marianských jest asi příčinou tohoto zla. Pokáral řeholníky a poradil jim, aby opět dle starého zvyku se modlili Marianské hodinky. I učinili tak, a hle! pokoj, zbožnosť a ctnosť navrátily se opět do domu, a požehnání Boží všecky utrpěné škody v krátké době opět jim nahradilo.
(*Sv. Petr Dam.*)

182. Jak prospěšno jest, modliti se hodinky Marianské.

Sv. Ondřej z řádu Cisterciáků velkou láskou jsa naplněn k Panně Marii modlil se denně hodinky s takovou pozorností, že při každém verši, při každém slovu myslel jen na Marii Pannu a takto dlouhou dobu k této modlitbě potřeboval. P. Maria odměnila ho bohatě za tuto pobožnosť. Sedmnáct let povzbuzoval své spolubratry slovem a skutky k dokonalému životu, pak ale uchýlil se do zátíší, aby ještě více Marii Pannu, Královnu nebes, mohl chváliti a jí sloužiti. Jiný mnich, který mu sloužil, prosil ho snažně, aby promluvil k němu několik slov poučení, a Ondřej pravil k němu: »Nemohu a nechci tobě v něčem odporovati. Nuže věz, že zjevila se mi sv. Panna a předpověděla mi, že za sedm dní půjdu na věčnosť; k tomu připojila: »Protože jsi vždy věrně mi sloužil, chci tě odměniti; a při těch slovech přívětivě se usmívala.« Nábožný tento služebník Marie Panny počal od toho okamžiku pociťovati slasti nebeské. Matka Boží ukázala mu, že při pobožnostech, které se jí ke cti konají, více hledí na způsob pobožnosti, než na pobožnosť samu.

(*Denkwürdigkeiten des Cistercienserordens 2. März.*)

183. Bl. Jakub z řádu sv. Dominika.

Blahoslavený Jakub, Dominikán, byl ve svém mládí dán na vychování ku své tetince Johanně, velmi nábožné a rozumné to paní, která o to hlavně pečovala, aby do jeho útlého a mladistvého srdéčka vstúpila lásku k Marii Panně a nábožnost vůbec. Naučila ho hodinky ku počtě Nejblahoslavenější Panny a slíbila mu odměnu, jestliže sto dní po sobě bude se hodinky Marianské modliti. Jakub modlil se jednak z nábožnosti, více však ze ziskuchtivosti; když sto dní však bylo uplynulo, nechtěla teta vyplniti svého slibu. Zdálo by se, že Jakub byl nevrlym nad tím, ale nastojte, slíbil, že bude vždy se modliti hodinky, a dostál svému slovu. Panna Maria odměnila ho za to tím, že ho povolala za kněze v řádu sv. Dominika. Nábožný mladý muž, jenž ve svém nejútlejším mládí dal se vésti více ziskuchtivostí než láskou, cítil nyní, že láska a úcta jeho k Panně Marii den co den vzrůstá. Zůstal pak až do své smrti vroucím ctitelem Bl. Panny Marie a blaženě skonal.

(*P. Huguet: die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen. I. Bd.*)

184. Vytrvalá modlitba hodinek od Panny Marie odměněna.

Na Moravě žil nábožný chlapec, jenž se vroucně modlival denně hodinky k úctě Panny Marie. Stalo se, že chlapec tento onemocněl. — Ač trápen byl velikými bolestmi, neustával přece modliti se hodinky. Nemoc jeho byla velmi nebezpečna. Rodiče ho žádali, aby se nenamáhal každodenně tak dlouhou modlitbou, že toho Panna Maria od něho ani nežádá. Chlapec však nedal se zviklati ve svém úmyslu. Ještě poslední den před svou smrtí vyžádal si od svých rodičů knihu, z níž se denně hodinky modlival, a modle se blaženě skonal. Až do posledního svého vydechnutí uctíval hodinkami Bl. Pannu Marii. Když blaženě skonal, chtěli mu domácí knihu vzíti z rukou. Než chlapec náš tak ji pevně držel ve svých rukou, že mu jí z rukou vyprostiti nemohli. A tak se stalo, že byl s oněmi hodinkami, jež tak často se modlival, pochován.

(*Bolland: Leben des seligen Jakob. Auriem. Thl. I. kap. 8.*)

8. Chválozpěvy s některými zvláštními modlitbami.

185. Líbeznost modlitby „Magnificat“.

Sv. Juliana zvláště ráda se modlila k Marii Panně, tak že pro svou zbožnou mysl za začátek roku měla den zvěstování Panny Marie. Za to ji Bohorodička odměnila tím, že jí poznati dala tajemství vtělení Syna Božího. Juliana říkala, že se sv. Panně velmi líbí ten, kdo k modlitbě ›Anděl Páně‹ připojí odpověď, kterou Maria dala andělovi řkouc: ›Ejhle děvka Páně, staniž mi se podle slova tvého.‹ Též ›Magnificat‹ modlila se velmi ráda.

Když jednou byla návštěvou u představené jistého kláštera sester cisterciáckých, rozmlouvala s ní o líbeznosti tohoto zpěvu a pravila, že by ho nedala za všechny poklady kláštera toho. Modlila se ›Magnificat‹ devětkrát za den na památku 9 měsíců, v nichž Maria Panna Spasitele světa pod svým srdcem nosila, a přála si, aby všichni lidé modlili se taktéž tak často ›Magnificat‹. Zdálo se jí nemožno, aby Maria Panna někoho nevyslyšela, kdo vroucně tuto pobožnost vykonává. Chtíc toho dosíci, aby se povždy slavila slavnost Božího Těla, modlila se horlivě k Marii Panně a putovala do svatostánku Jejího v Tongeru. Ďábel, boje se, že by Juliana došla svého cíle, svalil vůz na rovné cestě; Maria Panna však chránila Julianu, a tak vyplnilo se, po čem tak vroucně toužila.

(Bolland: Leben der heil. Juliana 5. April.)

186. Jak mocná jest modlitba „Magnificat“.

Caesarius z Heisterbachu vypravuje, že jistý mnich zvláště rád modlíval se ›Magnificat‹. Když žití jeho bylo již na mále, zjevila se mu Matka Boží a předpověděla mu, že za sedm dní zemře, a dala mu pak požehnání. Když mnich onoho 7. dne umíral, zase se mu zjevila za přítomnosti převora, obklopena jsouc velkým množstvím andělů a svatých, a zůstala u něho, až svatý ten muž s radostným obličejem ducha svého vypustil.

Kardinál Jakub z Vitry vypravuje ve svém spisu: ›Život sv. Marie z Oignies‹, že, když světice tato ležíc na smrtelné posteli zpívala ›Magnificat‹, Matka Boží se jí zjevila a ji napomínala, by

zaopatřiti se nechala svátostmi umírajících, a že pak Rodička Boží se zástupem svatých a s Pánem Ježíšem zůstala při ní, až zemřela.

Sv. Anselm vypravuje, že sám jednou, jsa těžce nemocen a ve velkých bolestech jen tím byl uzdraven, že modlil se »Magnificat.«

(*P. Huguet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen.*)

187. Magnificat — modlitba díků.

U divochů brasílských stavěli jedenkráte horliví missionáři kostel ke cti Nejblahoslavenější Panny Marie. Jistý P. Cataldino, muž pln víry a důvěry, řídil stavbu. Tu bylo mu jednoho dne řečeno, právě když lidé práci započali, že divocí Indiáni ve velikých zástupech se blíží, aby missionáře zabili a započatý kostel zničili. Ubohý kněz, jenž měl po ruce jen málo dělníků, vzhlédl ve své tísní k nebi a pravil: »Pane, staň se vůle Tvá!« Po té rozkázal dělníkům, aby nerušeně dále pracovali. Když se o tomto dověděl náčelník Indiánův, užasl nemálo a strachem dal se s celým zástupem na útěk. Šťastně osvobozený missionář sepjal ruce a modlil se s vděčností a radostí: »Magnificat — velebí duše má Hospodina a duch můj plesá v Pánu mém.« — Není-liž to pravý zázrak!? Vskutku, je to zázrak, neboť když Bůh nám nepomáhá, tu všichni hyneme; a není to žádný zázrak, poněvadž radostná důvěra v Boha zjednává nám vítězství nade všemi nepřátely, ať jsou jacikoli a odkudkoli.

(*Dr. A. Kerschbaumer — Maria die Mutter vom guten Rathe.*)

188. „Ave Maris stella“ vyšito za dar.

V jistém malém přístavu, jenž obydlen jest rybáři, burácelo jednoho večera v září moře, a vlny s náramným rachotem rozbíjely se na skaliskách pobřežních. Byla čirá tma, nebe pokryto bylo mraky temnými a zdálo se, že již nastane bouře, aby spojila se s bouří na širém moři. Rybáři právě měli se vrátiti z lovu. Co tu strachu zažily pro velkou bouři matky o syny, ženy o muže, dívky o své otce? Noc zdála se jim býti věčností, a když zasvitl den, tu pospíchali všichni na břeh puze obavami všelikými; jen jedna manželka s dcerou svou zůstala doma. Což nestarala se snad o svého muže a svého syna, kteří se též výpravy rybářské byli

účastnili? Uhasla snad láska manželská i mateřská v srdci jejím? Nikoliv. Ona očekávala pomoci od Královny nebes, kterou církev sv. nazývá »Hvězdou mořskou,« a nesklamala se ve svých nadějích. Matka Boží ochránila lodičku rybářovu a vrátila pečlivé manželce manžela, dceři bratra jejího. Ó jak děkovali všichni Matce Boží, že zachovala celou rodinu od neštěstí! Dcera vyšila na památku vděčnou slova: »Ave maris stella!« (Zdravas hvězdo mořská) a dala dar tento pod sošku Marie Panny, která modlitby manželky a dcery byla vyslyšela, a odvrátila od nich bídu, kterou by jistě byli zakoušeli, kdyby moře rozbouřené za oběť si bylo vyžádalo otce pečlivého.

(*P. Huguet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen. I. Bd.*)

189. „Ave maris stella“ v ústech umírající.

V roce spásy 1794., kdy katolíkům francouzským naskytla se vítaná příležitost, moci vyznání své, svou zmužilost, s jakou k víře lnouti dovedou, svou lásku k Ukřižovanému vůči rozzuřeným nepřátelům církve veřejně osvědčiti, žila ve Vesvers-sous-Prangey (v okrese Longeauském) dvaadvacitiletá, hodná, církvi cele a upřímně oddaná dívka, jménem Augustina Jobardova. Bylať odchovankou školy klášterní, radostí svých rodičův a sourozenců. Na ni učiněno u revolučního soudu Langreského oznámení, v němž obviněna jest z náboženského fanatismu, jakož i z tajného spojení s emigranty. Dívka milovala Boha z celé duše své a byla opravdu ve styku s jedním uprchlíkem, jenž dlel ve Švýcarsku. vzdálen jsa vlasti, kterou tolik miloval. Byl to bratr její, důstojný kněz, jenž pro neohrožené hájení učení Kristova zakusil pronásledování a jen z té příčiny, aby mohl časem býti užitečným členem církve bojující, odešel za hranice, než aby život svůj obětoval krvežíznivým Jakobínům.

Kdykoli pak sestra jeho Augusta měla příležitost, že mohla nějakým způsobem bratra svého potěšiti, použila jí ráda, ač se tím vydávala v nemalé nebezpečení. Neboť kdyby byla opatrnost selhala, a dopis, byť i obsahem nevinný, zachycen býval, stačilo tu obvinění z vlastizrády a následek toho: smrt guillotinou. Proto bylo třeba chovati se v této věci co nejbezřeleji. Přes to však bylo její dopisování s bratrem prozrazeno, a učiněno na ni, jakožto »podezřelou« oznámení v Langresu. Hned dán důstojníku strážce

určitý rozkaz, aby zatkl »občanku« Augustu Jobardovou. Důstojník byl hodný muž, který bohužel ve službách ukrutných revolučních hyen musel otupovati všecken svůj lepší cit. Když byl obdržel zmíněný zatýkací rozkaz, zarazil a zachvěl se, neboť, jsa od dlouhých let důvěrným přítelem rodiny Jobardovy, věděl, že v drápy tyranů uvrhnouti má oběť nevinnou.

Bylo to proň trapné postavení. On měl jako nepřítel vkročiti v pohostinný ten dům, kde byl dosud jako věrný přítel vždy mile vítán, — on měl do klidného příbytku vnésti neštěstí a zármutek, kde tak často v milé zábavě a v blahém štěstí prodléval. Jaký tedy div, že podobnými myšlenkami byl všecek rozčilen! »Což pak« — tak uvažoval, — »jest to nějakým zločinem, věřiti v Boha? — Jest to protizákonným zůstatí věrným svému Bohu, a má snad proto každý takový provinilec býti uvržen do žaláře, nebo docela vlečen na popraviště? — Či snad dopustila se sestra proto, že si dopisuje s bratrem, jenž pro spravedlivou věc u vyhnanství žije, zrady na své vlasti?« To nešlo nijakž mladému důstojníku do hlavy. Také přičilo se to jeho citu a lidskosti, uvrhnouti v zármutek rodinu, k níž choval nejvyšší úctu.

Co měl však činiti? — Dlouho uvažoval, — konečně pak odhodlal se ke kroku, který pro něho spojen byl s nemalým nebezpečím. Napsal rychle několik slov, pečlivě lístek uzavřel a odevzdal jej věrnému a spolehlivému poslu s rozkazem, aby ještě téže noci odcestoval a co nejdříve do Vesvers-sous-Prangey dorazil. Lístek obsahoval tato slova: »Slečno! Obdržel jsem na vás zatýkací list. Vzdalte se rychle a dobře se někde skryjte. Zítřa dopoledne přijdu do Vesversu, abych vás odvedl.« Když posel s lístkem tímto byl již na cestě, cítil důstojník, jakoby mu byl těžký balvan se srdce spadl. Než — věc byla povážlivou: šloť o jeho hlavu! Což kdyby tak byl se v poslu zmýlil, a on jej zradil? Pak musel by zemříti, to věděl jistě, — avšak staň se již cokoliv, aspoň zachoval se jako muž poctivý, jenž chce zabrániti křivdě. — A s touto útěchou položil se k spánku a klidně spal.

Následujícího jitra vsedl na kůň a provázen jedním ze strážníků jel do Vesversu. List od něho byl krátce po půlnoci správně doručen tomu, komu náležel. Když byla jej dívka přečetla, sdělila obsah jeho se svojí matkou, a obě jednomyslně se smluvily, že Augusta nemá ani přehnouti, ani se ukrýti, nýbrž setrvati v domě pod ochranou milého Boha. Schylovalo se již k poledni, když za-

bušeno na dvěře domu rodiny Jobardovy. Vstoupil důstojník stráže, provázený vojínem. Šel klidně, maje za to, že dívka použila jeho dobře míněné rady. Ale jako bleskem omráčen stanul, spatřiv slečnu Augustu jemu vstříc jdoucí a s úsměvem ruku mu podávající. Důstojníkovi zatočila se leknutím hlava, i zachytil se dveří, aby neklesl. Co stalo se s jeho listem? Patrně jej dívka tato nedostala, neboť tu stála tak klidně a spokojeně, jakoby v něm vítala milou návštěvu. Či jej posel přece zradil? Pak musí zemřít, aniž byl nevinnou obět zachránil. I přiblížil se, na celém těle se chvěje, ku zbožné dívce a hlasem sotva slyšitelným pravil: »Nedostala jste můj dopis?« »Zajisté, můj dobrotivý příteli, — tuto vám jej vracím zpět, nemáte se tudíž čeho obávati!« »Za to však vy, slečno! — Víte, co vás očekává?« »Pane důstojníku, prosím, nemluvme o tom. Pojďte teď něčeho posnídati a buďte dobré mysli!«

Důstojník nemohl jednání takového pochopiti. Když bylo po snídání, jež mu tenkrátě pramálo chutnalo, objala Augusta svoji matku a ostatní sourozence, upokojila všechny a nastoupila uprostřed obou vojínů svoji křížovou cestu. Vykročujíc z domu sepjala ruce, pozdvihla k nebi své krásné oči a zapěla stříbrným svým hlasem zamilovanou svoji píseň: »Ave maris stella!« (Zdravas hvězdo mořská!) A rychle šlo se ku předu — do města Langres. Když obyvatelé Vesverští spatřili dívku, již pro ctnosti její milovali, uprostřed stráže, kráčející jisté smrti vstříc, želeli upřímně mladého jejího života a mnoho slzí pro ni prolito! Někteří klekli na veřejné silnici a prosili Boha, by ji ochránil, jiní lkajíce, loučili se s hrdinnou křesťankou, která sama dodávala plačícím útěchy, řkouc, že se v brzku vrátí. Nese to již přirozenost nevinných duší, že tyto v čistotě své jsou plny důvěry a domnívají se, že žádný člověk nemůže býti špatným. Dobré to duše, které i tehdy, nemají-li samy pražádné naděje, upokojují a dodávají zmužilosti těm, kdož ztrácejí mysl a trápí se starostmi.

V brzku stánula dívka před revolučním soudcem v Langresu, který již předem ustanovil pro ni trest smrti. »Občanko, ty máš bratra, jenž opustil vlast svou, není-li pravda?« »Ano, pánové!« »A tento bratr býval dříve knězem?« »Můj bratr jest dosud katolickým knězem a vyznavačem víry Kristovy!« »A ty si s ním dopisuješ?« »Ne tak často, jak bych chtěla, ale bohužel jen tehdy, když se mi naskytne příležitost.« »To však jest zákonem přísně zakázáno!« »Avšak náboženstvím a hlasem srdce jest mi to do-

voleno! Jest to vše, co proti mně máte?« Revoluční soudcové pohlédli na sebe a nařídili pak, aby »občanka« byla odvedena do Paříže do vězení. Již po třech dnech byla tam Augusta ještě s jinými, pro svou víru trpícími, mezi nimiž se nalézali i markýz ze Saint Pierre se svou chotí. Tři měsíce byla držána ve vězení. Pokud mohla, využítkovala svého nuceného zde pobytu, aby zmužilost a skálopevnost spoluvězňů sílila a rozohňovala. Nezřídka rozlehl se po její cele jasný její hlas a neznala jiné písně, než své zamilované »Ave maris stella!« Dne 25. července r. 1794. vyrušilo ji ostré zaskřípání dveří u její cely ze zbožného zpěvu. Objevil se soudní úředník s dvěma vojíny, rozevřel jakousi listinu a četl z ní jména několika odsouzenců; byly to oběti, které dnes republika uchystala ke svým krvavým hodům.

Na listině této stálo též jméno Augusty Jobardové, která zcela klidně předstoupila, poznamenala se svatým křížem a s úsměvem na rtech nastoupila svou poslední cestu. A ubírajíc se k popravišti zapěla opět krásný hymnus: »Ave Maria stella« a neustala, až hlava odpadla od trupu. Augusta Jobardova náležela k posledním obětem revoluce. Po dvou dnech byl Robespierre svržen. Teď teprv otevřely se žaláře a ti, kteří dosáhli opětné svobody, s nadšením vyprávěli všude o hrdinné dívce Augustě Jobardové, a její neohroženosti jak v životě, tak i ve smrti. Rodina této dívky žije dosud ve jmenované končině. Ještě dosud vyznamenávají se všichni členové její svou skálopevností u víře; v té spatřují své pravé štěstí, svou ušlechtilost. Jedinou pýchou jejich jest, že ve své rodině měli mučenníci a přisuzují to její vroucí přimluvě u Boha, že až podnes, v tak těžkých dobách, nešťastnou Francií zmitajících, zůstali věrni své církvi.

Dědictvím po Augustě, jehož celý rod si vážil a až podnes má v účtě, zbyla jim pouze tklivá píseň, kterou všichni členové rodiny Jobardovy vzdávají hold Rodičce Boží: Ave maris stella! —

(Obrana víry 1888.)

190. „Memorare“ sv. Bernarda.

Za panování Ludvíka XIII. dosáhl jistý muž s milostí Boží toho štěstí, že odřekl se světa, jenž tisícovým způsobem přivádí ke hříchům, a sloužil Bohu a blahu bližních svých. Pocházel ze vznešené rodiny a opustil lesk a život pohodlný, aby žil v pokoře a sebezapírání. Při tomto novém způsobu života postižen mnohým

pokusem, ale nezoufal, nýbrž utíkal se k Panně Marii a odolal každému pokušení. Tento muž, který úplně oddal se do rukou Božích, stal se pak knězem a sloužil první svou mši svatou v Hotelu Dieu mezi chudými, jež nazýval svými bratry. Jméni své asi 400.000 franků rozdal chudým, ale počet jich byl tak veliký, že ještě pro ně musel sbírat i žebrati. Úplně nebožákům se oddávaje působil tento muž, již ničeho nemaje než dobré srdce, velmi blahodárně nejen mezi chudými, již požívali svobody, nýbrž docházel i k zločincům do žalářů těše je a zůstával s nimi, až byli popraveni. Tento kněz jmenoval se Bernhard, v Paříži však lépe byl znám pod jménem »chudého kněze«. Nejmilejší jeho modlitbou bylo »Memorare«; dal ji vytisknouti na kousky papíru a vždy několik exemplářů nosil s sebou; v celém životě svém rozdal jich více než 200.000. Zajisté modlitba tato vyprosila od Boha tisíckrát více milostí než obsahuje písmenek, a byla jediným bohatstvím, jedinou posilou chudého kněze. Kardinál Richelieu chtěl ho obdarovati statky, nemoha však toho dosíci, aby Bernard je přijal, pravil jednoho dne k němu: »Poskytněte mi tedy možnost, abych jinak mohl Vám býti prospěšným, a vyžádejte si ode mne nějakou milost.« I odvětil Bernard: »Nuže, chci využítovati, Eminenci, Vaší dobroty. Prosim tedy, byste přikázal, aby lepší desky přibity byly na vůz, v němž doprovázím zločince k smrti, aby, nemajíce strachu, že vypadnou z vozu, ještě těch několik okamžiků mohli se věnovati Bohu.« »Memorare« bylo u zatvrzelých zločinců jedinou jeho pomocí.

Jednoho dne bylo mu vypravováno, že uvězněn jest v žaláři městském jistý zločinec, který měl býti mučen a jsa zatvrzelým hříšníkem, nic slyšeti nechtěl o Bohu. Bernard pospíchal k němu a vstoupil do cely nešťastníkovy; pozdravil, potěšil a objal ho a snažil se všemožně, aby obměkčil srdce kamenné; ale všecka jeho láska, všecka horlivost byla marna. Zamračený vězeň ani nepozvedl zraku svého a zůstal schoulen v koutku žaláře. »Modlete se alespoň se mnou krátkou modlitbu k Marii Panně,« pravil sv. Bernard, »abyste měl přímluvkyni u Boha, před jehož soudnou stolicí za nedlouho státi budete.« Zločinec nehnul sebou a nepromluvil ani slova. »Budu se tedy modliti sám,« pravil dále kněz, poklekl vedle nešťastného zločince a připomenuv mu, aby aspoň v srdci svém připojil se k modlitbě jeho, počal se vroucně modliti »Memorare«; když byl u konce, očekával, že zločinec hříchů svých bude litovati. Než zločinec se od něho odvrátil. Bolem jsa zdrcen, pozvedl Bernard ruku

svou, přitiskl sv. modlitbu zločinci na rty a snažil se dáti mu ji do úst volaje: »Když nechceš se jí modliti, tak musíš ji polknouti.« A poněvadž zločinec jsa spoután nemohl se brániti, otevřel konečně ústa, jež napřed křečovitě měl sevřena, a slíbil, že modliti se bude modlitbu, kterou právě byl slyšel. A co se modlil ta sladká a líbezná slova. obrátil se na pravou cestu; byl pohnut, plakal, a když byla modlitba u konce, litoval hříchů svých a nebyl již neoblomným banditou, nýbrž odsouzencem, jenž oddává se do vůle Boží a s trpělivostí snáší trest, jehož si zasloužil. Vyzpovídal se z hříchů svých a lítostí nad hříchy jeho puklo mu srdce, tak že nemusel býti ani popraven.

(*P. Huguet: Die Andacht zur seligsten
Jungfrau in Beispielen.*)

191. Důvěra sv. Františka Saleského v „Memorare“.

Svatý František Saleský dosáhl toho štěstí, že nabyl klidu duševního modlitbou »Memorare«, kterou vykonával před obrazem Nejblahoslavenější Panny Marie. Od té doby měl v ni neobmezenou důvěru; modlil se tuto modlitbu ve všech útrapách životaездеjšího a doporučoval ji všem, jimž byl duchevním otcem. »Tane mi na mysli,« praví Le Camus, biskup Belleyský, »že tuto modlitbu mám od něho. Napsal jsem si ji do svého breviáře, abych si ji zapamatoval a modlil se ji ve všech strastech, jichž každý na tomto světě musí zakoušeti.« Zvláště ve velkých pokušeních radil modliti se »Memorare«, neboť Matka Boží strašná jest zlému nepříteli ďablovi jako velké vojsko; vždyť požehnaný plod života jejího potřel hlavu pekelnému hadovi.

(*Geist des hl. Franz von Sales
T. IV. pag. 183.*)

192. Modlitbou „Memorare“ hříšník obrácen.

Jistý těžce nemocný nechtěl dáti se zaopatřiti a vyslovil se rouhavě proti Bohu a sv. svátostem. Veškera námaha kněze, jenž byl zavolán, aby nemocného těšil a upokojil, byla marna. Tu připadla knězi myšlénka, která vzpružila jeho klesající mysl; i pravil přistojícím: »Rozmilí lidé; člověk sází nadarmo, neskýtá-li Bůh vzrůstu; my jsme nezkusili ještě všeho, co můžeme nebo máme; jde tu o záchranu nesmrtelné duše, pomodleme se za ni, modleme se k Bohu, by svou milostí působiti ráčil, čehož my nezmůžeme; prosme Pannu Marii, útočiště všech hříšníků!« — Tu všichni

přítomní poklekli a dosti dlouho vroucně se modlili. Nemocný z počátku zuřil jako dříve; když však viděl, že modlíci nedají se rušiti, byl čím dále pokojnějším a klidnějším. A když duchovní ukončil společnou modlitbu „Memorare“ sv. Bernarda a hlasem povýšeným zvolal: „Matko Boží, neslycháno, by někdo byl oslyšen, kdo pod Tvou ochranu se utíká“, tu bylo slyšeti nemocného, jak bolestně zvolal: „Ó Bože, ó Bože!“ — To bylo zrovna nebeskou hudbou pro kněze. I spěchal k loži nemocného, který spínaje ruce promluvil: „Milý pane! Mohu ještě dosíci, od Boha odpuštění, jsa tak velikým hříšníkem?“ — Kněz mu dodal důvěry v Boha, potěšil a upokojil, a takto ku správě Boží připravil. — Kněz pak plesaje pravil sám k sobě: „Jak raduje se srdce moje, když vidím zachráněnu nesmrtelnou duši, která se zdála býti již ztracenou pro život věčný!“

(*Dr. A. Kerschbaumer: Maria die Mutter vom guten Rathe.*)

193. Obrácení nevěreckého chirurga.

Jistý voják vypravuje takto: „Když jsem byl poddůstojníkem ve Stuttgartě, měl jsem přítele, jenž byl chirurgem. Tentýž se připravoval ke zkoušce. Byl vědecky vzdělán a stále činný. Neměl úhony podle světa nižádné, a proto byl velice oblíben. Avšak před Bohem měl vadu hroznou, a ta byla, že se čtením nevěreckých knih připravil o sv. víru. O Bohu měl zpozdilé pojmy zednářův, kteří žvástají o Staviteli světa, ale Boha Stvořitele neuznávají, nebo dokonce i tento chatrný pojem o Bohu zamítl a tím všechno náboženství, podržev pouze tak zvané náboženství všeobecné lásky ku člověčenstvu, a nepozoroval, že tak zvané náboženství všeobecného lidumilství, neboli humanity bez víry v Boha žádného základu nemá.

Tu se stalo, že ochuravěl. Dal se odvézti do špitálu, ježž obstarávaly diakonisky protestantské, ač byl podle rodičů svých katolíkem. Dotčený poddůstojník ho často navštěvoval, avšak, ač se namáhal získati ho sv. víře, bylo namáhání jeho marno. Nemocný čítal, ale ne katolické knihy, nýbrž ze zvědavosti modlitby protestantské. Nemoc jeho se zhoršila, a proto telegrafovali matce jeho, která žila v jižní Francii.

Když shledal voják onen, že jest nemoc příteleva velmi nebezpečna. odebral se do chrámu Páně a tam se za obrácení jeho vroucně k Panně Marii modlil známou modlitbu: „Pomni, ó nej-

dobrotivější Panno.* A hle! chirurg byl všecek změněn. O desíti hodinách z rána, tentýž den a tutéž hodinu, když byl voják Rodičku Boží za slitování pro něho žádal, obrátil se, dal si zavolat kněze a smířiv se s Bohem, skončil smrtí blaženou.

(*Dr. Ant. Lenz: Litanie loretanská.*)

194. Zatvrzelec obrácen modlitbou „Memorare.“

Roku 1842. roznemohl se na faře Bourbon-Lancy ve Francii nebezpečně jistý, nájemník, jenž svým špatným životem velké dával pohoršení. Kněze, jenž přišel a vlídnými, laskavými slovy k pokání ho pobízel, od sebe zapudil. Kněz odešel od zatvrzelce s nepořízenou umínil si, že ho odporučí přimluvě Bl. Panny Marie. Pomodlil se tedy nábožně modlitbu „Memorare.“ — „Pomni, ó Maria!“ a hle, nájemník ještě v noci poslal si pro kněze, skroušeně se vyznal a klidně zemřel.

(*Ott. Marian.*)

195. Modlitba „Pod ochranu Tvou se utíkáme“ dochází odplaty.

Jistý muž oddán byl hříšnému životu. Přece však rád modlíval se každodenně před obrazem Matky Boží modlitbu „Pod ochranu Tvou se utíkáme.“ I osvítila ho jednoho dne svatá Panna, tak že se obrátil na pravou cestu, ze hříchů svých se kál a vstoupil do kláštera, kde po padesát let vzorně byl živ, a dokonav kající život svůj v pověsti svatosti skončil. Ovšem že také po celý život nepřestal se modliti oné modlitby „Pod ochranu Tvou se utíkáme,“ neboť ta zjednala mu obrácení.

(*P. Huguet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen I. Band.*)

196. Divotvorná modlitba „Pod ochranu Tvou se utíkáme.“

Jistá nábožná paní z římské Kampaně, jménem Henrika Altissimi, měla velkou důvěru ve sv. Aloisa z Gonzagy. Když jednoho dne modlila se k němu za jistého umírajícího, o jehož uzdravení všichni lékaři pochybovali, zjevil se jí sv. Alois a pravil jí, aby vzývala Královnu nebes mnohokrát při tom opakujíc „Pod ochranu Tvou se utíkáme.“ I počala Henrika modliti se tuto modlitbu, a od toho okamžení pocítil nemocný úlevu, až se úplně uzdravil.

(*P. Huguet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen I. Band.*)

II. Pobožnostmi.

1. Pobožností májovou.

197. Původ májové pobožnosti.

O původu májové pobožnosti nesjednocují se spisovatelé. Někteří připisují ji Filipovi Nerejskému. Tento světec, jenž uctíval rád Pannu Marii již od mládí, upozoroval, že měsíc květen jest pro mládež nejnebezpečnější. Proto uvažoval, kterak by ji na uzdě mohl držeti. Konečně připadl na svatou myšlenku, hledati totiž pomoci u Královny panen, aby mládež takto doporučil ochraně této nebeské Královny. Za tím účelem dal mládeži pravidla, kterak by měli krásný měsíc květen strávit. Nakázal jim, aby vzdávali úctu Rodičce Boží před Jejimi obrazy, sochami a oltáři, zařídil denní pobožnost, pravidelnou návštěvu mše sv., časté modlitby spojené s bohumilými skutky a pospolitě nebo zvláštní přijetí nejsv. Těla Páně na začátku nebo na konci měsíce, a odevzdání se do ochrany nejsvětější Panny. Přesřastné výsledky této pobožnosti korunovaly jeho zbožnou námahu, a měsíc tento, který jest tak nebezpečným nevinnosti mládeže zvláště v Italii, stal se měsícem spásy.

Tímto způsobem vznikla tedy v Italii májová pobožnost, kterou schválil papež Pius VII. konstitucí svou ze dne 21. března 1815.

Z Říma rozšířil se tento obyčej po celé Italii a Francii, v Němcích, v Čechách, na Moravě a jinde. Sv. Otec spojil s pobožností odpustky 300 dní, jichž lze nabyti i soukromým úkonem této úcty Marianské každého dne, a jednou za měsíc plnomocných, kdož by se vyzpovídal zbožně, přijal velebnou Svátost oltářní a pomodlil se na úmysl potřeb sv. církve a sv. Otce. Odpustky ty mohou býti přivlastněny i duším v očistci.

Nedá se upříti, že pobožnost májová jest přemocným prostředkem obrodu duchovního. Ze zkušenosti víme, kterak právě pobožností touto přemnoží vlašní křesťané rozníceni bývají k bohumilému životu, a přechetní marnotratní synové i dcery navracejí se do domu Otce nebeského!

(Srv.: *P. Huquet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen* a *Dr. A. Lenz: Mariologie*.)

198. Heřman Kohen obrácen při májové pobožnosti.

Heřman Kohen narodil se léta Páně 1821 v Hamburku z rodičů židovských. Když mu bylo šest let, hrál na piano nejtěžší kusy operní a pokoušel se skládati hudební produkce s prospěchem dosti zdárným. Sotva že mu bylo 10 let, chodila s ním matka po celém Německu na odiv, aby se proslavil a vydělal peněz. Roku 1834. přišel do Paříže. Tam brzy jej přivábili náhončí tajných spolků, svobodní zednáři a revolucionáři. Kohen sám o tom napsal: »Tlačili se ke mně, aby si ze mne udělali hlavního náhončího.«

Lehkovážné, ohavné nauky neznabožské spoutaly brzy 14letého jinocha. Byl z nejhorlivějších náhončích podvratných spolků i processoval Anglicko, Švýcarsko, Itálii a Německo, aby všude vyhledal a získal přívržence jedovatých těchto nauk. Při tom se pouštěl vášnivě do hry a hověl rozkošem a náruživostem, k jakým ve velikých městech příležitosti mnoho. Nešťastný Israelita, kdy vzpomínal na ten čas, obracel na sebe pravdivě slova sv. Augustina: »Trní mých chtičů vyrostlo nad hlavu mou, a nebylo ruky, která by je vyhubila.« Avšak spásná ruka divotvorná dlouho nečekala.

Roku 1847. slavila se v jednom kostele v Paříži májová pobožnost. Večer byla tam vybraná hudba, řízená a provozovaná několika ochotnickými sbory pod správou knížete moskevského. Jednoho dne nemoha při té pobožnosti býti, prosil kníže Heřmana, aby ho zastupoval. Slovný Israelita přijal pozvání, aby příteli vyhověl a svému umění dodal cti. V čas bohoslužby byl roztržitý a lhostejný, ale v okamžení, kdy se dávalo lidem požehnání nejsv. Svátostí, ucítil náhle v mysli i v srdci veliký dojem. Nejbližší pátek byl jat těmi city ještě silněji, a zdálo se mu, jakoby v okamžiku slavnostního požehnání nějaké břímě na jeho bedra se tlačilo a jej proti jeho vůli nutilo, aby čelo sklonil a celou svou postavu hluboce naklonil. Pohnut jsa, ale nikoliv obrácen cítil od té doby touhu poznati katolické náboženství; za tou příčinou uchýlil se ku katolickému knězi, jenž ho utvrzoval ve svatém předsevzetí a dal mu čisti krásné a jednoduché pojednání o křesťanském učení. Čím více převracel Heřman listy knihy té, tím více nabýval chuti státi se následovníkem Kristovým; ale nemohl se odhodlati, aby rozrazil okovy, jimiž doposud byl spjat.

Zatím ještě několik měsíců byl živ jako dříve, až v lázeňském místě Emsu v Německu vstoupil do chrámu, kdež se slavila mše svatá. Obřady svaté vzbudily v jeho nitru údiv dotud netušený.

Konečně když bylo sv. pozdvihování, cítil náhlou změnu v srdci svém a vyronil proud slzí. Tomuto poslednímu útoku Božského milosrdenství poddal se Heřman. Bez odkladu vrátil se do Paříže a připravoval se tam v soukromí modlitbou na sv. křest; přijal dne 29. srpna 1847 sv. křest v hlavním chrámě Notredamském u přítomnosti vybraných přátel. Při patření, jak pokorně náš křtěnc šiji jindy tak hrdou pod sladké jho Kristovo skláněl, nebylo ani jednoho oka beze slzí, jednoho srdce bez vroucí modlitby za div, který stal se s ním. Ale zástup nábožný vůkol něho ani zdaleka netušil, jakým milostným darům těšila se ta požehnaná duše.

Později se uveřejnil list Heřmanův, v němž vypravuje o svém křtu a nebeském zjevení, kteréž měl, jakmile voda spásy na jeho hlavu byla vylita. »Viděl jsem,« tak píše, »nesmírnou, nekonečnou jasnost a myriady andělských hlav, obkličené stříbrnými oblaky, a chvalozpěvy kouzla nevýslovného zazněly. Uprostřed světla ještě jasnějšího stál trůn slávy; na něm seděl Ježíš Kristus se svou nejmilejší Matkou po pravici. P. Maria byla jako v záři sluneční, měsíc vznášel se u Její nohou a Její hlavu obkličovala koruna ze dvanácti hvězd.« (Civitta Cattolica.)

Není-liž toto obrácení zázračné? Velmi vzácnou zajisté událostí jest to, když žid se opravdu obrátí na křesťanství; ještě vzácnější, když zednář vyznává víru křesťansko-katolickou. Ale že žid, který jako zednář sloužil nejbezbožnějším snahám, od světa zbožňován, vášněmi jako opojen, náhle se obrátil dokonale, toť jest přímo zázrak. A zázrak ten se stal na mocnou přímluvu Marie Panny. Při májové pobožnosti umínil si, že bude křesťanem; v Mariánském chrámě předsevzetí vykonal a měl při tom zjevení Panny Neposkvrněné. (František Musil: *Mariánský rok.*)

199. Jak odměnila Panna Maria navštěvovatele májové pobožnosti.

Kdysi plísnil jistý pán třináctiletého studenta. jenž u něho bydlil, že navštěvuje pobožnost májovou; a poněvadž student byl chudý, posměšně mu pravil, aby mu P. Maria dala spravit boty, když k ní se tolik utíká. A hle, P. Maria se vskutku o studenta chudého postarala; vzbudila mu dobrodince, jenž ho bytem i stravou zaopatřil, tak že student zůstal i na dále věrným Panně Marii a Ji velmi ctíl, uznávaje Její dobrotu, kterou svým ctitelům v hojné míře prokazuje.

(*Škola B. Srdce P. 1868.*)

200. Zázračné uzdravení od slepoty při májové pobožnosti.

V jednom městě na Moravě žije jistá osoba, která letošního roku v měsíci květnu byla zázračně uzdravena od slepoty. Jest to vdova, mající přes 60 let. Ku čtení potřebovala sice brejle, ale jinak viděla dobře. Najednou pozbývala zraku, neviděla mnoho, a ani brejle, které jí dříve velmi prospěšny byly, nic jí nepomohly. Zraku ubývalo den ode dne, a ubohá žena poznávala, že stav její čím dále se horší, a že jí snad hrozí úplné oslepnutí. V této své tísní, jsouc neobyčejnou ctitelkou Panny Marie, vzala útočiště k Té, kterou celý svět nazývá »Uzdravení nemocných« a k nejsv. Svátosti oltářní, a čím více ubývalo zraku, tím důvěrněji a vroucněji se modlila.

Bylo to, jak řečeno, v měsíci květnu, kdy v onom městě konala se denně májová pobožnost k Panně Marii. »Bylo se mnou již tuze zle,« vypravovala ona žena, »viděla jsem již velmi málo, ba neviděla jsem dobře ani k oltáři, ačkoli sedávám hodně blízko, a proto obávala jsem se, že úplně oslepnu. Ale nepozbyla jsem naděje; tuto naději sililo ve mně přesvědčení, že Panna Maria dovede vyprositi zdraví; obzvláště pak přesvědčení, že Ježíš Kristus tolik jich uzdravil a že posud v nejsv. Svátosti oltářní divy činí. Nemohouc se dotknouti nejsvětější Svátosti samé, dotkla jsem se aspoň místa na oltáři, kde při požehnání velebná Svátost bývá postavena, natřela třikráte oči, a hle, jakoby mi bělmo spadlo s očí, viděla jsem zase dobře a vidím dobře jako dříve.«

Byl jsem hluboce dojat touto událostí, již mi sama vypravovala, a často přerušila svoji řeč, poněvadž slzy, slzy vděčnosti překážely jí v řeči. Prosila mne také, abych uveřejnil toto její zázračné uzdravení Pánu Ježíši a Panně Marii na poděkování, aby i jiní touto událostí jsouce povzbuzeni s tím větší horlivostí a důvěrou k Pánu Ježíši a jeho nebeské Matce se utíkali, neboť jistě přímluvou Bl. Panny Marie se zázrak tento stal. Vyhověl jsem přání oné osoby a uveřejnil jsem událost tu ve »Škole B. S. P.« r. 1890. Osoba ta doposud žije; podotýkám, že to osoba úplně hodnověrná a velmi zbožná; proto není pochybnosti, že Kristus Pán na přímluvu Bl. Panny Marie zázračně odměnil živou její víru a pevnou důvěru uzdraviv ji od slepoty.

(Leopold Koltsek, farář v Olšt.)

2. Bratrstvem.

201. Prospěšnost' Mariánských bratrstev.

Jestliže jedna jediná modlitba k Bl. Panně Marii jest velmi prospěšna, poněvadž Bl. Panna ráda ctitele svého vyslyší, tím prospěšnější jest modlitba bratrstev, kde modlitba a prosba zaznívá ku Královně nebeské z mnoha úst najednou, a kde právě účelem jest Bl. Pannu Marii ctiti a vzývati.

Sv. Alfons z Liguori zastává a hájí bratrstva: „Některí tupí a haní bratrstva, říkajíce, že bývají příčinou svárů, a že v nich mnozí toliko z lidských ohledů jsou. Avšak jako nemůžeme chrámů a svátostí haněti proto, že jich někteří zneužívají, rovněž ani bratrstva nikdy nemají se tupiti. Místo hany schválili a potvrdili je mnozí papežové, mnohými odpustky je obdařivše.“

Sv. Karel Boromejský snažil se, aby bratrstva upevnil a sesílil a nová aby ve své diecési zavedl.

Bratrstva vůbec jsou prospěšna pro lid mimo klášter žijící. Proto sv. František Saleský nejen založil řád klášterních panen, které měly za účel Bl. Pannu Marii ctiti, nýbrž nabádal ve Filothoi velmi bedlivě i světské lidi, aby k bratrstvům Mariánským přistupovali. A když svatý František Serafinský na missionářských cestách navštívil město Kameru a kázal, většina opouštěla domy a statky, ano i manželé rozcházeli se od sebe, dávajíce přednost klášternímu anebo poustevnickému životu. Avšak sv. František nedopustil rozloučiti, co Bůh spojil, namlouvaje věřícím, že také v domech svých kázeň a bázeň Boží pěstovati a ctnosti křesťanské vykonávati mohou, a k tomu cíli založeno jest bratrstvo třetího řádu dle řehole sv. Františka.

Císař Ferdinand II. Marii Pannu tak nážně a horlivě miloval, že v Rakousích, v Uhrách, v Čechách a ve Štýrsku žádného téměř bratrstva Mariánského nebylo, jehož by nebyl Ferdinand údem býval.

(Macana výb.)

Vévoda Popolský, jenž v Neapoli zemřel, řekl umíraje synu svému: „Věz, milý synu, že vše to dobré, co jsem vykonal ve světě, svému bratrstvu to děkovati mám. Z té příčiny nemohu ani tobě lepšího zůstaviti dědictví, leč bratrstvo Rodičky Boží. Pokládám to za větší štěstí, že jsem byl členem bratrstva, nežli vévodou z Popoli.“

(Podstr. výklady.)

202. Sluhové Panny Marie s hory Karmelu.

V severozápadní Palestině leží slavná a svatá hora Karmel, t. j. zahrady los. Útvar hory této jest vápenitý, proto má hora mnoho jeskyní. Zde žil a zázraky činil prorok Eliáš; zde měli i rodiče Blah. Panny Marie stateček, a sv. Jouchim ve své opuštěnosti se sem uchýlil; zde hledali i mnozí křesťané za času pronásledování svého útočisto. Zbožná csaťovna sv. Helena vztýčila na vrcholu hory sv. kříž. Na základě života poustevnického na těchto svatých místech, jak pravděpodobno, vyvinul se řád karmelitský; avšak teprve v druhé polovici XII. století máme jistě zprávy o vzniku tohoto řádu.

Křižák Berthold z Kalabrie v bitvě prosil vroucně Boha o vítězství a slíbil, že po vítězné bitvě stane se řeholníkem. Křesťané zvítězili, a Berthold odloživ vojenské brnění stal se mnichem, vystavěl r. 1156. chýžku u jeskyně Eliášovy, která brzy v klášter se rozšířila. Odtud rozšířil se řád poznenáhla po celé Evropě. Papež schválil (1247.) celou řadu zmíněných dříve příliš přísných pravidel řeholních toho řádu a potvrdil řád pod názvem „Řád bratří svatě Panny s hory Karmelu.“ Brzy na to udála se příhoda, již podán důkaz, kterak tito bratři jsou Bl. Panně milými, událost to, kterou řád karmelitský stal se světoznámým. Dne 16. července 1251 zjevila se totiž Matka Boží sv. Šimonu Stockovi, tehdejšímu představenému řádu, a odevzdala mu škapulíř jako zvláštní odznak téhož řádu a jako záruku své ochrany. Brzy rozvětvil se řád v různé kongregace; všichni však byli škapulířem mezi sebou a s Pannou Marií spojeni. Jedna z nejkrásnějších okras ženského oděvu toho řádu a spolu i jeho obnovitelkyně byla sv. Teresie († 1582.).

Bude to snad mnohoého křesťanského čtenáře zajímati, doví-li se, jak to nyní dopadá s klášterem mateřským řádu karmelitského na hoře Karmelu. — Hora Karmel byla vždy střediskem ve válečných výpravách, neboť s hory této lze celé údolí opanovati. Ký div, že přítel i nepřítel snažil se horu tuto do své moci dostatí, a že obyčejně při tom klášterní budovy byly zničeny. Tak se stalo jen v posledním půldruhém století čtyřikráte, naposledy 1821. Prostý řeholník, bratr Jan Baptist ze Fruscati, byl od Boha určen, aby pod zvláštní ochranou Panny Marie nynější klášter vystavěl a potřebnou k tomu část více než 90.000 zl. v Asii a v Evropě nasbíral. Více než desetkrát odebral se z Palestiny do Evropy a všude vzbudil

obětavé srdce pro Marianskou svatyni na hoře Karmelu, a tak se usnadnilo, že roku 1840. svatyně Marianská byla dostavěna, jsouc spolu pomníkem katolické lásky k nebes Královně.

(*P. Pl. J. Mathon: Život P. Marie a sv. Josefa.*)

203. Řád sluhů Marianských.

V městě Florenci bylo ode dávna bratrství »Landesi,« jehož údové měli povinnost, že ve zvláštní modlitebnici Panně Marii chválu vzdávali. Na slavnost Nanebevzetí Panny Marie r. 1233. shromáždilo se k dotčenému účelu sedm vznešených kupců ve svatyni Marianské. Všichni uposlechli vnitřního vnuknutí a usnesli se, že všechen svůj majetek prodají, peníze mezi chudé rozdají a sami pak almužnou živiti se budou. Biskup florentský úmysl jejich schválil a slibil jim svou ochranu.

Z počátku odebrali se do starého polozbořeného domu za městem v osadě Kamerska, odložili roucha radních pánů — zastávali totiž tento čestný úřad — a oblekli žiněné košile a prosté, šedé svrchní roucho a opásali se železnými řetězi. Stalo se tak na slavnost Narození Panny Marie téhož roku. Za představeného zvolili si nejzbožnějšího a nejstaršího ze sebe, jménem Bonfilio Monaldi. Když se takto jako náboženský spolek ustavili, odebrali se k biskupovi, by jim požehnal a další nařízení udělil. Kráčejíce ulicemi města Florence slyšeli, kterak lid v podivení volal: »Hle, sluhové Marianští!« Ano i z úst malých dítek tak zaznívalo; proto nazvali se sami od té doby »Sluhové Marianští« — »Servi Mariae« — »Servité.« Asi rok bydleli v onom starém domě, po té odebrali se, poněvadž byli vyrušováni zvědavými navštěvovateli, se svolením biskupovým do samoty na Monte Senario a vystavěli zde na rozvalinách starého zámku kapli a kolem ní dřevěné stany. Nějaký čas živili se, neustále vzdávajice chválu Matce Boží, jen kořínky a bylinami, později doprošovali se potravin z Florence. Na veliký pátek r. 1239. zjevila se Blahoslavená Panna Maria těmto zbožným bratrům a doporučila jim, aby podle pravidel sv. Augustina klášterní život si zřídili a na památku utrpení Jejího Syna černě se šatili. Zároveň odevzdala jim černý škapulíř, aby jej oni i jiní nosili na znamení, že jsou Marii Panně zasvěceni.

Papež Alexander IV. řád ten r. 1255. potvrdil, který, ač tak přísný, v krátké době se velice rozšířil. To tak bádalo, že v něm

zbožné duše mohly se úplně službě Boží zasvětit. Když poslední z těch sedmi zakladatelů, Alesio Falconieri, 77 let po vzniku řádu (1283.) ve stáří 110 let zemřel, měl řád ten více než 10.000 členů.

Zvláštní ozdobou řádu »Sluhů Panny Marie« byl sv. Filip Benitius, který právě r. 1233., kdy řád byl založen, se narodil a samou Matkou Boží do téhož řádu byl povolán.

S hlavním řádem byl spojen třetí řád sluhů Marianských pro laiky obého pohlaví, který v pozdějších dobách měl mnoho tisíc členů. Jak se za to má, založila jej sv. Juliana Falconieri (1341.).

(P. Pl. J. Mathon: Život P. Marie a sv. Josefa.)

204. Řád Neposkvrněného Početí Panny Marie.

Na dvoře Jana II. kastilského žila sličná a duchaplná panna, jménem Beatrix. Pro ni povstalo mnoho soubojů mezi dvorními šlechtici, začez ji odsoudila královna na tři dni do vězení o hladu. Nezkažená panna ve své úzkosti vzala útočiště k Panně Marii; jí odporučila svůj život a svou nevinnost, a učinila slib, že zůstane pannou. Dobrotivá ochránkyně zjevila se jí v bílém oděvu a modrém plášti, a slíbila jí, že brzy bude vysvobozena. Po svém propuštění odebrala se do Toleda a tu v klášteře Dominikánek žila velice přísně. Tu také uzrál její úmysl, ze založí řád ke cti a chvále Neposkvrněného Početí Panny Marie. Královna Isabella schválila její podniknutí a přenechala jí královský palác v Galianě i s kaplí sv. Fides.

Beatrix ubytovala se s 12 Bohu zasvěcenými pannami v novém klášteře r. 1484. a za řeholní šat volila oděv, v němž Neposkvrněnou Pannu ve vězení se nacházejíc spatřila: dlouhý, bílý šat a modrý plášť. Připojila ještě bílý až po pás sahající škapulíř, na němž dala stříbrný obraz Panny přesváté upevniti. Přes tento malý nosí sestry větší až po nohy sahající škapulíř.

Papež Innocenc VIII. potvrdil tento řád k prosbám královny Isabelly roku 1480. a ustanovil mu pravidla řádu Cisterciákův a spolu nařídil, aby se v řádu tom modlily denně hodinky o Neposkvrněném Početí Panny Marie.

(P. Pl. J. Mathon: Život P. Marie a sv. Josefa.)

205. Marianská jednota.

Kolébkou marianské jednoty jest Řím, a byla zařízena vlastně pro studující mládež. R. 1563. žil v Římě mladý kněz z tovaryšstva Ježíšova, Jan Leon, rodem z Lutichu. Jsa učitelem na německém kollegiu snažil se netoliko učit, nýbrž i vzdělávati mládež. Jsa přesvědčen, že ochrana Panny Marie jest účinným prostředkem k záchraně nevinnosti, shromažďoval kol sebe nejzbožnější žáky, by jim doporučil pobožnost k Panně Marii a je učil, jak by Její lásky hodnými se stali. Vyhledali si zvláštní místnost k modlitbě společné. četli poučné spisy a činili předsevzetí, že chtějí ctíti Marii Pannu následováním Její ctnosti a častějším přijímáním svatých svátostí. Spolek tento obdržel název »Zvěstování Panny Marie.«

Duchovním prospěchem, který z těchto shromáždění pro žáky vyplýval, byli představení na spolek ten upozorněni, a tehdejší generál tovaryšstva Ježíšova, Claudius Aquaviva, podal o tom zprávu papeži Řehoři XIII., který nejen spolek schválil, nýbrž bullou dne 5. prosince 1584 povýšil k hodnosti duchovní kongregace pod názvem »Zvěstování Panny Marie« a udělil kongregaci hojných odpustků. Několik pozdějších papežův obnovilo schválení i odpustky.

V krátké době rozšířila se jednota mezi studující mládeží na katol. ústavech, silila mládež ve víře, ve zbožnosti, a ctnosti, a měla mezi svými horlivými údy veliké světce, jako sv. Františka Saleského, sv. Karla Boromejského, sv. Alfonsa Liguori. Sv. Alois byl netoliko údem toho spolku, nýbrž stal se později jako ochránce a vzor studující mládeže i patronem téže jednoty. Když věhlasný učenec a professor na vysokých školách Lovanských v Belgii, Justus Lipsius († 1606), na smrtelné posteli od svého zpovědníka tážán byl, který dobrý skutek z jeho života nyní v hodinu smrti jej nejvíce těší, odpověděl umírající bez rozmýšlení: »Že jsem vstoupil do jednoty Marianské.« —

Mimo věhlasné biskupy francouzské, Fenelona a Bossueta, císaře Ferdinanda II. a III. bavorské vévody Ferdinanda Maximiliana přináležel k Marianské jednotě též jeden z největších učenců 18. století, papež Benedikt XIV., který stav se hlavou církve, stanovy jednoty potvrdil a studující mládež ku vstoupení do ní vybízel a k zachovávaní přijatých povinností povzbuzoval.

(*P. Pl. J. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

206. Kongregace Matky Boží (Notre Dame).

Zakladatel této nábožné společnosti byl Petr Faurier z řádu sv. Augustina, nar. r. 1565., farář v Mataincourtu. V jeho farnosti žila pečlivě vychovaná sličná panna, jmenem Alice. Ač u lidí byla v nejlepší pověsti, přece nebyla prosta obyčejných chybiček, které mladá děvčata mají, měla zalíbení v tanci, v krásných šatech a jiných tretkách.

Jednou byla se svými rodiči na svadbě a dívajíc se na tančící hosty, přišlo jí najednou, jakoby samého zlého ducha viděla v kole, kterak hřmotící a tančící mládež k sobě láká. Najednou byla takovým studem, takovou bázní uchválena, že si umínila již nikdy netančiti a spolu hned učinila slib ustavičné čistoty.

K ní se přidružila mnohem mladší panna Gaute Andre. Obě volily za vůdce zbožného faráře, který měl na ně veliký vliv nejen svým příkladem, nýbrž i svými duchovními řeči, v nichž často a rád mluvil u pomíjejcnosti tohoto světa, o veliké ceně ctnosti, zvláště pak o panickvi. Ač obě horlivé duše usilovaly, by svůj záměr, nábožný spolek ku cti a chvále Panny Marie založiti, uskutečnily, přece podrobil je duchovní jejich otec tuhé a dlouhé zkoušce.

Na slavný hod vánoční r. 1598. konečně objevila se Alice a Gaute ještě s dvěma jinými družkami ponejprv při slavných službách Božích v černém oděvu v závoj zahaleny na znamení, že se chtějí světa zřici.

Brzy přidružilo se k této malé společnosti více panen. Ničeho od svých rodičů nepřijímajíce, živily se prací rukou svých; černý chléb, mléko, ovoce, luštěniny byly skrovnou potravou těchto v blahobytu vychovaných panen, otep slámy na tvrdé zemi byla jim lůžkem.

Vyučování a náboženské vzdělávání mládeže bylo v pozdější době hlavním zaměstnáním kongregace Matky Boží. Papež Pavel V. dne 1. února 1615 potvrdil tuto kongregaci. Požehnání nebes Královny spočívalo na ní, neboť již za živobytí zakladatele Fauriera měla 32 kláštery. V mnohých městech vychovaly tyto zbožné sestry od pokolení ku pokolení ženské pohlaví v kázni a mravnosti a vštípily jim záhy úctu k Blahosl. Panně Marii.

(P. Pl. J. Mathon: Život P. Marie a sv. Josefa.)

207. Marianští bratři.

Kongregace tato byla založena knězem Jiřím Jos. Chaminadem z Bordeaux († 1850). Revolucí z vlasti vypuzen klečel jednoho dne před zázračným obrazem jistého poutnického místa ve Španělich, a tu mu bylo vnuknuto, aby učinil slib, že zřídí spolek ku cti Neposkvrněného Početí P. Marie, který by se zabýval výchovou mládeže zvláště z chudších tříd.

Vrátiv se do Bordeaux založil spolek mladíků ze všech stavů, jehož účelem bylo obnovení katolického života přijímáním sv. svátostí, dětinnou úctou Matky Boží a vzájemným povzbuzováním a podporováním věrných dítek Ježí. Z tohoto spolku povstala kongregace Marianských bratří, jichž hlavní úlohou jest: pobožnost k nejsv. Svátosti oltářní a úcta Bl. Panny Marie. Mimo malé officium (hodinky) o Neposkvrněném Početí konají ještě jiné modlitby v různých dobách denních.

Pod ochranou horlivých biskupů francouzských, kteří výtečné služby této kongregace znali oceniti, rychle rostla nová společnost, obdržela r. 1839. pochvalný list a r. 1865. své schválení apoštolskou stolicí. Zatím rozšířila se vnitř Francie, v Elzasích, v Lotarinkách, v Německu, v Rakousku a Švýcařích. V Americe usadila se r. 1849. v Cincinnati, zvláště přičiněním P. Weningera, přesídlila brzy do Daytona, kde Marianští bratři mají svůj ústřední dům, noviciát a postulát jakož i kvetoucí pensionát. Mimo to mají v americkém soustátí ještě dvaadvacet osad, v nichž přes osm tisíc chovanců vyučují. (*P. Pl. J. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

208. Založení arcibratrstva Nejsvětějšího Srdce Panny Marie.

V první polovici tohoto století byl v Paříži u Panny Marie Vítězné farářem p. Dufriche Desgenettes. Tato farnost byla uprostřed města, v němž bylo mnoho divadel a hostinců, kde kvetl čilý a živý obchod, spolu však bylo zde sídlo politických nespokojenců a revolucionářů. Ký div, že ve farnosti této zavládla náboženská lhostejnost, ba i zášť a zjevné nepřátelství proti svaté církvi a sluhům jejím! Kněží nesměli se tam v duchovním rouše ani ukázat, farní kostel byl i na největší svátky téměř prázdný. Ze 27.000 farníků bylo r. 1835. jenom 720 u sv. přijímání. Ani umírající lidé nepři-

jímali svatých svátostí. Všelická snaha horlivého, zbožného faráře, jeho modlitby, jeho práce byly jako nadarmo. Nevěra a nemravnost vždy víc a více řádily, takže se zdálo, jakoby toto neštěstí bylo nezhojitelno. Tu však otevřel Pán poklady svého nevystihlého milosrdenství a počal onu přesmutnou pustinu duševní zúrodnovati.

Když jednoho dne na začátku prosince r. 1836. farář Desgnettes mši sv. sloužil a při »Vzpomínce na živé« své nešťastné farníky milosrdenství Božímu doporučil, bylo mu vnuknuto, by se utekl k Rodičce Boží »Matce milosrdenství«, a »Útočišti hříšníků«, a spolu by svou farnost zasvětil Nejsvětějšímu, Neposkvrněnému Srdci Marie Panny, že takto mocnou přímluvou Její dosáhne obrácení mnohých hříšníků farnosti své.

Dobrý pastýř stádce svého založil slavné nyní arcibratrstvo Nejsvětějšího a Neposkvrněného Srdce Panny Marie k obrácení hříšníkův. Údové arcibratrstva tohoto spojili se pod ochranou Marie Panny, utvořili náboženskou společnost a uložili si vzývati »Matku milosrdenství« za své vlastní obrácení, jakož i za obrácení jiných. Za krátko obrátili se zázračným způsobem největší, nejzlopověstnější hříšníci. Tento blahodárný účinek arcibratrstva rozhlásil se i v jiných zemích, tak že spolek ten zaveden jest brzy téměř ve všech katolických zemích evropských.

Tak stalo se roku 1869., že při pobožnosti toho arcibratrstva ve chrámě Panny Marie Vítězné právě v tu chvíli, kdy se modlilo »Zdravas« za ty, kdož milostí Boží přivedeni jsou do tohoto chrámu, že právě v tu chvíli přišel jeden člověk, jenž po mnohá léta již se nezpovídal. Po pobožnosti zašel si do sakristie, padl k nohám knězovým a kajicně, upřímně se vyzpovídal.

Jindy opět bylo v novinách, že jistý úředník, úplný nevěrec, ležel na loži smrtelném; kněze, jenž ho navštívil, vyhnal. Jedna příbuzná onoho nešťastníka prosila faráře u Panny Marie Vítězné, aby nemocného příští neděli doporučil modlitbám arcibratrstva; sama pak položila mu na postel medailku Marianskou. Po neděli prosil úředník úpěnlivě: »Zavolejte mi kněze!« Přijal skroušeně sv. svátosti a zemřel blaze.

Takovýchto příběhů dala by se celá řada uvésti, všechny by nás přemocně povzbuzovaly, abychom často za den důvěrně vzdychali k Panně Marii povzdechem onoho arcibratrstva:

•Ó Maria, bez poskvrny hříchu počatá, pros za nás, kteří se k Tobě utíkáme!«
(*Květy Marianské, 1890.*)

3. Návštěvou v kostele.

209. Ze života Svatých a jiných ctitelů Marianských.

Sv. Bernardin Sienský hned v mládí svém každý den navštěvoval za městem kapličku Rodičky Boží a říkával, že srdce jeho patří Panně Marii, Již svou »Milou« nazýval. Její přímluvou stal se také světcem a apoštolem Italie. Ji ke cti se již od 6. roku věku svého postíval každou sobotu. (*Alfons Liguori.*)

Císař Jindřich, do kteréhokoliv města přišel, navštěvoval kostely ke cti Rodičky Boží zbudované. (*Alfons Liguori.*)

Tomáš Sanchez, kdykoliv se domů vracel, navštívil dříve chrám Rodičky Boží. (*Alfons Liguori.*)

Sv. Alfons Liguori rád navštěvoval P. Ježíše ve velebné Svátosti, ale kdykoli tak učinil, vždy se zastavil u oltáře Bl. Panny Marie, aby i Ji svou poctu vzdal.

Sv. Růžena velikých milostí od Bl. Panny Marie podosáhla. A jak to činila? Chtěla-li nějakou milost buď pro sebe buď pro jiné vyprositi, šla do kaple Marianské a tam klečíc a modlíc se pozorovala výraz obličeje obrazu Panny Marie. A tak dlouho setrvala na modlitbách, až spatřila na obličeji tom příznivý výraz, a byla skutečně vždy vyslyšena. (*P. Huquet: Die Andacht zur heiligsten Jungfrau in Beispielen. II. Bd.*)

210. Odměněná modlitba k Panně Marii.

Ctihodný Adam z řádu Cisterciáckého šel jednoho večera již pozdě do chrámu Matičky Boží, aby se tam před spánkem ještě pomodlil. Avšak kostel byl již zamčen. I poklekl na prahu, aby tam alespoň Pannu Marii pozdravil. Sotva však na kolena padl, vidí, kterak se dvěře jako neviditelnou rukou otevřely. Vešel tedy do vnitř až k hlavnímu oltáři a tam spatřil v udivení sedm panen velebně ozářených a mezi nimi jednu, která krásou a velebností všechny převyšovala. Ačkoliv bylo již pozdě, vidí řeholník celý chrám osvětlený. Co zde tak v udivení stojí, slyší z úst té nejkrásnější panny tato slova: »Přistup blíže, Adame! Neznáš mne, nevíš, kdo jsem?« — »Nevím a neznám,« odpovídá Adam. — »Kdo jsi?« — »Já

jsem,« mluví dále panna, »Matka Boží a tohoto chrámu paní a patronka. Ježto vidím, že mi věrně sloužíš, zvláštní péči budu o tebe míti a ve všem ti pomáhati. Pojď, přístup ke mně!« Když řeholník k Ní přistoupil, pravila dále: »Od té chvíle tě hlava boleti nebude.« Co tato slova pronášela, položila své čisté ruce na hlavu jeho; bolest, na niž mnoho naříkal řeholník, ihned se ztratila, a zároveň i vidění zmizelo.

(*J. Černohouz: Encyklopedie příkladů.*)

211. Kterak nebes Královna odměňuje ctitele své.

Blahoslavená Alena měla otce pohana. Ona však jsouc křesťankou a při tom zbožným dítkem Marianským navštěvovala často, ale potají, by totiž otec o tom nevěděl, kostel Nejblahoslavenější Panny Marie, jenž byl nedaleko Bruselu, a modlivala se tam za obrácení svého otce. Jedenkrátě však se otec o těch tajných vycházkách dověděl a dceři své ve hněvu jednu ruku utnouti dal. Na ránu tu zbožná panna zemřela a v nadzminěném chrámu Páně pochována byla. Na hrobě jejím staly se mnohé zázraky, které otcí oči otevřely tak, že zřekl se pohanství a stal se křesťanem horlivým.

(*Květy Marianské. 1884.*)

212. Kázání Marianské obrátilo dva hříšníky.

Bylo to v květnu roku 1879. Pařížský list »La laterne« přinesl oznámení asi tohoto znění: Kdo chce viděti zázraky, ať jde ve čtvrtek a v neděli od 7 do 8 hodin večer do chrámu »Panny Marie Vítězné.«

»Laterne« byl list svobodomyslný. Ký div tedy, že mezi jeho čtenáři mnoho víry a nábožnosti nebylo. Jistý starý pán, čtenář listu a malý přítel katolicismu, chtěl se osobně přesvědčiti, co asi na té novinářské poznámce jest pravdy.

Šel tedy ve čtvrtek v době ustanovené do chrámu Panny Marie, kde právě kněz mluvil o Rodičce Boží jakožto o milosrdenství a útěše hříšníků, která již tak mnoho vykonala svou přímluvou. Po kázání šel onen starý pán do sakristie, přiblížil se ku knězi a pravil mu: »Hle, velebný pane, vidíte před sebou starého nevěrce; list »La laterne« ohlásil, že zde ve chrámě dějí se zázraky; přišel jsem ze zvědavosti, naslouchal jsem vašim slovům míru a milo-

srdenství, a Panna Maria Vítězná nade mnou zvítězila; chci se vyzpovídati.«

Po sv. zpovědi nabízel onen pán služby své knězi, vyzýváje ho, aby žádal za něco, že vše milerád mu učiní. Kněz pravil, by přivedl příští neděli redaktora onoho listu s sebou. Stařec nechtěl přivoliti, poněvadž chtěl úplně spojení s mužem tím přerušiti a věděl také, že by tento nepřišel. Kněz však neustal, až mu stařec slibil, že se aspoň o to pokusí. Stařec šel do redakce. Redaktor při prvním spatření se tázal, co nového? »Novina nejdůležitější,« odvětil stařec, »jest, že na mně skutečně zázrak vámi oznámený.« Redaktor pln zvědavosti žádal za podrobnější vysvětlení. »Děl jste pravdu,« vece stařec, »když jste ohlásil, že ve chrámě sv. Panny Vítězné zázraky se dějí; abyste však znal vše podrobně, bude nejlépe, když o sedmé hodině v neděli mne do chrámu onoho doprovodíte.« Redaktor se vymlouval na to a ono, když však stařec v žádosti své neustal, svolil konečně. — V neděli o sedmé hodině večer byli ve chrámě. První dojem příznivý na redaktora učinila hra a zpěvy. Chválil všechno, ale tázal se po zázracích — neviděl žádného. Za několik okamžiků vystoupil kněz na kazatelnu. Spatřiv ho redaktor pravil rozmrzele ku svému průvodci: »Nic již tu nescházelo než kazatel. — Dobrý večer, pane, nemám kdy« Ale průvodce ho nepustil: »Jen okamžik, prosím, zázraky se dějí postupem kázání.« Redaktor zůstal. Prvním slovům kněze naslouchal netečně, poněnáhu rostla zvědavost i pozornost, a na konec muž otužilý, vysměvač, slzel.

Asi za hodinu vyznal knězi své hříchy, vystoupil ze svazku časopisu náboženství hanobícího, péra svého později již nikdy neužil ku posměchu církve, nýbrž vstoupil do redakce »L'Univers«, katolického to listu francouzského. (Květy Mariánské 1885.)

213. Zázračně obrácen ve chrámu Mariánském v Římě.

Bl. Petr Pavel Duprè pocházel ze šlechtického rodu francouzského; již jako dvanáctiletý chlapec dostal se k vojsku krále Ludvíka XIV. a stal se později pro svou udatnost hejtmanem. Než jak věrně sloužil pozemskému svému pánu, tak zapomněl docela na krále nebeského a byl živ prostopášně. Jen jediná známka bázně Boží v něm zůstala, totiž jakási úcta k zasvěceným místům, kterých před pustošením a zničením chránil s nasazením vlastního života.

Strávil mnoho let na vojně, zanechal konečně vojenské služby a odebral se do Benátek. Pro své neobyčejné vědomosti získal si důvěru městské rady a byl poslán s jedním vyslancem do Říma. Jako by náhodou navštívil tam kostel Bl. Panně Marii zasvěcený, nazvaný »S. Maria Maggiore.« Ačkoliv nepřišel sem na modlitbu, přece pohlédl naň Bl. Panna Maria okem své lásky a milosrdenství. Najednou, — nevěděl ani jak, — cítil se jakýmsi vnitřním světlem osvěcen, poznával svoje hříchy a jejich ošklivost, a veliká lítost pronikla jeho srdce. Již padá na kolena před obrazem Rodičky Boží a slibuje těžce uraženému Bohu, že se polepší. Vykonal na to pouť do Loreta a vyzpovídav se skroušeně a upřímně, položil tu základ nového, bohulibého života. Od té doby octl se sice vícekrát na bezcestí, než Bl. Panna Maria ho již neopustila. Vstoupil konečně, když mu bylo 50 let, do kláštera »Sluhů Marianských,« kde obzvláště jakožto vzor sv. pokory pode jménem »Svatý vrátný« život svůj dokonal.

(Scherer: *Exempel-Lexikon.*)

214. Návštěvou Marianského chrámu obrácen.

Jistý francouzský důstojník a lodní správce věhlasný bystrým duchem i udatností navštívil kdysi ze zvědavosti poutní chrám »Naší milé Paní la Salette« ve Francii. Měl prý úmysl jen hodinu se tam pozdržeti. Ale spatřiv zázračný milostný obraz a vida pobožnost četných poutníků byl dojat v srdci svém tou měrou, že vyznal svým přátelům: »Nemohl jsem si vysvětliti, co se ve mně dělo; já, jenž jsem často smrti v boji vzdoroval, nemohl jsem se zdržeti slz kajicných. Musím zde učiniti, co jsem po 20 let neučinil.« Druhého dne vykonal skroušeně svatou zpověď a přijal s dojemnou pobožností Tělo Páně. Od té doby také byl vroucím ctitelem Bl. Panny Marie.

(Frant. Musil: *Rok Marianský.*)

215. Obrácen návštěvou Marianské kaple v Altöttingu.

Roku 1856. přišel jistý mladík se svým soudruhem do proslaveného místa poutnického Altötting zvaného v Bavořích. Nebylo jejich úmyslem vykonati pouť, nýbrž byli tu jako zástavkou na svých cestách. Pobývše oba delší dobu v hostinci a pak pochodivše městečko, vešli večer také do kaple, kde se právě modlili svatý růženec. Nemyslili ani na modlitbu, nestarali se také o zázračný

obraz, nýbrž dívali se sem tam a prohlíželi si hlavně krásné votivní dary, jichž tu bylo mnoho po stěnách rozvěšeno. A přece Bl. Panna Maria vzhledla milosrdným svým okem na pobloudilou duši. Najednou pronikla mladíka nevýslovná bolest a úzkost; pohled na zbožný lid kolkolem klečící učinil na něho hluboký dojem. »Jak šťastni jsou tito,« tak sám u sebe si myslel, »a jak nešťasten jsem já. Tak dlouho nebyl jsem u sv. zpovědi! Ach, nemohu tak déle žít, musím, musím se vyzpovídati a započítí nový život.« Poklekl a modlil se sv. růženec s ostatními, a když bylo po růženci, vyhledal si kněze a skoro hlasitě mu pravil: »Prosím, velebný pane, vyzpovídejte mne, jsem veliký hříšník a již dávno jsem nebyl u sv. zpovědi!« Kněz ochotně vyhověl a děkoval v duchu Bl. Panně Marii, že vyprosila tomuto hříšníkovi milost obrácení.

(*Scherer: Exempel-Lexikon III. Bd.*)

216. Návštěvou Marianské kaple zachráněn od časné i věčné smrti.

Roku 1856. umínil si jistý mladý muž pozbyv nešťastným soudem všechno svoje jmění, že si pozoufá, že totiž skočí do řeky u Neuöttingu v Bavořích. Všecek zoufalý ubíraje se po silnici z Burghausenu do Neuöttingu měl se svým svědomím hrozný boj; brzy pronásledovala ho vzpomínka na peklo, brzy zase slyšel ďábelské šuškáni: »Není pekla, a je-li skutečně, Bůh tě tam nezavrhne, neboť ty nechceš skočiti do vody ze zlomyslnosti, nýbrž z nouze.« Pak napadla mu dobrá myšlenka: »Jdi napřed ještě do kaple do Altöttingu.« Uposlechl tohoto dobrého vnuknutí a šel směrem k Altöttingu. Než opět nutilo ho cosi k řece. Již byl v Neuöttingu a blízko řeky, do níž chtěl skočiti. Ale tu opět napadla mu myšlenka, aby napřed šel do kaple.

Učinil tak. Než sotva že vkročil do svatyně té, stala se s ním velká změna. Hrozná bouře a nepokoj v jeho srdci se utišily. Počal se modliti, a modlil se, ani nevěděl jak, půl druhé hodiny, až mu napadlo, aby si vyhledal kněze. Učinil tak a byl zachráněn. Poznal tu a vyznal také, že nebyl daleko od pekla, a tu ho Bl. Panna Maria tak zázračně zachránila. Byl od té doby zbožně živ a nepřestal děkovati Matce milosrdenství, že ho vysvobodila od smrti časné i věčné.

(*Scherer: Exempel-Lexikon III. Bd.*)

4. Poutěmi.*)

217. Prospěšnost' poutí.

Nežřídka slýcháme od lidí, kteří ani sami nikdy poutí křesťanských se nesúčastňují, ani dosahu jejich neznají, že pouti jsou zbytečny, ne-li škodlivy. Ku spasení ovšem nejsou nevyhnutelně potřebny. Proto jich ani Bůh ani církve sv. nepřikazuje, a jest zajisté mnoho lidí spravedlivých, kteří nemajíce příležitosti, po poutích nechodí, a přece nelze o jejich spáse pochybovati.

Nechť nejsou pouti potřebny, přece nejsou zbytečny, nýbrž velmi užitečny a lidské povaze úplně přiměřeny.

Již staří pohanští národové putovali na jistá jim posvátná místa a činí tak podnes. A neputuje-li člověk z popudu náboženského, neputuje-li křesťan na posvátné místo, aby odloučen jsa od obyčejného svého bydliště a odloživ na chvíli všechny pozemské své starosti jako na poušti s Bohem rozmlouval a sv. svátostmi se posilnil a občerstvil, — pak putuje na jiná, nikoli posvátná místa, nýbrž na místa zábavy a rozkoše, aby smyslnosti své pohověl, nechávaje zatím duši hladem mříti, jakoby neměla žádných potřeb, jakoby jí ani nebylo. Nezávidíme světu jeho »výletů« a různých poutí na místa radovánek; nezbraňujte však ani nám našich poutí, které z vyšších než pouze tělesných příčin konáme, žádnému v ničem nepřekážejíce.

(*P. Pl. J. Mathon: Život Bl. Panny Marie a sv. Josefa.*)

Bl. Klement M. Hofbauer vešel se svým společníkem do poutnického chrámu. Nalezli tu množství lidu z rozličných zemí. Jedni zpívali česky, druzí německy, jiní italsky atd. a vstupovali po sobě do kaple Matky Boží stojící uprostřed kostela. Bl. Klement byl dojat a pravil: »Ať jen přijdou filosofové a řeknou mi, co as pohání lid tento, aby šel z dalekých krajin do těchto opuštěných hor a tolika svízelným na cestě se podrobil. Kdo je k tomu nutí? Jest nám doznati, že jest to moc víry, moc katolického náboženství. Filosofové svými rozumovými důvody nepohnuli by nikoho, by jen nohu pozvedl a opustil svou otčinu. Ach, kdyby mohl viděti sv. Otec v Římě vlastníma očima toto množství věřícího lidu, jak by se potěšil! Plakal by radostí. Tento triumf náboženství byl by srdci jeho k velké útěše.«

(*Haringer: Život bl. Klem. Hofbauera.*)

*) Viz hojnost' příkladů v I. díle str. 62—128; 229—237.

218. Ze života Svatých a jiných ctitelů Marianských.

Sv. Dominik na cestě své do Paříže navštívil poutní místo v Roc-Amadour a strávil celou noc na modlitbách ve svatyni Marianské.

(*P. Huguet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen II. Bd.*)

Blahoslavená Maria Ogniacenská milovala Rodičku Boží co nejvroucněji. Říkávala: »Kdo miluje Syna, musí milovati také Matku Jeho.« Proto putovala každoročně bosýma nohama do Ognia ku, kde byl kostel zasvěcený Panně Marii, a celé noci v něm na modlitbách trávil.

(*H. J. Karlíka: Život svatých.*)

Sv. Jan Nepomucký putoval před svou smrtí na pouť k Matičce Boží do Staré Boleslavi.

Bl. Jan Sarkander šel před svou smrtí na sv. pouť do proslulé svatyně Marianské v Častochově.

(*Škola Božsk. Srdce Páně 1876.*)

Bl. Klement Maria Hofbauer, redemptorista, od mladosti byl vroucím ctitelem Marie Panny. Rád chodíval na pouť do chrámů, památných láskou a úctou Nejsvětější Panny; tak do Marie Celly putoval za života svého třináctkrát.

(*Blahověst 1858.*)

219. Bl. Olympia zázračně zachráněna.

Bl. Olympia byla dcera bratra sv. Aloisia. Jsouc neobyčejně zbožná, chovala obzvláštní úctu a lásku k Bl. Panně Marii. Nejraději putovala do Loreta, by tam svou pobožnost vykonala. Stalo se, že navrátila se s pouti z Loreta jednoho večera ulehla do postele, ale nechala světlo hořeti a četla hodně dlouho z knihy nábožné, jež měla název: »Slzy Panny Marie.« Konečně jsouc unavena usnula, světla neshasí. Ve spánku zavadila o světlo, polštář se chytil, a Olympia octla se v plamenech. Probudivši se ihned seskočila s postele a oblekši se, volala o pomoc. Oheň byl brzy uhasen, a Olympii se nic nestalo. Poklekla sv. panna a děkovala Bl. Panně Marii za zázračné zachránění.

(*Scherer: Exempel-Lexikon III. Bd.*)

220. Syn vyprosil obrácení své matky.

Jistý kněz píše o následujícím případě, který na novo dokazuje, jakých milostí přimlouvou Matky Boží dosíci lze.

Na naší osadě měl učitel matku protestantku, přes 70 let starou. Provdána byla za katolíka. Po smrti muže vzal ji syn — zmíněný učitel — k sobě. Dávno již choval tajné přání, aby se matka stala katoličkou. Ale nemluvil s ní o tom, aby jí neznepokojil. Ona záhy oslepla a nohu si zlámala, musila býti tedy stále doma.

O posledních prázdninách cestoval její syn do W., aby se účastnil exercicií učitelů. Po svém návratu mne navštívil a sdělil, že jeho matka chce se státi katoličkou. Vypravoval mi pak, že po exerciciích navštívil poutní místo ve W. a že zde P. Marii za obrácení své matky prosil; téhož času že matka jeho pocítovala neobyčejný nepokoj a prosila svojí snáchy, by jí zavolala souseda N.; tomu prý žalovala svůj nepokoj řkouc, že cítí mocné probuzení státi se katoličkou. N. ji těšil, že jest to možno, aby jen svěřila úmysl svůj svému synu, až se vrátí domů. Syn se vrátil, a tu tázala se ho rozčileně, zdali chce její prosbu splniti. Když syn přisvědčil, pravila: »Chci se státi katoličkou, buď mi v tom nápomocen.« »Ó matko, na toto přání jsem dávno čekal!« zvolal radostně syn. Když mi to učitel všecko vypověděl, prosil mne, abych brzy matku navštívil a ji ubezpečil, že její vůle může se splniti. Při první návštěvě mé počala takto: »Jsem stará a co mám ve svém stáří — můj syn jde do W. na nábožné cvičení, naše paní chodí ke zpovědi a na mši svatou, naše děvče k sv. svátostem — a já?« — »Vidíte, matko,« pravil jsem, »úmysl, který jste pojala, jest velká milost, kterou vám váš syn od P. Marie vyprosil.« Na to vkročil syn učitel do světnice: »Matko, musíš se také modliti« — pravil — »abys svého úmyslu nelitovala, musíš se modliti za vytrvalost.« »Nebudu toho litovati nikdy,« doložila matka. Odešel jsem, slíbiv, že zase brzy přijdu. Její syn probíral s ní denně něco z katechismu, což snadno chápala, anať tak dlouho mezi katolíky žila. Za dva měsíce byla připravena, že mohla přede mnou katol. vyznání víry složiti. Přijala též sv. svátosti. Pro velikou slabotu nemohla do kostela, proto konala se slavnost tato doma. Celá osada se jí s radostí účastnila, a všickni modlíce se sv. růženec děkovali Bl. Panně Marii za zázračné toto obrácení.

(Obrana víry, ročník 1887.)

221. Zbožná manželka vyprosila polepšení svého muže.

Jistý chudobný hudebník v Poryní vzal si za manželku zbožnou, pracovitou dívku, sirotka. V první době manželství opanoval hudebník svou náruživostí, opilství, ale brzy oddal se jí opět, a to více než kdy před tím. Nebyl spokojen s jídlem, láteřil, že manželka mu dobře nevaří, obrazy Svatých se zdí svého příbytku sházel a porozbíjel, růženec své zbožné manželky vhodil do ohně a konečně i ji vyhodil ze dveří. Hodná, dobrá sousedka popřála ubohé mladé ženě přístřeší.

V této nevýslovné bídě a skličení srdce umínala si vypuzená manželka, že vezme plnou důvěrou své útočiště k Rodičce Boží, kterou od útlého mládí milovala srdečnou, dětinnou láskou.

Den na to putovala nešťastná žena na nejbližší poutní místo, aby se tu před obrazem Bolestné Malky Boží vyplakala a útěchy vyprosila. Téhož dne, kdy žena úmysl svůj provedla, umínil si vášnivý hudebník zajíti do hospody, aby zlost, jakou měl, že se mu manželka nevrátila, důkladně zapil. Ale tu náhodou vrazil do zástupu lidí, bytž právě po náměstí průvod s velebnou Svátostí oltářní. Když mimoděk pohlédl hudebník na monstranci, tu projela všechny údy jeho jakási úzkost, a zvolav: »Pane Ježíši! buď milostiv mně hříšnému!« — klesl jako bez sebe na zem. Donesli ho do jeho příbytku, a když přišel k sobě, dověděl se od sousedky, že jeho manželka šla bosá na pouť, na úmysl, aby se obrátil. Tu se zapřisáhl muž, že ho žena, až se vrátí, nikdy už neuvidí opilého, nýbrž že započne úplně pořádný život po jejím boku. Když měla manželka přijíti, šel jí o půl noci naproti a setkav se s ní padl jí se slzami v očích kolem krku a prosil jí za odpuštění. Žena byla všecka překvapena touto změnou a pátrala po příčině. Když pak uslyšela, co se stalo při onom průvodě, tu vzpomněla si, že to bylo právě v okamžiku, kdy modlila se za něho před obrazem Rodičky Boží na pouti. Slzíc radostí zvolala: »Ó požehnaná's ty mezi ženami, Panno Maria! V pravdě není slýcháno, abys koho opustila, kdo se k Tobě s důvěrou utíká!« A tak smíření jsouce kráčeli spolu domů; muž dostal svému slibu, — a zbožná manželka cítíc se nevýslovně šťastnou, nepřestávala děkovati za to Bl. Panně Marii; neboť jen Její přimluvou stalo se tak nápadné obrácení jejího muže, jenž od té doby vedl ctnostný, bohulibý život.

(C. Hünner: *Unsere liebe Frau.*)

222. Nabyl zraku na pouti na Sv. Kopečku.

Neobyčejná událost, která se sběhla při svěcení kostela na Sv. Kopečku u Olomouce, zjednala tomuto poutnímu místu velikého věhlasu. Svobodný pán z Bory zdržoval se v Olomouci, aby jsa slepý nadobro, radou věhlasných lékařů nabyl zraku. Na povzbuzení Andrýska, v jehož domě bydlel, vydal se mladý muž na Sv. Kopeček, aby hledal u Boha pomoci, které mu lidé nemohli poskytnouti. Bylo to na den svěcení kostela, 3. dubna 1633. Lidí přítomných byly veliké davy. Prodral se do vnitř chrámu. Tu klečel, mezi tím co světící biskup oběť mše sv. konal, uprostřed kostela a vroucně prosil Všemocného za milost a »Potěšení zarmoucených« a »Uzdravení nemocných«, to jest Pannu Marii, za přimluvu. I otevřeny jsou oči jeho, — viděl zástupy lidu kol sebe, viděl oltář, viděl obraz Matky Boží. Do své smrti hlásal potom, jaké milosti se mu na přimluvu Matky Boží dostalo.

(*Karel Eichler: Poutní místa.*)

223. Křtinská Panna Maria uzdravila slepou.

Marianna Špačková oslepla a v žalostném svém stavu hledala pomoci, kde mohla. Lékařská pomoc osvědčila se bez účinku. I rozhodla se, že bude hledati uzdravení u Lékařky nebeské. Umínila si tedy putovati do svatyně Marianské ve Křtinách. Dala se tam zavézt a plna jsouc důvěry vstoupila do velebné svatyně. Tam pokleklá před oltářem Rodičky Boží a vroucně se modlila. — A hle! sotva dokončila svoji modlitbu, otvírá oči — a již vidí všechno kolkolem. Propukla v usedavý pláč, a prolévajíc hojné slzy radosti děkovala Bl. Panně Marii za tak zázračné uzdravení. Stalo se tak roku 1659.

(*P. Mart. Alex. Vigiſius: „Vallis Baptismi.“*)

224. Křtinská Panna Maria uzdravila chromého.

Jiří Heřman z Lešovce na Moravě ochroml na pravou nohu, tak že musil choditi o berle. Hledaje marně lékařské pomoci, zaputoval do Křtin, aby si tu vyprosil zdraví. Poklekl před zázračným obrazem Rodičky Boží a prose vroucně za uzdravení slíbil, že do své smrti každoročně bude do Křtin putovati, jestliže mu Bl. Panna Maria vyprosí zdraví. A hle! dokončiv modlitbu povstal a — již

mohl choditi bez berly — byl úplně zdrav. Dle daného slibu putoval uzdravený Jiří Heřman rok co rok od r. 1614. až do 1643.

Následujícího roku však pod záminkou Švédské války opomenul slib svůj splniti a do Křtin neputoval. A hle! nemoc vrátila se. Tu rozpomněl se, že to snad trest, a proto umínil si, že znova poprosí Rodičku Boží a svůj slib obnoví. Učinil tak. Ale Panna Maria jakoby zkoušela vytrvalost jeho, po tři roky nechala ho marně prositi. Teprve po třech letech vyprosila mu opět zdraví. Od té chvíle uzdravený již nikdy neopomněl splniti slib svůj. Zázračnou tuto událost potvrdili hodnověrní svědkové, P. Vavřinec Pločar, bývalý opat, Jan Emerich a Benedikt Polenio, kněží z řádu Ježíšova a mnoho jiných.

(*P. Mart. Alex. Vigsius: „Vallis Baptismi.“*)

225. Uzdraven od zimnice na pouti v Tuřanech.

Jiří Vilém Dubský z Třebomyslic, když mu bylo 11 let a byl v Brně na studiích, dostal zimnici, která po tři roky velice jej sužovala, tak že byl kost a kůže. Marně užíval všemožných léků. Jeho matka, Františka Helena rodem Zoubkova, utekla se k Matičce Boží Tuřanské a slíbila pouť, jestliže se synáček uzdraví. A hle! synáček se uzdravil. Na poděkování a by slib svůj vyplnila, chtěla ho matka poslati na pouť do Tuřan, ale otec, jenž se klonil k evangelíkům, ačkoli viděl syna zdravého, nechtěl dovoliti, že prý pouť jest zbytečná, ano i pověrečná. Než pomsta Boží v patách následovala: neboť synáček ještě toho dne přenáramnou zimou a horkostí větší než kdy před tím tak byl soužen, že s ním všichni měli útrpnost. Matka obnovila slib a hned poručila zapřáhnouti vůz a dítě s vychovatelem do Tuřan poslala. Nemocný tam vroucně vzýval Matku Boží, vykonal sv. zpověď, přijal Tělo Páně — a zimnici v Tuřanech zanechal.

(*Josef Kratochvíl: Matka Boží Tuřanská.*)

226. Dítě uzdraveno na pouti na Vranově.

František Klaudius Hornoch, myslivec v Inačovicích u Kuřima, měl syna Jana Adama. Ten narodil se jako mrzáček s křivýma nohama a rukama. Pomáhali mu jak mohli, ale všeliká lidská pomoc zůstala bez účinku. I vydali se ustaraní rodiče r. 1737. se synkem svým k Bl. Panně Marii na Vranov, a tam se jí zaslíbili. Po vroucné jejich modlitbě ku podivu všech přítomných postavilo se chromé dítě rovno na nohy, ba i ruce jsou mu uzdraveny.

(*Ant. Weinlich: Poutní místo Vranov.*)

227. Horlivý poutník Marianský odměněn smrtí blaženou.

V jisté vesnici pohorské na Moravě žil zbožný muž, jenž byl horlivým ctitelem Bl. Panny Marie. Od svého mládí putoval každý rok na Sv. Kopeček u Olomouce, do Sloupa, do Sukdola (Jednova) u Konice; častokráte byl v Žarošicích, ve Křtinách, v Maria-Celli, ve Vamberčicích a v Častochově.

Jsa »starším bratrem,« vždy a všude předcházel dobrým příkladem, povzbuzuje poutníky k upřímné pobožnosti a vroucné lásce k Bl. Marii Panně. Jako horlivý posluchač slova Božího, zvláště kázání Marianských, měl hojnou zásobu rozmanitých příkladů o mocné přimluvě Rodičky Boží. Nadšeným vypravováním příkladů těch dojímal srdce poutníků v té míře, že účastníci na poutním místě přijímali kajicně sv. svátosti a občerstvení i posilnění byvše, radostně vraceli se domů.

Obdařen byv četnými dítkami, vychovával je všechny v bázi Boží a něžné úctě Marianské, v čemž mu vydatně pomáhala zbožná jeho manželka, rovněž velmi horlivá ctitelkyně Rodičky Boží. Tři synové stali se již kněžími a tři se ke stavu tomu připravují. Lidé vážni připisují zvláštní tento zjev přimluvě Panny Marie jako odměnu za poutě vykonané.

Než Rodička Boží vyprosila horlivému poutníku a ctiteli svému též blaženou hodinku smrti. Přijav sv. svátosti s největší vroucností, oznámil manželce své dobu smrti a rozžehnav se s ní a uděliv dítkám otcovského požehnání — usmál se líbezně v dechu posledním a s úsměvem tímto odebral se na věčnost. Bylo to ve čtvrtek dne 6. září r. 1883. Pohřeb konal se v sobotu dne 8. září na slavnost Narození Panny Marie; v týž den slaví se v místním chrámu Páně »pouť« čili »hody« církevní, na kteréž schází se veliké množství věřících z celého okolí. Také bývá tu více kněží na větší oslavu služeb Božích. Všickni tito lidé přespolní i domácí, kněží i učitelé zúčastnili se pohřbu našeho zvěčnělého poutníka Mariapského. Nejstarší syn, kněz a doktor bohosloví, vedl kondukt, jeden z bratrů a ostatní kněží přísluhovali. Tak slavného pohřbu v osadě té ještě nebylo. Jeden zazníval tu hlas: »Tak blaženou smrt i tak slavný pohřeb vyputoval si zvěčnělý u Matky Boží, Marie Panny, která právě na den pozemských hodů místních povolala ctitele svého na hody nebeské!«

(Karel Kolář, bohoslovec v Brně.)

III. Svěcením svátků.

A. Svátky Marianské zasvěcené.

228. Marianské svátky máme světití.

Mnozí katoličtí křesťané zapomínají, že jest to vůle Boží, bychom vedle svátků Páně též svátky Matky Boží světili. Zlý příklad lidí víry zbavených a mravně zpustlých kazívá jinak dobrého katolíka, tak že sobě dovoluje, co se neshoduje se dnem svátečním. Než stává se zhusta, že právě v takovéto zasvěcené dny přihází se něco tomu, kdo buď zúmýslně den Boží ruší, anebo jest pohoršením lidu věřícímu.

Tak se stalo r. 1888. v Č. Ř. Na svátek Jména Panny Marie vyšli si střelci na hon. Jeden z nich málo viděl na jedno oko; ale nedal se zdržeti. U lesa, kde se rozestavili, vedla hluboká cesta. Honci nečekali dlouho. Jakýsi temný předmět pohyboval se úvozem po mezi. Onen prisleplý lovec domnívaje se, že onen předmět jest zajíc, vystřelil. Ale běda! Hrozný ston rozlehl se z úvozu a předmět zmizel. Střelci se sběhli a viděli chlapce v bolestech se svíjeti; měl prostřelenou bradu. Onen lovec měl chlapcovu čepici za zajíce a proto střelil. Lovcům přešla další chuť k honu. Chlapec se sice časem pozdravil, ale přestál mnoho velikých bolestí. Lovec byl přísně potrestán. —

Téhož dne, co tato nehoda se udála, přihodilo se rovněž neštěstí na honě. Několik střelců šlo v týž svátek z honu. Všickni byli jinak dovední myslivci. Jeden z nich uvázl nohou za kořenem stromu, klopýtl a puškou zavadil o kmen. Střelná rána vyšla, a všecek náboj vjel mu do těla. Za malou chvíli skončil poraněný střelec.

V obci B. žila jinak spořádaná katolická rodina, ale otec, jsa náruživým lovcem, zanedbával v neděli a ve svátek přikázání Boží a cirkve sv. Místo na mši sv. vyšel si vždy na hon. Na svátek Marianský učinil tak opět. Zvěř přišla. On vystřelil; ale rána šla zpět a jemu do oka. Nařikaje přišel z honu. Léčil se sice, ale léčením přišel o obě oči. Jsa slepcem říkával často, jak by rád do chrámu Páně šel, ale již nemohl. Kéž by aspoň na věčnosti milosrdnou tvář Matky Boží spatřil!

(Frant. Křivohlávek, farář v Jetřichově.)

1. Slavnost Neposkvrněného Početí P. Marie.

229. Původ slavnosti.

Od počátku světa nebylo radostnějšího dne nad onen, kdy v životě nábožné Anny počata byla ta, která dle příslibení Božího měla potříti hlavu pekelného hada a dáti světu Spasitele, obnovitele veškerého tvorstva. Tak pohlíželi hned první křesťané na tuto radostnou událost a své vnitřní smýšlení dávali na jevo zvláštní slavností. K tomu přidružila se i jiná radostná okolnost, totiž slavnostné prohlášení článku víry, že Maria Panna jest bez poskvrny hříchu prvotního počata.

Původ slavnosti té pochází z církve východní, kde hned ve století V. se jeví. V církvi římské počal svátek ten uváděti sv. Ildefons z Toleda, dle jiných jakýsi opat Alfin ve stol. XI., a sv. Anselm zavedl jej ve svém biskupství kanterburském. Brzy ujal se v celém Anglicku a ve Francii, později v Římě. R. 1476. papež Sixtus IV. nařídil, aby vůbec se konal, avšak teprve roku 1708. byl od papeže Klimenta XI. za svátek zasvěcený vyhlášen. V zemích rakouských byl již od r. 1629. zasvěceným.

Článek víry o Neposkvrněném Početí Panny Marie již záhy byl přednášen věřícím. Ku konci XIII. století proti odpůrcům hájil ho zbožný františkán Jan Duns Scot; avšak teprve papež Pius IX. dne 8. prosince 1854 učení to za článek víry slavnostně prohlásil.

(Srv. J. Černohouz: *Encyklopedie příkladů a P. Plac. J. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

230. Protestantka na smrtelném loži.

Jsme v Londýně. Je krásný večer májový. Jeden kněz katolický modlil se právě ve své světničce církevní hodinky, když někdo zaklepal na dvéře. Vešel elegantní, hezký mladík a praví: »Velebný pane, nemohl byste ihned jíti do ulice N. do toho poschodí do té světnice? Jest tam jedna těžce nemocná, která potřebuje vašich služeb.« Kněz horlivý hned odebral se na určené místo. Smutný však se mu objevil obraz. Ve světnici ležela ve smrtelném zápasu žena sama a sama, ode všech opuštěná. Světnice byla bez nábytku, bez ozdob, jenom na jedné stěně visel velmi pěkný obraz Panny Marie, bez poskvrny Počaté.

Nemocná spatřivši kněze, ptala se, kdo je a proč přišel. »Jsem kněz katolický a přišel jsem, poněvadž jste si žádala služeb mých.« »Já že jsem vás volala? Neposlala jsem pro vás nikoho.« »Jakže? což nemáte syna nebo příbuzného, kterýž mne požádal, abych vás navštívil, protože prý jste těžce nemocná?« »Nikoliv! Nemám ani syna, ani příbuzného, jsem sama v Londýně od několika měsícův, a nyní vím, že již umru. Mimo to nemohla jsem já k sobě zavolat kněze katolického, poněvadž jsem protestantka.«

Kněz byl všecek udiven nad tím, kdo to asi byl, jenž ho k nemocné zavolal. Rovněž nemohl pochopiti, že protestantka má ve své světnici obraz Neposkvrněné Panny. Otázal se tedy nemocné, a ona slabým, chorobným hlasem mu vypravovala.

»Obraz ten připomíná mi nejkrásnější dny mého života. Narodila jsem se v lůně náboženství protestantského a držela jsem se této víry otců mých tak houževnatě, že, ačkoli mnoho let jsem žila ve krajích katolických, přece nedala jsem se poučiti a přesvědčiti o rozdílu mezi náboženstvím protestantským a katolickým. R. 1854. byla jsem v Římě jako vychovatelka v jedné vznešené rodině americké. Jak dobře víte, v prosinci toho roku církev vaše prohlásila článek víry o Neposkvrněném Početí Panny Marie. Já, ačkoli protestantka, cítila jsem již od svého dětství velikou náklonnost k úctě Mariánské, a zdálo se mi, že tato úcta nejlépe vyhovuje citům pravé zbožnosti. Za příležitosti těch prosincových slavností římských pocítila jsem zvláště mocně onu svoji náklonnost, a když papež ve velkolepé basilice vatikánské slavně prohlásil onen článek víry, tu dojala mne krása a něžnost úcty Mariánské, tak, že jen slzami mohla jsem dáti průchod citům svým. Rodina, u níž jsem byla zaměstnána, byla katolická, a paní snažila se několikráte přemluvit mne, bych se obrátila na víru katolickou, ale já jsem odporovala a vyhýbala se rozhovoru o náboženství. Onen večer pak, kdy tak byla jsem dojata, paní mne velice mile překvapila; darovala mi tento pěkně malovaný obraz Panny Neposkvrněné a pravila mi: „Alice, tento obraz budiž vám povždy památkou na mne a na tyto krásné slavnosti římské!“ Od té doby osud se mnou všelijak zahrával, ale nikdy nechtěla jsem zbaviti se této památky, pro mne tak drahocenné. Madonna na obraze tom doprovázela mne na všech cestách mých, k Ní obracela jsem se tak často v zármutku a bídě své a vždy našla jsem u Ní potěchy radostné. I v této nemoci kdykoli na obraz onen se podívám, cítím úlevu v bolestech svých...«

Nemocná dokončila svoje vypravování a s hlubokým povzdechem obrátila zrak k obrazu Panny Marie. Přítomný kněz radostně jí praví: »Ale, milá paní, vy jste více katoličkou nežli si myslíte. Neposkvrněná Panna jest to, která mne sem poslala, která chce, byste byla zachráněna, spasena. Jak jinak si vše vysvětliti? Kdož jiný poslal ke mně onoho neznámého mladíka, bych vám šel přispěti ku pomoci? Oh! vzpomeňte si, milá paní, na ony vaše krásné dojmy a pocity v Římě, jež tak byly mocny, že jich ani vaše protestantské náboženství nedovedlo zeslabiti. Pro Bůh! Nechtějte, milá paní, zemřiti v náboženství bludném! Panna Neposkvrněná, která vás tolikráte posílila a potěšila v tomto životě, připraví vám blaženost pro celou věčnost . . .« Nemocná dala se do usedavého pláče a chladnou rukou kynouc knězi, pravila: »Velebný otče, zachraňte mne, udělejte mne katoličkou, abych aspoň po smrti shledala se na nebi s milou pannou Neposkvrněnou. . . Vím, že ona učinila mi zázrak: poslala anděla, by zachránil mne záhuby a otevřel brány ráje . . .«

Stalo se. Nemocná učinila knězi vyznání víry katolické, vyzpovídala se litostně a zkroušeně, a se sladkým Jménem Panny Neposkvrněné na rtech klidně v Pánu zesnula.

(Ph. Dr. Alois Kolář, kaplan „Animy“ v Římě.)

2. Slavnost Očistování Panny Marie čili „Hromnic.“

231. Význam slavnosti.

Slavnost tato jest z nejstarších slavností Marianských. Jedni ji připisují papeži Gelasiovi (r. 494); jiní praví, že za císaře Justina neb jeho nástupce Justiniana r. 542. byla zavedena. Podnět dal prý hrozný mor, který r. 541. v Cařihradě zuřil. Aby tedy Bůh na přimluvu Marie Panny ránu tuto milostivě odvrátiti ráčil, nařídil Justinian, aby každoročně 2. února (40. dne po narození Páně) slavila se »Slavnost setkání« — tak zove církev východní slavnost Očistování, poněvadž toho dne stařec Simeon se setkal s malým Ježíškem.

Jiní udávají jiný podnět této slavnosti: V' únoru musili prý podmanění národové odváděti Římanům daně, a to byla doba radosti

a jásání pro hlavní město Řím. Aby tedy bohům Februovi a Plutonovi poděkovali, konali pohané noční průvody, při nichž každý účastník nesl hořící svíčku. Aby se křesťané těchto průvodů neúčastnili, nařídil papež Gelasius, aby se každoročně dne 2. února na slavnost Očišťování Panny Marie konal slavný průvod s hořícími svíčkami k jednomu z Marianských kostelů.

Slavnost ta jmenuje se také »Hromnice,« protože se toho dne svěťí svíce, které lidé za hromobití a bouře rozsvěcují a při jich světle vykonávají modlitby za odvrácení vši pohromy. S těmito svícemi koná se na slavnost samu průvod církevní. Svíce ty vyobrazují nám slova nábožného Simeona, jež pronesl v Pánu Ježíši při jeho obětování: že jest světlem k osvícení národů. Spolu upamatovati se máme na svíci, která hořící nám byla dána při křtu sv. s napomenutím, abychom slib křestní plnili a příkázání Boží zachovávali až k soudu Páně. — Konečně připomněti si máme onu svíci, kterou v hodinu smrti křesťané v rukou držíávají na znamení, že onoho světla až do posledního vzdechnutí se přidržeti, jeho víru neporušenou zachovati, naděje se nevzdávati, v lásce k Bohu a bližnímu vroucími býti a v tom všem nábožně a svatě že zemřítí chtějí. (P. Pl. Mathon: *Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

232. Podivuhodná záchrana.

Slovutný P. Hieronymus Taxius (cap. 34.) píše o jisté hraběnce ovdovělé, kteráž jediného syna svého hned od kolébky zaslíbila Rodičce Boží. Měla však zlého souseda, který jí všeliké zlo činil, nespravedlivě z jejího statečku dle libosti si bral, až konečně všecek majetek sobě přivlastniti chtěl. Když dorostl mladý hrabě, začal statku svého hájiti. Matka byvši od přátel svých upozorněna na zlomyslnost sousedovu, aby syn její úhony nevzal, odvětila: »Nestarejte se, přátelé moji, aniž se strachujte o syna mého; neboť já každodenně poroučím ho pod ochranu Bl. Panny Marie modlitbou svatého růžence. Ta na něho nic zlého nedopustí, nýbrž v lásce mateřské opatrovati ho bude!«

Přihodilo se, že mladý hrabě i soused zlý utkali se v boji, kde soused zvítěziv ubohého syna hraběněčina zajal a na oběšení vydal, aby se všeho statku jeho zmocniti mohl.

Uslyševši to hraběnka zvolala udatným srdcem: »Není možná, aby syn můj takto zahynouti měl, poněvadž jsem ho dosud bedlivě

Rodičce Boží odporoučela. Protož nermoutím se, nýbrž pevně doufám, že syn brzy se navrátí.« Na to chvátała do chrámu, padla na kolena před oltářem Panny Marie a začala s pláčem vroucně modliti se sv. růženec. Potom přistoupila s velikou důvěrou k obrazu a vzavši Matce Boží z rukou milého Ježíška, pravila: »Ó nejsvětější Panno, ó nejmilejší Rodičko Boží, hle! беру Tobě milého Synáčka Tvého, kterého Ti dříve nenavrátím, až Ty, ó Matko milosti, mně zase mého syna odešleš, kterého jsem Ti každé doby pod ochranu poroučela.« A divná to věc, druhý den ráno navrátil se její syn všecek čilý a rozradostněný, máje v rukou svých provazy, kterými svázán a oběšen byl! »Hle! matko má předrahá,« — vece syn, — »nebeská Matka naše nedala mi zahynouti, poněvadž Ty jsi mne pod ochranu Její odporučila. Ó budiž velebena a slavena po všechny věky Bl. Panna Maria!«

Na to vzala hraběnka Jesulátko, které z kostela byla vzala, a s neličenou radostí i vděčností navrátila Je Matce nebeské.

Soused zlý dověděl se o zázračné události této, přišel se smířit, a od té chvíle všichni žili v důvěrném přátelství, uctívajíce láskou vděčnou Marii Pannu. (*Dr. František Kolísek, vikář na dómě.*
— *Srv. P. Thom. Cossus „Mira“ 91.*)

3. Slavnost Zvěstování Panny Marie.

233. Vznik slavnosti.

Učení mužové se domnívají, že již sv. apoštolé slavnost tu zavedli. Není pochybnosti, že sama Panna Maria každoročně slavila onen den, kdy se Ji a celému pokolení lidskému největšího dobrodiní a milosti dostalo tím, že v lůně Jejím věčné Slovo Tělem se stalo. Apoštolové pozorujíce, kterak Panna Maria Bohu za tu milost děkuje, následovali Ji a nařídili všude, kamkoliv přišli, by ten den se světil. Tak rozšířila se hned na počátku tato slavnost v celé církvi, ovšem pod rozličnými jmény. Nazývá se brzy »Početí Kristovo,« »Zvěstování Krista,« »Oznámení Páně,« »Počátek spasení,« »Slavnost radostného poselství.« Všechna tato jména znamenají, že v ten den slaví se veliké, milosti plné tajemství vtělení Syna Božího z Marie, nejčistší Panny.

Svátek ten koná se dle návrhu sv. Augustina 25. března.

(*P. Placid Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

234. Odsouzeneci zvěstována milost'.

V žalární komůrce sedí odsouzenec. Zítra má býti popraven. Právě odešel kněz, jenž marně se namáhal, aby nešťastníka pohnul ku pokání. Asi o půl noci zjevil se odsouzeneci ďábel, jenž schvaloval počínání jeho. »Dobře jsi učinil,« — vece pokušitel, — »že jsi kněze vypudil odtud. Již všecek jsi můj, jen jedno ještě učiň! Máš na krku růženec. Nuže, sejmi a roztrhni jej a vyhod' oknem z této komůrky!«

Odsouzenec zachvěl se hrůzou; sáhne po růženci, — a v tom vyhrkly mu slzy. Vzpomněl si na matku svou, kterak mu růženec ten na krk dala, když jako nevinný jinoch opouštěl dům otcovský. »Nikoliv, toho neučiním!« — odvětil rozhodně odsouzenec; a již kleká a křečovitě drže v rukou sv. růženec, líbá památku matčinu a — začíná se modliti! V tom ucítil, že pokušitel zmizel, zanechav po sobě zápach pekelný.

Již se rozednívá. Žalárník vkročí do komůrky odsouzenecovy a vidí, kterak tento s růžencem v rukou klidně dřímá. Probudil ho a jak se podivil, když ho tento vroucně prosil o kněze, aby se mohl smířiti s Pánem Bohem. Přání tomuto se vyhovělo, a kajicný zločinec přijal s dojemnou vroucností sv. svátosti.

Na věži zvoní umíráčkem. Veliký zástup lidu doprovází odsouzence na popraviště. Již vyšli za město. Tam u cesty byla socha Panny Marie na vysokém sloupu. I prosí kajicný zločinec náš, aby směl u sochy té vykonati ještě krátkou modlitbu. Stalo se mu po vůli. A když povstal od modlitby, objal na rozloučenou sloup sochy této a zlíbal jej. Chtěje však uvolniti ruce své, nemohl; zůstal takto v objetí sochy Panny Marie. Pochopové přistoupivše jali se násilně rozvinouti mu ruce, ale nadarmo. Všecek zástup žasl údivem. Vida to vrchní ředitel poprav, tázal se odsouzence, co by to bylo. — I vypravoval tento všecko, co se událo minulé noci, a kterak snad Rodička Boží nechce, aby tak potupnou smrtí skončil. Uváživ to nejvyšší soudce přítomný, zvolal: »Budiž tobě milost' darována!« A hle, v tom okamžiku uvolnily se ruce odsouzeneci, jenž napotom vedl přísný, kajicný život a skončil smrtí klidnou a blaženou. —

(Dr. Frant. Kolísek, vikář na dómě — dle vypravování svého ť otce, jenž slyšel příklad ten na kázání missijním.)

4. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie.

235. Původ a význam slavnosti.

Slavnost tato jest z největších a nejstarších slavností Marianských. Někteří učenci se domnívají, že samými apoštoly byla zavedena. V nejnovější době (1858) nalezen jest ve starším nyní podzemním kostele sv. Klementa obraz pocházející snad z dob Lva IV., který Nanebevzetí Panny Marie vypodobňuje a tak dokazuje, že již v IX. století křesťany víra v tuto přednost Panny Marie oživovala. Ostatně slavnost tato již ve IV. století byla známa sv. Jarolímu a sv. Augustinu. Nicefor, dějepisec řecký, dokládá, že v VI. století za císaře Mauricia na 15. srpna byla ustanovena. V Římě ji zavedl papež Damasus (366—384), jak se má za to; jisto však jest, že papež Sergius (687—701) nařídil, aby se na tuto slavnost konal průvod z chrámu sv. Hadriana. Od papeže Lva IV. r. 487. byla pak jako slavnost i s oktávou pro celou církev nařízena.

Na slavnost tuto svěřují se zeliny a květiny. To má svůj krásný význam. Panna Maria jest vyvolená květinka ze kmene Davidova, která nám vydala přesladdké ovoce Ježíše Krista. V epístole téže slavnosti přirovnává se Panna Maria cedrům na Libanu, cypřišům na hoře Sionu, růžím a olivám, vonnému balsámu a libovonné myrtě. Květiny a růže našli apoštolové, jak zbožná legenda vypravuje, po Nanebevzetí své Královny v prázdňém hrobě. Právem tedy světi tohoto dne církev sv. vonné zeliny a pestré kvítí.

(P. Pl. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.)

236. Blažená smrt sv. Stanislava Kostky.

Několik dní před svou smrtí napsal andělský jinoch, Stanislav Kostka, ve své dětské prostotě list Matce Boží tohoto obsahu: »Milostná Matko, ty víš, že jsem byl od mládí Tvým majetkem; já jsem Tě měl tak vřele rád, a jest mi to krušným býti od Tebe tak dlouho oddělen; slavnost Tvého Nanebevzetí se blíží, kéž bych ji slavil již v nebi! Ó popřej mi, bych umřel z lásky k Tobě, vezmi mne již pro tuto slavnost na nebe!« Zapečetil psaní a položil je na oltář. A co se stalo? Panna Maria vyslyšela jeho prosbu.

V horečce leží Stanislav na smrtelném loži právě o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie s veselou tváří, máje v ruce kříž, růženec a obrázek Rodičky Boží. Když přicházel kněz ho zaopatřit, žádal,

aby ho položili na zemi, a s velikou pokorou, radostí a andělským vzezřením panickým přijal Tělo Páně. V posledním okamžiku svého života vyslovil tiše jméno »Ježíš« a »Maria«, a vydechl duši svou tak klidně, tak tiše v ruce svého Stvořitele, že se nevědělo, je-li již mrtev či ještě na živu; barva jeho obličejě byla ještě svěží, jeho milounké oči k nebi obrácené, nejsouce zavřeny, zářily. Tu dali mu před oči obraz Matky Boží, avšak on již ho nepolíbil, již nedal znamení své něžné lásky k Marii Panně. »Nyní již musí býti Stanislav mrtev,« pravili jedni, »neboť bylo by nemožno, by živ jsa nedal důkazu své lásky vroucí k Panně Marii, své drahé Matce.« — Tak radostný a utěšitelný byl odchod do nebe nevinného jinocha, svatého Stanislava Kostky.

(*Dr. A. Kerschbaumer:*

Maria die Mutter vom guten Rathe.)

5. Slavnost' Narození Panny Marie.

237. Počátek a vývoj slavnosti.

Nábožná pověst vypravuje, že jistý prostý, ale nábožný poustevník vždy 8. září při modlitbě slyšel krásný, veselý zpěv. I tázal se Boha, co by ten zpěv znamenal, a dostal odpověď, že andělé v nebesích slaví den Narození své Královny. Onen poustevník ohlásil to papeži, a ten nařídil, aby se ta slavnost konala, by i na zemi toho dne zaznívaly chvalozpěvy jako v nebesích.

Zasluguje-li tato zbožná legenda víry, nebudeme rozebírat; tolik jen jest jisto, že nemáme žádného jiného důvodu, proč tato slavnost dne 8. září se koná a ne v jiný den.

Velký učenec a sv. biskup Antonín praví: »Tvé narození ó svatá Boží Rodičko, přineslo radost veškerému světu; neboť uzřevše andělé tohoto sličného tvora, zaplesali velikou radostí, a tak děje se každoročně v nebesích, jak to Bůh jistému poustevníku zjevil.« Určitě udati nelze, kdy Narození Panny Marie započalo se slaviti.

Ve východní církvi slavil se tento svátek marianský jistě v V. století, neboť sv. Proklus, patriarcha Cařihradský († 447), žák sv. Jana Zlatoústého, měl řeč na svátek Narození Panny Marie. — V západní církvi první o téže slavnosti zmiňuje se sv. Ildefons, biskup Toledský ve Španělsku. Praví: »Žádného svatého den narození

se neslaví v katolické církvi, leč narození našeho Spasitele Ježíše Krista, jeho milé Matky Marie Panny a sv. Jana Křtitele.* V XI. století svátek ten slavil se již všeobecně, jak to sv. Petr Damianský do-
svědčuje.

Zaručenější zprávy máme o tom, proč slavnost ta má oktávu. Papež Řehoř IX., horlivý obhájce církevních práv naproti císaři Bedřichu II., umřel r. 1241., aniž byl boj s císařem ukončen. Kardinálové shromáždili se k nové volbě; poněvadž však císař s vojskem dosud v Itálii se nacházel, konala se volba s velikými obtížemi. I učinili kardinálové slib: jestliže na přimluvu Marie Panny církev brzy nového papeže dostane, že se slavností Jejího Narození spojí oktávu. Prosba jejich byla vyslyšena; netrvalo dlouho, a zvolen za hlavu církve učený a nábožný kardinál (Gottfried) Bohumír, kterýž jako papež nazval se Coelestin IV. Jen bohužel, že dlouho nepanoval, za 17 dní umřel, aniž mohl slib Panně Marie učiněný splniti. Po něm následoval Innocenc IV. a ten nařídil, slavnost Narození Panny Marie oktávou sprovázeti.

(*P. Pl. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

238. Vranovské poutní místo zasvěceno Narození P. Marie.

Od roku 1241. putují nesčíslné zástupy ctitelů Marianských v měsíci září na Vranov. Hlavní pouť koná se dne 8. září na slavnost Narození Panny Marie. O mocné přímlově Matičky Vranovské hlásají přčetné události zázračné.*)

Mimo jiné vypravují se i následující události:

Roku 1641. Václav Küsi, měšťan mikulovský, a manželka jeho Barbora byli již drahý čas všelijak nemocni. Dne 8. září, na slavný den Narození Panny Marie, kdy obyčejně přemnoho poutníků na Vranov přichází, vykonali i oni pouť, a milostivě uzdraveni jsou. (Rubus, p. 13.)

Roku 1681. přemnohé osady na Moravě, když zde morová rána nebo černá smrt zuřila, pomoc a ochranu u P. Marie na Vranově hledaly a našly. (Aula Dom. p. 141.)

*) Tiskem je vydal tamější farář Antonín Weinlich pod názvem „Marianské poutní místo Vranov,“ v Brně, 1892. (Tiskem a nákladem knihtiskárny benediktinů rajhradských.)

Okolo roku 1691. Alexius Jakob Frant. Třebenský, farář v Obřanech, náhle onemocněl; vzýval Pannu Marii Vranovskou a uzdraven jest. (Aula Dom. p. 132.)

Roku 1704. dvouletý synáček jistého Postla v Brně spadl pod vůz dostavníku, byl kolem přejet a za mrtvého považován; rodiče však zaslíbili je Matce Boží Vranovské, a dítě jejich zase oživilo. (Aula Dom. p. 127.)

Roku 1705. Jan Kudlo z Jevíčka spadl se saní a pak s vysokého kopce; v pádu volal Pannu Marii Vranovskou a zachráněn jest před jistou smrtí. (Aula Dom. p. 127.)

Roku 1713 a 1714. Když v těchto letech pád dobytka a spolu morová rána panovaly, doznali ochrany Marianské netoliko Pauláni v klášteřích svých v Praze a v Brtnici na Moravě, nýbrž i jiní důvěrní ctitelé Panny Marie Vranovské, nejen z Moravy, nýbrž i z pohraničních zemí k ní se utíkající. (Aula Dom. p. 141.)

Roku 1714. Městys Blansko děkoval z osvobození svého od morové rány jen pomoci Panny Marie Vranovské; Ji vzývali občané tamější, k Ní na Vranov z vděčnosti putovali. (Aula Dom. p. 141.)

Roku 1727. Obyvatelé vesnice Moravan (Morbes) u Brna zakusili ochrany Panny Marie Vranovské, již o pomoc vzývali, když tam požár vypukl. (Aula Dom. p. 144.)

Roku 1727. zachráněn jest Jiří Mösner v Seleci (Voitelsbrunn) před ohněm na přímlovu Panny Marie Vranovské, k Níž důvěrně se utíkal. (Aula Dom. p. 144.)

(*Srv. Ant. Weinlich: „Marianské poutní místo Vranov.“*)

Nadmíru dojemny jsou na Vranově rozmanité dary záslibné, jež dosvědčují zřejmě, kterak Maria Panna vyslyšela tu prosby přčetných ctitelů svých. Mimo jiné lze tam spatřiti ze stříbra vy-podobněného klečícího mládenečka, kterak v sepjatých ručenkách drží srděčko ovinuté růžencem. Zjev ten jest výmluvným hlasatelem, že Maria Panna ráda vyslyší toho, kdo Ji zaslíbil srdce své a zbožně uctívá Jí svatým růžencem.

(*Dr. František Kolísek, vikář na dómě v Brně.*)

B. Svátky Marianské nezasvěcené.

1. Slavnost' Očekávání porodu Bl. P. Marie.

(Dne 18. prosince.)

239. Vznik a význam slavnosti této.

Celá doba adventní jest očekáváním radostného narození Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista, nicméně ustanovila církev sv. ještě zvláštní den, 18. prosince, týden před narozením Páně, slavnost Očekávání porodu Bl. Panny Marie.

Vznikla takto: Církev sv. ve Španělech slavívala z usnesení toletánského sněmu v VII. století svátek Zvěstování Panny Marie dne 18. prosince, a sice z té příčiny, že 25. března, kdy římská církev a s ní celý křesťanský svět ten svátek svěťí, připadá v dobu nevlídnou a postní, a často pro nahodilé velkonoce slaviti se nemůže. V pozdějších však stoletích přijali Španělé zvyk církve římské a slavili slavnost Zvěstování Panny Marie také 25. března a nahradili marianský svátek 18. prosince svátkem Očekávání porodu. Papež Řehoř XIII. zmiňuje se o tom v apošt. psaní r. 1573. a praví, že ze Španěl rozšířila se tato slavnost po celém světě. Pro Španěly udává tentýž papež ještě jinou příčinu slavnosti tohoto dne, a sice že dne 18. prosince počila Bl. Panna Maria svou viditelnou přítomností chrám toletánský a svého věrného sluhu biskupa Ildefonsa obdařila mešním rouchem, které z Jejího nařízení měl nositi při největších slavnostech.

Velevýznamná tato slavnost doporučuje se zvláště křesť. ženám, kterým Panna Maria nejkrásnějším jest příkladem matky podle Srdce Božího, již ve všem mají následovati. Její přesvatý život před narozením Páně i po něm budiž jim zrcadlem, ve kterém se mají shlížeti, budiž jim knihou, ve které mají čísti, budiž jim vzorem, o němž ustavičně nechať rozjímají a jemu se připodobniti snaží.

(P. Pl. J. Mathon: *Život
Panny Marie a sv. Josefa.*)

2. Slavnost' Zasnoubení Bl. Panny Marie.

(Dne 23. ledna.)

240. Jaký má význam a původ?

Bůh chtěl, aby Kristus Pán ne z jednoduché, nýbrž ze zasnoubené panny byl počat a se narodil; chtěl tak, jak vykládá sv. Jarolím, předně, aby rodem Josefovým i rod Marie se dokázal; za druhé, aby Maria Panna nebyla od židův ukamenována jako cizoložnice; za třetí, aby na útěku do Egypta měla ochránce. Sv. Ignác a s ním sv. Bernard udává ještě jinou příčinu toho, aby totiž narození Páně před ďáblem bylo skryto.

Památka Zasnoubení Panny Marie se sv. Josefem byla v církvi slavena teprve od XV. století. Tenkrát zemřel v Chartreux-u (ve Francii) jistý kanovník, jenž závětí zavázal kapitolu, jejíž byl členem, aby v den jeho úmrtí konala slavnou památku Zasnoubení Panny Marie se sv. Josefem, neboť byl přesvědčen, že oslavou sv. Josefa vzdává se česť i Panně Marii. Není pochybnosti, že kanovníci poslední vůli svého † spolubratra splnili, čímž dali podnět ku veřejné slavnosti této, která brzo se rozšířila po celé Francii a později v Itálii. Papež Pavel III. (XVI. století) dovolil ji celému řádu minoritskému; papež Benedikt XIII. (1725) rozšířil ji na celý církevní stát a odtud i u nás ve známost a oblibu přišla. Konala se původně 15., nyní slaví se 23. ledna.

(*P. Pl. J. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

3. Slavnost' Bl. P. Marie „Matky dobré rady.“

(Dne 26. dubna.)

241. Původ slavnosti a poutnické místo Genazzano.

Dějepis církevní nás poučuje o tom, kterak si Panna Maria zvláštní místa vyvolila, aby tu věřícím neobyčejných milostí udělovala, když tam s dobrým úmyslem putují a do její přemocné ochrany důvěrně se doporučují.

Tak povstalo poutnické místo Genazzano, kde Panna Maria pod názvem »Matky dobré rady« neustále se cti a vzývá. Genazzano

jest městečko v Italii jihovýchodně od Říma. Podivuhodným způsobem dostal se tam obraz »Matky dobré rady.« Bylo to na svátek svatého Marka dne 25. dubna 1467, když se dle starého obyčeje v Genazzaně též svátek »Matky dobré rady« slavíval. V ten den bylo slyšeti pojednou velmi líbeznou hudbu, zvony na věži kostelní počaly zvoniti samy od sebe, a zároveň objevil se nad kostelem Genazzanským vysoko ve vzduchu stkvoucí mráček, níž a níže ke kostelu sestupující, až konečně se usadil na zdi kaple sv. Blažeje. Mráček pojednou zmizel, a na zdi samé bylo viděti krásný obraz: Kterak Rodička Boží drží v náruči svém milého Ježíška. To přivábilo mnoho diváků, kteří spatřivše milostný obraz, všickni s jásotem volali: »Sláva, sláva Matce Boží!« Přišli tam choří a byli uzdraveni. Odkud ten obraz?

Původně byl ve Skadru, hlavním městě Albanském. Když však Turci země Albanské r. 1467. se zmocnili, byl obraz ten vymalovaný na omítce v jednom chrámu Páně vydán všelikému opovržení a zneuctění. Chrám onen střežili dva zbožní muži, kteří prosili Boha a Pannu Marii, aby nedopustila zpusťování kostelíka a znesvěcení obrazu. A tu stalo se, že před jejich očima odloupla se omítka, na níž obraz byl vymalován, snesl se mráček, zastínil obraz a — tak dostal se obraz až do Genazzana.

Římská kongregace církevních obřadů zvláštními dekrety povolila, aby se na počest Matky dobré rady a Jejího obrazu směly veřejně vykonávati jisté církevní obřady. Takovým vyznamenáním honosí se mimo proslulou svatyni Marianskou v Loretě jen velmi málo míst poutnických na světě. První dekret vydala sv. kongregace obřadů 12. července 1727, jímž dovolila, aby kněží světští a řeholní v Genazzaně bydlící na výroční den objevení milostného obrazu v Genazzaně, t. j. dne 25. dubna, směli sloužiti obyčejnou votivní mši svatou ke cti a chvále Panny Marie, jako Matky dobré rady. Brzo složeny hodinky církevní, jež se říkaly na ten den a vložen kratičký dějepis o zázračném objevení Marianského obrazu v Genazzaně. Papež Pius VI. potvrdil novým dekretem (18. prosince 1779) nové hodinky církevní a zvláštní mše sv. na počest Matky dobré rady. Tento dekret byl z počátku platný jen pro řeholníky Genazzanské, Augustiniany. Později přenesen byl (za papeže Pia VII., 22. února 1809) na celý řád Augustiniánský a diecési palestrinskou, aby slavili svátek ten 26. dubna. Od té doby zaváděli pak četní jiní biskupové

výroční svátek Matky dobré rady ve svých diecésích, tak že za našich dnů dne 26. dubna světi se svátek Matky dobré rady téměř po celém světě katolickém, jakožto svátek kostelní.

(*Leopold Kolisek. — Srv. P. Pl. J. Mathon:
Život P. Marie a sv. Josefa.*)

4. Svátek P. Marie, Spomocnice křesťanů.

(24. května.)

242. Dějepisný náčrtek o slavnosti této.

Bylo to roku 1571., když sultán cařihradský, Selim II., velmi četné loďstvo vystrojil, aby zničil Itálii. Hrozný strach pojal všechny křesťany a na rychlo sebráno loďstvo, které se však s tureckým nemohlo měřit. Papež Pius V. zaslíbil loďstvo křesťanské Rodičce Boží a vrchní velitelství svěřil chrabrému Janu z Rakous, jenž se měl u Lepanta s nepřítelem utkat. Turci, vidouce hrstku loďstva křesťanského, spustili divý řev vítězný. Křesťané však pokleknuvše, prosili mocnou Paní nebes o pomoc. A nebyla marna prosba křesťanů. Rodička Boží dopomohla jim k vítězství. Na věčnou paměť dal papež Pius V. Panně Marii vznešený název: »Spomocnice křesťanů.« Ale slavnost »Panny Marie, Spomocnice křesťanů«, vzala počátek svůj v našem století.

Papež Pius VII. vrátiv se totiž šťastně ze zajetí savonského do Říma, nařídil, aby se svátek ten slavil po celé církvi na památku jeho šťastného návratu r. 1814.

(*Srv. P. Pl. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

5. Svátek Nejčistějšího Srdce Panny Marie.

(Neděle po slavnosti Nejsvětějšího Srdce Páně.)

243. Základní ráz slavnosti této.

Třetího dne po svátku Nejsv. Srdce Pána Ježíše, t. j. třetí neděli po Sv. Duchu, uctívá církev svatá zvláštní slavností také přečisté Srdce Panny Marie. Nelzeť v díle výkupném odloučení Syna od Matky a Matku od Syna.

Napřed (r. 1688.) povolili římsí papežové tuto slavnost pouze jednotlivým duchovním sborům a diecésím, poznenáhla však ji rozšířili na veškerou církev. A kdož by nectil přesvaté Srdce Marie Panny, Srdci Ježíšovu nejpodobnější, které láskou k Bohu a lidem tak plálo!

O Panně Marii sdělují nám svatá evangelia pouze sedm slov, ale z nich také dostatečně Srdce její poznati můžeme. K archandělu Gabrielovi pravila: »Kterak se to stane, poněvadž muže nepoznávám?« — slova plná panenské obavy a věrnosti slibům daným, a »Aj, děvka Páně, staniž mi se podle slova Tvého« svědectví přehluboké Její pokory a hrdinné odevzdanosti do vůle Nejvyššího. Ubezpečena jest, že Její panenství nebude porušeno; nuže, jakých ještě potřeba starostí o ostatní? Hospodin nechť jediný vládne, Jeho nejsv. vůle staniž se ve všem! O dvojím pouze promluvení k Alžbětě zmiňuje se Písmo sv.: Pozdravila ji, když vešla do domu Zachariášova, a při blahopřání Alžbětině zplesalo srdce Její ve slovech: »Velebiž duše má Hospodina, a zplesal duch můj v Bohu, Spasitele mém« atd. K Pánu Ježíši zaznamenána jsou pouze dvě slova: Jedno jest výrazem nesmírné starostlivosti a vnitřního bolu nad ztrátou jeho: »Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj otec tvůj a já s bolestí hledali jsme tebe!« Druhé pak svědčí o útrpnosti s nuznými. Na svatbě v Káně Galilejské zpozorovala Panna Maria, že svatebníkům nedostává se vína, a předvídala nesnáz novomanželů; i dí Ježíšovi: »Nemají vína!« a přese vši neprávě jistou přípověď, — znalať dobře Srdce svého Syna, — nařídila hned služebníkům: »Cožkoli vám řekne, učiňte!«

Těmito málo slovy, jako sedmerým oknem jest nám dovoleno nahlédnouti do přechistého, hrdinského, útrpného, Boha a nás, Její bližní, milujícího Srdce.

Zvláštní svátek na počesť Nejčistějšího Srdce Marie Panny povstal před 200 lety ve Francii. Papežové Kliment X. a Benedikt XIV. jej schválili, a Pius VII. r. 1805. pro mnohé diecése potvrdil. R. 1855., dne 21. července papež Pius IX. rozšířil slavnost tuto na celý svět křesťanský, naznačiv důvody převzácné.

(*Srv. P. Pl. J. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

6. Slavnost' Navštívení Bl. Panny Marie.

(Dne 2. července.)

244. Postupný vývoj slavnosti této na základě událostí historických.

Pokorní synové sv. Františka z Assisi byli první, kteří zvláštní pobožností slavili památku oné cesty, kterou pokorná děvka Páně přes hory a doly ku své tetě, sv. Alžbětě, konala. Ve shromáždění představených řádu r. 1263. navrhl a nařídil sv. Bonaventura, aby v celém řádu slavil se svátek Navštívení Panny Marie. Poznenáhla přišel tento svátek ve známost i obecného lidu; podnět, aby se slavil v celé církvi, dala nešťastná událost XIV. století — rozkol v církvi.

Ve smutných těchto dobách obrátili se mnozí nábožní mužové k Marii Panně, prosíce ji, by neblahý rozkol — dvojice papežská — brzy se ukončil a žádali, by svátek Navštívení Panny Marie ve veškeré církvi byl zaveden. Papež Urban VI. neodporoval; nařídil jistému učenému kardinálu, by sestavil pro svátek ten přiměřené hodinky církevní; sám pak zamýšlel, svátek ten pro celou církev prohlásiti. Avšak uskutečnil to teprve Bonifác IX. na prosbu Jana z Jenštejna, arcibiskupa pražského (9. list. 1389). Na církevním sněmu florenckém, kde se řecká církev s latinskou smířila, přijala i východní církev tuto slavnost.

Papež Pius IX., když Řím byl osvobozen od krutovlády Garibaldiho a Mazziniho, právě na svátek Navštívení Panny Marie, nařídil r. 1850., aby svátek tento příště slavněji se konal, než posud, na poděkování Bohu a Bl. Rodičce Boží, že věčné město toho dne od svých nepřátel bylo osvobozeno.

(*P. Pl. J. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

7. Slavnost' Bl. Panny Marie Karmelské.

(Dne 16. července.)

245. Kterak vznikla slavnost' tato?

Slavnost tato byla původně slavností řeholníků, tak zvaných Karmelitánů, kteří na počátku 12. století na hoře Karmelské žili a Pannu Marii obzvláště uctívali. Papež Sixtus V. povolil roku 1587.

těmto řeholníkům, aby památný den založení svého řádu každoročně slavili, a Benedikt XIII. rozšířil tuto slavnost (r. 1726.) pode jménem Panny Marie Karmelské na celou církev. Slove také slavností svatého škapulíře, protože nejen Karmelitáni, nybrž i jiní ctitelé marianští na znamení toho nosí zvláštní šat, škapulíř, o němž se vypravuje, že jej Panna Maria dala svému horlivému ctiteli Šimonu Stockovi, generalu řádu tohoto. Slavnost ta koná se 16. července anebo příští neděli.

(*P. Pl. J. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

8. Svátky Panny Marie Sněžné.

(Dne 5. srpna.)

246. Historický původ slavnosti této.

Za vlády papeže Liberia ve IV. století žili v Římě zbožní manželé : Jan, římský patric, a jeho chof. Bůh je dítkami nepožehnal. Proto ustanovili se na tom, že své jmění obětují Matce Boží. I modlili se, aby Maria Panna sama jim na jevo dala, kterak by svůj majetek Ji nejlépe věnovati měli. Tu se oběma zjevila ve snu Rodička Boží, schvalujíc jejich dobrý úmysl a při tom poukazujíc je na vrch Esquilinský, kdež by k Její cti a chvále chrám Páně vystavěti měli, doloživši, že ono místo sněhem pokryto bude.

Procitnuvše, vyprávěli sobě onen sen. Radostně spěchali k papeži Liberiovi, od něhož zvěděli podobný sen. Udiven jsa nad zjevem tímto, svolal papež Liberius duchovenstvo, a všickni pospolu vypravili se na zmíněný vrch, kdež vskutku za horkého parna letního našli snih. Ihned jali se tuto budovati svatyni Marianskou, která později papežem Sixtem III. obnovena byla a nazývá se »Maria Sněžná.« Sluje nyní také chrámem »Marie Větší,« poněvadž jest z chrámů Marianských v Římě největší. Jmenuje se také chrámem Naší milé Paní »u Jesliček«, poněvadž pod hlavním oltářem nalézají se zbytky z oněch jesliček, v nichž Božský Spasitel byl položen.

Sv. Otec Pius V. v XVI. století ustanovil k oslavě toho svátku den 5. srpna, přikázav, aby po veškeré církvi se slavil.

(*Leopold Kolisek.*)

9. Slavnost' Jména Panny Marie.

(V neděli po slavnosti Narození Panny Marie.)

247. O významu a vzniku slavnosti této.

Ku slavnosti Narození Panny Marie druží se přímo svátek Jména Panny Marie, kterým nám církev sv. sice žádnou zvláštní událost anebo ctnost ze života Bohorodičky nepřipomíná, nýbrž pouze nás upozorňuje na celou osobnost, na všechny ctnosti a na celý život Její, který nám jako v jediném obraze ukazuje.

Slavnost tato povstala nejprve ve Španělech a byla r. 1413. od římské stolice schválena. Papež Pius V., nevíme z jakých příčin, ji zrušil, avšak Sixtus V. opět ji ustanovil a schválil. Původně konala se slavnost 22. září čili čtrnáctého dne po narození Panny Marie, papež Innocenc XI. ustanovil pak roku 1683., aby se tato slavnost konala vždy tu neděli po narození Blah. Panny Marie na památku slavného vítězství nad úhlavním nepřítelem křesťanstva, nad Turkem, kteréhož vítězství slavně dobyl Jan Sobieský, král polský, horlivý ctitel Rodičky Boží.*)

(*Leopold Kolásek.*)

10. Svátek Sedmibolestné Panny Marie.

(Na 3. neděli v září — a v pátek před květnou nedělí.)

248. Význam a původ slavnosti této.

Svátek tento není zasvěcený a připadá dvakráte do roka: v době jarní a podzimní. Z jara slaví se v pátek před květnou nedělí; místy odkládá se na neděli III. po velikonoci. V době podzimní koná se slavnost ta na třetí neděli v září. Jest památkou na utrpení Krista Pána a Rodičky Boží na základě slov Simeonových: »A tvou vlastní duši pronikne meč.« (Luk. 2, 35.) Čítá se obyčejně sedm bolestí Panny Marie, a to: při proroctví Simeonově, na útěku do Egypta, při ztrátě dvanáctiletého Ježíška, na cestě křížové, při ukřížování, při snímání sv. Těla s kříže a při pohřbu Jeho.

První stopy svátku tohoto nalézáme v 15. století. Roku 1412. činí se o něm zmínka na sněmu Kolínském za arcibiskupa Kolínského Theodoricha; avšak teprve r. 1727. byl od papeže Benedikta XIII.

*) Viz I. díl, str. 38. příklad 56—67.

ustanoven pro veškeru církev. Aby se horlivost k Bolestné Matce Boží udržela a roznítla, udělila církev sv. hojně odpustky těm, kteří rozličné pobožnosti k Bol. Matce Boží vykonávají. Tak může na př. získati odpustků 100 dní, kdo se nábožně pomodlí hymnus »Stabat mater dolorosa« — »Stála Matka přebolestná.«

(*Leopold Koltsek. — Srov. P. Pl. J. Mathon, Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

11. Slavnost' sedmi radostí Bl. Panny Marie.

249. Sedmero radostných okamžiků v životě Rodičky Boží.

Svátek sedmi radostí Panny Marie byl na žádost Jana V., krále portugalského, r. 1745. ustanoven ku počtě těchto radostí: 1. poselství archandělova; 2. porodu v Betlémě; 3. když mudrcové Kristu Pánu se klaněli; 4. když Panna Maria Syna svého po třech dnech ve chrámě nalezla; 5. když vzkříšený Pán Ježíš se Jí objevil; 6. když na nebesa vstupoval; 7. když apoštolům a Jí seslal Ducha Svatého.

(*J. Černohouz: Encyklopedie příkladů.*)

12. Svátek Bl. Panny Marie k vysvobození zajatých křesťanů.

(Dne 24. září.)

250. Původ a význam slavnosti této.

Když Španělsko od Mohamedánů krutě sužováno bylo, povstal sv. muž, Petr z Nolasky, aby zajaté křesťany vyprostil. Všecko své jmění věnoval ku šlechetnému tomu účelu. Odebrav se do Valencie, vykoupil tam tři sta zajatých křesťanů. Ale mnoho tisíc úpělo ještě v moci turecké a Petr neměl již, čím by je vykoupil. K tomu všemu byl osočen, že touží po cti. I utekl se k modlitbě.

Té noci před svátkem »sv. Petra v okovech« trval Petr na modlitbě, prose Boha o vnuknutí, jak by mohl křesťany okovů zbaviti. Modlitba jeho byla vyslyšena. Královna nebes se mu zjevila, pravíc, aby šťastně u svém počínání pokračoval. Nadšen jsa znova pro tento milosrdný skutek, odebral se Petr ku sv. Rajmundovi de Pennaforte. Tento svatý muž vyjevil mu totéž zjevení Matky Boží.

Nejinak vyprávěl Jakub, král Arragonský. Z toho zřejma byla vůle Boží a pomoc nebeské Královny.

Roku 1223. v den sv. Vavřince, mučeníka, složil Petr u přítomnosti královny slavné sliby, připojiv k nim ještě čtvrtý, totiž: za vykoupení zajatých křesťanů všecko, sebe i svou svobodu vydati. Jeho rekovného příkladu následovalo šest kněží, třinácte šlechticů a sedm rytířů, kteří oblekše se v bílé roucho, připevnili naň odznak královský. Tím povstal nový řád rytířský, řád Matky Boží Milostné a byl papežem Řehořem IX. r. 1235. potvrzen. Matka Boží chránila tyto křesťanské rytíře a propůjčila jim s dostatek prostředků, by ubohé z otroctví vykupovati mohli. Petr z Nolaskey zašel sám až do Afriky, zulíbal tam okovy zajatých křesťanů, těše se, mohl-li pro Pána Ježíše útrapy snášeti. Jeho podivuhodná trpělivost, rekovná odhodlanost, nezištná láska vzbudily u samých Mohamedánův úctu a podiv, takže tisícům zajatých svobody vydobyl.

Sv. Stolice ustanovila pro tyto řeholníky zvláštní slavnost podle jménem »Bl. Panny Marie k vysvobození zajatých křesťanů,« která se původně konala jen v řeholi toho jména ve Španělsku, pak také ve Francii, až konečně z nařízení Sixta V. r. 1585. na celou církev se rozšířila.

(*Leopold Kolísk. — Srv. P. Pl. J. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

13. Slavnost' Růžencové Panny Marie.

(Na 1. neděli v říjnu.)

251. Dějepisný nástin o vzniku slavnosti této.

Když kacířstvo Albigenských v krajině Tolosanské ve Francii hrozně řádilo, věnoval sv. Dominik, zakladatel řádu kazatelského, všechny síly své, aby ony bludy vykořenil. I vzýval Marii Pannu o pomoc, již se mu také dostalo. Rodička Boží mu totiž na srdce vložila, aby modlitbu růžencovou všude rozšiřoval, což sv. Dominik milerád konal. Výsledek toho byl, že kacířství vymizelo. Od té doby zaváděl sv. Dominik všude krásnou modlitbu tuto; proto se také nazývá zakladatelem svatého růžence.

Modlitba tato zvláště prospěla křesťanům v bojích s Turky; tak u Lepanta dobytá nad přesilou Turků skvělého vítězství. Před bitvou touto vyvěsil vůdce křesťanů, Jan Rakouský, na hlavní koráb prapor s obrazem Ukřižovaného, a sv. Otec s věřícími se modlil

sv. růženec, vzývaje Pannu Marii o pomoc. A Královna nebeská skutečně pomohla k vítězství. Na poděkování Panně Marii nařídil sv. Otec Pius V., aby slavnost růžencová zároveň se slavností Marie Vítězné se slavila; a papež Řehoř XIII. ustanovil tu slavnost na neděli první v říjnu. Nová vítězství, která pod ochranou Panny Marie byla vydobyla, dala podnět, že tato slavnost byla po celé církvi rozšířena a na první neděli v říjnu od papeže Klementa XI. pro celou církev ustanovena.

(*P. Pl. J. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

14. Svátek Mateřství Bl. Panny Marie.

(Na 2. neděli v říjnu.)

252. Důvod oslavy svátku tohoto.

Druhou neděli v říjnu koná církev sv. slavnost Mateřství Rodičky Boží a připomíná nám ono převeliké tajemství, že Panna Maria působením Ducha Svatého stala se Matkou Syna Božího, že Ho ve svém životě nosila a bez porušení panenství porodila; připomíná nám přebлаžený poměr Matky k Božskému Synu svému a pobízí nás nahlédnouti do domácnosti svaté rodiny, abychom čerpali odtud poučení. (*P. Pl. J. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

15. Svátek Čistoty Bl. Panny Marie.

(Na 4. neděli v říjnu.)

253. Úmysl církve svaté o slavnosti této.

Neděli 4. v říjnu věnuje církev sv. zvláštní účtě vynikající čistotu Rodičky Boží a povzbuzuje nás k tomu překrásnými chvalozpěvy a antifonami v hodinkách duchovních.

(*P. Pl. J. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

16. Svátek Ochrany (patrocinium) Bl. P. Marie.

(Na 3. neděli v listopadu.)¹

254. Vznik slavnosti této.

Z počátku konala se slavnost tato jen ve Španělech, kde církev svatá hodinky její (dle s. r. Congr. 6. kv. 1679) ve všech zemích španělskému králi poddaných dovolila a brzo na to i slavnost. Pro

celý církevní stát ustanovil ji papež Benedikt XIII., a odtud nyní v celé církvi katolické jest svátek tento zaveden. Slaví se na třetí neděli v listopadu. V brněnské diecési koná se slavnost ta na poslední neděli po Svatém Duchu.

(*Srv. P. Pl. J. Mathon: Život P. Marie a sv. Josefa.*)

17. Svátek Obětování Panny Marie.

(Dne 21. listopadu.)

255. Zavedení svátku toho na východě a na západě.

Již ve starých dobách byl svátek Obětování Panny Marie ve východní církvi zaveden pod rozličnými jmény. Řekové jmenovali jej »Uvedení aneb vstup Nejsvětější Panny do chrámu,« Arabové »Příchod Panovnice do chrámu.« Císař Emanuel Komnenus v XII. století vřadil svátek tento mezi veliké slavnosti, které všude v celé říši musily se světiti.

Čtyři sta let uplynulo, než také v západní církvi svátek ten přišel ve známost. Vyslanec francouzského krále, Filip šl. Maixiers, zdržoval se nějaký čas na ostrově Kypru a byl náhodou přítomen slavnosti Obětování Panny Marie. Slavnost ta se mu velice líbila, vypravoval o ní pak po svém návratu králi svému Karlu V., a tento nařídil, aby zavedena byla v říši jeho. Papež Řehoř XI. netoliko k slavnosti té přivolil, nýbrž zavedl ji též ve svém sídelním městě Avignonu. Papežové Pius II. a Pavel II. udělili věřícím, kteří toho dne obcují službám Božím, různé odpustky.

Za panování však Pia V. byl tento svátek, jako mnoho jiných, zrušen alespoň v Římě, avšak nikoli na dlouho. Příčiněním P. Františka Turiena z tovaryšstva Ježíšova, který mnohými spisy snažil se dokázati, že Maria Panna ve chrámu se zdržovala, byla věc za papeže Sixta na novo vyšetřována, a výsledek toho byl, že papež Sixtus V. nařídil r. 1585., aby tento od starodávna slavený svátek Obětování Panny Marie k ostatním svátkům Marianským byl připojen, a nebyl-li již na některých místech svěcen, aby opět byl zaveden a slavíván.

(*P. Pl. J. Mathon: Život Panny Marie a sv. Josefa.*)

C. Svátky Marianské místní.

1. Svátek Panny Marie Egyptské.

(9. dubna.)

256. Význam a počátek slavnosti této.

Na památku oné události, kdy Blah. Panna Maria utíkala se Synáčkem svým do Egypta, ustanoven svátek »Panny Marie Egyptské.« Zvláštní zjev tento v životě Rodičky Boží, kdy na pokyn anděla Páně rychle se sv. Josefem a milým Ježíškem opustila Betlém, aby zachránila Dítka nebeské nástrahy Herodesa krále, zajímal hned od počátku zbožnou mysl věřících, zvláště pěstitelů výtvarného umění, kteří dovedným způsobem znázornili událost tuto pod názvem »Útěk do Egypta.«

Podobně vznikla též zvláštní slavnost, která povstala v Neapoli a r. 1680. pro království Neapolské potvrzena byla. Svěcení svátku tohoto ustanoveno jest na den 9. dubna

(*Leopold Kolísek. — Srov. J. Černohouz:
Encyklopedie příkladů.*)

2. Svátek Panny Marie loretanské.

(10. prosince.)

257. Výroční památka posvěcení kaple v Loretě.

Slavnost tato vznikla na památku posvěcení chrámu Páně v Loretě, v bývalém státě papežském. Jest to kaple, zbudovaná z příbytku Bl. Marie Panny v Nazaretě, který do Tersale v Dalmatsku r. 1291. a odtud 1295. do Lorety (lesíka zbožné Panny Lorety) od andělů přenesen byl, a v němž obraz Marie Panny od Raffaella malovaný u velké uctivosti se chová. Podobné kaple v Čechách jsou na Hradčanech, v Jeníkově, v Kosmonosích, v Rychnově; na Moravě v Brně u Minoritů a j. Slavnost ta ustanovena r. 1669. na 10. prosince.

(*J. Černohouz: Encyklopedie příkladů.*)

3. Svátek Panny Marie mučenníků.

(13. května.)

258. Pantheon proměněn ve chrám křesťanský.

Svátek tento povstal ve století VII., když papež Bonifac IV. pohanský chrám, pantheon zvaný, ve křesťanský chrám proměnil a jej svatým mučenníkům a Marii Panně, jakožto Královně mučenníků, zasvětil. Konává se slavnost tato dne 13. května.

(*J. Černohouz: Encyklopedie příkladů.*)

4. Sobota, den Marianský.

259. Postupný vývoj oslavy dne sobotního.

Již od VIII. století byla sobota zasvěcena P. Marii. Z počátku shledáváme tuto sobotní pouti jen v řeholích; r. 1095. uložena byla všemu duchovenstvu, od r. 1229. na sněmu toulouském byla uložena hospodářům a hospodyním, odkudž se až dosaváde v tomto významu na mnohých místech zachovala. Zbožní ctitelé Marianští mají sobotu u veliké vážnosti a zvláštním způsobem, buď sv. růžencem nebo jinými pobožnostmi slavívají tento den Bl. Panně Marii zasvěcený.

Maria Panna odměňuje též ctitele své, kteří v den sobotní nějakým způsobem Ji uctívají. Tak mimo přčetné důkazy uvádíme pouze tyto dva:

Jistá nábožná žena měla v obyčeji na počest Panny Marie každou sobotu chodivati na mši svatou, při které se modlivala svatý růženec. A hle! žena ta zemřela v sobotu, — a měla pohřeb na svátek sv. Dominika, zakladatele sv. růžence! Lidé rozvážní pojímali to za zvláštní odměnu svěcení Marianského dne sobotního.

Jistý muž postil se každou sobotu na počest Panny Marie. A hle! Týž muž měl pohřeb v sobotu, kdy spolu konala se slavnost Narození Panny Marie.

V pravdě Rodička Boží nezůstane nikomu dlužnicí, když Ji uctívá v den sobotní.

(*Leopold Kolisek. — Srv. Podstránského:
Výklad katechismu.*)

IV. Dobřími skutky — postem, almužnou.

260. Ze života některých Svatých a jiných ctitelů Marianských.

Sv. Karel Boromejský, arcibiskup milanský, postil se o vigiliích Marianských svátků, živ jsa o chlebě a vodě.

(*P. Huguet: Schatzkästlein.*)

Sv. Alžběta, královna portugalská, postila se před svátkem Nanebevzetí Panny Marie počínajíc již od sv. Jana Křtitele.

(*Herbsta příklady.*)

Bl. Jáchym Piccolomini, velký ctitel Rodičky Boží, třikráte za den navštěvoval obraz Sedmibolestné Panny Marie, ano i v noci někdy a nad to každou sobotu se postíval.

(*Rosigneus.*)

Sv. Jenofeva uprostřed nebezpečí žila pod ochranou Rodičky Boží, protože ke cti Jí udělovala hojné almužny.

(*Ott. Marian.*)

Bl. Kateřina, ač byla židovka, takovou chovala úctu a zbožnost k Marii Panně, že všecko, co doma dostala, chudým rozdala. Za to vyprosila jí Panna Maria milost, že se obrátila a koruny věčné dosáhla.

(*Auriema.*)

Sv. Rajmund dal z lásky k Panně Marii jednomu žebráku za velkého deště vlastní klobouk a šel bez pokrývky.

(*Auriema.*)

Jistý zbožný obuvník Deusdedit každé soboty, co vydělal toho dne, rozdál ke cti Rodičky Boží chudým.

(*Sv. Řehoř pap.*)

Ctihodný Martin Guttierrez každé soboty učinil ke cti Rodičky Boží nějaký dobrý skutek.

(*Sintzel.*)

Jáchym ze Sieny, cokoli v domě otcově našel, rozdál z lásky k Marii Panně chudým. Jistému otrhanému žebráku daroval jednu svůj nejlepší oděv. Rodiče ho proto kárali, avšak on neustal v dobročinnosti.

(*Ott. Marian.*)

Král Štěpán ke cti Rodičky Boží nejednou celý měsíc peněz chudým rozdál.

(*Auriema.*)

Sv. Gerhard ze Csanodu, první biskup a první mučeník uherský, byl takovým ctitelem Bl. Panny Marie, že nikomu nic neodepřel, prosil-li ho kdo o podporu ve jménu Bl. Panny Marie.

Sv. Ludvík, král francouzský, svolal vždy jistý počet chudých na sobotu, dal se jim najísti a pak umýval jim nohy.

(*P. Huguet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen II. Band.*)

261. Sobotní půst zachránil mladíka od smrti.

Jednoho mladíka chtěla jistá zpustlá osoba svěsti ke hříchu nečistoty. Mladík však byl zbožný a proto nechtěl vyhověti hříšné žádosti zpustlé ženštiny. Tento odpor popudil hříšnici tou měrou, že umínila si mladíka sprovoditi ze světa. I přemýšlela, jakým způsobem by ďábelský svůj úmysl provedla. Aby vraždu spáchala beze všeho podezření, poslala onomu mladíku otrávené cukroví. Mladík netuše nic zlého chtěl cukroví požití, ale v té si vzpomněl, že jest sobota, kdy povždy ke cti Rodičky Boží se postíval, proto cukroví odložil. Druhého dne se dověděl, že cukroví bylo otráveno. Zajisté že z hloubi srdce děkoval Bl. Panně Marii za tak podivuhodné zachránění.

(*Smtl: Repertorium.*)

262. Mladý muž podivuhodně zachráněn postem sobotním.

Jistý mladík byl oddán hříšnému životu a často ve společnosti stějně smýšlející činil si posměch ze sv. náboženství a mluvíval na pohoršení přítomných velmi rouhavě. Jen to dobrého činil, že se každou sobotu postil ke cti a chvále Bl. Panny Marie, k Níž choval tuto úctu jakožto dědictví po své zbožné matce.

Jednoho dne byl opět v hostinci se svými soudruhy, a byli všickni hodně veselí. A tu byl onen mladý muž vyvolán ze světnice, že na něho venku čeká jakýsi vznešený mladík. Vyšel tedy — a tu přistoupil k němu neznámý mladý muž a praví, aby s ním šel na kousek cesty, že prý má k němu důležité poselství. Mladík uposlechl a vyšel s neznámým mužem z hostince. Byli několik krokův, a tu bylo slyšeti za nimi hrozný lomoz. Obrátili se, a viděli, že střecha hostince se shroutila a pochovala všechny přítomné. »Jsem posel Boží, Panna Maria mne poslala, abych tě zachránil,«

pravil neznámý mladík a zmizel. — Jako zkamenělý stál tu mladý muž. »Panna Maria mne tak podivuhodně zachránila,« zvolal a padnuv na kolena se slzami v očích děkoval Jí, slibuje, že úplně se obrátí a kajícím životem napraví pohoršení, které svými slovy i skutky mnohým dával. A splnil, co slíbil. Další jeho život byl příkladný, kajicný, — a v kajicnosti blaženě skončil.

(*Srv. P. Huguet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen II. Band.*)

263. Sobotní půst příčinou obrácení hříšníka.

V dějinách kongregace Nejsvětějšího Vykupitele dočítáme se události, která zaznamenána jest jedním ze ctihodných otců této kongregace takto:

Při jedné misii přišel ke mně po skončeném kázání o Matce Boží jistý stařec a prosil, abych ho vyzpovídal. Byl pln radosti a pravil ke mně: »Ach, velebný pane, Panna Maria prokázala mi velikou milost.« — »A jakou milost vám prokázala?« ptal jsem se s účastí přátelskou. — »Jakou?« vece dále stařec. — »Vězte, že jsem po třicet let vykonával samé svatokrádežné zpovědi, poněvadž jsem si netroufal z jistého hříchu se zpovídati; po tu celou dobu octl jsem se kolikráte ve velikém nebezpečení ano i v nebezpečení života. Kdybych byl umřel v tom bidném stavu, byl bych býval na věky ztracen. Nyní však Panna Maria pohnula mým srdcem.« — Při vypravování svém proléval stařec hojné slzy.

Vyzpovídal jsem ho a po svaté zpovědi ptám se ho: »Konal jste nějakou pobožnost k Blah. Panně Marii, že nedala vám zahynouti?« Odpověděl kajcník: »Postil jsem se každou sobotu na počesť Bl. Panny Marie a tomu připisuji dnešní obrácení své.«

(*P. Huguet: die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen II. Bd.*)

264. Sobotní půst zachránil loupežníka od věčné smrti.

V horách u Trientu řádl zlopověstný loupežník, který odpověděl klášternímu knězi na jeho napominání, že se nepolepší za žádnou cenu, poněvadž prý není prostředků k jeho napravení. Klášterník pochopil obtíže k jeho náhlému obrácení a žádal od něho toliko,

by se v sobotu ke cti a chvále Panny Marie postil a zdržoval se na tento den zlého skutku, snad že mu Panna Maria vyprosí milost, aby nezemřel v životě nekajícím. Loupežník slíbil uposlechnouti rady této, a by ji tím spíše mohl splniti, nenosil v sobotu nikdy při sobě zbraně.

Potkav kdysi v sobotu ozbrojené vojíny, dal se od nich beze všeho odporu svázati, nechtěje se prohřešiti proti slibu svému. Když viděl soudce, že loupežník má docela šedivé vlasy, chtěl jej osvoboditi od smrti. Avšak loupežník, jsa přemožen milostí, kterou mu Panna Maria vyžádala, pravil, že chce za hříchy své rád zemřít. Ano chtěl i veřejně v soudní síni ze hříchů svých se vyznati, což také rozplýváje se v slzách učinil, tak že všichni přítomní ze soustrasti k němu plakali. —

Skonal smrtí kajicnou, což jistě mu vyprosila Blah. Panna Maria za to, že se v sobotu k Její cti a chvále postíval.

(*J. M. Christen: Ave Maria.*)

265. Sv. Kateřina Sienská.

Svatá Kateřina Sienská byla neobyčejnou ctitelkyní Bl. Panny Marie. Jako mladé děvče cítila obzvláštní touhu chudé podporovati a jim almužnu udělovati. Domácí vidouce její počínání, měli strach, že ve své štědrosti půjde příliš daleko, a proto jí bedlivě střežili obzvláště v době, kdy nastala veliká drahota. Vidouc Kateřina, že jest pozorována, a chtějíc přece almužnu udělovati, přišla, pomodlivši se napřed k Pánu Ježíši a Blah. Panně Marii, na zvláštní nápad. Umínala si totiž péci pro chudé chléb z mouky, kterou matka její jakožto zkaženou odložila stranou. Sotva tak činiti počala, zjevila se jí Bl. Panna Maria se zástupy andělů, kteří jí v práci byli nápomocni. Blah. Panna dotkla se těsta, a chléb upečený byl úplně dobrý, a ten nyní Kateřina chudým vydávala. Nad to i ten div se stal s chlebem, že ho málo ubývalo, tak že z něho po kolik neděl nutným dávala, než všecka zásoba vyšla.

Zázrak tento dosvědčen jest učeným a zbožným Rajmundem z Kapue, jenž byl sv. Kateřiny zpovědníkem.

(*P. Huguet: die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen II. Bd.*)

266. Almužna Bl. Františka Hortulana.

Bl. František Hortulanus, bratr z řádu Ježíšova, chodíval často vedle městského vězení a vždy něco uvězněným daroval. Jednoho dne jda opět vedle vězení neměl, co by uvězněným dal, a to ho velice bolelo. Co učinil František? Místo aby jim dal obvyklou almužnu, pomodlil se za ně nábožně Otčenáš a Zdrávas Maria a tuto modlitbu obětoval Pánu Bohu ve prospěch nešťastníků ve vězení. I zjevila se mu Bl. Panna Maria a pravila mu, že tato oběť jest Pánu Bohu milá. František byl z toho velmi potěšen a umínil si, že pokaždé takovou almužnu vězňům podaruje, kdykoli vedle vězení půjde.

Bratr František splnil, co si byl umínil. Od té chvíle nejraději chodíval okolo vězení toho a, když nemohl ubohým uděliti almužny tělesné, věnoval jim aspoň almužnu duchovní, modlívaje se vroucně za všechny, aby milý Pán Bůh na přimluvu Rodičky Boží, Marie Panny, obrátil srdce těchto pobloudilců mravních, aby vyjdouce z vězení žili ctnostně a bohumile. Ó jak plesalo srdce zbožného bratra Františka, když se dověděl, že ten neb onen vězeň propuštěn byl na svobodu dříve, než uplynula lhůta jeho, jelikož prý jevil známky upřímného polepšení. Toť byl účinek almužny duchovní, kterou bratr František věnoval z lásky k Rodičce Boží, Již uctíval horoucí láskou dětinnou.

Panna Maria oplatila almužny ty věrnému ctiteli svému v hodině smrti. Kynula mu s výsostí nebes korunou slávy věčné.

(P. Huguet: *Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen.* II. Bd.)

267. Kterak Panna Maria oplatila almužnu poctivě udělenou.

Bylo to roku 188* právě před Naroděním Panny Marie, když zbožní ctitelé Marianští ubírali se v průvodech do města Frýdku do poutního chrámu Mariánského, přicházejíce ze všech stran ze Slezska, z milé Moravěnky, z Haliče a z poblížkých Uher. Ačkoli byli rozmanité národnosti, přece jedna touha vedla všechny, by před milostným obrazem Marie Panny oslavili Její blahonosné Naroděni a u Ní jako u své dobré Matičky otevřeli své srdce mnohým zármutkem, tělesnou i duševní bídou sklíčené.

Na cestě do Frýdku leží vesnice V asi 1¼ hodiny vzdálená. Tu potkal jistý luterán N. jda po své práci jedno z těch processí, z kteréhož jistá stařenka pro slabotu již pozadu zůstávala. K této přistoupil N. vyptává se jí, kam jde, co ji tam vábí, a co by si nejraději tam vyprosila. »Jsem již stará,« di stařenka, »proto bude pro mne nejpotřebnější blažená hodinka smrti.« Při těch slovech byl N. jaksi pohnut, neboť bylo mu již přes 70 let, a nerozmýšleje se dlouho, sáhl do kapsy, z níž vyňal poslední svůj groš, podáváje ho stařence s prosbou: »Modlete se i za mne!«

Mezi tím uplynul rok. Znova ubírají se poutníci Marianští ze Frýdku ke svým milým potěšení jsouce na mysli a ujištění v srdcích svých o mocné ochraně a přimluvě Panny Marie Frýdecké.

V tu dobu právě ležel N. nemocen na lůžku smrtelném, rozmýšleje, že as brzy nastoupí pouť do věčnosti. »Mám tam odejít jako luterán? Ach ne, to nemůže býti; musím u sebe mítí katolického kněze, musím se zřici bludu a musím býti katolíkem, abych blaženě umřít mohl.«

Tak a podobně rozmýšlel nemocný, a čím více večer se blížil, tím více vzrůstal se nepokoj v jeho srdci a touha po církvi katolické. Konečně uposlechl hlasu milosti a ve večerní dobu na slavnost Narození Panny Marie poslal si pro kněze J. do D., před kterýmž s pláčem složil vyznání víry a s velikou nábožností přijal svaté svátosti u přítomnosti katolíkův a zvědavých luteránů. Po sv. výkonech loučil se dojemně se všemi řka: »Nyní jest mi dobře a blaze, neboť Maria Panna mi pomohla a ještě pomůže v posledním mém boji.« Pomohla. Příštího dne usnul tiše v Pánu.

Tak Maria Panna splatila almužnu stařeně poutnici udělenou a vyprosila N. navrácení do lůna církve katolické a blaženou hodinku smrti.

(*J. Ev. T. ze Frýdku. Škola Božsk.
Srdce Páně 1890.*)

V. Stavěním chrámů a kaplí.

268. Ze života některých Svatých.

Sv. Prokop, patron náš, usadiv se nad Sázavou, zbudoval kapličku pro čest a chválu Rodičky Boží.

(*Škola Božsk. Srdce Páně 1876.*)

Sv. Štěpán, král uherský, byl horlivým ctitelem Marie Panny. Jí zasvětil svou říši, přesvědčen jsa o Její mocné přimluvě a Jí ke cti a chvále vystavěl též chrám nádherný. (*Berc. Bercaster.*)

Sv. Pulcheria, císařovna, byla zvláštní ctitelkyní Rodičky Boží. Jí ke cti a chvále vystavěla dva chrámy, v nichž zvláštní pobožnosti na počest Panny Marie ustanovila, berouc podíl na nich. Každodenně, mnohdy i v noci odloživši všechny okrasy tělesné a majíc přes sebe dlouhý závoj s lampičkou v ruce, bosa, navštěvovala vzdálenou kapli Rodičky Boží a trvala zde na vroucích modlitbách. (*Stolberg.*)

269. Císař Karel IV.

Císař Karel IV., »Otec vlasti« nazvaný, zasvětil památku na svou slavnou korunovací zvláštním skutkem zbožným ke cti a chvále Bl. Panny Marie vykonaným. Hned druhého dne, totiž 3. září 1347, založil v Praze u přítomnosti všech hostů pro mnichy karmelitány nový klášter a chrám Matky Boží Sněžné na Písku před branou svatohavelskou, na témž místě, kde nyní klášter františkánů stojí a kostel téže Matky Boží Sněžné. (*J. Černohouz: Encyklopedie příkladů.*)

270. Karel VI., král francouzský.

Karel VI., král francouzský, založil za prvních dob svého panování klášter a při něm chrám ke cti a chvále Panny Marie, aby splnil svůj slib, který v Languedoc-u kdysi učinil. Prodlévaje totiž v Toulousu, konával s několika šlechtici honby v prastarém lese v Bouconne. Jednoho dne pronásleduje divokou zvěř, vzdálil se od své družiny a zabloudil, nevěda kudy kam. Přikvapila noc, a král uprostřed lesa vidí se vydána v šanc medvědům a jiné divoké zvěři. Hrůza ho pojala, a strach byl tím větší, čím více se stmívalo, a mlhavé nebe

i všechny hvězdy zakrylo. I padá na kolena a prosí Bl. Pannu Marii, aby ho přijala pod ochranu a nedala mu zahynouti. Slibuje, že založí nový řád, jestliže ho Panna Maria z tohoto nebezpečí vysvobodí. Pln jsa důvěry v pomoc Rodičky Boží, vsedl na kůň a pokoušel se, vyjetí z lesa. V té vyjasnilo se nebe, — a král spatřil chodník, po němž dostal se šťastně ven z lesa!

Druhého dne ubíral se král s celou družinou do kaple, aby tam Bl. Panně Marii poděkoval, a v brzku dal vystavěti klášter i chrám, založiv nový řád pod názvem »Bl. Panny Marie od naděje,« a nařídil, aby údové za odznak nosili hvězdu.

Založení kláštera tohoto dosvědčuje po dnes starý obraz, který jest na klášterní stěně karmelitů v Toulousu. Představuje krále francouzského s jeho družinou, dole pak jsou jména jednotlivých rytířů z té družiny, a pod nimi se vznáší anděl s pruhami, na nichž stojí třikráte slovo »Naděje.« (J. M. Christen: *Ave Maria*.)

271. Prerušená stavba Mariánské svatyně.

Nedaleko Trevíru jest proslavené poutnické místo Clausen, jež má za původce zbožného poustevníka jménem Eberharda. Tento byl prostým, chudým nádeníkem, ale vroucným ctitelem Panny Marie.

Zaopatřil si tedy obraz Bolestné Matky Boží a umístiv jej ve vydlabaném výklenku starého stromu, konával před ním s největší vroucností svou pobožnost.

Po nějakém čase zjevila se mu ve snách Bl. Panna Maria a vybidla ho, aby na tom místě, kde je strom s obrázkem, zbudoval kapličku. Stalo se tak. Kaplička byla malá. Ale když udály se tu četné zázraky, a počet poutníků rostl, zbudována byla kaple větší, a konečně vystavěn jest prostranný chrám, a to za zvláštních okolností.

Stalo se totiž, že tam přišel slavný kardinál Mikuláš Cusanus z Eues. V Trevíru dověděl se o počínání poustevníka Eberharda, jako by klamal lid. Umínil si tedy, že stavbu chrámu zastaví. Eberhard dověděl se, že kardinál zastaví se na cestě své ve Clausenu, ale nic zlého netuše, pohostil ho dle možnosti. Tu však osopil se kardinál na Eberharda a pravil: »Co to číníš, kacíři? Myslíš, že nějakým tím jídlem umírníš můj hněv? Jaké jsou to věci, které o tobě slyším? Chceš podváděti zbožný lid a lákati na něm peníze?« Všecek ztrnulý stál tu ubohý Eberhard, a bolest jeho byla tím větší, když zakázáno mu bylo ve stavbě kostela pokračovati.

Cusanus odejel, a Eberhard poněkud se vzpamatovav hned druhého dne odebral se za ním do Eues a prosil úpěnlivě, aby zákaz ten zrušil. Než marně. S bolestným srdcem vracel se Eberhard domů a žaloval svůj zármutek Rodičce Boží, prose Ji, aby sama u věci té zakročila. Cusanus zatím pokračoval ve své cestě. Přišel do Cách; tu však rozstonal se nebezpečně, takže musil ulehnouti a povolati k sobě na ošetřování svoji sestru z Trevíru. Tato věděla o celé záležitosti a proto připomněla svému bratru, že to asi trest za to, že nedovolil stavěti chrám na počest Bl. Panny Marie. Cusanus přisvědčil podotýkaje, že mu totéž napadlo. Vypravil tedy ihned posla k Eberhardovi, že dovoluje mu ve stavbě chrámu pokračovati, jak libo, a že ho nad to v díle tom bude podporovati.

Za nedlouho Cusanus ozdravěl, a Eberhard dokončil velkolepý chrám, který podnes zbožnými poutníky jest navštěvován.

(*Marx Trier'sche Geschichte IV. Bd.*)

272. Horlivosť Jana z Avily pro česť Rodičky Boží.

Mezi nejhorlivějšími ctiteli Bl. Panny Marie zaujímá Jan z Avily přední místo. Ku přesvaté Panně odkazoval všechny duše, které zkáže nejvíce v šanc byly vydány. Pro všechno, co bylo ku větší cti a chvále Rodičky Boží, byl vždy tak roznícen, že jednoho dne maje kázání, neostýchal se říci: »Zbuduje-li se v Granadě chrám na počest Panny Marie, všechno kamení na stavbu potřebné přinesu na svých zádech.« Tento návrh byl u posluchačů s takovým nadšením přijat, že ihned se odhodlali ke stavbě chrámu Mariánského, jenž v brzku byl dokončen.

Mezi jinými důkazy lásky, jaké projevila Královna nebes horlivému ctiteli svému, bylo, že mu oznámila den a hodinu smrti. A když přiblížila se ta hodina, pozdvihl očí svých k nebi a volal zmírajícím hlasem: »Ó přesvatá Panno Maria, která dlíš před tváří Boží, pamatuj na mne — a přimlouvej se za mne, aby okamžik tento šťastně pro mne dopadl!« Do posledního vzdechu bylo slyšeti, jak pln lásky a zanícení šeptá sladké jméno »Maria.« —

(*J. M. Christen: Ave Maria.*)

VI. Obrazy, sochami, škapulířem, medailkami.

273. Ze života Svatých a jiných ctitelů Marianských.

Sv. Edmund. když v Pařížiologii studoval, měl v pokojíku obraz Panny Marie ze slonové kosti, na nějž přechoasto pohlížel, obětuje práce své Rodičce Boží. (*Herbsta příkl.*)

Sv. Ferdinand, král španělský, nosíval obrázek Panny Marie vždy při sobě a kázal v bitvách před bojovníky nositi obraz Neposkvrněné Rodičky Boží. (*H. J. Karlíka: Živ. svat.*)

Sv. Ignác z Loyoly, hned jak se obrátil, vyvolil si Marii Pannu za svou opatrovnici a často po celé noci strávil v horoucné pobožnosti před Jejím obrazem. (*Lohn. bibl.*)

Sv. Teresie, představená kláštera avillského, zavěsila nad stolicí svou obraz Panny Marie, Již za vlastní Ředitelku svým sestrám představila. (*Lohn. bibl.*)

Andronicus starší povždy nosil na prsou obraz Panny Marie. (*Dějepis minoritův.*)

Když Papež Kliment VIII. papežský trůn nastoupil, chtěli mu svlékajíce ho z oděvu kardinálského, i škapulíř odejmouti. Avšak Kliment toho nepřipustil řka: »Ponechte mi Marii Pannu, aby mne neopustila.« (*J. Černohouz: Encyklopedie příkladů.*)

274—280. Podivuhodné účinky obrazů Marianských.

274. Léta P. 1849., když ve Vídni v kruté bouři na zbrojnici a kolkolem vše nesčíslnými ranami rozstříleno a rozdrceno jest, zůstal jediný obraz Panny Marie nad vraty zbrojnice neporušen, ani rána se ho nedotkla. (*Frencla Postilla.*)

275. V Neapolsku nechtěl se jistý muž nikterak dáti od manželky pohnouti, aby se vyzpovídal. I dala mu na radu kněze manželka obraz Neposkvrněného Početí Panny Marie. A hle! muž pohledem na obraz ten tak se hnul, že hned druhého dne sv. zpověď po 28 letech vykonal a napotom vedl bohumilý život.

(*Herbsta příkl.*)

276. V biskupství Salernském nechtěl se jistý muž nikterak smířiti se svým protivníkem. I dal mu kněz při sv. missiích obrázek Rodičky Boží, aby naň pohlížel. A hle! Pohledem tím pohnut v brzku se smířil s nepřítelem svým. (*Herbsta příkl.*)

277. Benedikt Lopez, řeholní bratr, žil dříve v nejstrašnějších hříších. Tu jednou vstoupil ve Travancoru do kostela a spatřil Rodičku Boží na obraze, ona drží Ježíška. Pohledem na obraz ten byl povzbuzen ku pokání a prolévaje hořké slzy nad životem dosavadním, opustil ihned svět a vstoupiv do kláštera vedl svatý život a šťastně i zemřel. (*Sv. Alfons Lig.*)

278. Za času třicetileté války zachránila Dorota Anna Marie, choť hraběte Gallasa, obraz Rodičky Boží, který zpustlí vojínové do ohně uvrhnouti chtěli, a chovala jej jako drahý klenot u sebe, nalézajíc při pohledu naň často veliké útěchy. Obraz ten až doposud se nachází ve Znojmě ve chrámě na pobočném oltáři.

(*Šmída: Repert.*)

279. Jistý mladík v Indii opouštěje obydlí své, aby se odebral do domu, kde hanebného hříchu se chtěl dopustiti. podíval se na obraz Rodičky Boží, kterýž měl na meči svém, vzpamatoval se a uváživ čistotu Rodičky Boží, proniknut jest lítostí a zůstal doma a již nikdy více nehřešil.

(*Alf. Liguori.*)

280. Poblíže námořního města Marseille strmí příkrá skála, jejíž vrchol jest ověncen malou tvrzí. Ve tvrzi této jest kaplička a v ní obraz Panny Marie. K obrazu tomu putují nejedni z těch, kdož na moře vydati se mají, aby sobě pomoci a ochrany Panny Marie vyprosili. A když se šťastně z nebezpečné plavby navrátili, putují tam opět, aby se tu vděčně pomodlili. (*Klinkáče legendy.*)

281. Úcta k obrazu Bl. Panny Marie.

Když na počátku roku 1639. Banner s protestantským vojskem vtrhl do Čech, byl obraz Marie Panny ze Staré Boleslavi do Vídně odvezen, kdež od císaře Ferdinanda III. a manželky jeho Marie Anny u velké uctivosti chován jest. U obrazu toho dal císař každodenně mši sv. sloužiti, jíž vždy obcoval, a prosil Pannu Marii za ochranu říše. Důvěra císařova v nebes Královnu byla odměněna; neboť přimluvou Marie Panny byla jeho říše zachována.

(*Blahověst 1876.*)

282. Sv. Jan Damascenský uzdraven před obrazem Panny Marie.

Za časů, kdy sv. Jan Damascenský učeností svojí slynul a ve spisech svých hlavně proti obrazoborcům vystupoval, pojal císař Lev Isaurický nešlechtný úmysl tohoto muže učeného a svatého u knížete v Damašku, jehož rádcem sv. Jan byl, očerniti a v nemilost uvéstí. Za tím účelem dal zhotoviti list, v němž ruka Janova nápodobena, a v němž vybízejí se nepřátelé knížete, aby město Damašek přepadli. Tento list poslal císař knížeti.

Nadarmo snažil se sv. muž dokázati svoji nevinu a slíbil, že zlomyslníky vypátrá, dopřeje-li mu k tomu kníže času. Kníže jsa hněvem všecek rozlícen, dal sv. Janu utíti pravou ruku. Odevzdán jsa do vůle Boží sv. Jan ochotně podal katovi ruku, která byla pak uřata a veřejně na kůl napíchnuta — na výstrahu! — Jen toho mohl ještě sv. Jan docíliti, že si vyprosil ruku nazpět, aby ji sám pochoval. Když pak ruku nazpět dostal, odebral se do své domácí kaple, kde uctíval dětinně obraz Rodičky Boží. Před tímto obrazem padl na kolena a se slzami v očích jal se prositi: »Ó dobrá Matičko moje, hle, pro obranu Tvých obrazův uvalil jsem na sebe hněv císařův, — a pro obranu Tvých obrazů byla mi pravice uřata. Ty znáš zášť císařovu, jakou proti Tobě chová. Ó přispěj mi ku pomoci a zahoj moji ruku! Všemohoucí ruka Boží na Tvou přímmluvu již tolik zázrakův učinila, kéž na Tvou přímmluvu mocnou i ruku moji uzdraví, aby nadále mohla Tvou a Tvého Syna moc a chválu vy-
pisovati. Učiň tak, ó Matko dobrotivá; vím, že tak učiniti můžeš, poněvadž jsi Matkou Boží!«

Když tak se domodlil, přemožen byl spánkem; a tu zdálo se mu, jakoby Matka Boží sestoupila s obrazu, uřatou ruku k ráně přiložila a řekla: »Hle, synu můj, ruka tvá jest uzdravena; užívej jí dále, jak jsi přislíbil!« I probudil se sv. Jan a viděl, že má ruku skutečně srostlou, uzdravenou. Kníže užasl, dovědév se o tom a poznáv takto nevinu sv. muže, opět ho za svého rádce přijal.

(Scherer: *Exempel-Lexikon* III. Bd.)

283. Hanuš Kolovrat Krakovský, ctitel Marianský.

Hanuš Kolovrat Krakovský († r. 1872.) vroucí choval pobožnost k Rodičce Boží. Ve své ložnici na zámku v Hradišti choval nad lůžkem starožitný obraz Matky Boží, jež měl u zvláštní vážnosti,

a při své tamní zámecké kapli založil fundaci na věčné časy v ten smysl, aby tam kněz každou sobotu podvečer na počesť Bohorodičky modlil se loretanskou litanii a udělil požehnání. A v této kapli trvával každý téměř večer dlouho na modlitbách před obrazem Neposkvrněné Panny Marie. Ni zima, ni stáří, ni choroba ho od této pobožnosti neodvrátily. Jsa sklíčen nemocí, neustal v úctě Mariánské a sílil se modlitbou sv. Bernarda »Memorare«, kterou s příkladnou zbožností častěji za den říkával. Nemaje však již tolik síly, dával si ji komorníkem říkati, by ji alespoň slyšel. Skonal blaženě v Pánu!

(Blahověst 1872.)

284. Úcta sv. Václava k obrazům Bl. Panny Marie.

Sv. Václav, vojvoda český, kdykoliv se před lidem s komonstvem svým knížecím objevil, vždy v čele průvodu svého míval jednoho z nejpřednějších dvořeninů, který nesl korouhev s obrazem Matičky Boží. Úctu k Panně Marii vzbudila v něm bába jeho sv. Ludmila a vychovatel jeho, zbožný kněz Kejcha. Sv. Ludmile daroval svatý Method obraz Panny Marie, jenž se nalézá ve Staré Boleslavi.

(Škola Božsk. Srdce Páně 1876.)

285. Torquato Tasso, ctitel obrázku Bl. Panny Marie.

Když slavný básník Torquato Tasso ležel na smrtelném lůžku, stál u něho mladý Rubens, genialní malíř, a plakal. Zrak umírajícího utkvěl na malém obraze Bohorodičky, jež měl Rubens zavěšený kol krku. Tasso prosil o tento obrázek, který před časem byl sám věnoval jeho otcí. »Dostaneš jej brzy zpět,« pravil Tasso, »až v brzku vychladnou mé rty!« Rubens svolil, a proslavený básník drže křečovitě v ruku svých obrázek, zbožně se modlil. Po jeho smrti vzal si Rubens svůj obrázek, jež měl u veliké vážnosti.

(Obrana věry 1888.)

286. Obraz Panny Marie na plachtě lodní.

L. P. 1522 padl ostrov Rhodus do rukou Turkův. Udatný Adam Willier, poslední velmistr ostrova toho, bránil se velmi udatně po mnoho měsíců, při čemž sultán více než sto tisíc mužů ztratil: konečně však přesilou a zradou musil odplouti nejprve na ostrov

Kandii, pak až do Messiny v Itálii, kdež s účastenstvím všeobecným přijat byl. Když tuto připlul, rozprostřel jedinou plachtu, na níž byl obraz Bolestné Matky Boží, a na něm dole nápis: »V neštěstí a soužení jediná naděje!«
(*Frencla: Postilla.*)

287. Obraz Bl. Panny Marie v Bologni.

Hodinu cesty od Bologni jest vystavěn na zeleném pahorku nádherný chrám Marianský. Vystavěli jej obyvatelé tohoto velikého města, aby Královně nebeské projevili úctu a vděčnost. Ve chrámě tom jest obraz Rodičky Boží, který dle pověsti maloval sv. Lukáš. Obraz ten byl v r. 1160. od jistého poustevníka do Bologni donesen. I začaly hned pouti k tomuto obrazu, umístněnému ve skrovné kapli, neboť mocná nebes Královna jala se tu rozdávat dary své. Vděčnost obyvatel zbudovala za krátko na místě kaple nádherný chrám. Důvěra k Rodičce Boží rostla, a poněvadž velmi mnozí ochrany Její zakusili, nazvali onen divotvorný obraz »Naše Paní ode stráže,« na jevo tím dávající, že stráž nad nimi má mocná Panna Maria.

Aby obraz nebeské Strážkyně na pahorku stále, v čas i nečas, byl navštěvován, vystavěli Bolognané od města až na pahrpek ke chrámu Marianskému sloupovitou chodbu krytou se 735 oblouky. Na jedné straně jest chodba tato kryta zdí a překrásnými malbami okrášlena; na druhé straně jsou oblouky neboli arkády otevřeny, že jest možno odtud přehlédnouti překrásnou krajinu bolognskou. K velikolepé stavbě této, kteráž nemá na celém světě sobě rovné, všechno obyvatelstvo se přičiňovalo. Každý chtěl obětí nějakou uctiti Pannu Marii: šlechta, měšťanstvo i služebnictvo, otcové i matky, synové i dcery. A tak jest památna stavba tato nádherným pomníkem vděčné úcty Marianské obyvatelů Bolognských.

Milostný obraz Panny Marie Strážné nosívá se u slavném průvodu každoročně z chrámu Jí zasvěceného krytou chodbou do města a vystavuje se ve dvou hlavních chrámech ku počtě. Arcibiskup, duchovenstvo, úřednictvo a vznešenější občanstvo očekává u brány městské obraz milostný, jakoby měla přijíti nějaká vznešená kněžna. — Když obraz Rodičky Boží dospěje ku bráně, podává Marii Panně arcibiskup na drahocenném polštáři klíče města na znamení, že nebes Královna jest Velitelkou, Panovnicí a Vladařkou města. Na to nese arcibiskup sám milostný obraz do chrámu

sv. Petra. Třetího dne se odnáší do velechrámu Bolognského, a dává se jím lidu požehnání. Odtud jej opět u vítězoslávě odnášejí krytou chodbou do chrámu Marianského na pahorku. Při těchto průvodech vynakládají obyvatelé všecko, aby jen důstojně oslavili svou Strážkyni nebeskou. Milostný obraz jest ve chrámě ukryt za hlavním oltářem, a bývá vystavován k účtě jenom na jisté dni.

Jest nad míru líbezný, a kdo jej spatří, mimoděk si myslí: »Asi taková byla tvář dobrotivé Matky Boží, když na zemi trvala a nám vtěleného Syna Božího opatrovala.

Bolognští se odporučují každoročně pod ochranu Královny nebeské, podávajíce jí klíče města na důkaz, že jí náleží, a ona že jest Panovnicí jejich, Vladařkou a Majitelkou. Tak činití máme i my, vždyť pod její mocnou ochranou blaze každému.

(*Dr. Ant. Lenz: Litanie loretánská.*)

288. Při požáru v Zašové zachovalý obraz P. Marie na zvoně.

V noci z 1. na 2. června 1871 vypukl oheň v příbytku p. rektora Frant. Šobra a zničil bývalý rozsáhlý trinitářský klášter, faru, školu a střechu i věže krásného chrámu Marianského. O půlnoci jsem odnášel s oltáře velebnou Svátost a zázračný obraz Bohorodičky do farního sklepa. Lid hlasitě plakal a volal: »Potěšení zarmoucených, oroduj za nás!« — K jedné hodině po půlnoci hořely věže, a všechny tři zvony plamenem roztavené tekly dolů. Málo dní na to byl odstraňován rum po ohni a odnášena zvonovina z kostela. A ejhle — všechny tři zvony úplně roztaveny a všechny obrazy na nich se nacházející zničeny — jen jeden zvon byl nalezen a na něm zcela neporušený obraz Panny Marie Zašovské i s podpisem: »Maria, Potěšení zarmoucených, oroduj za nás!« — Tento obraz byl po dlouhý čas v kostele vystaven a tisíce poutníků jej vidělo a divilo se patrnému zázraku Božímu. Škoda jen, že tato drahocenná památka byla s ostatní zvonovinou prodána.

(*Jan Blažej, farář na Rusavě,
bývalý kooperátor v Zašové na Moravě.*)

289. Obrazem Rodičky Boží obrátil se na víru.

P. Gonsalez Silveira, missionář, jenž za svatou víru umřel jako mučenník, na svých misiích brával s sebou všude obraz Marie Panny. Když v jisté době působil v Africe, uviděl tam sluha

králův ten obraz. Poněvadž ještě nikdy neviděl malby, myslil, že to živá paní. I přichvátal ke králi a vypravoval mu, že cizí missionář má u sebe paní krásnou. Král ze zvědavosti žádal, aby mu missionář paní tu ukázal. Týž nemeškal a ukázal králi obraz. Král ovšem poznal, že to obraz, ale na libeznost jeho nemohl se dosti vynadívati. V noci na to zjevila se mu Maria Panna ve snách, jsouc oděna právě tak, jak na obraze, a promluvila k němu vlídně, ale on Její řeči neporozuměl. Týž zjev opakoval se druhou i třetí noc. To uznal král za pokyn s nebe, aby se dal pokřtiti. Dal se i s náčelníky svými ve víře křesťanské vyučovati a přijal křest sv. s nimi společně. Missionář daroval mu ten obraz Matky Boží, a král dal jej zavěsiti pod nebesa. Byl to zrcadlový obraz Panny Marie na skle pěkně malovaný, a pod ním byla slova: »Maria, zrcadlo spravedlnosti, oroduj za nás!«

(*Frant. Musil: Rok Marianský.*)

290. Alfons Ratisbonne podivuhodně obrácen.

Alfons Ratisbonne, bohatý a učený žid, od mládí nenáviděl křesťanského náboženství. Cestoval do Italie s pevným předsevzetím, že o Řím. nenáviděné město křesťanstva, ani nezavádí. Avšak člověk míní a Bůh mění. Omylem vsedl na vůz jedoucí místo do Palerma — do Říma.

Přijel tam, navštívil památnosti věčného města a byl přítomen roztržitě některým posvátným obřadům. Již chce odcestovati, tu si vzpomene na starého přítele mládí; toho musí navštívit, ačkoliv přestoupil na víru katolickou.

S velkou radostí vítá ho přítel, přemlouvá ho, aby zde zůstal ještě několik dní a dává mu na památku krásný obrázek Matky Boží, na němž byla vytištěna známá modlitba sv. Bernarda: »Rozpomeň se, ó nejdobrotivější Panno!«

Alfons usmál se zvláštnímu dárku přítelovu, ale přece si jej schoval. Doma pudila jej zvědavost, aby si přečetl tu modlitbičku. Četl, ale nenalézal ničeho, co by jej zajímalo. Spíše tropil si z toho posměch, a přece četl podruhé i potřetí.

Druhého dne uvedl jej přítel do znamenitého kostela, ale maje na blízku nějaké řízení, nechal Ratisbonna v chrámě samotného. Brzy se vrátiv, přítele svého nikde nenalézal. V tom však zpozoroval v jedné kapli klečící postavu celou sehnutou. Přikročí a pozná svého přítele. Volá jej jménem, nedostává odpovědi; zaklepá mu na ramena,

ale on nedává žádné známky o sobě; zvedne mu hlavu a shledává, že jest zcela změněn. Slzy mu kanou po lících, obrázek Bohorodičky vřele líbá a žalostně vzlyká.

Nevěřící žid učiněn jest věřícím křesťanem: »Ach, jak jsem šťasten!« — zvolal — »jaké propasti jsem ochráněn! Za celý svět nemohl bych déle žíti beze křtu svatého.« Odkud pak ta náhlá změna? Ratisbonne vypravoval, že v kostele všecko jiné mu náhle zmizelo, a že spatřil toliko světlo zářící a v tom světle se mu ukázala Matka Boží, právě jako stojí na obrázku, v nevýslovně veliké, slavné a světlé postavě.

Dal se ve víře sv. vyučovati a přijal dne 31. ledna r. 1842. slavnostně sv. křest. Jak vděčně zlíbal pak obrázek Panny Marie, která učinila z něho nástroj milosti Boží!

•

(*František Musil: Rok Marianský 1891.*)

291. Zoufalý hříšník obrácen před obrazem Vítězné Matky Boží.

V Paříži jest slavný chrám »Notre Dame de Victoires,« t. j. »Naše milá Paní Vítězná.« Zázračný obraz v kostele tomto představuje Neposkvrněné Srdce Panny Marie s paprsky vysílajícími požehnání. Každou hodinu za dne jest onen chrám naplněn zbožnými věřícími, kteří Matce Boží před oltářem modlitby své přednášejí. Stále přicházejí lidé a odcházejí, což jest tím divnější, že chrám leží právě v blízkosti ustavičně oživeného Boulevardu a jen několik set kroků dále jest nejpopověstnější frivolní divadlo světové a veliká bursa.

V tomto zázračném chrámu Páně přihodila se jedenkrát tato událost: Jednoho dusného večera kráčel úzkou ulicí, která vede od bursy na Vítězné náměstí, úplně rozháraný člověk, jak bylo lze pozorovati, s rozcuchanými vlasy a divně planoucím zrakem. Přichází rychlým krokem, nemaje jistě nic dobrého v úmyslu. Tu se náhle zastaví právě před branou Marianského chrámu Páně. Jest nerozhodnut, co má počíti. Chce do vnitř, avšak nemůže se k tomu odhodlati; chce dále, ale zase ho cosi zdržuje. I bojuje sám se sebou. Konečně se rozhodne; náhle otevře dvěře a rychlým krokem vstoupí. v tajemný dům Boží, jenž byl jen lampami osvětlen, které ozářovaly milostný obraz Matky Boží. Tajemné ticho zavládalo ve velebné svatyni. Bezděky kráčí k hlavnímu oltáři, kde se po dlouhém čase zase jedenkrát pomodlil. Ve své úplné osamělosti domníval se, že slyší hlas milosti plné Matky Boží: »Synu můj, nezoufej, následuj

mne; věz, já byla též v bolesti a chudobě, nyní už všechno to minulo; trp a snášej vše zmužile, jak sluší muži křesťanu; kdo vytrvá do konce, ten bude spasen!« — Druhého dne časně zrána stál náš neznámý muž před branou chrámovou a čekal až bude otevřeno. Pak vstoupil do vnitř, vyzpovídal se knězi, jemuž se svěřil se všemi útrapami a svízely a se vším, co ho tížilo; po té vstal se zbožnou oddaností a posvátným klidem duševním, aby se posilnil chlebem života u oltáře Neposkvrněné Matky Boží. Andělé nebeští radovali se zajisté z této duše zachráněné.

(*Dr. A. Kerschbaumer: Maria, die Mutter vom guten Rathe.*)

292. Obrázek Panny Marie obrátil zatvrzelého hříšníka.

Bylo to v měsíci květnu 1891., když mezi jinými přinesen byl do veřejné nemocnice také nemocný, jenž podle všech známek měl se brzy rozloučiti se světem. Nešťastník neměl, jako mnozí za našich dnů, víry, a proto nechtěl o přijetí sv. svátosti ani slyšeti. Privil, aby ho takovými věcmi nezlobili. A když brzy na to jedna ze sester obsluhujících ještě o tom s nemocným mluvila, odbyl ji tento s nemalou hrubostí. I modlila se řeholnice za obrácení muže tohoto k Rodičce Boží. Na to vlídně ho oslovivši, podala mu obrázek Neposkvrněného Početí. Zdálo se, že nemocný má z obrázku toho radost, prohlížel si ho důkladně a po několika povzbuzujících slovech ošetřující sestry políbil ho. Ale tu již také roztál led jeho srdce, milost slavila své vítězství. »Sestro,« vece nemocný, »zavolejte mi kněze, já se dám zaopatřiti.« A k největší radosti všech přítomných přijal sv. svátosti s příkladnou kajcností. Po té byl úplně šťasten. Často libal onen obrázek a kropil jej slzami: »Vím, komu mám děkovati za své obrácení,« pravil k sestře. Zraky moje upřeny na obraz Té, kterou nazývá církev sv. »Branou nebes,« skončil nemocný blaženě v Pánu.

(*Correspondenz Ass. Pers. S. 1891.*)

293. Obrázek Neposkvrněné Bohorodičky zachránil od zoufalství.

Jistého otce stihaly ráz na ráz tak ukrutné rány osudu, že znenáhla ztratil důvěru v Boha a bližního svého, do hrozných tenat zoufalství upadl. Ze všech neštěstí, jež srdce lidské stihnouti mohou, jest zoufalství nejkrutší, a to hnalo našeho nešťastného otce, že vzal oprátku, by se na ni oběsil. Při odchodu svém z domu nepohlédl

ani na své malé dítky ani na drahou manželku, aby snad lítost nad nimi a soucit záměru jeho nepokazily. K tomu účelu zvolil sobě osamělé, vrbami posázené a od města vzdálené místo, by svůj úmysl uskutečnil.

Když se blížil k místu tomu, spatřil na cestě bílý, čtverhranný papírek. Zvedl jej, obrátil a hle! — byl to obrázek Panny Marie, na jehož okraji stála slova: »Ó Maria bez poskvrny počatá, pros za nás, kteří se k Tobě utíkáme!« »Toť zvláštní náhoda,« pomyslíl sobě muž a zastavil kroky své. »Což právě teď musel jsem tento obrázek nalézt, zvednouti a jeho nápis čísti?« Popošel dále a četl: »Pros za nás, již se k Tobě utíkáme.« Teď stanul opět. — V srdci pocítil náhle klid, chuť a lásku k životu, a počal se modliti vroucně: »Ó Maria bez poskvrny počatá, pros za nás, kteří se k Tobě utíkáme!« — Pak odhodil oprátku, — líbá obrázek Bohorodičky a spěchá ku své rodině zpět; objímá svou manželku a své dítky, prosí je za odpuštění a ukazuje obrázek. Všichni pak klekají a modlí se: »Ó Maria, Matko Boží, pros za nás, kteří se k Tobě utíkáme!«

Brzy na to zjevil nešťastný muž hříšný svůj úmysl také svému dřívějšímu zpovědníkovi a splnomocnil ho, aby případ ten ke cti a chvále Boží a Marie Panny jiným za příklad uvedl. Pomocí jeho pak vysvobozen od další bídy. Obrázek však choval a ctil jako svatou památku; říkával často: »Skrze tento obrázek Bohorodičky zachránil Bůh život můj a popřál mi času, abych sebe poznal a se obrátil.«

(*Květy Mariánské 1884.*)

294. Rouhač obrácen pohledem na obraz P. Marie Sněžné.

Jistý hostinský tropil si smích z úcty, kterou chovali katolíci k obrazu Panny Marie Sněžné v Hostinném. Kdysi řekl úšklebně: »Zajdu si do kostela, ať zívám, jest-li obraz ten zázračný.« Šel hned a zevloval na posvátný obraz dle obyčeje nevěřících, zhýralých svěťákův. Ale Rodička Boží zastřela si na obraze milostný obličej. Hostinský se třese jak osyka; chtě vyhnouti se pomstě Boží, jde přímo k děkanovi Bekrovi, zvěstuje mu divný úkaz a želí hříchů svých skroušeně.

(*Drahé kameny koruny sv. Václ. I. 468.*)

295. Obrázek P. Marie — Matky dobré rady.

Jistý kněz vypravuje: Dle svého zvyku seděl jsem jednou v sobotu večer ve zpovědnici. Avšak za celou tu dobu — asi přes hodinu — přišel toliko jeden kajicník a měl jsem tedy pokdy úplně se pomodlití svůj breviář.

Požehnání bylo již ukončeno i pobožnost růžencová, a proto chtěl jsem ze zpovědnice odejít. Tu otevřel jsem, ani nevím proč, ještě svůj breviář a můj zrak padl na obrázek, představující Pannu Marii — Matku dobré rady. Pozoruje tento obrázek, myslil jsem si: »Ó dobrotivá Panno Maria! Tys již tak mnohým dobře poradila, nuže porad' i mně, mám-li již ze zpovědnice odejít, či ještě zůstat; porad' však také, když zůstatí mám, některé nerozhodné duši, která ještě nyní v kostele jest, aby šla ke sv. zpovědi, a pomoz jí u vykonání tohoto díla.« Na tento úmysl pomodlil jsem se »Zdravas Maria« a ještě jedno Zdravas. Sotva jsem započal třetí, přiblížil se mladý, pěkně ošacený muž ke zpovědnici a velmi kajicně se vyzpovídal. Již dlouho, jak pravil, měl ten úmysl jít ke sv. zpovědi, ale dnes nemínil tak učiniti. Avšak najednou jakýsi vnitřní hlas ho k tomu měl, — a byl opravdu mocně dojat, když jsem mu vysvětlil, či hlas to asi byl, a srdečně mi děkoval. Oba pak chválili jsme Pannu Marii, že tak nápadným způsobem i mně i kajicníku ukázala se býti »Matkou dobré Rady.«

(Correspondenz Ass. Per. Luc. 1889.)

296. Jan Nas, zbožný ctitel Marianský.

V době neblahé reformace žil ve františkánském klášteře v Ingolstadtě laik Jan Nas, jenž byl jako zvláštní ctitel Panny Marie všude znám. Týž měl velikou touhu státi se knězem, aby více pro oslavu Božského Spasitele a Jeho milou Matku působiti mohl. Chtěje cíle toho dojít, spěchával denně. noční dobou s knihou, před obraz Panny Marie, před nimž lampa dnem i nocí hořela. Kleče nebo stoje pohlížel k Marii Panně, tomu trůnu moudrosti, a trávil takto větší část noci na modlitbách a studiích. I činil ve vědách takový prospěch, že za pět let již na kněze byl posvěcen. Ano, nejen jako kazatel, ale i spisovatel byl v krátké době tak velice proslaven, že brzy stal se dvorním kazatelem arciknížete Ferdinanda rakouského. potom i apoštolským kazatelem Pia V.; konečně zvolen za generálního

komisaře řádu Františkánského pro Německo, posléze biskupem z Belly a světícím biskupem mosteckým a zemřel v té důstojnosti dne 16. května r. 1590.

Zmíněný obraz Bl. Panny Marie, před nímž Jan Nas tak rád a s takovým výsledkem se modlil a učil, požíval u jeho spolubratrů zvláštní úcty, byv považován za obraz omilostněný. A když r. 1726. se ve zmíněném klášteře utvořil mešní spolek za tím účelem, aby žijícím dosud spoluúďům šťastné vykročení z tohoto světa, zemřelým pak rychlou pomoc a vysvobození z očistcových muk přinesl, zvolen obraz ten za „spolkový.“ Roku 1754., když obraz ten na nový oltář klášterního kostela byl přinesen a zde k veřejnému uctění vystaven, sestoupilo se mnoho zbožných osob v jeden spolek mešní, který od té doby neobyčejně vzrostl, a sice tak, že nyní má již přes 330.000 úďů.

(Skola B. S. P. 1885.)

297. Panna Maria přispěla ku pomoci Ludvíku I.

Roku 1363. bylo Ludvíkovi I., králi uherskému, válčiti se sousedním národem. Nepřítel měl 80.000 vojska, Ludvík jenom 20.000. I bylo to na pováženou. Jednou již musilo vojsko Ludvíkovo prehnouti a nyní mělo znova do boje táhnouti. Byl však král Ludvík velmi zbožný a vroucí ctitel Panny Marie; na svém domácím oltáři měl krásný obraz Bohorodičky, nyní jej měl s sebou ve svém staně. Večer před novým bojem modlil se Ludvík zbožně k Panně Marii Cellské, prose, aby mu pomohla poraziti zlé nepřátely. I zjevila se mu ve snách Rodička Boží, těšila ho, jen aby neohroženě do boje vytáhl, a jako záruku vítězství položila mu na prsa jeho milý obraz. Když procitl Ludvík, bylo mu, jakoby měl nové srdce, neohrožené, velmi statečné; sdělil se svými vojíny, co v noci viděl a slyšel. Po té jali se bojovati s nepřítelem a dobyli slavného vítězství.

Na poděkování putoval pak král s celým vojskem do Maria Celli, daroval tam na památku mnoho darů, zejména i ten svůj milý obraz Marianský, a vystavěl i pěkný kostel. Z toho kostela zbyla po časích jen věž, která dosud strmí nad hlavním vchodem svatyně Maria-Cellské; onen obraz stojí na oltáři v klenotnici, kde jest i meč Ludvíkův.

(Květy Marianské 1890.)

298. Obraz Bl. Panny Marie na lodi.

Proslulý francouzský žurnalista, Ludvík Veüilot, plavě se kdysi do Říma, spatřil náhodou v kabinetě kapitánově veliký obraz Marie Panny. To jej překvapilo, a hovorný spisovatel, který pátral po látce ku svým spisům, ihned začal rozmluvu s kapitánem. »Co říkáte, milý pane, tomu nečasu, je to věru až k zbláznění, a vy jste přece tak klidným i při tak strašné nepohodě!« — »Jsem 50 roků star a 50 roků na moři, neboť jsem se na lodi narodil; tak starý námořník se hned neleká!« — »Odpusťte, kapitáne, spatřil jsem ve vaší kabině obraz nějaké dámy, patrně to podoba protektorky této lodi? Či snad je to nějaká svatá patronka?« — Kapitán se usmál a odpověděl: »Císařské poštovní loďstvo dopravní již dávno neuznává potřebu protekce některého světce, tato loď sluje „Lykurg,“ znáte, prosím, onoho svatého? Dámu, o níž jste mluvil, ctím já sám jako svoji patronku, a že tak činím, mám zajisté příčinu. Nebylo mým zvykem vzhlížeti k nebi o pomoc, ale jednou zadíval jsem se tam upřímně, když již jsem se domníval, že staneme se obětí rozbouřeného moře. Nemaje naděje v lidskou pomoc, stal jsem se zbožnějším než jsem se kdy domníval, že bych býti mohl. Zaslíbil jsem se Matce Boží, a Ona nechtěla ve zdvořilosti zůstatí za mnou. Jakoby vyšší mocí vedeni, šťastně jsme vpluli do přístavu a dle daného slibu kráčeli jsme všichni bosou nohou, oděni bluzou a košili a zpívající litanie, do chrámu Panny Marie „ode stráže.“ Matka Boží vrátila mi též manželku, která byla již na prahu smrti, a obdařila mne dcerou; tyto dvě milé bytosti modlí se denně k Bohorodičce, abych nezahynul na moři, nýbrž doma, s Bohem usmířen. Jděte tedy, milý pane, klidně do své kabiny a spěte tak bezstarostně, jako já!«

(*Obrana vřty 1888.*)

299. Obrázek Panny Marie zachránil vojína v bitvě.

Před nedávným časem táhli vojáci naši do bitvy u Custozze. Jeden z nich vypravoval následující událost: Když jsme táhli do bitvy — viděl jsem na zemi ležeti obrázek Matky Boží — já zdvihl jsem jej a vložil do vaku. Důstojník a několik okolostojících vojáků posmívali se mi z toho. »Co pomůže ti, blázne, ten obrázek? Nebuď starou babou.« — Bitva počala. Zaduněla děla; první rána skolila onoho důstojníka, jenž se mi posmíval, k zemi — v pravo. v levo padali soudruhové moji, ale já zůstal, já vyvázl. — »Velebný

pane,« tak skončil nábožný onen vojín své vypravování drže v třesoucí se ruce obrázek Panny Marie, »za celý svět nedal bych ten obrázek. Podívejte se, velebný pane, zde na noze Ježíška na tu skvrnu, tu trefila mne koule a vnikla až k obrázku tomuto, ale zde se odrazila a spadla na zem.« *(Jan Híkl: Knihovna Sarkandrinská II. díl.)*

300. Obraz Panny Marie — „Ustavičné Spomoci.“

Poblíž jisté osady stojí od nepaměti na břehu hlubokého výmolu na »Nivkách« hruška. Zpod její koruny vyzírá přívětivě do kraje obraz a s obrazu tvář Panny Marie, ustavičné Spomoci. Jednou přihnaly se prudké větry a ty zlomily korunu rozložitě hrušky, odnesly ji daleko, tak že po ní není ani památky; zůstal pouze na »Nivkách« holý pahýl, na pahýlu obraz »Panny Marie, — ustavičné Spomoci.« Vedle holého pahýlu roste pláňka, vlastní dceruška staré hrušky, jakoby ošetřovala starou matičku, jakoby po letech chtěla přijati drahocenné dědictví: »Obraz Matky Boží.«

Bylo na počátku podzimku r. 18**, kdy na »Nivkách« rozzuřila se bouře. Za bouře té jel jistý soused z lesa s dřívím. Koně se mu splášili a v divokém trysku blížili se zrovna k hlubokému příkopu vedle pahýlu, na němž obraz Bohorodičky zavěšen byl.

Rolník i s koni sletěl do hlubokého úvalu. V letu otěže pustil a zachytil se za blízkou břízku rostoucí v břehu. Pod ním zel na něho hluboký příkop, jenž pohltil mu koně, a nad ním černé mraky jakoby myšlenky' děsíci blízkou smrtí. Všechno volání o pomoc bylo marno. V té utkvěl jeho zrak na milostnou tvář Matky Boží, a rty počaly se mu chvěti. A tu slyšeti bylo slova, plná vroucí něhy ke Královně nebeské: »Já bídný, Matko milosrdenství, vybízeli jsem sousedy, by Tobě, Panno nejčistší, Jíž se koří Cherubové a Serafové, v Níž požehnání všichni národové, bez Níž není přístupu k Dárci života, by pahýl vyřali a mladé pláňce život zkrátili, na níž máš později naši krajinu stříci, a to proto, že jsem nepřál místa ve svém poli Tobě a stínům košaté hrušky, neuvažuje, že kam nepohlédne oko Tvé, není spásy ani požehnání. Ó odpusť a daruj mi život, já slibuji, že denně mladou pláňku, jež časem ponese Tvůj obraz, rosami modliteb zalévati budu; ó, vyslyš hlas volání mého!«

Tak naříkal ubožák po dvě hodiny; sil ubývalo a pomoc nepřicházela. I ta mračna nad hlavou již se trhala, jakoby chtěla vroucí modlitbu propustiti do nebe, by rychleji tam doletěla. —

»Pro Pana Boha, sousede, kde pak to jste, nad sebou nebe a pod sebou příkop? Ó, honem zachyťte se provazu, jež na štěstí mám při sobě, a zachraňte drahý život!« Tak sladce mluvil k sousedu chudý výměnkář, jenž vyšel si do lesa na dříví a dostal se až k obrazu Panny Marie. Ihned uvazoval provaz na blízký strom a druhý konec hodil sousedu a ten za několik minut stál zachráněn na pevné půdě.

Nehodu svou jako zasloužený trest vyložil výměnkářovi se slibem, že se mu vděčně odmění, a pak ponejprv plnil svůj slib na kolenou objímaje holý pahýl, na němž visel obraz Matky Boží, Jež divy tvoří.

(Květy Mariánské 1885.)

301. Matka vyprosila před obrazem Bolestné Matky Páně obrácení syna svého.

Jakýsi mladík, který své matce již mnoho starostí spůsobil, spáchal hrozný zločin, tak že byl k smrti odsouzen. Divoce a bez litosti přijal kněze, jenž ho měl připravit na smrt. Dlouhou chvíli zůstalo všecko přimlouvání kněze marným, neboť hříchy otupily mladistvé srdce zločincovo. Avšak když mluvil kněz o milosrdenství Božím, které Pán Ježíš lotru na kříži odpustilo, a vzpomněl Bolestné Matky Boží, již umírající Spasitel odporučil svého učenika Jana a s nim nás všechny, kteří v něho s láskou důvěřujeme, tu roztála kůra ledová jeho zatvrzelého srdce, a slzy vyhrkly mu s očí. Vzpomněl si na svou matku, která ho přes jeho nehodnost a nevděčnost milovala a jež ho tak často před hříchem varovala. Paprsek milosti vnikl v jeho duši, tak že poznal svůj hříšný život; cítil lítost a skroušenost nad spáchaným zločinem, vyzpovídal se a přijal svaté svátosti. S pokornou nadějí v odpuštění na onom světě opustil svou komůrku žalární. Odevzdán jsa do vůle Boží a k smrti připraven pohlížel na kříž, jež v obou rukou držel, a volal: »Ó Ježíši, tobě jsem živ! Ó Ježíši, tobě umírám! Ó Ježíši, tobě jsem živ i mrtev!« Pohled na kajícího zločince dojímal srdce všech přítomných. Kněz pak potěšitelně vece: »Pán bude milosrdný,« a modlil se vzlykaje »Otče náš.«

Téže hodiny, kdy poprava se měla vykonati na popravišti, klečela v kostele před oltářem Rodičky Boží chudá žena — matka toho nešťastníka. Ruce majíc sepnuté ulevovala modlitbou svému žalostiplnému srdci před Srdcem Bolestné Matky Boží, rozrytým

sedmi meči, a prosila o přimluvu za svého syna ubohého, který má právě skončiti život svůj na šibenici a takto svůj zločin odpykati. Veliký počet žen přidal se k nešťastné matce a s ní na modlitbách dlouho trval. Zajisté vroucná modlitba matčina před obrazem Bolestné Matky Páně zjedнала odsouzení pokání a smrt kajicně blaženou.

(*Dr. A. Kerschbaumer, Maria die Mutter vom guten Rathe.*)

302. Mladá pastýřka odměněna za okrasu obrázku Marianského.

Mladá chudobná pastýřka, pásávajíc v lese, obraz Marie Panny kvítím zdobívala a vroucně se před ním modlívala. I stalo se, že se náhle roznemohla. Matka běžela pro lékaře, a dceruška zůstala sama. Cítíc blížící se smrt, vzdychala k Panně Marii, aby jí nedala zemřítí bez sv. svátostí. To slyšíce kněží missionáři, kteří právě okolo šli, vkročili do chýže a poznali, že přicházejí právě v čas. Jeden ji vyzpovídal a druhý šel pro Tělo Páně do blízkého chrámu. Tak přijavši sv. svátosti blaženě umírala právě, když matka s lékařem přicházela.

(*Auriana.*)

303. Osudy zázračného obrazu.

Za času, když Turci Evropu pustošili, byl živ na ostrově Kretě kupec, zvláštní ctitel Bl. Panny Marie. Měl obraz Královny nebeské, před nímž často a rád se modlíval. Boje se, že Turci do vlasti jeho táhnou, dal se na útěk, ale vzal s sebou ten obraz a vstoupil na loď, aby se přeplavil do Italie. Sotva že se octla loď na širém moři, strhla se hrozná bouře, a všickni na lodi trnuli strachy o život.

V té hrůze vzal nábožný kupec útočiště k Marianskému obrazu, postavil jej na lodi, klekl před ním a vybízel všechny, aby totéž učinili. Sotva že pozvedli úpěnlivě srdce k Panně Marii, »Hvězdě mořské,« ustala bouře, vlny se utišily, a nebe se vyjasnilo. Kupec v důvěře v Marii Pannu znova utvrzený přibyl do Říma. — Umiraje odkázal ten obraz, nazvaný »Naše milá Paní ustavičné Spomoci,« jistému kostelu v Římě; tam zůstal 300 let, oslavovaný zázraky, uctíváný od poutníků všech stavův a národů.

Za válek tohoto století byl kostel ten zbořen, a nevědělo se, kam se obraz poděl. Jistý řeholní bratr zachránil a ukryl jej tajně u sebe a odevzdal jej chrámu sv. Alfonse. Za jásotu a veselí celého města byl tam přenesen r. 1860. V jednom domě, kolem něhož

průvod se ubíral, leželo čtyřleté dítě těžce nemocno. Hluboce zarmoucená matka zdvihla umírající dítě z lůžka, donesla je k oknu a volala k Marii Panně: »Ó, naše milá Paní ustavičné Spomoci, uzdrav toto nemocné dítě — nebo vezmi je k sobě do nebe!« Takové důvěry plné prosby nemohla Panna Maria oslyšeti. Dítě vyvázlo z nebezpečí a za několik dní přišlo samo s matkou nebeské Spomocnici poděkovat.

Též Pius IX. navštívil ten obraz Marianský, dal jeho otisk v pokoji svém zavěsiti a denně před ním klečel, aby za záležitosti sv. církve se modlil. Římané pak nadšení slavnými divy, které neustále přimlouvou Panny Marie se děly, podali písemně prosbu, aby ten milostný obraz ozdoben byl zlatou korunou. Dne 23. června 1867 konala se ta slavnost. Když se zapěla od tisíců hlasů antifona: »Raduj se nebes Královno!« — vystoupil patriarcha cařihradský, dvě korunky v rukou nesa, na stupně oltáře a vsadil jednu korunku na hlavu Ježíškovu, druhou pak na hlavu panenské Matky Jeho. Ihned zavzněly po celém chrámě radostné zpěvy díkův a plesů, děla s andělského hradu hřměla, a zvony všech chrámů zvěstovaly městu Římu novou vítězoslávu nebes Královny.

(Frant. Musil: Rok Marianský 1891.)

304. Zázraky s dvěma obrazy Panny Marie.

Když král Václav II. r. 1297. na Zbraslavě klášter cisterciácký založil, daroval klášternímu chrámu, k němuž sám dne 5. června téhož roku základní kámen položil, drahocenný obraz Marie Panny, který až na dnešní den v tamějším farním chrámu Páně lze spatřiti. Před tím obraz ten chován byl jako vzácný skvost v královské klenotnici, a když jej pak zbožný král klášteru daroval, opatřen jest latinským nápisem, který do češtiny přeložen takto zní: »Když Václav klášter Zbraslavský zakládal, tento obraz sv. Panny sem obětoval.« Před obrazem tímto zasnoubena byla r. 1318. sestra krále Jana jménem Beatrix s uherským králem Karlem Robertem. Dříve býval na hlavním oltáři, nyní jest na oltáři pobočném. O obrazu tom již od dávných dob mnohé vypravují se pověsti; dvě z nich bud'těž uvedeny:

»Když v neblahých válkách husitských Táborité r. 1420. klášter Zbraslavský přepadli a všecko cenné zloupili, na konec i klášter zapálili, obraz ten neporušený nad troskami hořícího chrámu prý se vznášel.

Když pak zase r. 1639. Švédové chrám ten drancovali, milostný obraz Rodičky Boží jich zrakům ukryt zůstal, tak že bez pohromy i z tohoto nebezpečí vyvázl.«

Podobné pověsti vypravují se též o obrazu Marie Panny, který v děkanském kostele v Ústí nad Orlicí na jednom pobočném oltáři spatřiti lze. Co do ceny umělecké, nemůže se ovšem s obrazem zbraslavským měřiti, ale starými pověstmi neméně jest bohat. Pověsti tyto s pokolení na pokolení přecházejí, a zbožný potomek je jako vzácný odkaz předků v myslí své chová. Z pověstí o obrazu »Panny Marie ústecké« stůjtež zde dvě:

Když roku 1620. dne 8. listopadu Maxmilian, kurfiřt bavorský, pomáhaje císaři Ferdinandovi II. odbojné stavy české na Bílé Hoře u Prahy porazil, tu Uhři, kteří Čechům ku pomoci přišli, napotom u velikém zmatku hromadně do své vlasti prchali. Na útěku tom všude velmi nelidsky si počínali, zámky, chrámy i jiné větší budovy pustošice a pálíce. Když do Ústí přišli, ustrašený lid hledal útočiště ve chrámu Páně, v němž se pevně uzavřel. Uhři nemohouce se do kostela dostat, stříleli okny na lid, který před obrazem Matky Boží kleče ochrany Její se dovolával. Obraz skutečně na čtyřech místech, jak až po dnes se ukazuje, byl prostřelen, ale z lidu nikoho ani nejmenší pohroma nestihla. Tu prý pojednou nad kostelem objevil se obraz Matky Boží, a Uhry taková hrůza přepadla, že na místě všecko nechavše v největším spěchu z Ústí se vyklidili. Tak vypravuje v příběhu tom pamětní spis vložený l. 1723. v baň Ústecké radnice.

Ale i ve válce sedmileté přihodil se v Ústí případ, jenž hluboký dojem v myslí našich zbožných předků zůstavil.

Od Litomyšle k Ústí táhlo nepřátelské vojsko pruské, všude pleníc a výpalné žádajíc. Tu lid Ústecký sešel se v kostele a Rodičku Boží nábožně o pomoc vzýval. Když však nepřátelé ze sousední vsi Velké Řetové k Ústí již táhnouti chtěli, tu strhla prý se taková mlha, že ani na krok před sebe viděti nebylo. I vzali si tedy ve zmíněné vsi průvodce cesty k Ústí dobře znalého. Dostoupili konečně lesnatého hřbetu pohoří, jež Řetovské údolí od Ústeckého dělí; — tu však počali blouditi a nemohli nikterak z lesa ven se dostat. Majíce za to, že průvodce jejich zúmyslně je šáli, na místě prý jej zabili. Bloudili dlouho — a když z lesů konečně vyvázli, stáli u České Třebové. Do Ústí již nepřišli.

Hned následujícího dne 5. července roku 1748. konány jsou v Ústí slavné služby Boží na poděkování Bohorodičce za podivuhodné zachránění města od nepřátel. Od té doby v Ústí každoročně v týž den paměť této události slavnou mší sv. se obnovuje.

(*M. K. Zeiner:*
Květy Marianské, 1884.)

305. Potrestaný rouhač — ctitel odměněný.

R. 1649. když Lotrinsko německým vojskem bylo obsazeno, přihodila se v Novianu následující událost:

Jeden voják, který s několika soudruhy nejprve se opil a pak ve hře skoro všechny peníze své prohrál, rozlílil se takovým vztekem, že pronášel nejbezbožnější kletby a rouhání. Jeho vzteklost vedla ho tak daleko, že přistoupiv k obrazu Panny Marie visícímu na stěně několik ran mečem do něho zasadil. Bůh nenechal této bezbožnosti bez trestu. Rouhač padl jako bez sebe na zem; násilné třesení všech údů způsobilo mu hroznou a prudkou bolest; po tři dni, které strávil ještě v Novianu, nemohl požití pokrmu žádného. Když pak vojsku bylo odtáhnouti, přivázali nemocného rouhače na koně, aby se dále mohl dostat. Cestou však s koně spadl a zemřel pln zuřivosti a zoufalství smrtí hroznou.

Dvě léta po této události, když sv. missie se konaly v Novianu, usnešeno, aby se Matce Boží za bezbožnost na Jejím obraze spáchanou zadosť učinilo. Církevní průvod bral se k domu, ve kterém ono zneuctění se bylo stalo. Poněvadž tu však nikoho nebylo, kdož by obraz ten nesl, přistoupil sám markrabě z Novianu, pán z Beauvau i nesl ho až do kapličky svého zámku, kdež od té doby byl chován u veliké úctě. Nábožný markrabě zvítězil sám nad sebou a přemohl falešný stud, jaký se člověka tak snadno zmocňuje, má-li vykonati něco, co svět považuje za — sprosté. Za to byl hojně odměněn. Bl. Panna vymohla mu tolik milostí na Pánu Bohu, že zvláště od té doby vedl svatý život, ano vstoupil do řádu Ježíšova. Stal se pak horlivým missionářem a skončil smrtí blaženou.

(*„Májový věnec Marianský“*
od jednoho kněze diecése buděj. 1859.)

306. Zasloužený trest stihl rouhače.

Nedaleko Ankony v Itálii jest u cesty obraz Bl. Panny Marie. Jistý dobrodruh chtěl si ztropiti smích, a proto přišel o berlách k obrazu nápodobuje chromého. Když pak hodně lidu se sešlo. odhodil mladík berly a zvolal: »Stal se zázrak, jsem uzdraven. nejsem už chromý!« A smál se při tom. I přítomný lid se rozesmál. Na to odebral se do Ankony. Když se však vracel z Ankony domů — bylť z venkova — převrhl se s ním vůz a ku podivu právě před onou sochou Bl. Panny Marie, neboť tudy je vedla cesta, dobrodruh se dostal pod vůz a byly mu obě nohy rozmačkány. Zavezli ho do nemocnice, a musily mu býti obě nohy uřezány. Pak ovšem potřeboval oněch berel, jež posměšně odhodil.

(Dle „*Míru*“ 1892.)

307—312. Podivuhodné účinky škapulířů a medailek marianských.

307. Nábožná císařovna francouzská darovala důstojníku do války se chystajícímu škapulíř na ochranu. A hle! důstojník šťastně vyvázl z veškerého nebezpečení a s vroucími díky odepsal císařovně takto: »Zázračné zachování své připisuji jen vzácnému daru, kterým mne obdařiti ráčila císařská milost Vaše.« (Okáčova kázání).

308. Dne 8. května 1842 zahynulo více než 100 osob na dráze ve vozech, jež se vznášely, jen jeden studující byl zachráněn, který při sobě škapulíř choval. (Sauceret.)

309. Před několika roky uhašen byl oheň, jenž v jednom klášteře povstal, škapulířem, který do ohně hodili. (Sauceret.)

310. Záviš Minski z Litavy, syn maršálka sněmu, bojoval jako rytmistr pod princem Eugenem u Bělehradu. Nepřátelská koule zasáhla ho na prsou, kteráž od penízku Rodičky Boží z Čenstochova se odrazila, aniž mu byla uškodila. (Ott. Marian.)

311. Jistou pannu zbožnou chtěl mladík svést k nečistotě. Již chtěl jí násilí učiniti. Ale v tom vypadl jí škapulíř, jež měla na prsou, a pohledem na škapulíř vzpomněl si mladík na svůj dětský věk, na zbožnou matku, a poznav ohavnost jednání svého, odprosíl se panny, veda potom život bezúhonný, a jsa horlivým ctitelem Rodičky Boží. (Šmída: Repert.)

312. V jistém francouzském městě roznemohl se jeden pán, který žil v úplné nenávisti k Bohu a sv. náboženství. Tu mu kdosi zavěsil bez jeho vědomí škapulír; a hle! když druhého dne nemocný procitnul, byl zcela změněn, prosil Boha o smilování a přijav sv. svátosti srdcem kajicným, ač dříve o zaopatření ani slyšeti nechtěl, šťastně zemřel. *(Mettenleiter.)*

313. Kdo pomáhal v šachtách Příbramských?

Dne 31. května 1892 odpoledne událo se hrozné neštěstí v Mariánském dole v Březových Horách u Příbrami. Neopatrností vznikl totiž oheň ve zmíněné šachtě, ve které zaměstnáno jest asi 500 horníků. Horníci v dole pracující ocitli se ve velkém nebezpečí. Také jich mnoho zahynulo. Jeden z horníků zachráněných sám vypravoval, jak podivuhodně vyvázl z nebezpečí smrti. Viděl soudruhy své, kterak jsouce přemoženi otravným vzduchem, klesali v náruč smrti bez naděje v pomoc lidskou, poroučejíce se milosrdenství Božimu. On však přechal, potáčeje se chodbou k dolu sv. Anny, kde doufal pomoci dojíti, vzýváje pomoc Páně, poroučejce se mocné ochraně nebes Královny a svého anděla strážce. Šťastně došel cíle. Avšak jaké tu sklamání; dolem rychle mihala se klec železná s horníky nahoru; on volá o pomoc pro sebe i své soudruhy, avšak volání jeho zaniklo v podzemní chodbě. Stojí u drátu od zvonce, čekaje pomoci, až klec spuštěna bude, by znamení dal k zastavení a zachránil sebe i jiné. Tu však počíná mu sil rychle ubývati, cítí, že klesnouti musí, že pomoci není. Vzbudil žal a lítost nad svými hříchy a v duchu se loučil se Sv. Horou, poroučejce se Matičce Svatohorské. Vyňav škapulír, jež měl na prsou, a nemoha více se udržeti, klesl bez vědomí u samého dolu. Tam však byl brzy zpozorován horníkem, jenž v kleci dolů se spouštěl, a vyvezen šťastně na povrch. Dlouho byl křísen, nežli k sobě přišel, ale zachován jest na živu. Soudruhové jeho byli později vyvezeni jako mrtvolý. *(Obrana vřrý 1892.)*

314. Škapulířem uzdraveno dítě.

Před nedávnem vypravoval jeden kněz o jisté matce z Řezna. Tato měla těžce nemocné dítě. Všechny prostředky lékařské byly marny a lékaři již mysli, že budou museti ubožáku obě ruce

uřezati. V tisni té obrátila se nešťastná matka s důvěrou k Matce Boží, dala dítěto to zapsati do bratrstva sv. škapulíře a pověsila mu ten obraz Matky Boží na prsa. A hle, Maria Panna pomohla. Nemoc se zlepšila a za několik dní bylo dítěto úplně zdrávo.

(*Jan Híkl: Knihovna Sarkandrinská II.*)

315. Vojínova medaile Bl. Panny Marie.

Za války německo-francouzské šlo za vojskem mnoho milosrdných sester, aby nemocné a raněné ošetřovaly. Jednoho dne byl milosrdné sestře odevzdán těžce zraněný německý voják. Byl jaksi nepokojným a zdálo se, že něco s velikou úzkostí hledá; nechtěl živou mocí dáti se donésti do železničního vozu k dopravě, dokud ztracený předmět drahý nenalezne. Šeptem, ale s nevýslovnou žalostí prosil sestru, aby na místě, kde ležel, hledala medaili Matky Boží, na níž prý mu nesmírně záleží.

Sestra odskočila na ono místo a našla medaili. Se slzami přijal voják podobiznu Matky Boží, políbil ji vroucně a vypravoval sestře, kterak mu ji matka při loučení dala s podotknutím, že se mu pod její ochranou nikdy špatně nepovede a že se spolu zase uvidí. Přišel do nemocnice, přijal vroucně sv. svátosti. S podivuhodnou klidností očekával operaci, toliko milosrdnou sestru prosil, aby medaili proti němu zavěsila tak, aby obraz Matky Boží mohl míti na očích. Nebezpečná operace skončila rychle a šťastně. Lékaři nemohli se vynadiviti rekovné trpělivosti raněného; on však věděl, že za všechno má děkovati přesladkému Srdci Marie Panny.

Na to ubíral se domů. Dopisem milosrdné sestry byla matka již o příchodu synovu zpravena. Jaké to shledání! Nebylo žádného oka beze slz, žádného srdce bez dojmu. S radostí ukázal syn matce medaili a vypravoval, jak ho Panna Maria podivně chránila. »Ach dítě,« vece matka, »já jsem pro tebe smrtelné úzkosti vystála! Minulý pondělek bylo mi bolno u srdce, pojala mne náramná úzkost, nechápala jsem proč, ale tušila. Nechala jsem všeho a chvátala na horu Marianskou. Před milostným obrazem modlila jsem se vroucně za tvou spásu a poručila tě opět pod ochranu Panny Marie.« — »Cože, milá maticko, minulý pondělek?« vpadl jí syn do řeči, »toho dne právě jsem byl operován; nyní vím již, proč dilo to dařilo se tak dobře. Ty na zemi, a Panna Maria v nebi, — dvě matky za mne prosily. Ó díky, tisíceré díky!«

(*Frant. Musil: Rok Marianský 1891.*)

316. Pro medailku dítko zachráněno.

Jak prospěšno jest i dítkám zavěšovati na krk medailky Marianské, o tom poučuje nás následující událost:

»V naší farnosti« — tak vypravuje jistý duchovní správce — »žije rodina nešťastná. Karbanem a pitím přišla na mizinu. Mají děvčátko, mrzáčka. Tomu dal jsem medailku Panny Marie. Jednoho dne v létě stál na srázné cestě blíže jejich příbytku prázdný a zadržžený vůz. Děvčátko vylezlo si naň a pohrávalo sobě. Jakýsi chlapeček přitulil se maně k vozu a pustil jej s kopce dolů a dal se do hrozného křiku. Děvčátko sedělo tiše na voze pádícím a tleskalo ručkama, — až se vůz právě nad sráznou roklič zastavil. Matka křikem a lomozem vyděšená běží všecka zsinalá k dítku; — to se však směje a ukazuje prstíčkem na medailku na krku! —

(*Květy Marianské 1891.*)

317. Podivuhodná ochrana pro medailku Bl. Panny Marie.

Před několika léty ulehl jsem jednou večer, a poněvadž bez čtení nemohu usnouti, dal jsem se v posteli při světle do čtení. Mám slabý zrak, a proto jsem si dal svíci na noční stolek blízko hlavy. Aby mne stolek netlačil, podložil jsem na roh polštář a četl — četl —! Co se dále dělo, nevím.

Ráno probudil mne výkřik. Procitl jsem a hleděl omámen kolem sebe. co to je? Trvalo to hezkou chvíli, než jsem se vzpamatoval a poznal. co se stalo. Když jsem totiž v obyčejnou dobu nevstával, přišli mne budit a našli světlici plnou dýmu a čmoudu. Mezi čtením jsem usnul, svíčka dohořela až k cípu polštáře, polštář se vzňal, a celý cíp až k mé hlavě shořel i s peřím. U mé hlavy přestal hořeti, jakoby uťal; neměl jsem ani vlasu popraženého. Všichni se divili, že jsem se nepopálil nebo neshořel docela. Šel jsem do kostela a děkoval při mši sv. Bohu za ochranu. Když jsem se domů vrátil, ukazovala mi hospodyně s radostnou tváří malou medailku s obrazem Panny Marie, kterou našla v popáleném polštáři právě na tom místě, kde hořeti přestal. Vzal jsem medailku do ruky a poznal, že právě takovou mi nebožka matka dala na krk, když jsem šel do Jihlavy na studie a vzpomněl si, že mi ukazovala, jak právě také takovou dala do mého podhlavce. A tentýž polštář měl jsem pod hlavou, když v noci hořeti počal.

Oslzel jsem, poděkoval v duchu nebožce matce, poděkoval Matce nebeské a poručil, aby do nového polštáře dána byla ona medailka Panny Marie.

(*Václav Kosmák, farář v Prostoměřicích.*)

318. Obrácen zatvrzelý hříšník ukázáním medailky Bl. P. Marie.

Jistý vojenský duchovní sděluje z jedné bavorské pevnosti následující událost:

»Jednoho dne nalezl jsem v nemocnici těžce nemocného Francouze. Smrt měl, jak se říká, přímo na jazyku, a šlo tu pouze o zachování duše. Ale, bohužel, nešťastník ten nechtěl o lítosti a o zpovědi ani slyšeti. Od prvního sv. přijímání nevšiml si více stolu Páně a v pustém blouznění světském zapomněl na všechno, — i na milosrdenství Boží. Domlouval jsem mu sladce a trpce, mluvil jsem mu o dobrém Pastýři, o Otcí marnotratného syna, aby vzbudil v sobě důvěru ku Spasiteli, který kajícímu lotru na kříži odpustil; ukázal jsem mu svůj malý křížek, jímž se nejeden umírající voják potěšil, podal jsem mu jej k ústům k políbení, on však nevrle se obrátil. Co si počítí? Uvedl jsem mu na mysl arci také peklo se vším trápením, do něhož nekající hříšník pádí; co však jsem měl více činiti?

Již jsem opouštěl toto zatvrzelé srdce, ale v tom jsem si vzpomněl, že při sobě nosím medailky Matky Boží. Vyňal jsem jednu a vracím se s ní k nemocnému. »Vidíte medailku, — ó vy zajisté dobře znáte medailku Matky Boží; nepochybuji o tom, že jste ji v mládí nosil, tať je ve Francii známa v každé křesťanské rodině!« Nemocný se zahleděl do medailky. »Ano, já ji znám« — pravil; já pak hned podal jsem mu ji k ústům, a hle! Políbil ji bez zdráhání. »Děkuji vám,« připojil, a tu vzpomínky katolické víry zračily se v očích jeho. »Nyní jest vyhráno,« myslil jsem a zavěsiv mu medailku tuto kolem krku dim:

»Příteli můj, důvěřujte se v tuto Matku, a všechno bude dobře.« Na to vyňal jsem ještě jednou svůj křížek, a hle! Nyní líbal nemocný i tento křížek vroucně. Skrze Matku přišli jsme k Synovi. Nyní jsme měli přijíti od Syna k Otcí. I to se podařilo. Po čtvrt hodině padl opět jeden marnotratný syn do náručí otcova. Po skroušeném vyznání vyřkl nebeský Otec milostivě: »Synu můj, nyní se radujme

a hodujme!« Srdcem radostí nevýslovno naplněným chvátal jsem do svatyně Boží pro pokrm hodů nebeských. Navrátiv se k nemocnému, byl jsem hluboce dojat, vida jeho nelíčenou zbožnost. Křečovitě držel rukama medailku Panny Marie, neustále ji líbaje a slzami kajicnými skrápěje. Spatřiv mne přicházeti s velebnou Svátostí, propukl v usedavý pláč, volaje hlasem pronikavým: »Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou, ale toliko rci slovem, a uzdravena bude duše má!« Na to přijal Tělo Páně s největší vroucností a pobožností srdce. Duše jeho posilnila se na dalekou cestu do věčnosti. Za hodinu skonal, a radost byla před anděly Božími v nebi nad tímto hříšníkem pokání učinivším.

(Škola Božského Srdce Páně r. 1877.)

319. Medailkou obrácený protestant.

Alban Stolz vypravuje: Jednu neděli večer roznesla se klamná zpráva, že proslulý oratorián Faber z Londýna bude kázati. Proto přišlo mnoho lidí do kostela sv. Anny ze zvědavosti na nešpory. Místní farář kázal a udělil pak sv. požehnání. Najednou padl jeden z protestantských pánů Dr. Sch. na kolena a dal se do usedavého pláče. Jeho přátelé zcela udiveni ptali se ho, co mu jest. »Ach, věřím ve skutečnou přítomnost Pána Ježíše ve velebné Svátosti.« Když vyšel z kostela, potkal mladého muže, našeho známého, a řekl mu: »Jindřichu, kdyby mi nepřekážela zpověď a účta Panny Marie, stal bych se dnes katolíkem.« Jindřich nám to vypravoval. Tu jsme si umínili, hned konati 9denní pobožnost k Matce Boží. Dali jsme našemu známému medailku Neposkvrněného Početí, aby ji dal panu Dr. Sch. Ten medailku přijal. Za tři dni jsme se dověděli, že muž onen zřekl se anglikánské víry a byv přijat do církve katolické, stal se nejhorlivějším katolíkem na celé osadě.

Jak podivuhodny a nevystižitelný jsou cesty Boží, Jehož milosrdenství vpravdě nemá konce. Klamuě oznámené kázání oratoriána Fabra z Londýna mělo vzrušiti klidné, zbožné katolíky města onoho, snad i podvrátiti víru v srdci mnohých vlažných oveček Kristových. A hle! opak toho se stal. Při této příležitosti byl vynikající muž Dr. Sch. obrácen na pravou víru a svým příkladem povzbudil četné soudruhy v kruhu učenců, jsa od té chvíle vzorem zbožného a horlivého katolika. Vydatně k tomu přispěla Panna Neposkvrněná na medailce vyobrazená.

(Obrana víry z roku 1887.)

320. Agnustkou obrácený rouhač.

Jistý duchovní správce vypravuje ze své činnosti takto: V osadě naší onemocněl řemeslník velkého závodu průmyslového na souchotiny. Byl rouhačem pověstným. S okázalostí pohrdal všemi příkázanými Božími i církevními, nemodlil se, nepostil se, sv. svátostí nepřijímal, do kostela nechodil a rouhavé řeči mluvíval. O smrti, které již blízek byl, nechtěl slyšeti, těše se, že v létě v lázních nabude zdraví. Že však náhle síly klesaly, a již sotva z lože povstati mohl, prosili mne příbuzní, abych ho navštívil a na věčnost připravil. Učinil jsem tak. Přišel k nemocnému, mluvil jsem zpočátku o věcech lhostejných, — ptal jsem se na jeho nemoc a p. Pozvolna přešel jsem na jeho duševní stav. Ale na všechno odpovídal potupně a rouhavě. I vzpomněv si, že skrze agnustky Neposkvrněného Početí Panny Marie již mnozí nabyli milosti Boží, umínil jsem si, že i tu použiji zázračného toho prostředku; tázal jsem se tedy, nosil-li kdy svěcenou agnustku. Ale nemocný urputně na mne pohlédl a rozhorleně odpověděl: »Cože, já? To jen Poláši nosívají!« Vida tedy, že s ním tentokráte nic nespravím, kázal jsem domácím, aby nemocnému dali do polštáře agnustku, a pak jsem odešel, čekaje, až jak věc dopadne. Mezitím modlil jsem se vroucně za pobloudilou ovečku svou, doporoučeje zatvrzelce dobrému Pastýři nebeskému, Ježíši Kristu, při nejdražší oběti mše svaté. Mimo to vzýval jsem úpěnlivě Rodičku Boží, aby Ona jako »Útočiště hříšníků« přimluvou svou roztavila ledové srdce nemocného. Několik růženců pomodlil jsem se na úmysl ten a ve škole vyzval jsem dítky nevinné, aby se pomodlily se mnou na dobrý úmysl, za spásu jistého nemocného hříšníka zatvrzelého. Při tom důvěřoval jsem pevně v pomoc Rodičky Boží. A důvěra má byla korunována výsledkem skvělým.

Asi za týden byl jsem povolán k němu se vzkázáním, že si přeje mé návštěvy. A hle, jaká změna stala se s ním! Byl krotký jako beránek a s mnohými slzami se vyzpovídal, žádaje za sv. přijímání. Nyní již sám pamatoval na smrt, připravuje se na ni s bázní Boží a s kajcností upřímnou. Skonal blaženě v Pánu, maje v ruce agnustku Panny Neposkvrněné.

(Škola Božského Srdce Páně 1881.)

VII. Spisy.

321.—326. Nejznamenítejší učitelé církevní a světci Boží psali o Panně Marii.

321. Sv. Anselm, tento vroucí ctitel Bl. Panny Marie, chtěje, aby úcta k Rodičce Boží co nejvíce byla rozšířena, napsal mnoho spisů o Panně Marii.

Když jednoho dne spadl do hluboké jámy, odkudž bez přispění Božího nebylo vyvážnutí, vzýval vroucně Rodičku Boží o pomoc. A Panna Maria ho vysvobodila z nebezpečí smrti. Tím více nyní modlival se k Panně Marii, a podnes — dle svědectví Angličana Albana Butlera — chová se v Bec-u obraz Panny Marie, před nímž sv. Anselm denně se modlival. I skrovné vlohy básnické chtěl věnovati Panně Marii, a proto napsal chvalozpěvy na počest Panny přesvaté na všechny hodiny dne i noci, aby tak nábožné zpěvy v každém okamžiku mohly se povznášeti k milostnému trůnu Královny nebeské.

(*Srv. P. Huguet: Die Andacht zur seligsten Jungfrau in Beispielen. II. Bd.*)

322. Sv. Bonaventura byl neobyčejným ctitelem Bl. Panny Marie. Až podnes nasvědčují tomu spisy, jež napsal, a jež plny jsou opravdové úcty a plamenné lásky k nebeské Matce. »Blahoslavený jest ten«, volá nadšeně, »kdo jméno Tvé, ó svatá Rodičko Boží, miluje! Tvé jméno jest tak vznešené, tak podivuhodné, že všickni, kdož v poslední hodině neopomenou je vzývati, nemusí se báti útoků nepřátelských.«

(*Srv. Spec. B. M. V.*)

323. Sv. Tomáš Akvinský, vrstevník sv. Bonaventury, učeností svou nade všechny vynikající a všestrannou vědomostí svou i hloubkou a bystrostí ducha všechny vědy tehdejší doby pronikající, již od nejútlejšího věku choval něžnou úctu k Bl. Panně Marii, a velikou Její důstojnost a přemocnou přímluvu nad jiné svými spisy oslavoval a dotud oslavuje.

(*Dr. Ant. Lenz: Mariologie.*)

324. Sv. Bernard, opat cisterciáckého kláštera v Clairvaux, byv zhožnými rodiči na Bohu přímluvou Bl. Panny Marie vyprošen, byl také nejvroucnějším ctitelem Rodičky Boží. Jeho spisy, jež o Panně Marii napsal, oplývají něžností a dětinou láskou k nebeské Matce. Od něho pochází heslo, jež zlatými literami stkví se nad

branou kláštera Trappistů ve Francii «*Servus Mariae non peribit*» — »Ctitel Marianský nezahyne.« K tomuto výroku dala podnět zvláštní událost. Jednou totiž, když trval na modlitbách a vroucně P. Marii vzýval — byl vtržen u vidění do nebe. Viděl tam tu neskonalou krásu a nevýslovnou blaženost a radost, »jaké oko lidské nevidělo, ucho lidské neslyšelo a srdce lidské nepocítilo« (I. Kor. 2. 9.) — a najednou vtržen byl — do pekla. Tam viděl tu trýzeň nešťastníků a tu vypočítává, že viděl tam mezi zatracenci lidi všeho druhu, — ale že tam mezi všemi neviděl ani jednoho — ctitele Marianského. Odtud jeho přesvědčení, že ctitel Marianský nezahyne.

(*Srv. Sv. Bernard: Hon. 2. de laud. Virg.*)

325. Sv. Bernardin Sienský již od mladosti své byl horlivým ctitelem Bl. Panny Marie. Každou sobotu se postíval ke cti a chvále Její, každého dne docházel ku bráně městské, kde byl překrásný Její obraz, Ji pozdravil, každou záležitost důležitou Její ochraně odevzdával. Ji oslavoval nejhoroucnějšími kázanými, jimiž k účtě a lásce k Ní zástupy rozněcoval a ve svých spisech celé poklady horoucí své lásky a úcty k Panně Marii zanechal. Panna přesvatá vyprosila mu obzvláště dar kázati slovo Boží s nadobytou vroucností a konati zázraky. (*Dr. Ant. Lenz: Mariologie.*)

326. Sv. Kazimír byl velikým ctitelem Bl. Panny Marie. Narodil se r. 1458. jako prvorozenec krále polského Kazimíra IV. Jagelonce. O výborné vychování měla péči zbožná matka jeho, a o vzdělání jeho vědecké se staral Jan Dlugoš, proslulý učeností svou neméně jakož i nelíčenou zbožností. Vštípenou sobě zbožnost zachoval zbožný kralevič až do své smrti.

Aby Bl. Pannu Marii tím více uctil, složil překrásnou píseň »*Omni die dic Mariae*« — »Dokud žiji, dík Marii« atd., kterou rád a velmi nábožně zpíval. Když r. 1484. umřel, uložili tělo jeho s velikým pláčem do kaple Rodičky Boží, kde za živa tak často a nábožně se modlíval. R. 1604., tedy 120 let po jeho smrti, byl hrob jeho otevřen za přítomnosti biskupa, kapitoly a množství obyvatelů Vilenských, a hle! tělo jeho bylo zcela neporušeno. Píseň, kterouž byl složil ku chválám nejsvětější Panny a vlastní rukou napsal, shledána byla taktéž neporušená na jeho prsou.

(*Dr. Ant. Lenz: Litanie loretanská.*)

VIII. Následující Její ctnosti.

327. Kazatel Hunolt a lehkomyšlný mladík.

Ku známému kazateli Hunoltovi přišel kdysi lehkomyšlný mladík, jenž se po rozkoších světských sháněl a v hříchu i nepravostech kochal. Mladíka toho napomenul zbožný kazatel s otcovskou přísností upozorniv ho laskavě na smutný stav jeho duše. Nešťastník se po-
usmál a pravil: »Milý otče, každodenně se modlím k Panně Marii, ta se již o to postará, abych nezahynul, třeba bych sebe častěji do hříchu klesal.« Na to dí vážně ctihodný otec: »Milý synu, ty máš o uctění a pomoci Panny Marie velmi bludný pojem. Domníváš se, že tebe uchová, když se schválně hříchu do náručí vrháš? Ty blázne, jdi a vrhni se s mostu do proudu řeky a důvěřuj se v pomoc matky své na břehu stojící; vrhni se do prostřed plamenů a volej k otcí svému, aby tě z ohně vysvobodil. Jestliže se sám opět a opět do hříchu vrháš a takto si sám nebes bránu uzavíráš, tu ani Bůh nemůže ti pomoci, nemůže tě spasiti, a Panna Maria má větší moc míti než sám Bůh?« Slova ta účinkovala. Mladík se vzpamatoval a činil pokání. Od té doby nemodlil se k Panně Marii toliko ústy, ale i srdcem, ctnosti její následoval a spasil duši svou.

(Klinkáče leg.)

328. Sv. Petr Forrerský a kajienice.

Sv. Petr Forrerius, snaživý a duchaplný otec duchovní, měl mezi svými ovečkami také dívku velice ctnostnou a nábožnou. Až do dvaadvacátého roku svého žila duše tato nevinná jako anděl uprostřed zkaženého světa. Než nyní počala se krášlit a zdobiti, aby se světu zalíbila, a oddala se marnostem světským docela. Modlitba, sv. svátosti, dříve rozkoš a útěcha jejího srdce, staly se jí obtížnými a trpkými, tak že chtěla se rozloučiti i se svým duchovním otcem. Když tedy k němu přišla, a děkujíc mu za všechno se s ním loučila, dal jí zalepený lístek a pravil k ní: »Jdi ještě jednou do kapličky Panny Marie, kam jsi denně chodívala se modlit, otevři tam tento lístek a čti jej slovo za slovem.« Chladně vzala lístek a odešla. — Přisedši do kaple, otevřela lístek a četla ná-

sledující slova: »Moje milá Matko! Přišla jsem sem, abych se s Tebou rozloučila; děkuji Ti za tu lásku, jakou jsi mně, svému dítěti, až do dvaadvacátého roku prokazovala. Poněvadž jest mi však svět a jeho rozkoš milejší nežli Ty a Tvůj Syn, tedy musím přestat býti Tvým dítětem. Buď s Bohem, milá Matko, půjdu pryč, již se na věky neuzříme.« Čtouc lístek klečela nešťastnice před oltářem Panny Marie. Ale tu zachvělo se její srdce, proud slz vyhrkl jí z očí a padnuvši na stupně oltářní, prosila Boha a Pannu Marii za odpuštění. Pak vstala a spěchala k Petru Forrerskému a vrhnuvši se k nohám jeho, chtěla mluvit, ale nemohla. Světec pohlédl na ni laskavě a pravil: »Nuže, moje dítě, přivedla tě sem opět Matka Boží? Ó dítě mých slz, jdi a zaslib na dále život svůj Marii Panně, milostivé Matce své; vynasnaž se, abys Ji stávala se podobnou, a pak jistě budeš s Ní kdysi blaženou.« I učinila tak, a od té doby svatě žila a jako světice skonala.

(*Kerschbaumer: Maipredigten.*)

329. Sv. Teresie — následovnice Bl. Panny Marie.

Panna Maria má v lásce zvláště ty, kdož Ji v dokonalém životě Jejím následují. Tak jednala sv. Teresie. Když jako útlá dívka životy svatých četla a o jejich mučeníctví rozjímal, zahorela žádostí položiti i svůj život za Pána Ježíše. Proto přeplavila se do Afriky, práhnuouc po koruně mučeníctví. Byvši strýcem svým domů odvolána, snažila se mučeníctví nahraditi rozmanitými dobrými skutky, zvláště modlitbou, postem a almužnou.

Jako děvčátko dvanáctileté ztratila matku svoji, a od té doby zvolila sobě za matku Rodičku Boží, která jí byla Matkou dobrotivou po všechen čas života jejího. Ona ji vedla k tomu, aby následovala dokonaleji života své Matky nebeské a Bohu na vždy se zaslibila. Když jí bylo dvacet let, vstoupila do řehole Karmelitánek, která jest zvláště zasvěcena Marii Panně. Ač byla všecka pod zvláštní ochranou Matky Boží, přece stíhaly ji rozličné svízele. Po dvaadvacet let byla stále nemocna, pokušeními navštěvována, nemajíc útěchy odnikud. Zdálo se, jakoby ji Bůh byl opustil, i Matka Boží nad ní se zapomněla, anaf nezakoušela těch sladkostí, jež mívá duše Bohu oddaná. Ale sv. Teresie neklesala na mysl, dobře vědouc, že těm, kdož Boha milují, všecky věci k dobrému prospívají. Matka Boží byla stále přese všecko utrpení při svém dítěti. Vykonalať sv. Teresie

věci veliké: zjedнала řeholi své starobylou kázeň, vystavěla mnoho klášterů a zavedla v nich přísný život řeholný. Ačkoli byla vrchní představenou svého řádu, přece byla vezdy pokorna, a bylo jí velikou radostí, když mohla práce sebe hrubší konati. V klášteře upravila zvláštní sedadlo, na němž jinak sedávala představená řádu, kterého však nikdy nezaujala sv. Teresie, nýbrž vykázała je z úcty a lásky Matce své nebeské, aby tak Panna přesvatá sama bezprostředně měla ve své správě řeholi Sobě svěřenou. Vděčná Matka Boží vyprosila Teresii na Synu svém, odplácejíc lásku láskou, zase lásku k Bohu tak velikou, že sobě umínila, ano i slibem se zavázala, vykonávati vezdy to dobré, jež by dokonalejším býti shledala. Z této lásky se zapírala, své tělo trýznila a Boha prosila heslem svým: Buď umřítí, nebo trpětí! Proto ji Bůh také miloval a dal jí dar zázraků i proroctví; a poněvadž Matku Boží takovou vroucností ctíla, obdržela na Pánu Bohu, že ku podobenství Matky Boží ne tak chorobou, jako žárem lásky k Bohu umírala. Sv. Teresie jest jedna z těch světic, kteráž pod ochranou Matky Boží ani nevěděla, co by znamenala žádost tělesná, a proto byla tak na způsob nevypravitelný Marii pannou milována. Čistá duše její zalétla v podobě holubičky do nebe. Při smrti zjevil se jí Pán Ježíš s Matkou svou v průvodě sboru andělského, a suchý strom u její celly klášterní rozkvetl. Její tělo jest až po tento den neporušeno, vydává ze sebe vůni a olej vonný, na znamení, že byla životem svým vonnou obětí Pána Ježíše a Nejblahoslavenější Jeho Matky.

(*Srv. Dr. Ant. Lenz: Litanie loretanská.*)

330. Panna Maria, zrcadlo spravedlnosti.

Jistá bohatá matka měla dcerušku, která stokráte za den do zrcadla pohlížela a pořád se jen strojila. Se zármutkem pozorovala matka, kterak dceruška její denně marnivější se stává a lásce světské víc a více se oddává. Napomínala ji a modlila se za ni k Bohu. Vykonala pobožnost k Panně Marii a koupila obraz, na němž Panna Maria jako zrcadlo spravedlnosti vyobrazena byla. Obraz ten pověsila doma na místo, kde dcera zrcadlo měla a samolibě se strojila. Když dcera pohleděla na obraz Panny Marie, zarazila se a zastyděla, cítíc, co matka obrazem tím říci chce, ana se toho okamžiku chopila a pravila: »Ano, dcero má, to jest zrcadlo, v němž se shlížeti máš. To jest krása, která se Bohu a

ctnostným lidem líbí. Odlož marnivost a strojení a počni se ozdobovati ctnostmi Panny Marie.* A dcera poslechla, nestrojila se již, aby se světským milovníkům zalíbila, nýbrž zdobila srdce spanilostí pokory, skromnosti, cudnosti, vroucné lásky k Bohu a bližnímu a všech ctností křesťanských, jaké okrášlují sličně všechny lidi, zvláště pak dívky křesťanské. Stala se též horlivou ctitelkyní Rodičky Boží, Již zaslíbila panenské srdce své, jsouc vzorem převzácným a zrcadlem pro mnohé dcery Eviny. (*Klínkáče leg.*)

331. Ludvík XIII., následovatel ctností Panny Marie.

Ludvík XIII., král francouzský, sebe a svou říši zvláštní listinou Rodičce Boží doporučil a věnoval. Sám se všemožně přičinil, aby ctnosti Marie Panny následoval. Proto nosil obraz její na srdci a častějším popatřením naň k věrnému následování Panny Marie se povzbuzoval. I na honě vyndav obraz, pověsil na strom a, kleče před ním, k Rodičce Boží se modlil. Tak činíval i v příbytku svém. Jsa pravým následovníkem Panny Marie dosáhl vždy, čeho žádal. V závažných okamžicích bral útočiště své k Panně Marii, aby mu vyprosila moudrost v jednání a říši aby chránila svým pláštěm lásky Mateřské. (*Herbsta výb. příkl.*)

332. Císař Ferdinand II. a zrcádko Panny Marie.

Císař Ferdinand II. obdržel jako pachole od matky své darem malé kapesní zrcádko. Po nějakém čase pozoroval vychovatel, že mladý princ zrcádko ono na prsou skrývá a leckde v koutku od lidí jsa nepozorován je vyndává a do něho nahlíží. Marnivost taková nelíbila se vychovateli a proto žádal zrcadlo na prince. Ale tento byl u velikých rozpacích a nechtěl ho vydati. Konečně se slzami v očích přece tak učinil. Však hle, nebylo to již zrcadlo, neboť místo skla zasadil si princ do rámečku krásný obrázek Matky Boží a kdykoliv měl kdy, vyňal z řader obrázek, přirovnával svůj život k životu Matky Páně a vždy nalezl, čeho se mu ještě nedostávalo, a poznal, co ještě má napravit. Upřímnou radostí plesal vychovatel nad takovým svěřencem, jenž dětinou láskou zanícen byl k Panně Marii. A proto vážně pravil ku prince: »Dívej se jen dále do tohoto zrcadla, abys úplně připodobnil se Matce nebeské!«

(*Škola B. S. P. 1878.*)

333. Zmužilost' křesťanské matky.

Letopisy jednající o rozšíření víry Kristovy vypravují z novější doby o zmužilém skutku jisté křesťanské matky, jenž nám připomíná nadšení a neohroženost křesťanskou z prvních století.

Jistá paní v Anamu, již hodně při letech, přišla jednoho dne k P. Pellerinovi, apoštolskému vikáři z Cochinchiny, a padla mu k nohám. Paní ta byla všecka zoufalá; neboť vzali ji jediného syna, podporu to jejího stáří, a poněvadž se veřejně přiznal ku křesťanství, měl býti popraven. Kdo by dovedl nesmírnou bolest ubohé matky zmírniti, kdo ji potěšiti? Každé lidské slovo jest v takovém zármutku málomocné. Cítil to ctihodný biskup; učinil tedy, co učiniti mohl, a poukázal ubohou matku na Bl. Pannu Marii, Jež měla tolik vznešené odvahy, že nevinného miláčka svého, Ježíše Krista, doprovázela až na Kalvarii. Tato vzpomínka učinila na onu ženu takový dojem a vznítila její srdce takovou odvahou a zmužilostí, že zoufalost a zármutek okamžitě vymizel z duše její. Rekovně povzbuzovala syna svého k vytrvalosti, aby jen víru svatou zachoval, poukazujíc k nevýslovné radosti nebeské, která mu připravena jest, a ku vzácné koruně, jaká zdobí hlavy všech věrných následovníků Kristových a Bolestné Matky Jeho, Marie Panny. Jako druhdy matka Makabejská syny své povzbuzovala ke smrti mučnické vyzváním, aby k nebi obrátili zraky své, tak i matka tato zvolala v rozhodné chvíli: »Dítě mé, pohlédni jen k nebi!« Slova tato roznítily srdce synovo tou měrou, že radostivou myslí očekával smrt. »Ano, dobrá matko moje,« pravil syn v rozloučení hodině, — »tam v nebi se opět shledáme!« —

Když již zakmitl se meč, pod nímž měla padnouti hlava nevinné oběti, tu zvolala: »Ó nenechám ji padnouti do bláta« a přistoupivši blíže podržela svoji zástěrku, do níž zachytila ufatou hlavu svého syna, jakožto krvavou reliquií, jež stala se reliquií sv. mučeníka. Tak mocně působí příklad Bl. Panny Marie. Kdyby odstranila se úcta Její ze světa, pak by svět pozbyl jedné z nejmocnějších pohnutek k útěše a křesťanská naděje byla by zlomena.

(*Krone Mariä.*)

C. Blah. Panna Maria odměňuje své ctitele.

334. Bl. Jan Massias z řádu kazatelského.

Bl. Jan Massias, z řádu kazatelského, horlivý ctitel P. Marie, měl obraz na plátně ve své světničce, který znázorňoval narození Páně. Před tímto obrazem se nejvíce a s velikou důvěrou modlival. Často prosil P. Marii, když neměl ničeho pro chudé: »Předrahá a předobrotivá Matko má! Víš dobře, že moji chudí hladý mrou, a já nemám, čím bych jejich bídu zmírnil. Koho mám prositi o pomoc?« Panna Maria odpověděla mu: »Dítě mé, pros toho aneb onoho.« Dostal vždy podpory tam, kam jej odkázala Matka Boží. Kdykoliv prosil o něco Pannu Marii pro své chudé, vždy byl vyslyšen. Jindy mu odpověděla, když se tázal, zda má prositi toho aneb onoho boháče: »Ano, pošli k němu. Můj božský Syn pohne milostí svou jeho srdcem a vnukne mu, by ti dal, čeho potřebuješ.« A tak nejen potřebuje něčeho pro chudé, ale i v jiných potřebách utíkal se k Panně Marii a byl vždy vyslyšen.

(Marien-Psalter VII. 164.)

335. Psaníčko na Pannu Marii.

V jednom předměstí města Paříže v bidném bytě leží dva nemocní, upracovaní manželé dělníci. Tělo sklíčeno zlou chorobou, srdce stisněno žalem nad jediným dítkem, malým děvčetem, jemuž již po několik dní neměli co k jídlu dát. Vše, co měli v domě cenného, bylo již prodáno nebo zastaveno, a děvčátko Emilie nadarmo tulilo se k matce, nadarmo stěžovalo si otci: »Tatíčku, mám hlad.«

Emilie chodila do školy ku »Sestrám Lásky.« Ačkoli ji měly rády a laskavě se k ní chovaly, přece z přirozené ostýchavosti netroufala si Sestrám povědět o bídě a nemoci rodičů svých. Tu jednoho dne připadla jí šťastná myšlenka. Byl to skutečný dětský nápad, ale Maria Panna, která děti tak něžně miluje, požehnala dětskému úmyslu tomu. Emilie přemýšlela totiž takto: »Sestra v naší škole vždycky nám říká: Když budete mít bolesti anebo zármutek,

anebo bídu, obraťte se jen na Pannu Marii; ta nebeská Matka ještě nikoho neopustila. Tatíček i matička jsou tak nemocní, peněz nemají, a já mám hlad. Proč bych se tedy neobrátila na tu Matičku v nebi? Víím, co udělám: napiši jí psaníčko, takové, jako mi maminka pomohla psáti pro kmotřenku k novému roku . . .» A tak skutečně učinila. Ve své nevinné, dětské prostotě napsala psaní, v němž dle způsobu svého a citů svých vyličila svůj stav P. Marii, prosíc Ji o pomoc. Psaní pak zalepila, napsala adresu: Panně Marii v Ráji — a nesla na poštu. Cestou zastavila se v kostele svaté Magdaleny, jakož dělávala, chodíc do školy. V předsíni kostela byla na zdi upevněna schránka pro milodary chrámu Páně. Emilie domnívala se, že je to poštovní skříňka pro psaní — vždyť byla podobná; — šla tedy a dala svoje psaníčko otvorem do oné schránky. Opoďál u kříže modlila se nějaká zbožná paní. Vidouc děvčátko, co dělá, vstala a otázala se Emilie, co to dávala do schránky. Děvče zprvu se poněkud zarazilo, ale potom vše povědělo. Tu tázala se ho paní: »Zdali pak jsi, milé dítě, napsala v tom psaníčku také svoji adresu, abys jistě dostala odpověď od P. Marie?« — »Oh,« odpovědělo děvče, »toho není potřebí, to Panna Maria ví; naše Sestra ve škole říkává, že P. Maria všechno ví a vidí.« — »No dobře,« odvětila paní, »máš pravdu; ale což kdyby ti Panna Maria chtěla odpověditi pomocí jiné osoby, kteráž o tobě neví? Viš co, děvčátko, pověz mi svoji adresu, a já zajdu k panu faráři, aby ji připsal k tomu tvému psaníčku ve schránce.« Emilka pověděla, kde bydlí, a plna radosti spěchala domů.

Rodičům bylo nápadno, že děvče je všecko rozveseleno, a když se dověděli, co učinilo, bolestně se usmáli.

Druhý den však čekalo je radostné překvapení. Časně z rána slyší klepati na dvěře. Vešla ona paní, se kterou Emilka mluvila včera u svaté Magdaleny; spěchala hned k děvčeti, políbila je a usmívajíc se, praví: »Přináším ti sama odpověď od Panny Marie; prosby ve tvém psaní byly od Ní vyslyšeny: rodiče tvoji budou lépe ošetřováni a zajisté se uzdraví; ty již nebudeš mítati hladu, a bída na vždy zmizí z příbytku vašeho.«

A skutečně od toho dne naše nebohá rodina za pomoci oné dobré paní, tohoto anděla lásky, jejž P. Maria jim poslala, zkusila, jak podivná a mocná jest ochrana nebeské Matičky P. Marie.

*(Ph. Dr. Alois Koltsek, kaplan „Animy“
v Římě — dle kazatele italského.)*

336. Podivuhodně zachránění od smrti.

Mezi mnohými památnými obrazy jistého Marianského místa nalézá se také obraz, jenž představuje prostou světnici selskou, v jejíž pravém koutě byly pověšeny hodiny, jež ukazovaly osm hodin, a nad orlojem vyhlédala žežulka, jež byla ozdobena věncem sněženek a fialek. Tento obraz povstal takto: V jistém vysoko v horách ležícím místě odplula hrozná sněhová lavina, která s sebou strhla selskou chýži a s ní pohřbila ženu a dítě. Když na večer přišel muž domů a uzřel na místě svého domku jen sníh, led a kamení, jal se kopati a hrabati, až se mu řinul pot s čela; avšak všecka námaha byla marna. Již chtěl v práci ustati, pokládaje vše za ztraceno. I obrátil se hořce pláče k Panně Marii, Spomocnici křesťanů. — V tom uslyší tlumený hlas kukačky z podsněhu osmkrát po sobě. Nyní věděl muž s jistotou, kde má své miláčky hledati, neboť před nedávnem koupil hodiny s kukačkou. Pomocí svých sousedů znova dal se úsilovně do práce trvající tři hodiny, po té vstoupil komínem na půdu, a v málo okamžicích pronikala k němu modlitba ženina a pláč dětí. Plesaje tiskl zachráněné k srdci svému. — Na vděčnou památku zázračného zachránění rodiny dal namalovati památný obraz s hodinami i s kukačkou a zanesl je sám na zázračné místo Marianské. (*Dr. A. Kerschbaumer: Maria, die Mutter vom guten Rathe.*)

337. Chudobný řemeslník odměněn za rekovnost' svou.

Za největší hrůzy francouzské revoluce děla se v Paříži dražba na pozůstalost jistého, guilotinou popraveného, bohatého přívržence králova. Mezi jinými cennými a necennými předměty byla vyvolána soška Matky Boží s Ježíškem. Zdivočilá sběr při pohledu na obraz propukla v ďábelský křik a chrlila nejhroznější rouhání na Pána Ježíše a Matku Jeho. Nikdo se neodvážil něco podati, neboť Jakobíni vyobrazení to nenáviděli, a byl-li snad nějaký věřící křesťan v zastupu, bylo se mu obávati, aby podáním ceny neupadl v podezření, že ještě poněkud dbá o náboženství; a to často stačilo, aby byl uchopen a vlečen na popravu.

Mezi bezbožníky byl jistý chudobný obuvník, jehož to rouhavé tupení Pána Ježíše a Marie Panny urazilo a rozjitřilo. V posvátném rozhorlení učinil smělé předsevzetí, že sám s nasazením své hlavy obě osoby Nejsvětější z pohany vyrve. Hlasitě podal za obraz

několik peněz. Hned se mu kleplo, a soška posměšně hodila. Zástup zevloval po chudém řemeslníku a posmíval se mu při odchodu jeho. Přišel se soškou domů, skryl ji pečlivě do přístěnku; každého pak večera vyňal ji z úkrytu, klekl se ženou i dětmi a modlil se před ní. I domníval by se každý, že Pán Ježíš a Panna Maria chudákovi velmi značně za jeho šlechetný čin se odměnili. Ale zdálo se, že se děje zrovna naopak. Chudoba a nouze den ode dne u něho se rozmáhala, a posléze nevěděl v tísní, co si počítí a jak si pomoci. V největší nouzi kdysi vyňal obraz Matky Boží, rozsvítil před ním, padl vzlykaje na kolena a s pláčem naříkal si na svou nouzi, na hlad svých dětí a opuštěnost celé rodiny. Zdaž by byli Pán Ježíš a Panna Maria těch slz neviděli, těch vzdechů neslyšeli? »Když nouze největší, pomoc Boží nejbližší,« — praví přísloví, a zde mělo se potvrditi. Chudobný muž, jak v nevýslovném žalu spínal ruce k podobizně Matky Boží, vrazil do stolu, soška se naklonila a spadla na zem. Spěšně zdvihne ji obuvník, ale co spatřil? Olejové barvy se něco odřelo, a ryzí zlato se zablesklo. S radostnou dychtivostí a chvěje se blaženou nadějí, stírá olejovou barvu, a za chvíli stojí před ním Panna Maria všecka zlatá, překrásně se třpytící a zářící. Za mnoho peněz prodal chudobný řemeslník skvostnou sošku Matky Boží.

Zavražděný šlechtic nějaký čas před smrtí dal sošku natřítí neúhlednou olejovou barvou, aby ji ochránil proti krvežíznivým Jakobínům. —

Bylo po bídě. Panna Maria tu pomohla a přehojně odměnila rekovnost a nábožnost chudého muže, že nedbaje posměchu, osvědčil se jakožto věrný ctitel Marianský.

(*Frant. Musil: Rok Marianský 1891.*)

338. Panna Maria ještě nyní uzdravuje a chrání.

Stává se, že vypravuje-li se nějaký zázračný příběh Marianský, některý posluchač malé víry říká: »Ah, kdo tomu může věřit, když je to tak dávno, co prý se to stalo.« Pro takové povíme tu stručně tři zázračné příběhy, které se nestaly »již dávno« nebo »před dávnými léty,« nýbrž r. 1893.

V Římě ve chrámě sv. Augustina vedle zázračné Madonny jest vyvěšen mimo jiné též obraz představující výjev, kterak zarmoucený otec a plačící matka se sepjatýma rukama stojí u

postýlky, v níž nemocné dítě jižjiž umírá. Pod obrazem je nápis: »P. G. R. III. Febraio 1893.« To jest: Per Grazia Riceouta (Za milost obdrženu) dne 3. února 1893. Co jiného to znamená, nežli že na přímlovu Panny Marie uzdraveno bylo dítě nemocné, za něž prosili rodiče, ctitelé Marianští?!

U téže Madonny jest v rámečku stříbrné srdce, a pod ním nápis italský, jenž v našem jazyku zní: »Mario Cozi, dítě 18 měsíců, spadlo s vysokých schodův a ochranou Madonny zůstalo úplně neporušeno. 17. února 1893.« Opět zázračná ochrana Panny Marie.

A hned vedle této památky jest jiné srdce zlato-stříbrné, pod nímž jsou napsána slova: »Jan Maffei od Nejsvětější Panny zbaven byl hrozné nemoci v noze. 1. srpna 1893.« Slova dosti výmluvná!

Nuže, kdož by nebyl přesvědčen, že Panna Maria jako vždy pomáhala a chránila, tak pomáhá a chrání až podnes, a chrániti bude povždy upřímných a vroucných ctitelů svých!

(Phil. dr. Alois Kolísek, kaplan „Animy“ v Římě.)

339. Matka Boží neopouští ctitelů svých.

V pohorské vesničce české žila stará žena. Pracně vydělávala chléb vezdejší pro sebe a osiřelou vnučku svou, 14letou Veroniku. Než práce na stará kolena ji těšila, poněvadž věděla, že pracuje pro hodnou Veroniku.

Jednou, když se zase živitelka Veručina domů z práce vracela, našla dívku, ona právě s dětinnou radostí věnovala milostnou sošku Panny Marie. Babičku to těšilo, vždyť věděla, že ji vnučka v úctě k Rodičce Boží následuje. Když dítě pocelovala a pobožnost Marianskou s ním vykonala, pravila Verunka: »Babičko, ráda bych věděla, od koho tu sošku Panenky Marie máme? Jsme chudobní, a přece má Matička Boží na hrdle zlatý řetěz.« Tu jala se babička vypravovati:

»Jest tomu právě čtrnácte let. Uprostřed návsi stál velký statek. Nedaleko statku byla chaloupka tvých rodičů. Manželka velkostatkáře a tvá matka byly důvěrné přítelkyně. Byl čas žní, jako nyní. Velkým parnem bylo vše vypráhlé. Jednoho dne večer snesla se nad vesnicí hrozná bouře. Hrom uhodil do velkostatku, který se chytil, a brzy stála celá ves v plamenech. Paní statku, zoufale rukama lomíc, volala: »Zachraňte dítě mé, ať nezhyne v plamenech!« Otec tvůj nemeškaje skočil do stavení, uchopil dítko a podal je

ustrašené matce. Sotva paní ustoupila asi o krok, sřítla se hořící střecha, zastihla tvého otce, a on byl pohřben. Nejvíce účinkovalo neštěstí na tvou matku, která upadla do těžké nemoci. Když počala opět lože opouštět, přišla se rozloučiti s ní paní statku, neboť manžel její chtěl se usaditi jinde. »Milá přítelkyně,« pravila paní, »velkou oběť přinesl mi muž tvůj; poněvadž však zbývá nám maličko ze jmění našeho, nemohu ti prozatím ničím svou vděčnost projevit, ale doufám, že mi toho bude ještě jednou s pomocí Boží popřáno. Neodmítmi dárku, který tobě podávám; neboť právě jen to jsem mohla zachrániti z celého příbytku,« a při tom podala tvé matce milostnou sošku se zlatým řetězem. Za půl roku na to ulehla tvá matka opět, a již nepovstala.«

»Ó babičko,« zvolala Veronika s pláčem, »ó jak mnohem více chci Matičku nebeskou ctiti a milovati, a mnohem pilněji se za rodiče modliti!«

Za nedlouho po té rozstonala se babička a ulehla. Skrovničké úspory došly a tak nastala trudná doba. Bída byla již tak veliká, že se nemocná rozhodla, řetěz, jenž zdobil sošku, prodati. Když svůj úmysl sdělila s Verunkou, pravila tato: »Ale, babičko, zdaž se Panna Maria nerozhněvá na nás, když ji připravíme o tu ozdobu?« — »Drahé dítě,« trpce usmála se babička, »neodejmi jen Bohorodičce nikdy srdce svého, ovitého růžemi a liliemi, to jest: láskou a čistotou. Věř, že Panna přesvatá daru toho nezamění ani za zlato ani za drahokamy.«

To se ovšem Verunce líbilo. Řetěz byl prodán. Nastala však doba ještě smutnější. Babička chřadla víc a více; cítila, že se blíží chvíle rozloučení s miláčkem svým. A co asi cítila vnučka v nevinné duši své, měla se rozejíti nejen s babičkou, ale měla spolu zbavena býti poslední radosti, milené sošky, aby ji z největší bídy vytrhla. Ještě jednou ověncila sošku, aby tak svou večerní pobožnost naposledy vykonala. Když se Verunka ke spánku uložila, vroucně prosila babička Rodičku Boží, by jí nenechala dříve zemřiti, pokud neuvidí svou vnučku zaopatřenu.

Za jitra šla Verunka lesem k městu, vřele tisknouc milostnou sošku k srdci svému. Měla se s ní navždy rozloučiti. Co takto smutně kráčí, vidí, že se k ní blíží paní s mladou asi 16letou dívkou. Když se přiblížily k Verunce, zastavily kroky, a paní tázala se vlídně: »Milé dítě, proč jsi tak smutna, co se ti přihodilo?« Verunka krátce vypověděla o své nouzi a ukázala sošku. Překvapená

pani přemohla se a pravila: »Dobrá dívko, doved' nás ku své babičce.« S radostí vrátila se Verunka. Když vstoupily do příbytku, přistoupila k lůžku nemocné, pozdravila, vzala hubenou ruku do ruky své a pravila: »Ó dobrá ženo, jakou radost mám, že přicházím právě v čas se odměniti vám! Vidím, že přicházím k vám řízením Božím, a že mě sem Matka Boží posílá.« Když se nemocná z podivení vzpamatovala — neboť poznala bývalou pani statku — pravila: »Dobrotivá paní, mně pomoci nemůžete, ale vnučka moje jest opuštěna!« — »Ztište se, dobrá ženo, a nestarejte se; pojistím budoucnost vnučce vaší. Volte sama.« — »Lepší budoucnosti jí, drahá paní, nemůžete zapatřiti, leč kdyby byla připočtena mezi dítky Marianské, totiž, aby vstoupila do kláštera.« — »Moje dcera,« pravila paní, »totéž zvolila. A já hodlám zde strávití vdovský život svůj.«

Obě dívky vstoupily do kláštera v blízkém městě. Zbožná paní zůstala u nemocné až do posledního vzdechu jejího. Po její smrti věnovala onu sošku na oltář místního chrámu Páně.

(Květy Marianské 1891.)

340. Obrácený mladík.

Sv. Alfons z Liguori vypravuje podivnou událost. Jeden kněz ze společnosti sv. Alfonsem založené seděl ve zpovědnici a zpovídal. Tu spatřil nedaleko sebe mladíka, který divoce a roztržitě kolem sebe pohlížel, a, jak se zdálo, sám se sebou asi těžký boj bojoval. Kněz tuše vnitřní stav onoho mladíka, vstal po nějaké chvíli, přistoupil k němu táže se, zdali se chce také zpovídati. Mladík přisvědčil, ale prosil zároveň, aby ho zavedl na osamělé místo, anež jeho zpověď dlouho bude trvati. Když byli spolu samotni, začal mladík: »Já jsem hanebný bezbožník, napáchal jsem mnoho a mnoho nepravostí i nejhroznějších! Na pokání jsem již ani nepomyslel, maje za to, že hříchy moje jsou větší, než abych mohl doufatí odpuštění. Když jsem však dnes šel vedle tohoto kostela, nutilo mne to takřka násilně, abych do něho vešel; svědomí se ve mně vzbouřilo a vyčítalo hrozně, a já — pocítil v sobě touhu se vyzpovídati, ale falešný stud, který se mne zmocnil, a má nedůvěra v Boží milosrdenství byla tak velká, že jsem se již chystal opět odejítí. V té přišel jste vy, otče duchovní — a nyní klečím u vašich nohou a chci se zpovídati.« Kněz se ho ptal, zdali při svém špatném životě přece nějaký dobrý skutek nevykonal, a zvláště, zdali se do ochrany Matky

Boží neporoučel, snad nějakou oběť k Její cti nepřinesl. »Neboť takové milosti,« doložil dále, »uděluje Bůh obyčejně na přimluvu Její, která jest útočištěm hříšníků.« — »Myslíte, otče,« odpověděl mladík, »že bych byl něco takového vykonal? Já nevím v posledních letech ani o jednom dobrém skutku, sloužil jsem jedině ďablu a pekiu. Jenom toto,« pokračoval dále a vytáhnul z kapsy — růženec, »jsem vždy u sebe nosíval, ačkoli na modlitbu ani jsem nepomyslel.« — »Ach, synu!« zvolal zpovědník pohnutý, »což nepoznáváš, že Panna Maria milost tu ti vyprosila; neboť i tento kostel zde, do kterého jsi milostí jsa puzen vešel, zasvěcen jest ke cti dobré té Matky.« Tu počal mladík vzdychati a plakati, a vykonal obšírně svou zpověď s takovou lítostí, že až bez sebe k zemi sklesl. Když opět přišel k sobě, obdržel sv. rozřešení, i dovolil zpovědníku, aby všude oznamoval, jakou milost skrze Pannu Marii byl obdržel. Tak odměnila Panna Maria mladíka za to, že sv. růženec nosil, jen nosil u sebe; čím více odmění ty, kteří se svatý růženec nábožně modlí!

(„*Májový věnec Mariánský*“ od jednoho
kněze diecése buděj. 1859.)

341. Zpustlý syn obrácen modlitbou své matky.

Jistý mladík, dříve velice zbožný, byl sveden ku zlému špatnou společností. Častěji ho napomínal hlas svědomí, byl však ohlušen; jeho špatní společníci se mu vysmívali, a tak vedl zlý život dále. Konečně onemocněl. Jak se ulekla jeho zbožná matka, když navštívila svého syna, který byl již nad hrobem! Prosila a zapřísahala ho, aby aspoň nyní se obrátil na lepší cestu, a doporučela ho ochraně Bl. Panny Marie, která jest uzdravením nemocných a útočištěm hříšníků. Jako pro mnohé jiné, tak i pro tohoto nešťastného mladíka byla nemoc štěstím, neboť poznal v ní nejen svůj dosavadní hříšný život, nýbrž i pykal ho a svůj další život věnoval — pln jsa vděčnosti vůči dlouhočekání a dobrotě Boží — pokání a polepšení. Jak radostné slzy mohla jeho matka prolévati, když zvolal: »Můj Bože, kam bych byl přišel, kdybych byl zemřel v hříších; od té doby chci se polepsiti a se vši vážností k Bohu se navrátiti.« A jak si umínil, tak také učinil. Dobrá matka prolévajíc dříve hojné slzy nad nezdárností svého syna, nyní plakávala radostí nad jeho polepšením.

(Dr. A. Kerschbaumer: *Maria, die Mutter vom guten Rathe.*)

342. Ochrana Bl. Panny Marie v hodince smrti.

R. 1610. vrazila tlupa francouzských vojáků, kteří na hranicích lotarinských malou potýčku vésti měli, na hromadu Charvatů. Francouzové je rubali. Jeden z těchto ubohých byl ode mnoha koulí proklán, a když přece žil, počali ho tlouci hlavními ručnic, aby ho dorazili. On však pravil ke svým nepřátelům: »Vy mne nemůžete utlouci; neboť já jsem dítkem Marianským a nosím posvěcené roucho; protož nezemru bez sv. zpovědi!« A vskutku při všech svých bolestných ranách žil tak dlouho, až Panna Maria mu kněze přivedla. Přijav sv. svátosti skončil voják blažen, smrtí dítek Marianských.

(*Škola Božsk. Srdce Páně 1875.*)

343. Na smrtelném loži od Madonny uzdraven.

Jan Santoletti z městečka Rocca di Papa (Papežský Hrad, v okolí římském, v horách albanských) rozstonal se těžce chorobou nervovou. Nemoc horšila se ustavičně a měla za následek několik jiných nemocí najednou. Lékaři nevěděli si již rady s nemocí tou, byli přivoláni i někteří professoři z Říma, ale ani ti nevěděli, jak nemocnému pomoci. Čím mohli poraditi, bylo, aby se nemocný dal zaopatřiti sv. svátostmi, protože prý nelze ho udržeti na živu.

Kněz přišel a zaopatřil nemocného, který již od delší doby nemluvil. Kněz byl ještě ve světnici, když nemocný najednou promluvil a zavořil na svoji manželku. Manželka všecka uplakaná a zarmoucená přiskočila s nejstarším synem k nemocnému a tázala se něžně, čeho si umírající přeje. »Kdo jest ona paní, která stojí u lože u nohou mých?« tázal se nemocný. Všichni přítomní udiveně pohlédli na ono místo, ohlédli se po světnici, a manželka odpověděla, že nikoho tam nevidí. »Ale ano«, pravil nemocný opět, »stojí tam. Což ji nevidíte? Jest tak krásna, bíle oděna, s velikými světly kolem sebe.« Při tom rozjasnila se tvář nemocného, jakoby si na něco vzpomněl. »Kdybych ozdravěl«, pokračoval dále, »hned bych šel do Říma k Madonně u sv. Augustina poděkovat se za to... Vždyť to je tak mocná, laskava a dobrá Madonna...«

A stalo se. Ačkoli těžce byl nemocen, přece se uzdravil pomocí Panny Marie, v níž tak srdečnou měl důvěru. A co slíbil, vykonal. S celou rodinou svojí putoval do Říma k Madonně sv. Augustina a tam z nejvroucnější duše děkoval Panně Marii za zázračné uzdravení. Na památku věnoval tam obraz, který událost onu představuje.

(*Phil. Dr. Alois Kolísek, kaplan „Animy“ v Římě.*)

344. Pohledem Panny Marie obrácen.

V Čechách u Příbrami jest zázračné místo Marianské »Svatá Hora.« Putuje tam mnoho lidí. Jedenkráté připutovali tam také poutníci z Prahy; jeden z nich byl vroucným ctitelem Marie Panny, avšak druhý, jeho příbuzný, byl nevěrcem a velikým hříšником. — ač byl jinak vysokým úředníkem. Tento šel na pouť více ze zábavy a k vůli svému příbuznému, jemuž blaho duše onoho pobloudilce na srdci leželo.

Přišli do chrámu Páně. Jest pak tu zvykem, že dvakráte za den se zvoní, a při tom dává se libati socha Marianská. Nastal okamžik, kdy kněz jeden vyňal ze schránky sochu Panny Marie a postavil ji na zábradlí k libání. Zbožný příbuzný šel libat, ale nevěrecký a hříšný úředník stál opodál, libat však nešel. Má pak soška ona tu zvláštnost, že mění tvář dle okolností: hned mile se usmívá, hned zase bolestně a útrpně, až i hrozivě se dívá. V okamžiku, kdy náš úředník stál nedaleko zábradlí a díval se na sochu, — tu podívala se výstražně na něho Panna Maria. Pohled ten dostačil. Úředník poklekl, modlil se, plakal — a šel vyhledat zpovědníka, jemuž zkroušeně se vyznav, započal vésti život bohumilý.

*(Dr. František Kolísek, vikář na dómě, — dle kázání
P. Gollera o májové pobožnosti v Brně r. 1890.)*

345. Podivuhodné uzdravení ctitele Marianského.

Jan Sagastiz, kněz řádu kazatelského, vypravuje ve svých spisech mimo jiné také následující událost:

Jistý zbožný ctitel Marianský upadl do těžké nemoci, ve které mu rty náramně otekly a pak i hněti počaly, vydávajíce zápach nesnesitelný, tak že nikdo u něho zůstatí nechtěl. Ale zbožný ctitel snášel neduh rekovnou trpělivostí, prose modlitbou sv. růžence Marii Pannu o pomoc. I zdálo se mu, že se mu zjevil anděl a pojav ho za ruku, pravil: »Pojd' se mnou, spatříš místo pokoje svého, kteréž tobě připraveno jest!« I šli spolu. Anděl uvedl ho do krásné zahrady, kdež rozličné spanilé kvítí bylo, mezi nímž však zvláště libé růže vynikaly. Tu anděl ukázal mu překrásný věnec ze sta a padesáti růží bílých, červených a zlatých, a pravil: »Věnec tento znamená tvou modlitbu svatého růžence!« Načež vedl ho anděl do vzácného paláce vyzdobeného rozmanitými klenoty a drahokamy, kdežto spatřil nebes Královnu mezi kůry andělskými u veliké slávě na trůnu seděti.

I přivolala Panna Maria k sobě ctitele svého a nebeským lékem dotknuvši se rtů bolavých, zvolala: »Neslušif se, rozmilý synu můj, aby rty úst tvých zhynuly, které mne tak horlivě ctily a velebily.« V tom okamžiku pocítil nemocný muž, že jest zdrav. Rána i bolest zmizely!

Uslyšev o zázraku tom biskup téhož města, navštívil uzdraveného ctitele Marianského, kterýžto ještě potom mnoho let byl živ, vzdávaje vroucné díky Lékařce nebeské.

(*Joan. Sagastiz, Ord. Praed. cap. 25. —*
P. Carol. Foresti, Mir. 6. 7.)

346. Polomrtvý uzdraven.

V městě Viktorii žil nábožný měšťan, jménem Jan z Latony, jsa zvláště velmi horlivým ctitelem Panny Marie. Stalo se, že muž ten v jarém věku povážlivě onemocněl. Chřadl den ode dne, až octl se v zápasu smrtelném. Přijav s největší vroucností sv. svátosti, doporučil se do vůle Boží, zvláště pak pod mocnou ochranu Marie Panny, k Niž v nemoci své modlíval se sv. růženec. Domácí čítali již poslední vzdechy umírajícího, ana pojednou zář neobyčejná osvětlila tmavou světničku, a v záři té objevila se Panna Maria, kynouc mile ctiteli svému, aby povstal z lože svého. Umírající povstal — a cítil se úplně zdravým a svěžím. V tom zmizela zář a s ní také Panna Maria. Všickni jedním hlasem velebili mocnou Lékařku nebeskou.

(*P. Thomas Cossus, Mir. 89.*)

347. Úcta Marianská prospívá duším v očištei.

Blahoslavený Alanus de Rupe, ze řádu kazatelského, píše, že mnoho osob arcibratrstva sv. růžence, které modlívaly se sv. růženec za duše v očištei, pod přísahou mu tvrdily, kterak za modlitby své pozorovaly rozličné duše z očištee, majíce červené křížky na čele. Duše ty prý děkovaly za modlitbu konanou a prosily, aby i na dále za ně modlily se sv. růženec. Při tom pak i doložily ubohé duše ony, že mimo Nejsvětější oběť mše svaté není lepšího prostředku k vysvobození duší z očištee nad svatý růženec, kterýmž každodenně mnoho dušiček opouští místo muk žaluplných a vchází do radosti věčné.

(*Beatus Alanus de Rupe in Comp.-mir. 15.*
Taxius lib. 3, cap. 57.)

348. Úcta Marianská zkracuje muka očistcová.

Kornelius Senekis, kněz řádu kazatelského, vypravuje o jisté vznešené paní, která po smrti zjevila se přítelkyni své a prosila jí, aby jméno její dala zapsati do arcibratrstva sv. růžence. Na prosbu tu otázala se živá přítelkyně: »Proč nyní i po smrti žádáš přijata býti, když nemůžeš se již modliti sv. růženec?« Načež duše odpověděla: »Žádostiva jsem toho pro své poklesky a nedostatky, jichž jsem v životě neodkála, a za které na patnácte let odsouzena jsem do očistce. Dáš-li mne však zapsati do arcibratrstva sv. růžence, pro modlitbu všech údů mohu býti spíše vysvobozena. Proto bez odkladu učin, zač tě prosím, a modli se i ty za mne sv. růženec!«

Přítelkyně vyhověla žádosti této, a hle! Již za patnácte dní zjevila se jí duše ona v jasném lesku a kráse velebné, děkujíc za prokázané dobrodiní a řkouc: »Těch patnácte let, po která pykati jsem měla v očistci, zkráceno jest pro modlitbu sv. růžence na patnácte dní; a dnes právě jest den patnáctý, kdy vysvobozena jsem z ukrutných muk očistcových a ubírám se do slávy věčné.« To pověděvši, zmizela.

(*P. Cornelius Senekis, Ord. Praedic. SS. Theologiae Doctor, Haer. prav. Inquisitor, Serm. 15. de Rosario.*)

349. Zatvrzelý hříšník zachráněn od zátraty věčné.

Kněz Jan Herold píše o jistém velikém hříšniku, jenž za života svého málo co dobrého konal, jen že ke cti a chvále Panny Marie každodenně sto »Zdravas Maria« se pomodlil. Ačkoliv byl často napominán ku pokání a polepšení života, přece setrval v nepravostech svých.

Jednou upadl do těžké nemoci, a tu zdálo se mu u vytržení mysli, která zlí duchové před Soudcem přísným stáli a odsouzení jeho k věčnému zatracení neustále žádali. V tom vidí přicházeti Pannu Marii, která Soudci nejvyššímu podávala cedulky, na nichž napsány byly ony »Zdravasy«, jež on se denně modlíval. Naproti tomu také zlí duchové přednášeli Soudci knihy, kdež napsány byly hříchy a nepravosti jeho. Když obé na váhu dáno bylo, tu hříchy převážily všecky ony cedulky. I pravil Soudce: »Člověk tento nezasluhuje radosti nebeské, nýbrž zatracení věčné!« Načež odpověděla Panna Maria: »Synu můj nejmilejší! Rozpomeň se, že jsi z mého panenského života za hříchy všech lidí tělo lidské na sebe vzíti a na dřevě kříže krev svou vyliti ráčil; daruj mi jen jednu krůpěj

krve své pro tohoto hříšníka, aby spasen býti mohl!« Tu odvětil Soudce: »Matko předrahá! Není možno, abych Tobě něco odepřel. Vezmi si krůpěj krve mé a učiň, jak Ti libo!« Načež Rodička Boží vzala jednu krůpěj z boku Syna svého a vložila ji na váhu svou, která hned klesla dolů a ďábelskou váhu hříchů převážila! V tom zlí duchové zmizeli.

Nemocný hříšník přišel k sobě, rozjímal o vidění tom a děkoval vroucně Marii Panně za ochranu. Slíbil polepšení života, jestliže se uzdraví. A skutečně nabyl zdraví úplného. I vstoupil do kláštera a stal se z něho veliký kajicník a horlivý rozšiřovatel úcty Marianské.

(In promptuario Miraculorum B. V. Exempla 50.)

350. Za živa pohřbená, od P. Marie zachráněna.

Julie, vzdělaná mladá dáma, byla společnicí u jedné vznešené bohaté kněžny, jež přebývala na osamoceném hradě v horách Pyrenejských. Zbožně jsouc vychována od dobré matky své, nepozbyla sice v této vznešené společnosti úplně víry, přece však podle příkladu své paní jakož i z marnivosti a chtějíc ukázati svého povznešeného a silného ducha, měla v opovržení věci náboženské a dělala si smích z tajemství svaté víry.

Jednoho dne byla nalezena na loži svém jako chladná mrtvola. Rychle přivolaný lékař nemohl nic jiného činiti, nežli konstatovati či oznámiti smrt. Druhý den byla pohřbena ve kryptě téhož hradu.

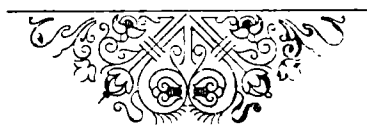
Než jak rozčilující bylo překvapení, když za několik hodin po pohřbu přikvapil ku kněžně sluha všecek ustrachovaný a vypravoval: »Paní, slyšel jsem ve kryptě sténání a dušené výkřiky: mám strach, že slečna Julie byla pochována živá; to bude jistě ona; nyní volá o pomoc.« Všichni hned spěchali do krypty, otevřena hrobka, odkryto víko rakve . . . skutečně: Julie byla za živa pohřbena. Vlasy, oděv, prostěradlo, do něhož byla zavinuta, všecko bylo v neladu a nepořádku, tvář zakrvácená. Vydělali ji z rakve, položili rychle ruku na srdce, ozývá-li se; tlouklo. Za chvíli Julie zhluboka vydechla, pootevřela oči, ohlédla se ustrašeně kolem sebe, a poznavši osoby přítomné, zvolala: »Ó Panno Neposkvrněná, díky Tobě, díky Tobě! . . .« Na to byla pečlivě ošetřována, a když za několik dní úplně ozdravěla a sil nabyla, vypravovala o svém smutném a hrozném případě takto:

• V noci před několika dny přišly na mne tak silné mdloby nebo křečové záchvaty, že jsem pozbyla úplně smyslův a vědomí. Když pak jsem z těchto záchvatů se probudila, byla jsem úplně ve tmě; zpozorovala jsem, že jsem zavinita do nějakého plátna, v pravo deska jakási, na levo též, i na vrchu nad hlavou vše tak těsně, že jsem se ani hýbat nemohla. I nemohla jsem se rozpomenouti, kde to asi jsem. Najednou však mi hlavou projela hrozná myšlenka: Snad je to rakev — snad jsem ve hrobce — snad za živa jsem pohřbena?! Studený pot polil mi čelo, naráz projel celým tělem mým, krev ustydala v žilách . . . pohnula jsem sebou pokud jsem mohla, křičela jsem, volala o pomoc, nikdo neodpovídal; hlas můj bez ozvěny a ohlasu zůstával v hrobce tmavé. Ó hrůzo! poznala jsem ihned svůj stav beznadějný. Duše mé zinočil se zoufalý vztek. „Zde tedy skončím život svůj,“ pravila jsem sama k sobě, „bez pomoci, bez útěchy, v těch černých temnotách, v tom chladu hrobky, zde mezi mrtvolami . . . Můj zápas smrtelný bude pozvolný, bolestný . . .“ Hrůzou mi vstávaly vlasy . . . Několikrát jsem napjala všechny síly své, abych rozlomila desky rakve, ale marně, marně . . . Tu opět připadla mi myšlenka ještě hroznější, která zvětšovala moji zoufalost. Po dlouhé době vzpomněla jsem si opět na Boha, na peklo, na věčnost. „Co se se mnou stane?“ zvolala jsem, a již se mi zdálo, jako bych cítila ten hněv a spravedlnost Boží. Má rozčilená obrazotvornost předváděla mi před zrak příšerné zjevy pekelné, a zdálo se mi, jakoby s posměšnou radostí mi mluvily: „Hned, hned již budeš naše, a nebude pro tebe vysvobození, nebude po celou věčnost . . .“ Plna úzkosti a hrůzy chtěla jsem utéci zjevům těm, ale byla jsem sevřena — v rakvi zoufalosti své. Však hle! Před zraki mým zjevuje se obraz tak krásný, tak líbezný a milý, jest to obraz Panny Neposkvrněné, Panny Marie, před níž mne matička moje učila se modliti, když jsem byla malým děvčátkem, a před níž jsme spolu tak často prosívaly o pomoc Panny nebeské. Tu pravila jsem sama k sobě: „Není to Maria Panna, jež potřela hlavu hadovu? Není to Maria Panna, před kterouž i nyní přechájí duchové pekla? Proč bych se k ní neobrátila, proč bych jí nevzývala? Jsem vinna, vyznávám, zapomínala jsem na Boha, zhřešila jsem, však není-liž P. Maria útočištěm hříšníkův? Ach ano, Panno svatá, milá, otevři mi náručí své lásky, svého milosrdenství, pomoz mi, potěš mne, vypros mi u Synáčka Tvého, bych vysvobozena byla z toho hrozného žaláře smrti. A jestli toho nemohu doufat, nuže pomoz

mi aspoň, abych očištěna byla pokáním od hříchů svých a bych k Tobě mohla přijíti do nebes . . . Ó Maria . . .!“ Při těch slovech ochablo mi srdce, síly mne opouštěly, ztratila jsem vědomí a nabyla jsem ho teprve před vámi, kdy zvolala jsem: „Maria, díky Tobě!“ Vždyť Panna Maria mne vyslyšela a zachránila.«

Po této zázračné záchraně své Julie chtěla život svůj obětovati jedině Bohu. A jako již byla za živa pohřbena, tak chtěla nyní pohřbena býti pro svět, chtěla býti pro svět mrtva. Umínala si tedy, že závoj pohřební, v němž byla v rakvi, zamění za závoj řeholní. Vstoupila do kláštera »Sester Lásky.« a na památku svého zachránění od Panny Neposkvrněné dostala klášterní jméno: »Sestra Maria-Neposkvrněná« (Maria Immaculata).

(Ph. dr. Alois Kolísek, kaplan „Animy“ v Římě,
dle kazatele italského.)

Lúrdská Panna Maria.

351. Vznik proslaveného poutního místa v Lúrdech.

Lúrdy jsou městečko v jižní Francii a rozprostírají se v překrásném, malebném kraji na úpatí hor Pyrenejských. V levo pod městem vysílá pohoří do údolí mohutný, skalnatý výběžek, na jehož temeni vypíná se krásná svatyně Marianská. Ve spodní části výběžku toho, na úpatí chrámu, jest ona jeskyně, v níž zjevení se stalo způsobem tímto :

Roku 1858., dne 11. února, ubírala se tři malá děvčátka o polednách po mostě řeky Gave, majíce ramena a hlavu po venkovsku zahaleny, a hrubé dřevěny na nohou. Byla to Bernardina a Marie Soubirous-ova a jejich družka, všechny tři děti nádcnníků. Rodiče poslali je sbírat dříví. Právě si nejstarší z nich, Bernardina, zouvá dřevěny, aby jako družky její přebrodiva se vodou, která z řeky Gave příkopem tekla ke mlýnu, — tu najednou slyší hukot a šumot jako prudkého větru. Pohlíží k nebi; nebe jest sice poněkud zamračeno, ale o větru ani zmínky, žádný lístek na stromě se nehýbá. Opětně postrašena rachotem, vidí, jak právě jeskyně protějščí podivným leskem jest naplněna, a ze světlé záře vystupuje překrásná Pani, v šatě sněhobílém, na sepjatých rukou majíc růženec. Hlava a ramena byly zahaleny závojem bělostkvoucím, na zad odhrnutým; opásána byla blankytnou širokou stuhou, jejíž konce až po kolena dosahovaly. Jemňoučké ruce, průhledné jako z vosku, byly sepjaty jako k modlitbě, na pravé ruce byl zavěšen růženec z bělounkých zrněk na zlatém drátě se zlatým křížkem; na bosých nohou spočívaly dvě rozvité zlatožluté růže. — Hlava byla podlouhlá, a tvář ne-

výslovně přívětivá; oči modré, které svojí vlnností okouzlovaly; ústa se usmívala nebeskou dobrotou a něžností; jen vlasů nebylo lze nikdy spatřiti. Celá postava podobala se postavě vyrostlého děvčete as patnáctiletého; spojovala však v sobě podivuhodně dospělost Panny a vznešenost i dobrotivost Matky; nikdy země postavy takové neviděla.

Tak vypadal zjev, jež Bernardina poprvé spatřila v jeskyni Massabielské u Lúrd. Jako okouzlena padá Bernardina na kolena a modlí se sv. růženec. Za čtvrt hodiny zjevení to zmizelo. Bernardina přidružila se ke svým společnícům a vypravuje jim, co viděla. Ony však nic neviděly ani neslyšely.

Den na to přišla děvčata opět k jeskyni. Bernardině radily, aby si vzala láhvičku se svčcenou vodou; a jak se Paní objevila, popadla Bernardina láhvičku a kropí tajemný zjev, prosíc, aby odstoupil a zmizel, je-li od zlého. Ale Paní neodstupuje, nýbrž usmívá se tak mile a libezně, že Bernardina jest jako u vytržení a společnice její musí ji odvléci.

Třetího dne, — bylo to na popeleční středu, — ubírá se Bernardina s dvěma ženami k jeskyni. Všechny pokleknou a modlí se sv. růženec. Najednou obkličí Bernardinu světlo, Paní se ukáže a volá: »Bernardino!« Při tom klesla Bernardina s výkřikem k zemi. Ženy přítomné ji vzkřísily a radí jí, aby se zeptala, kdo jest ona Paní, a čeho si žádá. Tu volá vznešená Paní: »Bernardino, chodívej sem po 14 dní. Pak tě učiním šťastnou, ne sice zde na zemi, ale po smrti na věčnosti!« Bernardina to přislíbila a přicházela, ač se jí odevšad kladly veliké překážky. Jakási neodolatelná moc pudila ji k jeskyni. Zjev se nyní co den děvčeti ukazoval, rozmlouvaje s nim. A jaké to byly rozkazy, jež Paní ona Bernardině udělovala? Něco týkalo se Bernardiny samé, a toho se nikdo nedověděl; jiné rozkazy měly platnost všeobecnou. Tak na př. při jednom zjevení pravila Paní děvčeti: »Modli se za hříšníky!« Při jiném opět zjevení řekla: »Jdi ku kněžím a rei jim, že si přeji na místě tomto kapli!« Bernardina oznámila to místnímu faráři v Lúrdech, který však zdráhal se uvěřiti Bernardině a pravil: »Milé dítě, já ti nemohu tak snadno věriti; tvá slova mi nepostačí. Ale zkusme toho, zda pravda jest, co vypravuješ. Ty pravíš, že na skále u jeskyně, kde Paní se zjevuje, roste šípkový keř planých růží. Jdi tedy k Paní a řekni jí, aby v této zimní době rozkvetly růže na keři onom, — pak ti uvěřím, že jest ono zjevení zázračným.«

Časně ráno před východem slunce ubírala se Bernardina k jeskyni, doprovázena jsouc velikým zástupem lidu. Před jeskyní poklekla a modlila se sv. růženec. Najednou zjeví se Paní, a Bernardina přednáší Ji prosbu, aby rozkvetly růže na keři. Než Paní volá hlasem vážným: »Pokání, pokání, pokání!« — Bernardina oznámila faráři Lúrdskému, co se událo.

Den na to veliké množství lidu doprovázelo děvče k jeskyni. Paní se opět zjevila a pravila k Bernardině: »Jdi a napij se a umyj ve vodě — a požij ze zelin rostoucích podle ní!« Bernardina se ohlíží, nikde však vody nevidí. Mínila tedy jíti po kamení a šterku dolů k řece Gave. »Ne tam,« — volá Paní, dávajíc rukou znamení. »Nekáži ke Gavě, nýbrž ku prameni; zde jest!« A vztáhši ruku, prstem ukazovala na místo po pravé straně jeskyně. Děvče hledá pramen, ale ničeho nepozoruje; počíná rukama hrabati na místě tom — a ejhle! Tu vyřinul se proud vody, který víc a více se vznášal a dosud nevyčerpatelným jest.*) Stalo se tak dne 25. února, tedy 14. den po prvním zjevení.

Den 4. března byl posledním z oněch 14 dní, ve kterých Bernardina k jeskyni přicházeti měla. Při tomto zjevení žádala Paní, aby kněžstvo zde vystavělo kapli, a průvody aby tam konány byly. Bernardina prosí pokorně, aby jí Paní oznámila, kdo jest; ale nedostala žádné odpovědi.

Bernardina chodila ještě po 4. březnu k jeskyni modlívati se sv. růženec, ale zjevení neměla již žádného.

Přiblížila se slavnost Zvěstování P. Marie dne 25. března. Tu chvátá Bernardina k jeskyni a počne se vroucně modliti sv. růženec. Najednou obkličí ji zář nebeská, a Paní krásná stojí nad jeskyní. I volá Bernardina prosebně po třikráte: »Paní má, rcete mi, kdo jste, a jak se nazýváte?« Zjevení mělo, jak obyčejně, ruce na prsou sepnuté jako k modlitbě a oči k nebi pozdvižené. Když děvče potřetí prosbu svou opakovalo, rozepjalo zjevení ruce a, co se růženec smekl na pravé rameno, vztáhlo je k zemi, zdvihlo je potom k nebi a opět je tiše na prsa sepjalo. Zrak byl všecek proměněn a jako ponořen v nazírání nevyzpytatelného tajemství; ústa pak pronesla s nevýslovným výrazem pokorné blaženosti a dětinné vděčnosti: »Já jsem Neposkvrněné Početí!« Po slovích těch Paní zmizela.

*) Denně čerpá se z něho 122.400 litrů. Poblíže jest zřízena koupelna pro neduživé poutníky, jichž na tisíce nabylo zde uzdravení.

Bernardina chvátá rychle k faráři Lúrdskému, aby mu oznámila, kdo jest Paní ona. Tento již vážně přemýšlí o zjeveních těch a udal záležitost všecku biskupu svému. Světská i duchovní komise zjistila pravdivost zjevení na základě tolika tisíc nepopíratelných zázraků, z nichž patnáct prohlášeno za zázraky prvního stupně. Vždyť zjevení samo bylo zázrakem, a to opakovalo se 18krát. Poslední zjevení bylo dne 16. července, právě na slavnost Panny Marie s hory Karmelské, kde, — jak tvrdí sv. Otcové, — byl první kosteliček Marianský zbudovaný hned v době apoštolské.

Nyní na místě tom, kde zjevila se Neposkvrněná Panna Maria, stojí krásný, nádherný chrám ve slohu gotickém, kamž na tisíce poutníků zbožných putuje, hledající tam uzdravení duševního i tělesného a docházejíce tu potěšení a občerstvení na Mateřském Srdci Panny Marie.

*(Dr. František Koltsek, vikář na dómě
v Brně, — dle četných pramenů.)*

352. Jindřich Lasserre uzdraven od slepoty.

Jindřich Lasserre postižen byl v měsíci červenci 1862 neduhem očním, který v krátkém čase nabyt povahy nad míru povážlivé a přinutil jej všeho čtení a psaní nadobro se vzdáti. Nemocný radil se s několika proslulými lékaři, užíval všemožných prostředkův, opustil Paříž, kde až do té doby činnost advokátskou provozoval, a odsoudil oči své na radu lékařů k úplné nečinnosti. Zatím přiblížil se měsíc září; žalostná choroba trvala již čtvrt roku, a o nějaké úlevě nebylo ani potuchy. Naopak nemocný i okolí jeho dospívalo přesvědčení, že neduh jest nezhojitelný, a zrak navždy že bude ztracen.

Lasserre měl důvěrného přítele ještě z dob mladosti, protestanta jménem de Fr., s nímž uvykl již od dob dětství sdělovati všechny své strasti i slasti. Tomuto příteli dopsal pomocí chlapce, jemuž všechny své spisy a dopisy diktovával, jak smutně to s ním dopadá, a jak se strachuje o další svou budoucnost. Pan de Fr. odpověděl za několik dní listem, který nemocného na výsost překvapil, a jež také v doslovném znění předkládáme:

»Milý příteli! Několik řádků Tvých způsobilo mi radost nemalou, přál bych si však brzy uzříti vlastní Tvůj rukopis. Vraceje se tyto dny z Caunterets, navštívil jsem příležitostně městečko Lúrdy a prohlédl si pověstnou jeskyni tamější i proslulý pramen její. Slyšel jsem vy-

pravovati tak podivné věci ve příčině uzdravení vodou Lúrdskou způsobených, a zvláště neduhů očních se týkajících, že nemohu než požádati Tě důtklivě, abys v nesnází své také k prostředku tomu se uchýlil. Kdybych byl věřícím katolíkem a churavým jako Ty, neváhal bych ani na okamžik prostředku onoho zkusiti. Je-li pravdou, že nemocní vodou Lúrdskou náhle byli uzdraveni, můžeš chovati naději, že počet takto uzdravených rozmnožíš; není-li to pravdou, neztratíš při tom zajisté ničeho Jak se zdá, netřeba ani osobně do Lúrd se odebrati, vodu zázračnou může ti také tamější farář poslati Popros ho také, aby Ti zaslal onen malý spisek, v němž vypočteny jsou zázraky nejznamenitější.*

Rada tato, pocházející od muže, který nijak k blouznění nějakému se neklonil a nad to k vyznání protestantskému náležel, nemálo pana Lasserra na mysli pomátla. Ne snad že by byl pochyboval o možnosti zázraku, spíše se zázraku nějakého obával nebo lépe hrozil se zodpovědnosti za milost tak neobyčejnou, která by mu, jak sám píše, ukládala »život opravdově polepšiti a svatým se státi.« K tomu cítil se nedostatečným, a proto ustanovil rady přítele svého neuposlechnouti.

V prvních dnech měsíce října bylo Lasserrovi podniknouti cestu do Paříže; tam setkal se náhodou s panem de Fr. a manželkou jeho, kteří jej pro zanedbávání doporučeného prostředku přísně pokárali. Lasserre odpověděl, že má málo důvěry i málo chuti podle rady dané se zachovati.

»To jsou plané výmluvy,« odvětil na vytáčky jeho pan de Fr.: »dle náboženských zásad svých musíš v možnost událostí oněch věriti a zajisté že také věříš. Proč bys tedy váhal se pokusiti? Vždyť přece při tom ničeho neztratíš; neboť voda ta, která dle výpovědi znalců není než praobyčejnou vodou pitnou, nemůže ti nijak uškoditi. A nenapadá ti, věřícímu katolíkovu, že rada, abys se obrátil na Matku Páně, pochází ode dvou protestantů? Napřed již podotýkám, že uzdravení tvé by bylo hrozným proti mně důkazem.« Paní de Fr. připojila prosby své k domluvám svého manžela. Po delším váhání svolil konečně Lasserre a diktoval panu de Fr. list na faráře Lúrdského, aby mu laskavě zaslal láhev vody zázračné. List tento odeslán z Paříže dne 2. října.

Brzy na to navštívil pan de Fr. přítele svého Lasserra. »Milý příteli,« pravil mu, »když jsi se rozhodl učiniti pokus s vodou Lúrdskou, tedy pohlížej na věc opravdově a vážně; vyplň všechny

podmínky předepsané, aby se pokus ten také zdařil. Vykonej náležité modlitby, jdi ke zpovědi; vykonej vůbec vše, co ti náboženství tvé předpisuje. Snadno pochopíš, že jest to potřebno, a sice nevyhnutelně.«

Mezitím došla zásilka s vodou Lúrdskou. Lasserre poklekl a vroucně pomodlil se »Zdravas Maria.« Na to povstal, natřel si čelo i oči své šátkem ve vodě smočeným.

»Snadno jest si představití můj úžas a mé zděšení;« — tak píše Lasserre sám — »v témže okamžiku, kdy dotkla se voda zázračná očí mých, byl jsem žalostného neduhu svého sprostěn, a to beze všelikého přechodu s rychlostí, která v nedokonalé mluvě lidské snad pouze s rychlostí blesku dala by se porovnatí.«

»Já jsem uzdraven!« vzkřikl jsem a ohlížel se po knize nějaké, zda dovedu čísti I uchopil jsem knihu obsahující zprávy o zjevení, a přečetl jsem bez zastávky i bez únavy více jak sto stran, ačkoliv ještě před několika minutami nebylo mi možno tři řádků rozluštití«

»Ještě téhož dne vykonal jsem sv. zpověď a oznámil zpovědníkovi svému onu milost velikou, kterou mne Bl. Panna Maria právě obmyslila«

Že zázrak tento učinil dojem ohromný na pána i paní de Fr., kteří z vůle Prozřetelnosti tak značné a bezprostřední účastenství na něm měli, snadno lze pochopiti.

Od podivuhodné události této uplynulo již osmadvacet let. Lasserre ještě žije a každoročně putuje do Lúrd, aby tam u jeskyně přepamátne vroucí díky vzdal nebeské Spomocnici své. Také pán de Fr. jest ještě na živu. Muž tento, který tak značný podíl měl na události vypravované, není nikdo jiný než ministr války a bývalý ministr president Karel de Freycinet.

(Dr. Jan Ackert: Panna Maria Lúrdská.)

353. Vyléčena z neduhu očního.

Slečna Marie Moreau, nejstarší dcera vážené rodiny v městě Tartas řečeném, trápena byla na desátý měsíc velmi nebezpečným neduhem očním. Marně hledáno rady a pomoci u nejvyhlášenějších očních lékařů, marně navštěvovány nejrůznější koupele: žádný prostředek nemohl zabrániti zlu vždy větších rozměrů nabývajícimu. Ubohému dítěti hrozilo úplné oslepnutí. »Jedno oko jest ztraceno,« pravil dr. Bermont, jeden z nejproslulejších lékařů města Bordeaux,

»druhé pak nanejvýš ohroženo. Děvče má černé bělmo.« Ustrašení rodiče chystali se právě užiti posledního prostředku, odebrati se totiž do Paříže na poradu k lékařům vyhlášeným, když došlo poštou číslo časopisu »*Messenger catholique*,« který v Bordeaux vycházel a také naši rodinu měl mezi předplatitely svými. Pan Moreau přehlížel list zběžně a tu padl zrak jeho na řádky, jimiž ohlašováno zázračné uzdravení vdovy Rizanové z města Nay. Paprsek konejšivé naděje zapadl do těžce zkoušeného srdce otcovského při čtení zprávy té. »To jsou dvěře, na něž třeba zaklepati,« zvolal radostně; »zjevila-li se skutečně Panna přesvatá v městečku Lúrdach, bude Jí jistě na tom záležiti, aby pravdivost zjevení toho také zázraky dosvědčila a dokázala. Pospěšme si; neboť jako všude, zajisté i tam bude spíše ten obsloužen, kdo dříve přijde. Moji drazí, obrátíme se k milé Matce Boží Lúrdské.«

Umínili si konati devítidenní pobožnost; mnoho osob připojilo se k nim, kněz města toho daroval rodičům láhev vody Lúrdské, tito pak slibili, uzdraví-li se dítě jejich, vykonati pouť do Lúrd a dceru svou po celý rok odívati barvami Panny nejsvětější, modrou totiž a bílou. Večer dne 8. listopadu 1858 započata pobožnost. Nemocná však neměla veliké důvěry, a také matka nedůvěřovala příliš v účinnost nového prostředku. Jediný otec choval důvěru klidnou a pevnou, kterou nebe ještě nikdy nesklamalo. Před spaním namočilo děvče lněnou pásku do vody Lúrdské a položilo na oči. Otec pln hluboké důvěry modlil se dlouho do noci. Když se Marie probudila, byla voda Lúrdská první její myšlénkou. S bázní i nadějí snímala pásku s nemocných očí.

Hlasitý výkřik radosti vydral se jí však se rtů; vidělat vše kolem sebe ve světle denním jasně a zřetelně. oči její byly uzdraveny.

»Marto, Marto!« volala na mladší svou sestru, »já vidím; oči mé jsou již zdravý.« Marta spěchala k jejímu loži a — dvě jasné oči pohlížely na ni, plné síly a probuzeného života, tytéž oči, které ještě včera obestřeny byly chorobným závojem krvavým. Marie pokusila se čísti, a ejhle, dívka, která po mnoho měsíců ani písmeny nemohla rozeznati, četla plynne a bez obtíží. Uzdravení její bylo tedy úplné. »Otče, matko!« volala uzdravená radostí téměř bez sebe, »já vidím, mohu čísti, jsem uzdravena!« Radost a vděčnost dříve tak těžce zkoušené, nyní však pojednou tak zázračně potěšené rodiny nelze popsati.

Všichni obyvatelé tartasští, kteří upřímně cítili s rodinou všeobecné vážnosti požívající, byli svědky události té přepodivné. Každý viděl na vlastní oči, jak nemoc, v jejíž vyhojení nikdo již nedoufal, náhle zmizela hned na počátku pobožnosti devítidenní. Představená kláštera Sacre-Coeur, kde Marie Moreau na počátku choroby své prodlévala, 150 družek jejích z ústavu, jakož i povolání lékařové potvrdili jak nebezpečný stav mladistvého děvčete, tak také úplné a zázračné její uzdravení. Svědectví jednoho lékaře uvedeme doslovně:

»Co se týká náhlého zmizení neduhu, jest to okolnost, která, pozorována se stanoviska vědy, daleko převyšuje obor možnosti přirozené, což tímto dle pravdy potvrzuji.

Bordeaux, dne 8. února 1859.

Dr. Bermont.«

(*Dr. Jan Ackert: Panna Maria Lúrdská.*)

354. Uzdravena od neduhu očního.

Paní Lúrdská, Blaisetta Soupenne, trpěla po více let chronickou chorobou oční, bolestným zánětem víček očních, který měl v zápětí pozvolné ubývání zraku. Marně chápala se všech možných prostředků, marně hledala úlevy na několika místech lázeňských. I obrátila se konečně s důvěrou k Matce Boží, která tak zázračně byla se v jeskyni zjevila. Blaisetta umývala oči své v prameni a již po prvním umytí pocítila neobyčejné ulehčení; při druhém umývání, které vykonala dne následujícího, dostavilo se náhlé uzdravení úplné. Víčka do té chvíle rozežraná a vyraženinami pokrytá nabyla opět podoby přirozené, vyraženiny zmizely, oko stalo se čistým a jasným, zrak nabyl opět síly a bystrosti. Lékaři, kteří povoláni byli k vyšetření případu toho, vyjádřili se následovně: »Působení moci nadpřirozené jeví se v tomto zázračném uzdravení tím patrněji, poněvadž nemoc, o kterou právě jde, patří k nejtvrdošijnějším a u paní Soupennové dosáhla již takového stupně, že operace byla nevyhnutelnou.«

(*Dr. Jan Ackert: Panna Maria Lúrdská.*)

355. Na prosbu dítěte navrácen matce zrak.

Dr. Nevejan z Thourontu dožil se r. 1874. té bolesti, že paní jeho znenáhla úplně zraku pozbyla. Hledáno pomoci u nejslavnějších lékařů Belgie a Německa, ale neduh trval. »Ó kéž bych mohla

alespoň dítky své spatřiti!« volávala často paní Nevejanová bolestně. Dne 13. května 1873 podnikla v průvodu sestry své a malého synáčka pouť k jeskyni Lúrdské. Malý Louis běžel napřed, padl před obrazem Marie Panny a jal se modliti s takovou vroucností, že vzbudil pozornost všech okolojdoucích. Potom vztáhl malé ručky své v podobě kříže a v slzách se rozplýváje volal hlasem úpěnlivým: »Ó milá, svatá Panno Maria, navrať přece matince mé zrak! — Ó milá Matičko Boží, dej, ať matinka opět vidí!« — Na to obrátil se k matce své a tázal se: »Maminko, nevidíš ještě?« »Nikoli, dítě drahé,« dáno mu v odpověď. Hošík nedal se však zviklati v dětské důvěře své, jal se znova vroucně modliti zavíraje každé Zdrávas Maria slovy: »Milá, svatá Panno, navrať přece zrak matince mé!« Na to opět se obrací s otázkou: »Maminko, nevidíš ještě?« — V témže okamžiku dala nemocná smočiti kapesník svůj ve vodě pramene zázračného a natřela jím choré oči své. »Bože můj!« ozvalo se pojednou ze rtů jejích, »já vidím svůj kapesník! — Jsem uzdravena! — Já vidím!« — — »Maminko, maminko! vidíš opět? Jsi uzdravena?« — volal malý Louis a objal křečovitě roditelku drahou libaje a slzami smáčeje milou tvář její. Po několika minutách předříkávala již paní Nevejanová sama z modlitební knihy litanii loreťanskou.

Dojemný výjev odehrál se při návratu jejím v Thourontu, kam zpráva o zázračném uzdravení dříve již byla došla. Nesčetné množství lidu očekávalo uzdravenou, ze všech stran blahopřálo se paní přešťastné. Ta vykřikla pojednou radostí a štěstím. Spatřilať přicházeti chůvu s nejmladším dítětem, které tenkráté ponejprv viděla, neboť při narození jeho zbavena byla zraku téměř již úplně. Radostně kvapí k dítěti svému a vine je k dobrému srdci mateřskému. Pan dr. Nevejan s nelibostí patřil na pouť paní své, poněvadž v možnost nějakého zázraku nijak nevěřil. Nyní však, až v hloubi srdce dojat, bil se skroušeně v prsa hlasitě volaje: »Ano, Bože můj, věřím, — věřím!«

(*Dr. Jan Ackerl: Panna Maria Lúrdská.*)

356. Kameník Bouriette uzdraven od slepoty.

V Lúrdech žil všeobecně známý, chudý kameník, Louis Bouriette, který před 20 lety při trhání skály úlomkem kamene do pravého oka byl udeřen a o oko přišel. Přese všechno namáhání a opatrnost nemohli lékaři poraněné oko vyhojiti.

Jakmile se ubožák dověděl o pramenu zázračně vytrysklém, zavolal svou dceru a pravil: »Jdi k jeskyni a přines mi té vody! Blahoslavená Panna, jestliže jest to skutečně Ona, potřebuje toliko chtít a budu uzdraven.«

Za půl hodiny vrátilo se dítě s vodou. Ačkoliv byla voda dosti kalná a blátivá, počal se Bouriette přece modlit a své nemocné oko vodou tou natírat. A skoro v témže okamžiku radostně vykřikl a na všech údech nevýslovným rozčilením se otrásl. Náhlý zázrak stal se s okem jeho poraněným. Temná mlha, která jej po 20 let obestírala, zmizela, vždy víc a více počínalo mu svítati a čím horlivěji pokračoval v umývání, tím rychleji nabývalo zdraví oko nemocné, tak že v krátké době docela zřetelně rozeznával předměty okolní.

»Jsem uzdraven!« volal Bouriette následujícího dne na doktora Dozousa, který až do té doby pomoci lékařské mu poskytoval. »Není možná,« odvětil lékař; »máte organické poranění a to chorobu vaši činí nezhojitelnou; mé prostředky lékařské směřují toliko k ulehčení bolestí vašich, zraku nenavrátní vám nikdy.« »Vždyť vy jste mne také neuzdravil, pane doktore,« pravil pohnutě kameník; »zdraví navrátila mi Nejsvětější Panna z jeskyně.«

Doktor Dozous nemohl náhlé toto uzdravení s rozumem svým srovnati. Vyňal proto lístek papíru a napsal na něm tužkou několik slov. Potom zakryl rukou pravé oko Bouriettovo, kterým tento dobře viděl, tak že dle mínění jeho zbaven byl úplně světla denního, a pravil: »Přečtete-li mi, co jsem na papírek tento napsal, uvěřím vám.«

Bouriette patřil chorým do nedávna ještě okem na předložený papír a četl bez váhání: »Bouriette má oko zašlé bělmem a nebude nikdy viděti!« Dr. Dozous byl podivením téměř bez sebe. Jakožto svědomitý lékař uznal bez váhání v náhlém tomto uzdravení působení moci vyšší.

»Nemohu neuznati,« — znějí slova jeho, — »že se tu udál zázrak, opravdový zázrak, převyšující moje i ostatních lékařův umění. Vyznávám, že rozumem svým jej nepochopuji; ale přesvědčujícím hlasu skutečné události, která jest tak jasná a obor vědění lidského tak neskonale převyšuje, nelze odpíráti.«

(Dr. Jan Ackert: Panna Maria Lúrdská.)

357. Uzdravena od slepoty.

Slečna Julie de Breil de Pontbriand ze zámku Ville-Guerin v Plunduno, pozbyla před třemi roky levé oko, a od tří měsíců také pravé vypovědělo službu úplně. Dva učení lékařové oční z Dinan, zemřelý dr. Guittare a jeho synovec a nástupce dr. Barbé ošetřovali ji co nejpečlivěji; než vše nadarmo, dívka oslepla úplně. V pomoc lidskou již nedoufajíc, obrátila se s důvěrou k Matce Boží Lúrdské a připojila se k poutníkům, kteří z Vannes do Lúrd putovali. Kdykoli vstupovala do vozu železničního nebo z něho vystupovala, vždy musel jí někdo dříve nohu na stupátko položit. Všichni litovali ubohého děvčete, když opřena o rámě sestry nejistě a klopýtavě brala se řadami poutníků.

Vykonavši sv. přijímání a ponořivši se třikráte do zázračné vody nabyla slečna de Pontbriand opět zraku; dne 30. srpna prohlédla na obě oči. Ještě téhož dne napsala dva listy a mohla bez obtíží čísti v knize i sebe menším písmem tisknuté. Večerúčastnila se beze všeho dohledu a cizí pomoci průvodu pochodňového; záře tolika tisíců světél neunavila oči její ani dost málo. Uzdravení bylo trvalé. Dne 21. září napsala slečna de Pontbriand: »Daří se mi napořád velmi dobře, a obě oči mé jsou právě v tak dobrém stavu, jako v době, kdy nebyly ještě postiženy neblahou chorobou.«

(*Dr. Jan Ackerl: Panna Maria Lúrdská.*)

358. Vyléčena z neduhu očního.

Baronka Julie du Breuil de Portbriand, v diecési St. Brieux, cítila od 15. března 1870 náramné bolesti v očích a byla v dubnu téhož roku operována. Roku 1878. oslepla na levé oko, a dne 12. srpna 1882 oslepla i na pravé oko úplně. Tři lékaři byli zavoláni, a všichni pravili, že této nemoci oční nelze vyléčiti. Jsou to lékaři: Barbé Guillard z Dinanu, Dr. Brehier taktéž z Dinanu, a Dr. Vergez z Tarbesu. Jen jednu ještě radu mohli udělit lékaři nemocné, aby totiž navštívila slovutného a vyhlášeného lékaře očních nemocí Galezonského v Paříži a požádala ho o radu. To však baronka neučinila, nýbrž zaputovala dne 29. srpna 1882 do Lúrd. Tam umyla se vodou ze zázračného pramene; první den však nepocítovala žádné úlevy. Druhého dne přijala Tělo Páně při mši sv., kterou sloužil biskup z Vannes, a hned cítila malou úlevu na levém

oku. I pospíchala zase k zázračnému prameni; a sotva byla ponořena do vody, zvolala: »Vidím.« Lékař prozkoumal oči a pravil: »Jest to přece divné, ona vidí úplně.« A od té doby nepocituje baronka nižádných bolestí, jest úplně zdráva.

(*Frbg. Bote Nr. 95, 1884.*)

359. Dítě uzdraveno od slepoty devítidenní pobožností k Panně Marii Lúrdské.

V horském městečku žije zbožná rodina. Bůh ji obdařil několika dětmi, jež vychovává v bázni Boží. Před několika lety onemocněl těžce jeden synáček, a následkem nemoci té oslepl na jedno oko. Rodiče hořekovali nad neštěstím, jež je potkalo, a hledali všude lékařů věhlasných, aby jim vyléčili milované dítě. Než pomoc lidská ukázala se býti marnou. Proto počali starostliví rodiče hledati pomoci jiné, pomoci nebeské.

Známo jim bylo, jak mnoho již uzdraveno těch, již se utekli o pomoc k Panně Marii Lúrdské modlitbou devítidenní pobožnosti. Umínili si tedy, že také zkusi tohoto léku nadpřirozeného, začali vykonávati devítidenní pobožnost na počest Panny Marie Lúrdské. Vykonali ji jednou, ale bez účinku žádoucného. Chlapec ostával slepým. Pokusili se podruhé pobožnost vykonati, avšak opět nadarmo. Ale ani tu nedali se nezdarem zastrašiti. Objednali si z Brna Lúrdskou vodu, již natírali slepé oko chlapcovo, a vykonávali devítidenní pobožnost po třetí. Byl již poslední den pobožnosti, ale chlapci spomoženo nebylo. Matka činila otcí trpké výčitky, že se mohli obrátiti o pomoc ještě k nějakému znamenitému lékaři, a chlapec že již mohl viděti. Otec chlácholil roztrpčenou matku, a máje velikou důvěru v zázračnou pomoc Matky nebeské, pravil, že jim to neuškodí, když vykonají pobožnost tu ještě jednou. Ale nebylo toho již třeba. Ještě téhož dne posledního matka chovajíc dítě přijde s ním k otcí, a tu otec pln radosti zvolá: »Podívej se, matko, Rudolfek náš vidí!« Skutečně, chlapec prohlédl a od té doby jest úplně zdrav. Má sice oko ono poněkud větší než druhé, ale vidí úplně dobře. Tak odměnění byli zbožní rodiče za důvěru k Panně Marii Lúrdské.

(*Ignác Kolísek, bohoslovec v Brně.*)

360. Žena uzdravena vodou Lúrdskou od rány na noze.

V témže městečku, kde uzdraven chlapec od slepoty na oku, — jak jsme v předešlém příkladě vypravovali, — byla nemocná žena. Přes dvě léta měla otevřenou nohu, z níž kusy masa byly již vypadly. Hrozná snášela bolesti, dovolávajíc se pomoci lékařské ze všech stran, ale marně. Dověděvši se o tom, jaký zázrak učinila Panna Maria Lúrdská na slepém chlapci, v plné důvěře k Matce Boží poprosila o tutéž vodu a natřela si jí svou velikou ránu na noze. A ejhle! rána se počala hojiti, a za týden byla noha úplně zdráva.

Tento zjev — i předešlý byly mocnou pohnutkou tehdejšímu faráři, že dal pořídit pro chrám Páně nový, krásný oltář mramorový se sochou P. Marie Lúrdské, aby věděli farníci, kde mají pomoci hledati v bídách a strastech tohoto života.

(Ignác Kolísek, bohoslovec v Brně.)

361. Zázračně uzdravena od ochrnutí údů a slepoty.

V anglických novinách »Tabletu« píše Mr. Edvard Volseley takto: »Dne 13. března 1892 byl jsem v Lúrdách a měl jsem zvláštní štěstí, že jsem byl očitým svědkem zázraku. Bylo tam tehda málo lidí, protože počasí bylo velmi studené a vůkol mnoho sněhu leželo; jediná rodina francouzská v hotelu „d'Angleterre“ konala devítidenní pobožnost na počest Matky Boží.

Bylo to v neděli. Právě jsem opouštěl jeskyni, obcovav před tím mši sv. v basilice, když viděl jsem od čtyř mužů nésti na nosítkách mladou dívku. Dívka byla bledá jako mrtvola, její údy a hlava zkrouceny, oči slepé. Byla nesena ke studánce. Vrátil jsem se do našeho hostince. Sotva jsem došel, vrazila hostinská do mé světnice, oznamujíc, že dívka, kterou jsem viděl nésti do jeskyně, jest úplně uzdravena. Toužil jsem ji uviděti a poznati její dřívější nemoc i způsob léčení. Nalezli jsme dívku v největší radosti po zázračném vyléčení. Matka vyprávěla nám, že dcera byla ochrnutá za posledních šest let a že byla u všech nejlepších lékařů v Paříži, ale bez účinku. Konečně před jedenácti měsíci dali jí radu, aby vzala poslední útočiště ku teplým lázním v Ženevě, kdež čekala nová zkouška ubohou trpitelku; neboť po dvouměsíčním užívání novou ranou jest zachváćena, — oslepla úplně.

V této bídě nevýslovné umínala si rodina. zavéztí dítko do Lúrd a tam vykonati devítidenní pobožnost za její uzdravení. Devítidenní pobožnost končila dne 12. března, a ještě žádné uzdravení se nestalo. Telegrafováno do Bordeaux, aby příštího dne poslali nemocenský vůz na Lúrdskou stanici k odpolednímu vlaku. Přece však ještě plna důvěry vykonala dívka poslední návštěvu na rozloučenou s Marií Pannou. Když donesena byla ke studánce a umyla se vodou, byla okamžitě zdráva. Její zkroucené údy byly v pravou polohu uvedeny, a zrak jí úplně vrácen. Matka tázala se, přejeme-li si viděti její dceru? Šli jsme rádi uvidět ji. Dívka pravila: „Díky naší Blahoslavené Paní Lúrdské, jsem úplně zdráva!“ Děvče skýtaló pravý obraz zdraví a veselí. Rodina vyprávěla nám všecky podrobnosti, a lékař, který uzdravenou ze Ženevy provázal, všecko potvrdil a pravil, že neočekával jejího uzdravení, a proto také že jí ani do jeskyně nedoprovázal. Svědkem toho zázraku byl též anglický lékař, protestant, který náhodou byl v Lúrdech, a potvrdil podpisem, že toto vyléčení jest nadpřirozené, zázračné.*

(*Růže Dominikanská 1892.*)

362. Chromý na obě nohy uzdraven.

Guillaume Jaffard, železniční strážník na stanici Lesponny-Laslades při jižní dráze v Pyrenejích, uzdraven byl zázračně Matkou Boží Lúrdskou dne 23. dubna 1869. Muž ten měl obě nohy ochromeny a nemohl proto po sedm měsíců ničeho pro rodinu svou vydělati. Soucitní lidé darovali mu něco peněz, aby se mohl odebrati do Lúrd; s toužebností dal se ponořiti do vody, ale nebyl uzdraven. Když se navrátil k rodině své s neduhem bývalým, rmoutila se manželka jeho náramně. Než s pouti své přinesl láhvičku vody Lúrdské. Před spaním natřela manželka jeho chromé údy vodou zázračnou, a ejhle — muž ten mohl se postavití a choditi bez obtíží. Za několik dní vykonal potom pěšky pouť na posvátná místa Lúrdská a zaslíbil berly své přemocné Matičce Boží.

(*Dr. Jan Ackerl: Panna Maria Lúrdská.*)

363. Uzdravení chromého.

Pierre de Rudder, chudý dělník z Jabbekke v západních Flandřích a otec tří dítek, byl dne 16. února 1867 padajícím stromem na pravé noze tak nešťastně zasažen, že s roztráštěnou

nohou a v hrozných bolestech byl odnesen. Přese všechny prostředky lékařské byl stav ubohého muže po šesti nedělích horším než dříve. Kost začala hníti, a nešťastník byl po celý rok upoután na lože, bolestmi často jen se svijeje. Šest lékařů se vyjádřilo, že proti neduhu jeho není pomoci. Z almužen dobrých lidí vyživuje sebe i rodinu svou, dočkal se Rudder roku 1875., v kteréžto době donesla se k sluchu jeho zpráva o zázračných uzdraveních, která se v Lúrděch belgických byla udála. Pln živé víry i důvěry pevně odhodlal se prositi o pomoc Pannu Marii. S manželkou a dětmi jal se konati devítidenní pobožnost k Neposkvrněnému Početí a posledního dne pobožnosti té odebral se v průvodu ženy své o dvě berly bídě se opíraje na nádraží. Tři mužové pomohli mu vstoupiti do vozu železničního. Tak dostal se do Gentu a odtud dostavníkem do Lúrd — belgických. Na místě poutním modlil se ubožák s vroucností nepopsatelnou a vypil něco vody z pramene Lúrdského. Potom posadil se na lavici dále v modlitbě úpěnlivě pokračuje. Náhle pocítil de Rudder neobyčejnou změnu, bezděky se zdvihl, a ejhle! — bez berlí, bez nichž po 8 let ani kroku nemohl učiniti, chvátá před obraz Panny Neposkvrněné. Byl úplně uzdraven. Rány zmizely, po zlomenině nebylo na noze ani památky. Manželka jeho div do mdlob nepadla, vidouc muže svého bez všeliké opory popocházeti; poutníci plakali radostí nad dobrodiním, které Maria Panna nešťastnému Petrovi prokázala. Vrátiv se do domova svého přijat byl uzdravený od spoluobčanů s jásotem nesmírným.

Dr. Assenaar, lékař, který ubožáka dlouho byl ošetřoval, chtěl se neprodleně o neuvěřitelné na pohled události přesvědčiti. Prohlédl nohu a ani očím svým nechtěl uvěřiti; slzy radostného pohnutí vytryskly mu s očí, když pln nadšení zvolal: »Petře, vy jste uzdraven! Žádný prostředek lidský nemohl vám zdraví navrátiti. Kdybych neměl víry, toto by dostačilo, abych se na místě stal věřícím.« Tato událost byla náležitě sepsána a potvrzena purkmistrem a radními obce, veškerým duchovenstvem a nejváženějšími osobnostmi města. —

(*Dr. Jan Ackerl: Panna Maria Lúrdská.*)

364. Chromé děvče z Rhodéz uzdraveno.

Ku konci července r. 1875. byla přinesena do Lúrd jistá chudá dívka, která již pět let byla chromá. Byla tak slabá, že se nemohla dostat k zázračnému prameni. I prosila úpěnlivě okolostojících, aby

jí pomohli a k zázračnému prameni přivedli; nikdo však proseb její neslyšel. Vše, co jí bylo poskytnuto, bylo několik kapek vody z pramene. Z počátku jen několik vzala do úst a polkla je s velikým namáháním. Potom vypila celou sklénku a ještě ani nedopila, zvolala před velikým množstvím svědků, kteří pohnuti jsouce slzy radosti prolévali: »Jsem uzdravena.« Vyskočila z vozu a objala sestru svou k nemalému úžasu všech přítomných, kterým při tom bylo, jakoby zde mrtvý vstal z hrobu. Později přišla uzdravená s procesím z Rhodéz zase do Lúrd a sama nesla korouhev od městského kostela až do basiliky, tedy asi dva kilometry, aniž se při tom unavila.

(Hrz. Mar. Blüt. 11. Heft. 1875.)

365. Uzdravení chromé nohy.

Roku 1887. zlomil si jistý muž nohu, následkem čehož stonal šest neděl; pozdravil se tak dalece, že mohl domácí práci konati. Než v únoru roku následujícího spadl nešťastně s koně a zlomil si tutéž nohu podruhé. Ranhojič nohu spravil. Muž onen ležel zase šest neděl; tentokráte však nechtěla se noha zahojiti. Přivolaní lékaři chtěli ji uříznouti; prořízli opuchlinu, ale vyjádřili se, že pomoci není. Všichni domácí vzali tedy útočiště k Božskému Srdci P. a Panně Marii Lúrdské, konali devítidenní pobožnost, a — buď Bohu a Panně Marii chvála, — noha se zahojila. Za své zachránění děkuje tedy jen Božskému Srdci P. a Panně Marii Lúrdské, jelikož lékařská pomoc se tentokráte neosvědčila.

(Škola Božsk. Srdce Páně 1888.)

366. Schromlá ruka náhle vyléčena.

V Loubajace, vesnici asi dvě hodiny od Lúrd vzdálené, žila hodná selka, jménem Kateřina Latapie, osoba silná, která však následkem neblahé nehody více jak 18 měsíců odsouzena k naprosté téměř nečinnosti. Utrpěla totiž nešťastným pádem s vysokého dubu povážlivé vymknutí ramene a pravé své ruky. Ačkoliv poraněný úd poměrně záhy byl napraven, zůstala přece v rameni neobyčejná jakási slabost, a tři nejdůležitější prsty pravé ruky byly přese všechny prostředky úplně zkřiveny a zkrouceny, tak že paní ta nemohla je ani natáhnouti ani vůbec jimi pohnouti. Povoláný lékař se vyjádřil, že její neduh jest nevyhoiditelný. Výpověď tato zněla jí jak od-

souzení na smrt; byla zajisté chudobná a v chorobě své nemohla ani šíti, ani plésti, ani tkáti, ba ani nejnutnějších prací domácích vykonávati. Též doby počaly se rozšiřovati zprávy o zázračných uzdraveních u jeskyně Lúrdské. A ejhle, jedné noci připadla ubohé ženě jakoby vnuknutím vyšším vzniklá myšlénka: »Jdi k jeskyni, a budeš uzdravena!« Již o třech hodinách ráno probudila Kateřina obě dítky své a odebrala se s nimi do Lúrd. Došedše k jeskyni, u níž, ač bylo ještě velmi záhy, klečelo již značné množství zbožných poutníků, poklekli též poutníci naši a jali se vroucně modliti. Za chvíli povstala Kateřina a ponořila chorý úd s klidnou důvěrou do vody pramene zázračného. A hle! V témže okamžiku nabyly zkroucené prsty přirozeného směru i polohy, v témže okamžiku rázem zmizela jich tuhost a ztrnulost. Přesvatá Panna vyhojila neduh nezhojitelný. Kateřina mlčky padši na kolena díky vzdávala Pánu a milostné Matce Jeho Marii Panně, po 18 měsících ponejprv pozvídajíc k nebesům rukou sepjatých. Na to povstala, vzala obě dítky své a tonouc v radosti vrátila se do rodné své víscky.

(*Dr. Jan Ackert: Panna Maria Lúrdská.*)

367. Osoba od šestnáctiletého neduhu na noze uzdravena.

Nedávno přišla ke mně — vypravuje jistý kněz — jedna maticka, že nese na mši sv. od Hostýnských poutníků. »Však jsem měla strach, že tam nedojdu (z B. na sv. Hostýn hodný kus cesty), ale P. Maria mne chránila a sílila.« Na otázku mou, proč že se cesty bála, odpověděla, že měla nohu po 16 let nemocnou, ránu na noze na tři prsty zšíří, někdy otevřenou, někdy zavřenou, ale bolesti ustavičné. »Pěti doktorů,« začala vypravovati, »tázala jsem se o radu, v koupelích jsem byla, ale nic nespomohlo, až Panna Maria mi pomohla. A to bylo tak. Před třemi lety měli přijíti k nám velební páni missionáři. Nemohouc choditi pro veliké bolesti v noze, byla jsem ve veliké úzkosti, že nebudu se moci účastniti pobožnosti a milostí sv. missii. Byla právě sobota, zasvěcený den Panně Marii, týden před příchodem jejich. Jakýsi vnitřní hlas nutil mne, abych šla do chrámu Páně. I dobelhala jsem se tam. Špitálnice právě umývaly dlažbu a všecko čistily. Jedna z nich prohodila: „Missionáři přijdou, ještě musíme oprášiti sochu Panny Marie.“ (V B. jest oltář poboční s P. Marií Lúrdskou.) I nutilo mne to, abych já to učinila. Ne-meškajíc vzala jsem potřebné věci a oprašovala sochu Panny Marie

Lúrdské vroucně při tom se modlíc, aby mi Matička Boží vyprosila uzdravení mé nohy, abych se mohla účastniti sv. missií. A aj! přes týden do druhé soboty zavřela se poněkud rána, a mně ulehčilo se tak, že jsem docházela pravidelně do chrámu Páně. Brzy zavřela se rána úplně, ale na tom místě učinila se mi boule, kterou jsem propíchla, poněvadž hodně pálila. Rána se otevřela znova. I uplynula dvě léta. Byla ohlášena obnova sv. missií, a já byla jsem s nohou odkázána na lůžko; měla jsem opět přijíti o sv. missie, což mi největší starosti a zármutek působilo. Naplněna jsouc důvěrou z dřívějších sv. missií utíkala jsem se opět vroucně k Bl. Panně Marii, a hle! jako před prvními sv. missiemi, tak i nyní rozbolavělá noha se zavřela a jest od té doby úplně zdráva, tak že dobře choditi mohu, ano až na sv. Hostýn jsem se vydala k Panně Marii poděkovat jí za dvojí zázračné uzdravení. Přišla jsem úplně zdráva nazpět a posilněna na duši i na těle.«

(Fr. T., kaplan. — Květy Marianské 1889.)

368. Uzdravena od ochromení levé strany.

Maria Lanou-Domenge, osmdesátiletá vdova v Bordères poblíže Naz usedlá, trpěla po tři léta úplným ochromením celé levé strany. Bez cizí pomoci nemohla ani kroku učiniti, a následkem slabosti své stala se ke každé práci neschopnou. Různé prostředky, jichž hojně upotřebeno k oživení údů zmrtvělých, zůstaly bez účinku. I poslala na konec do Lúrd pro vodu proslulého již pramene zázračného. Nemocná smočila prsty své ve vodě, poznamenala se sv. křížem, přiložila potom sklenici k ústům a tiše v srdci se modlíc vypila zvolna obsah její. Domáci, kteří kolem ní stáli a počínání její pozorovali, podpírali ji, poněvadž náhle děsivě zbledla a do mdlob upadati se zdála. Než to trvalo pouze okamžik; pojednou vztýčila se nemocná a hlasem plným radosti jala se volati: »Pusťte mne, jsem uzdravena!« A skutečně tomu tak bylo. Ještě téhož dne pomáhala osmdesátiletá stařena statně při namahavých pracích polních. Lékař její, dr. Poueymiroo z Mirepoix, velebil Boha za zázrak ten a neváhal v neobyčejné události této »uznati bezprostřední a patrnou působnost Všemohoucnosti Boží.«

(Dr. Jan Ackerl: Panna Maria Lúrdská.)

369. Uzdravena od ochrnutí.

Matylda Saugerová z Neuilly, 38letá chudička švadlena, onemocněla před šesti lety z přílišného namáhání ochrnutím dolejší části těla. Nemohouc sebou ani pohnouti, v nejkrutších bolestech trávil bezesné noci. Pozbyla téměř vší chuti k jídlu, a levá noha ochrnutá působila jí kruté bolesti. Útrpní sousedé pomáhali jí, seč mohli, ale nemoc horšila se neustále. Tu zaslechla nemocná mluviti o Panně Marii Lúrdské a toužila dostat se do Lúrd. Ale kde vzíti peníze na dalekou cestu? Přátelé její dopomohli jí k tomu, že se šťastně dostala do Lúrd. Po první koupeli nevedlo se jí o nic lépe než doma. Druhého dne viděla při průvodu s velebnou Svátosti jakousi nemocnou vedle sebe vstávati a v tomtéž okamžiku uzdravenou za průvodem spěchat. »Zítra snad dojde řada na mne,« řekla si v duchu. Když ji po druhé ponořili, necítila ještě nijaké úlevy a proto prosila ještě o třetí koupel; při této, jak pravila, zdálo se jí, že umírá. Klesla na kolena před pramenem a modlila se vroucně: »Vzpomeň, ó přemilostná Panno!« Na to vstala již bez pomoci, a jest úplně zdráva. Zázrak tento stal se o národní pouti v Lúrdech ve dnech 22. a 23. srpna r. 1893. (Dle „Universu“ 1893.)

370. Vyléčen z choroby nervové.

Dne 11. listopadu roku 1867. byl Jean Marie Fosses, četník na odpočinku a nyní hostinský v Arsacq, u jeskyně Lúrdské náhle zbaven nevyléčitelné choroby nervové. Hlava muže toho byla skličena hroznými bolestmi, které zvláště v době noční stávaly se nesnesitelnými. Při tom ležela na mysli jeho nevýslovná jakás tiha; muž dříve veselý a každému přístupný stal se těžkomyslným a mrzutým samotářem. Užíval všemožných léků, ale týden za týdnem míjel, a ulehčení pořád se nedostavovalo. Jistým cestujícím a místním učitelem, kteří oba vodou Lúrdskou zbaveni byli svých neduhův, upozorněn byl nešťastný Fosses, aby obrátil se k Matce Boží v Lúrdech. Rád uposlechl rady té a dne 11. listopadu 1867 ponořil bolestmi zmořené tělo své do vln pramene milostivého. Potřebí bylo skutečně zmužilosti otužilého vojína a víry skálopevné, aby se odhodlal člověk v té době roční a při té teplotě ke koupeli podobné, neboť voda v potoku Gave při krajích zmrzala, a studený vítr severní vál mrazivě kolem jeskyně. Důvěra statného vojína byla hojně odměněna: Úplně

uzdraven opustil koupel ledovou. Hlava jeho, již se dříve ani dotknouti nemohl, nepůsobila mu již bolestí ani nejmenších. Šťasten a pln vděčnosti k Panně Marii opustil s paní svou město Lúrdy.

(*Dr. Jan Ackerl: Panna Maria Lúrdská.*)

371. Řeholní bratr uzdraven z těžké nemoci.

Časopis »The Mouth« přinesl obšírnou zprávu o uzdravení bratra Adolfa. Zpráva podána jest od osob dvou, a to: od představeného kongregace, jejímž členem Adolf byl, a od Dra. Carrieria, který Adolfa léčil. V krátkosti podáme zprávu představeného a pak lékařovu doslovně.

Adolf byl vždy slabým, ale v posledních časech očividně chřadl, tak že nemohl nic jísti ani spáti. Dne 8. srpna 1891 nemohl nic zažiti, ani sklenici vína. Vše jej dráždilo k vrhnutí, při kterém se krev dostavovala. V den Nanebevzetí Panny Marie byl zaopatřen, a čekán poslední okamžik jeho. Nohy a ruce byly ledové, oči skleněné, a ostatní příznaky svědčily o smrtelném zápasu. Novicmistr pokusil se dáti mu vodu Lúrdskou, kterou při druhé dávce pozřel, a cítil se úplně zdravým. Hned ráno chtěl choditi, čemuž nechtěl nikdo věriti. V nepřítomnosti ošetřovatele se oblékl a sám do kaple šel, kdež se za něho již modlili »De profundis« v domněnce, že jest již mrtvým.

Vysvědčení lékařovo zní následovně:

»V Lyoně. 10. listopadu 1891.

Bratr Adolf 21letý, jest slabého těla. Dne 20. prosince 1890 byl napaden zánětem průdušek a současně jsem shledal vadu srdeční. V příštím červnu dostavila se prudká nemoc. Nemohl ničeho v žaludku podržeti. I šampaňské víno a led, místo — aby tišily, — budily vrhnutí. Od počátku srpna nemohl přijati potravy a chřadl nápadně. Dne 15. srpna zdálo se, že se blíží konec; slabota a hubenost byly největší, oči byly mdlé a slabé, puls nepatrný a pokožka byla studená. O 3. hod. přijal sv. svátosti. O půl deváté odpoledne počal dýchati zdlouha a těžce, a zdálo se, že smrtelný zápas se dostavil, když tu se podařilo mezi rty jeho dáti kávovou lžici vody Lúrdské a po několika minutách druhou lžici. V tom okamžiku cítil nemocný muž rychlé odlehčení; známky nastávajícího smrtelného zápasu zmizely; on sám pravil o sobě, že jest uzdraven. Žádal povstati a přijal něco nápoje bez obtíže. O 4. hod. ranní

žádal něco jísti a jedl s velikým povděkem. Sily jeho se náhle vrátily. Jeho vyléčení trvá od té doby. Bratr Adolf má velmi namahavou povinnost v domě, ošetřuje nakažené a ochrnlé, a to bez nejmenší známky únavy.

To jest událost, kterou věrně sděluji. Nemoc, o níž se jedná, byl případ nemoci nervů, hraničící na pokročilou chudokrevnost v osobě jí nakloněné. Proto není třeba diviti se náhlému zmizení známek nemoci. Pozoruhodnou věcí v tomto případě jest náhlé zmizení zjevů, pocházejících ze slabosti, kteréž dostoupily nejvyššího stupně, tak že již byly na hranici smrtelného zápasu, a náhlé objevení se sil, kteréž — jak se zdá — vrátily se pro vždy.

Dr. Carrier.*

Viděti, že Divotvorná Panna nejlepší jest Lékařkou, která, když chce, uzdraviti dovede hned a trvale.

(*Růže Dominikánská 1892.*)

372. Uzdravení baronessy Gisely z Gudenus.

Dne 13. září 1887 stalo se lázeňské místo Neuhaus v dolním Štýrsku jevištěm zázraku, který zvláště v kruzích vyšších vzbudil mocné vzrušení a živý obdiv. Byla tu náhle zázračně uzdravena baronessa Gisela z Gudenus, která, provdávši se potom, sluje nyní baronkou z Walterskirchenu.

Gisela, druhorozená dcera říšského barona Hugona z Gudenus, onemocněla v květnu 1885 nastuzením tak povážlivě, že po několika dnech i při největší péči lékařů život její v pravdě visel jen na nitce. Nebezpečí smrti sice minulo, avšak baronessa měla obě nohy až po kolena úplně ochromlé a bezcitné, tak že nemohla ani stát ani choditi; neustálé křečovitě trhání v rukou nedovolovalo jí samotné jísti ani nějakou práci vykonávati. Na konec dostavilo se zrychlení tepny, bezesnost a úplná nechut k jídlu, tak že dívka nemohla již ani lože opustiti i dopravena na radu lékařů do ústavu profesora dra. Schreiberera v Aussee v Horním Štýrsku. Tam zhoršil se během deseti dní stav její tak povážlivě, že přítomná matka nedoufala již dceru živou domů přivézt. Ve stavu tomto, žádným údem nemohouc pohnouti, navrátila se z Aussee do domova svého, kdež zůstala až do nového roku 1886.

Ještě v lednu téhož roku dopravena byla do Hradce do ústavu profesora svob. pána z Kraft-Ebingu, který slíbil zarmoucenému

otci, že nejdéle do velikonoc téhož roku (1886.) bude dítě jeho opět zdrávo. Než slib tento se nevyplnil. Přes všelikou péči a starost zůstala nemocná na lože upoutána a vrátila se v témže stavu zuboženém v letních měsících do sídla rodinného v Gáadu. Tam zůstala pod stálou dohlídkou lékařskou až do začátku května 1887. Na žádost svou dopravena byla opět, zaopatřena již před odjezdem sv. svátostmi, do hradeckého ústavu profesora Kraffta. Od tohoto obdržel otec nemocné v polovici srpna zprávu, v níž dopodrobna vyličen byl beznadějný stav nešťastné dcery jeho. Každou noc vracející se horečka spojená s bolestnými záchvaty křečovými a mdlobou, nedala se zapuditi žádným prostředkem. Lékař předpovídal neodvratné souchotiny, které mladý ten život v několika nedělích zničí a — prosil otce, aby si dceru svou co nejdříve z ústavu odvezl.

Matka s nejstarší dcerou svou Agathou zavítala ihned k loži umírajícího dítěte. Poněvadž pak Gisela nemohla již podniknouti cesty tak daleké, dopravena dle vlastního přání do lázeňského místa »Neuhaus« v Dolním Štyrsku. Dne 26. srpna octla se na místě kýženém, vykonavši tříhodinnou cestu po dráze a dvouhodinnou v povoze za značných bolestí i častých mdlob. Místní lékař dr. Paltauf obával se, že nemocná ani rána nedočká. S těžkým srdcem rozloučila se matka, nemohouc pro záležitosti rodinné déle se zdržeti, s těžce nemocným dítětem svým — nedoufala ho již v životě tomto spatřiti — a navrátila se dne 1. září k rodině své v Gáadu. U nemocné zůstala starší sestra její Agatha, pak dlouholetá přítelkyně rodiny sl. Teresie Bohrova a konečně hlídačka.

Den před odjezdem z Hradce přijata byla paní baronka s dcerou Agathou v audienci od nejd. knížete-biskupa dra. Jana Zvergera, již zemřelého (1893.), dávného přítele a známého rodiny. Dobrý pastýř těšil srdce matčino zármutkem sklíčené a nabídl se vykonati s nimi devítidenní pobožnost k Panně Marii Lúrdské. Určil k tomu cíli každodenně loretánskou litanii a sedmkrát Zdrávas Maria s prosbou: »Máti Boží Lúrdská, oroduj za nás!« pobožně říkati, na úmysl ten sváté svátosti přijati, Lúrdské vody užívatí a v případě vyslyšení pouť děkoslovnou do Lúrd vykonati.

Pobožnost počala dne 28. srpna a skončila dne 5. září. Súčastnili se jí i vzdálení členové rodiny v Gáadu, dále paní de sacré cœur, kongregace milosrdných sester a mnoho jiných zbožných příbuzných a známých.

Jak velikou důvěru měly obě sestry ve společnou tuto modlitbu a přimluvu Marie Panny, dokazuje několik řádků, které zaslala Agatha dne 2. září vzdáleným rodičům svým:

» . . . Jakkoliv těžce nesu odloučenost svou od Gáadu, — přece hotova jsem přinést každou oběť za uzdravení milé naší Gisely. — Milá Máti nebeská, ty musíš nás vyslyšeti! Zítra přistoupí Gisi (Gisela) i já k sv. přijímání, dnes byly jsme u sv. zpovědi a přijímání budeme v nemocnici. Jest zde totiž v druhém poschodí útulná a velmi pěkně zřízená kaplička, kde se na zvláštní žádost nemocných sloužívá mše svatá. Dnes o 9 hod. dala jedna paní sloužit mši sv., zítra o $1\frac{1}{2}$ 9 hod. opět; na tu půjdeme. V pondělí sloužit se bude mše sv. na náš úmysl. Matka Páně musí zvítěziti!«

Dne 31. srpna psala tatáž Agatha otci svému tato smělá slova: »Ano, musíme nebe útokem dobyti. Gisi musí býti uzdravena ke cti a chvále Boží, ke slávě Marie Panny a k zahanbení všech nevěřících!« — —

V sobotu, dne 3. září, obdrželi rodiče v Neuhausu kratičký telegram: »Magnificat! Gisela.« Jednohlasný výkřik: »Gisela jest uzdravena!« vydral se bezděčně z úst všechněch.

A bylo tomu tak skutečně! — Noc z 2. na 3. září byla ze všech snad nejhorší. Kolem osmé hodiny přepadly nemocnou hrozná křeče, které trvaly plných pět hodin. Agatha myslila každou chvíli, že nadešla již poslední hodinka, tak hroznými byly záchvaty. Gisela nezamhouřila ani oka. O $1\frac{1}{2}$ 8. hodině ráno dala se obléci a donést do kaple, kde připraveno měla před oltářem zvláštní lože. Agatha poklekla vedle; kromě ní přítomno bylo asi 100 osob nábožných. Mši svatou, při níž dívky ke stolu Páně přistupovaly, sloužil kaplan Matěj Korba. Sotva přijala Gisela Spasitele pod způsobou chleba přítomného, pocítila, jakoby jí žhavý nůž všemi údý projel. Chtěla vykřiknouti a neodolatelně jí něco nutkalo vyskočiti z lože, pocit úplného zdraví a síly rozlil se náhle po všech útrokách. Toliko z úcty k posvátným místům a by nerušila pobožnosti jiných, zůstala klidně ležeti a dala se také ještě po mši sv. na loži svém z kaple vynést. Když pak opustila hlídačka světnici, zavolala Gisela sestru, uchopila ruku její, vyskočila a padla jí v nadšení kol krku. Byla z nemoci své vyhojena a úplně zdráva. Padnouti na kolena, Bohu vroucně poděkovati a Marii Pannu velebiti bylo první myšlénkou dobrých těch dětí. Od té chvíle děly se všechny úkony životní

v pořádku největším: chuť k jídlu, spánek, tepna i teplota těla, která poslední noci dostoupila již 41½ stupně. Téhož dne napsala zázračně uzdravená několik dlouhých listů, ač nemohla dříve po 28 měsíců péra v ruce udržeti, a vykonala tříhodinnou procházku horami bez cizí pomoci i bez všelikého unavení. Také děsivý kašel s nemocí nervovou spojený, který jako štěkot po dvě léta slyšeti se dával, zmizel úplně.

Neobyčejně dojemné jsou výrazy díkův obou sester po uzdravení tom zázračném, jak vysvítá z jejich dopisů: »Magnificat!! Sláva Matce Boží Lúrdské! Milovaní, nejdražší rodiče!« — tak počíná zpráva sestry Agathy o uzdravení zázračném. — »Nedovedete si představití štěstí ani radosti mé! Dnes ráno po sv. přijímání povstala má drahá sestřička a chodí, netřese se již a cítí se úplně zdravou. Myslíla jsem, že se mi srdce radostí rozskočí, když jsem ji spatřila k sobě přicházeti! — Chvála, čest a sláva Božskému Srdci Pána Ježíše! Chvála a díky vroucí předrahé Matičce nebeské! Ó my jsme to věděly, Ona nás nemohla opustiti! Sláva Marii Panně! Mateřská Její milosrdnost musí zvěstována býti po celém světě katolickém. Nuže, vy nevěrcové, co říkáte na to? Nedějí se již zázraky?! Pojdte a přesvědčte se . . . atd.«

A zázračně uzdravená Gisela vyjadřuje city své v dlouhém, čtyři listy obsahujícím psaní, které napsala těmiže krásnými a pevnými rysy jako před 28 měsíci, kdy naposled péro v ruce držela, následovně:

»Neuhaus, 3. září 1887.

Drazí a milovaní rodiče!

Konečně po dlouhé době mohu Vám opět sama několik řádků napsati. Představte si jen, rodiče milení, radost mou! — Magnificat! —! —! Sláva milé Mateři Boží Lúrdské! —!

Dnes, sedmého dne pobožnosti devítidenní, přijala jsem milého Spasitele; po sv. přijímání obrátila jsem se na dobrou Matku svou — a poněvadž velikou byla důvěra moje, nemohla nebeská Máti říci »nikoli!«! Přišla jsem do svého pokoje, povstala, a chodím a netřesu se již! — Nezasluhuji věru ani tohoto zázraku! Dr. Paltauf uznává v uzdravení mém také zázrak. — Panna Maria, Matka má, nemohla mne opustiti! Kéž bych mohla alespoň část té vroucí lásky, kterou chovám k dobré Matce své, všem sděliti a říci, jak dobrou jest a »kdo v Marii Pannu důvěřuje, na pevných staví základech!« —! —

Prosím Vás, rodiče drazí, pomozte mi Panně Marii Lúrdské děkovati a lásku k Ní všude rozšiřovati! Magnificat! — Tisíckrát Vám ruce líbajíc a bratry i sestry své objímajíc znamená se Vaše vděčná dcera

(Gisi.)

Podobná zbožnost a vroucí vděčnost dýše i z ostatních listů, které napsaly obě sestry Marii pannou tak hojnými milostmi obdařené.

Na jaře r. 1888. podniknuta byla v průvodu nejdůst. knížete-biskupa Dra. Jana Zwergera slíbená pouť do Lúrd.

Od 3. března 1889 jest Gisela chotí svobodného pána Wolfganga z Walterkirchenu a těší se od té doby stálému a pevnému zdraví.

(*Dr. Jan Ackert: Panna Maria Lúrdská.*)

373. Uzdravení dítko požíváním vody Lúrdské.

Dítě mé, — tak píše vážený otec svému duchovnímu příteli, — skutečně velikou milostí Boží na úsilovné vzývání Matky Boží Lúrdské se uzdravilo. Dítě dle úsudku lékařova úplně bylo ztraceno, úmrtní lístek ležel napsán v tobolce lékařově, svíce hromniční, svěcená voda a křížek s Kristem Pánem byly připraveny, a všichni očekávali jsme poslední vydechnutí; pouze veliká důvěra v Rodičku Boží a použití vody z pramene Lúrdského nás sílila. A tato důvěra nás nesklamala. Dítě naše v posledním okamžiku k našemu největšímu podivu bylo z náručí smrti vyrváno; od onoho okamžiku stav dítěte očividně se zlepšil a dnes blíží se den úplného uzdravení. Jest zajisté velice záslužno dáti na veřejnost pomoc Boží na přimluvu Panny Marie.

Když nám oba hoši, ve věku 3 a 5 roků, na tutéž zhoubnou nemoc zemřeli, třásli jsme se strachem s manželkou mou o dcerušku, aby podobnou nemocí krční zachváčena nebyla. Ale dítě se roz-nemohlo. Zavolali jsme ihned lékaře, a ten nám řekl, že má Marta záškrť. Tu vzali jsme útočiště k Panně Marii Lúrdské; manželka moje věděla totiž, že jisté známé paní v Praze v podobném případě velebný pán část vody Lúrdské pro choré dítko poskytl, a že dítko to na přimluvu Panny Marie se uzdravilo. I nemeškala a vyprosila si od oné paní zbytek Lúrdské vody. A prostředek tento pomohl. Jak vděční jsme za to Bl. Panně Marii, že nám naši drahou dcerušku zachovala na živu!

(*Škola Božského Srdce Páně 1888.*)

374. Uzdraven z nemoci krční.

V Nay, místě to v Dolních Pyrenejích, žil patnáctiletý hoch Jindřich Busguet, jehož zdraví bylo ve stavu přežalostném. R. 1856. přestál prudkou horečku nervovou, následkem které utvořila se na pravé straně krku jeho boule, jež znenáhla prostor mezi prsy a lícem úplně vyplnila. Dítě svíjelo se mnohdy v bolestech. Namahání lékařů zůstalo bez výsledku, mořské lázně chorobu spíše zhoršily než zlepšily, vůbec horšil se stav ubohého chlapce den ode dne. Jidřich byl však velmi zbožný; zaslechl také o zázračném prameni Lúrdském. Nemoha sám k němu se vydati, poprosil známé sousedky, která právě na pouť do Lúrd se chystala, aby přinesla mu trochu vody té podivuhodné. Dne 28. dubna obdržel konečně vodu tak toužebně očekávanou. Kolem 8. hodiny, dříve než se na lože odebral, poklekl a vroucí modlitbou obrátil se k Matce milosrdenství; celá rodina: otec, matka a ostatní dítky modlily se s ním. Potom uložil se na postel, potřel ránu a oteklý krk lněným šatem ve vodě Lúrdské smočeným a usnul v pevné naději, že Nejbl. Panna jistě od neduhu bolestného jej osvobodí. A ejhle! Když se následujícího jitra probudil, byla naděje jeho radostnou skutečností: všechny bolesti ustaly, rány se zavřely, oteklina zmizela. Uzdravení bylo náhlé a úplné. — »Všechny zajisté nemoci tohoto druhu,« vyslovili se lékaři, kteří biskupské komisi o uzdravení tomto zprávu zaslali, »dají se toliko zdlouhavě hojiti, poněvadž spojeny jsou s oteklínami a následkem toho změnu celého organismu působí a vyžadují.« Umývání studenou vodou může nad to chorobu takovou velice zhoršiti, i nelze tedy jinak, než prohlásiti toto uzdravení užíváním vody Lúrdské způsobené za patrný a očividný zázrak.

(Dr. Jan Ackerl: Panna Maria Lúrdská.)

375. Uzdraven od neduhu krčního.

Dne 12. února 1867 zbaven byl náhle Jules Lacassagne, dvanáctiletý synáček Rüdigerova Lacassagne, úředníka při celním úřadě v Bordeaux, v jeskyni Lúrdské nemoci trapné a hrozné. Dítě trpělo tak řečenou nemocí sv. Víta a nemohlo kromě toho již ode dvou let kromě tekutin žádné jiné potravy přijímati, poněvadž se jícen jeho následkem otekliny velmi zmenšil a zúžil.

Když již nejslavnější lékaři byli o radu požádáni, a množství prostředků bez výsledku použito, vyslovil chlapec přání, aby do-

praven byl k jeskyni Lúrdské, Nejsvětější Panna že ho jistě neduhu trapného sprostí. »Neměl jsem sice pražádné víry« — vypravoval sám otec hochův panu Lasserrovi — »a ještě méně věřil jsem v zázraky, považuje je za nemožné, ... ale jakožto otec chtěl jsem zkusiti všechno tedy i tuto radost dítěti svému učiniti.« Když viděl muž ten na vlastní oči dne 12. února 1867, jak syn jeho od trapné a hrozná nemoci, která tolik hořkých chvil srdci otcovskému byla již způsobila, náhle a na vždy byl osvobozen, jakmile se vody z pramene zázračného napil a jí krk a prsa sobě umyl; když viděl pan Lacassagne, jak milované dítě jeho, které ode dvou let pevně potravy ani se nedotklo, kus sucharu bez obtíží pojídá, — navrátila se také do duše otcovy nevěreckou filosofií zatemněné a oblouzené opět zbožná víra blaženého dětství. Úplný převrat odehrál se v nitru jeho, u jeskyně stal se pan Lacassagne opět pravověrným křesťanem. Toulousský dr. Roques, který ku chlapci býval volán, se vyjádřil, »že vůči náhlému tomuto uzdravení třeba opustiti obzor vědeckého vysvětlování, poněvadž v podivuhodné této události jest nepopíratelné působení bytosti vyšší.« (*Dr. Jan Ackerl: Panna Maria Lúrdská.*)

376. Vyléčena z choroby míchové.

Karolina Esserteau, osiřelá dívka z Niort, trpěla po deset let prudkými bolestmi páteře, nohy jí ochromly neduhem tím úplně. Příčinou toho byla od lékařů za nezhojitelnou prohlášená choroba míchová. Když již byla všechny lázně přírodní bez úspěchu vyzkoušela, ponořila churavé údy své dne 2. července 1873 do zázračné vody Lúrdské. »Sotva dotkly se nohy moje vody té,« vypravuje sama, »ihned pocítila jsem, jak se mi život navrácí a všemi údy znova prouditi počíná. V témže okamžiku ustaly bolesti údů, hlavy a prsou úplně.« Nemocná vystoupila bez cizí pomoci z vody, stála vzpřímena, oblekla se a opustila jako znovuzrozená místo divuplné. Tisíce poutníků shromážděny byly u jeskyně. Když objevila se nově uzdravená, vypukly zástupy v ohlušující jásot a nadšené »Magnificat« dralo se z tisíců hrdel k výšinám nebes. — Letopisy Lúrdské připojují ku zprávě o Karolině Esserteau ještě tři vysvědčení lékařská, z nichž jedno pochází od vojenského lékaře protestanta; všichni tři prohlašují nemoc Karoliny za nezhojitelnou a neváhají také náhlé uzdravení její v Lúrdech, po němž ani nejmenší stopy nezůstalo z neduhu bývalého, nazvati zázrakem očividným.

(*Dr. Jan Ackerl: Panna Maria Lúrdská.*)

377. Uzdravena od mnoha neduhů.

Letitá již paní v městě Nay, vdova Magdalena Rizan, pracovala k poslední hodině. Od záchvatu cholery, kterým postižena byla roku 1832., měla ochromenou celou levou stranu těla, tak že bez pomoci ani pokročiti nemohla. Kromě toho trápil ji ustavičný kašel a neduh žaludeční. Trapný pocit zimy, který nutil ji i v době největšího vedra ve vytopené světnici meškati, doplňoval soužení paní nemocné. Od osmnácti měsíců zhoršil se žalostný stav tento povážlivě. Ochromení levé strany dosáhlo stupně nejvyššího; také levá noha počala mrtvěti, a tuhé údy otekly náramně. Paní Rizanová nucena byla zaměnití starou lenošku svou s postelí a v brzce tak seslábla, že žádným údem vůbec nemohla pohnouti. Dvě veliké rány, které se utvořily následkem dlouhotrvajícího ležení, působily jí bolesti úžasné. Lékař, který nemocnou ošetřoval, prohlásil nemoc za nezhojitelnou a pravil, že může ještě nanejvýš několik dní žíti. Ubohá paní dala se tedy zaopatřiti a očekávala smrt každou hodinu.

V sobotu dne 16. října 1858 nasvědčoval prudký záchvat brzkému konci. Plivání krve stalo se nepřetržitým, smrtelná bledost rozestřela se po vyhublém obličejí, oči utkvěly na místě jednom ztrnule a nehybně. Nemocná nemluvila již skoro, jen bolestné vzdechy vydraly se časem ze stísněných prsou. »Bože můj, jak trpím!« — opakovala častěji — »nechej mne přece umříti!«

»Prání její se brzy vyplní,« pravil doktor Subervielle, opouštěje světnici; »dnes v noci nebo nejdéle zítra ráno zemře. Světlo života již dohasíná.«

Brzy po půlnoci zavolala nemocná tiše na dceru svou Lubinu, která u velikém zármutku klečela u lože umírající matky. »Dítě moje,« pravila jako ze sna se probouzejíc, »sousedka naše se jistě již vrátila z Lúrd. Jdi tam a přines mi sklenici vody Lúrdské: voda ta mne uzdraví, Nejsv. Panna tomu chce.« Po uplynutí dlouhé a bolestné noci přinesla dcera matce žádanou vodu. Nemocná učinila sotva několik doušků a řekla s podivuhodnou jistotou: »Ó dcero má! Tato voda mi přinese nový život. Umyj mně jí obličej, ruku a celé tělo.« Když umylo děvče obličej matčin vodou Lúrdskou, zvolala tato zřetelně a zvučně: »Jsem uzdravena, jsem uzdravena!« Dcera pokračuje v umývání i ostatních údů chorých a všude prchá choroba před vodou zázračnou. Bolestná oteklina okamžitě mizí, odumřelé údy nabývají živosti a ohebnosti, nemocná žádá za pokrm

a s největší chutí pojídá chléb a maso, jehož po 25 let nebyla mohla okusiti. Matka vstává s lože bez přispění dcery, která v němém úžasu na matku patří, a padá před soškou Matky Boží vroucně na kolena, by poděkovala přemocné Spomocnici za milost neslýchanou. I při oblékání nepotřebuje přispění cizího; bylo tedy pravdivou skutečností, co neustále opakovala radostně volajíc: »Jsem uzdravena; úplně uzdravena!« Bleskorychle rozšířila se zpráva o zázračné události té po celém městě, a ten jakož i celý následující den nestačila uzdravená přijímati návštěvy užaslých svých spoluobčanů.

Všichni, i ošetřující lékař, dr. Suberville, přiznali rádi a upřímně, že se tu stal zázrak a že Pán nad životem i smrtí na přimluvu Panny Marie osobu již umírající od smrti zachránil a ztuhlé i nehybné již údy její prostřednictvím vody Lúrdské znova občerstvil a oživil. Když Lasserre deset let po této události uzdravenou navštívil, našel ji přes pokročilý její věk — byla právě 71 let stará — v nejlepším zdraví a plnou čilosti i života; po dřívějším utrpení nebylo ani stopy. Všichni, jichž svědectví Lasserre tam vyslechl, byli ještě plni podivu a úžasu nad zázrakem neslýchaným, který před desíti lety byli zažili.

(Dr. Jan Ackert: Panna Maria Lúrdská.)

378. Kněz uzdraven od zastaralých bolestí devítidenní pobožností.

Z Rybníka na Slovensku sděluje jistý kněz nápadné vyslyšení modliteb a uzdravení mnohých zastaralých bolestí: Jako náhodou přišla mi do rukou knížka »Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lúrdské;« i přečetl jsem ji a tu mi bylo líto, že Lúrdy jsou tak daleko a že mi pro nedostatek peněz nemožno tam cesty podniknouti. Asi 4 roky trpěl jsem veliké bolesti žaludku, křeče, katarh a koliku, slovem bolesti nesnesitelné, které mne nejvíce při kázání a při mši sv. napadaly. Hledal jsem lékařů, hledal jsem léků, ale bohužel léků jsem vyhledati nemohl trápiv se ve dne v noci. I vzal jsem si za lékárnu »Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lúrdské« a umínil jsem si vykonati zvláštní způsob pouti do Lúrd. Každodenně po mši sv. vyšel jsem si provázen jsa jedním školáčkem k jisté skále asi hodinu od města, kde byla studánka. Cestou modlil jsem se sv. růženec, litanii loretánskou, Zdravas Královno, a obětoval jsem toto putování na místo pouti do Lúrd ve Francii. Pil jsem vodu

ze studánky a umýval jsem se jí, jako bych meškal u zázračného pramene v Lúrdch, a konal jsem modlitby na každý den určené; obraz v knížce vytisknutý jsem vždy s sebou nosil a jej políbil. Vraceje se s chlapečkem přes horu domů, konal jsem tytéž modlitby. Tak jsem to činil po 9 dní, ať již bylo počasí jakékoliv. Konečně nadešel poslední den pobožnosti. Prodléval jsem v lese u své skály a svého pramene a modlil jsem se hlasitě »Te Deum.« Tu zmizela pojednou veškerá bolest a nevrátila se již nikdy. Jakým způsobem se stala tato proměna, říci nemohu; lze mi toliko před Bohem dle pravdy doznati, že jsem po čtyři roky nevýslovně trpěl a že od konce devítidenní pobožnosti k Panně Marii Lúrdské zmizely bolesti mé úplně.

(*Skola Božsk. Srdce Páně 1881.*)

379. Uzdravení dcery z těžké nemoci.

V jisté rodině onemocněla dcera. Domácí lékař se přičinil všemožně, ale marně. Přivolán tedy jiný proslulý lékař; však ani jeho věda, ani nejbedlivější péče starostlivé matky nepomohla. Tu přibyla návštěvou teta a poznavši stav věcí, radila prostředek vznešený a v posledních dobách často osvědčený, totiž »devítidenní pobožnost k Panně Marii Lúrdské,« a slíbila, že co nejdříve pošle láhvičku Lúrdské vody. Domácí uposlechli rady této. Matka vykonavši s oběma dcerami druhého rána sv. zpověď, počala tuto pobožnost. Ale marna jejich pobožnost, jak se zdálo, a marno namáhání lékařů; nemoc se horšila. Zvláštní posel přinesl toužebně očekávanou Lúrdskou vodu. Matka dávala ji nemocné píti a také ji onou vodou umývala. Již osmý den se přiblížil, a lékař odešel bez naděje.

Pobožnost na počest Matky Boží se končila; tu ji přerušila nemocná radostným výkřikem: »Maminko, já jsem zdráva, mne již nic nebolí!« a mermomocí chtěla s postele. Matka jí ovšem nedovolila, ale skončily Marianskou pobožnost chvalozpěvem: »Velebí duše má Hospodina; neboť shlédł na poníženost dívky své.«

Odpoledne ohlásil sluha lékaře. Matka ho přivítala otázkou: »Co myslíte, jak je asi dceři?« — »Pro Bůh,« odpovídá doktor, »snad nezemřela? Obávám se toho nejhoršího.« — »Pojďte a vizte!« odvětila matka. I vede ho do pokojíka své dcery, která sedíc u stolka kreslila. Doktor udiven stanul a bezděky vyznal: »Totť patrný zázrak!« Dívka tato byla skutečně uzdravena na přimluvu Matky Boží.

(*Květy Mar. 1884.*)

380. Panna Maria Lúrdská uzdravila nemocného kněze.

Chvála budiž nejsv. Srdci Páně a Neposkvrněnému Početí Panny Marie! — Byl jsem duchovním správcem ve velké nemocnici. Tam jsem onemocněl hlavničkou, která mi tak rozrušila čivy, že jsem nemohl přemýšlet, ani se modlit, ani číst, ani psát. Lidskou pomoc jsem měl; ale častokráte mi taková pomoc více uškodila než posloužila. »Všechno jest u něho porušeno; byl by to zázrak, kdyby se uzdravil,« tak soudili o mé nemoci. S těmi myšlenkami a a starostmi jsem se ubíral r. 1885. do milostných Lúrd. V Lúrdech jsem psal a překládal z frančiny do němčiny, čeho jsem již dlouhou dobu činit nemohl. Neposkvrněná Matka Boží mne tím potěšila. Roku 1886. jsem ještě jako churavý zase počal kaplanovati, avšak moje činnost byla nepatrná. Letos však — chvála budiž Nejsv. Srdci Páně a Neposkvrněnému Početí Panny Marie — zastávám úplně své místo a na začátku května jsem také obstál zkoušku farního konkursu. -Nebyly tedy mé devítidenní pobožnosti k Nejsv. Srdci a k Neposkvrněnému Početí Panny Marie marny, a proto rád plním slib, uveřejňuje tyto řádky. Kež i jiní jsou jimi povzbuzeni a utíkají se k nebeské Matce, která tak ráda spomáhá vždy a každému, kdo se k Ní utíká! (Květy Mariánské 1888.)

381. Uzdravena z těžké nemoci devítidenní pobožností k Panně Marii Lúrdské.

V měsíci červenci jsem se tak nebezpečně roznemohla, že každý, kdo mne viděl, o mém uzdravení pochyboval. Ano, já jsem to sama pozorovala, že asi již dlouho na světě nebudu. Přivolání věhlasní lékařové také krčili rameny, nedávající mi žádné naděje na uzdravení a řkouce: »Ani lékař z Paříže nepomůže.« V patrném nebezpečí života dala jsem se zaopatřit sv. svátostmi, při čemž mne zpovědník horlivě povzbuzoval k důvěře v Boha a Pannu Marii, a radil mi, abych konala devítidenní pobožnost k Panně Marii Lúrdské na ten úmysl, aby mne Bůh na přimluvu Panny Marie uzdravil. A vskutku! Důvěra má nebyla nadarmo; neboť sotva že jsem po zaopatření devítidenní pobožností za pomoci svého zpovědníka konala a vody Lúrdské při tom užívati počala, značnou úlevu jsem pocítila. I jest mi doznati, že po čas své déle trvající bolestné nemoci právě při vykonávání své pobožnosti byla jsem nejklidnější a bylo mi, jakoby v tu chvíli všechny bolesti ustoupily. Stav můj zlepšil se

za několik dní tak, že lékaři svého podivu nad tím utajiti nemohli. Nyní jsem opět úplně zdráva a proto vzdávám dle učiněného slibu těmito řádky díky nejvroucnější Panně Marii Lúrdské a Svato-Hostýnské a poručím Její mocné přimluvě všecek svůj život.

(Škola Božského Srdce Páně 1890.)

382. Nemocný student uzdraven užívaje vody Lúrdské.

Msgr. Pagenaci, apošt. vikář v Tsien-si v Číně, píše: V semináři našem byl jeden chovanec již celý rok nemocen; sám nevím, byla-li to vodnatelnost anebo něco jiného. Bylo mu pro nemoc zanechati studií. Ba již ani jísti nemohl. Žádný lék mu nepomohl. I poslal jsem ho k rodičům, doufaje, že snad domácí vzduch mu prospěje; ale ani to nic nepomohlo. Již se zdálo, že nelze na polepšení doufat. Asi 10 měsíců po příchodu k rodičům napsal student řediteli semináře, že se vzdá studií, ježto nemoc se denně horší. Ředitel poslal nemocnému láhvičku vody Lúrdské s několika řádky, aby se totiž poručil Blah. Panně a s důvěrou a pobožností pil tuto zázračnou vodu. Nemocný uposlechl rady, a stav jeho se zlepšil. Nyní jest úplně zdrav a pokračuje pilně ve studiích v semináři. Když prosil o přijetí, dělal jsem mu obtíže, boje se, že snad opět do nemoci upadne. Ale dovědév se, že místo lékův užíval vody Lúrdské, přijal jsem ho s radostí do semináře, neboť Panna Maria neuzdravuje jen napolo, nýbrž docela. *(Škola Božského Srdce Páně 1890.)*

383. Uzdravení tří osob modlitbou a vodou Lúrdskou.

»Měli jsme dítě,« — tak píše jistý ctitel Marianský — »které již na čtvrtý rok churavělo; na nohy ani se nemohlo postaviti, ač pomoci lékařské dlouho již dbáno. V úzkosti své utekli jsme se o pomoc k Panně Marii Lúrdské se slibem, že, dojdeme-li vyslyšení, uveřejníme to ve »Květech Marianských« anebo ve »Škole Božského Srdce Páně.«

Započali jsme konati devítidenní pobožnost a při tom umývali jsme dítěti nohy vodou Lúrdskou. Ještě jsme nebyli s pobožností u konce, když dítě jednoho rána procitnuvši volalo: »Matinko, mne již nebolí nožičky.« Povstalo — a od té doby jest úplně zdrávo.

Avšak zapomněl jsem na slib, až Pán Bůh opět dopustil chorobu na moji manželku, kteráž dostala silný zánět do pravé nohy. Hledal

jsem pomoci lékařské dlouho; a když nemoc se horšila, utekl jsem se opět ku prostředku, jehož jsme užili při dítku, a hle! opět uzdravena jest manželka ještě před ukončením devítidenní pobožnosti, a jest až dosud úplně zdráva.

Než ku své hanbě se přiznávám, že jsem i tenkrát odkládal s uveřejněním; až do třetice byl jsem upomenut, když se rozstonal druhý dvouletý chlapec, jenž napaden byl tak silným psotníkem, že zrovna umíral, tu nebylo času k modlitbě, jenom zázraku bylo potřebí k zachování jeho života. V okamžení tom vzpomněl jsem si, že mám ještě trochu Lúrdské vody od dřívější doby, jež však již dlouhým schováváním a teplem zapáchala. Ale tonoucí chytá se stébla, aby se zachránil; a když v Lúrdech zmrzlá voda neuškodila, tedy ochrání Panna Maria i toto mé dítko. S vroucím povzdechem k Ní nakapal jsem něco vody do úst a namočiv kousek plátna z Filipsdorfu ve vodě té, přiložil jsem dítku na krk. To vše stalo se již k půlnoci; po té dítě usnulo. Ráno přišly sousedky se podívat, jak prý je dítěti, nezemřelo-li již. A hle! dítě procitlo zdrávo! —

Po tomto trojím napomenutí plním konečně svůj slib a veřejně uznávám, že ve všech případech těchto spomohla nám Neposkvrněná Panna Maria.

(Květy Mariánské roč. V.)

384. Podivuhodně uzdravená.

Celestina Dubois, žena 36letá, bydlící v Troyes (ulice Notre Dame 74), vrazila si před sedmi roky při praní jehlu do dlaně levé ruky. Při vytahování ulomila se část vyčnívající a ostatek zůstal vězeti v ráně. Dr. Hervé z Troyes namáhal se po celý měsíc, nemohl však jehly z rány dostat, i poradil nemocné, aby obrátila se na ranhojiče. Nemocná však neuposlechla; čtyři léta nestarala se o jehlu v ruce zabodnutou, ačkoliv časem prudké pocívovala bolesti, a ruka ponenáhlu ku práci stávala se neschopnou. Dobou dostavily se také úkazy velice znepokojující. Palec se zkřivil a stal se nepohyblivým, celé předloktí bylo neobyčejně citlivé, zdraví dívčina očividně ubývalo, každá práce stala se nemožnou; po nějaké době zkřivily se také ostatní prsty ruky nemocné. Zbýval toliko jeden prostředek: operace, které se měla nemocná na radu dr. Coquereta v Paříži podrobiti.

Aby si k tomu síly od Boha vyprosila, odebrala se sl. Duboisova do Lúrd. Před odjezdem dala si ruku ještě jednou důkladně prohlédnouti, při čemž se ukázalo, že jehla dosud tkví na místě, kamž

se byla prvotně zabodla. Na cestě přepadly Celestinu bolesti velmi kruté, chorá ruka úplně zbělela a byla studená jako led; bylať v ní zabodnuta jehla již sedm lét. V Lúrddech ponořila nemocná chorý úd do vody pramene zázračného. Ačkoliv pocitovala při tom bolesti, jako nikdy před tím, přece ponořila ruku do vody opětně s důvěrou volajíc při tom k Panně Nejsvětější. Po malé chvíli pozorovala průvodkyně její sl. Recoingova z Troyes, jak se jehla pod kůží dolního článku palce počala zdvihati; obě dívky zdvojnásobnily svou modlitbu. a brzy vynikl konec jehly nad svrchní pokožku do výše asi jednoho centimetru. Průvodkyně chopila se konce vyčnívajícího a vytáhla celý předmět bez obtíží. Jehla byla asi dva centimetry dlouhá a vypadala, jakoby byla někde v ohni ležela. Od té chvíle byla ruka volná, a bolesti rovněž zmizely úplně. Toliko malá skvrna červená byla na místě, kde se konec jehly ukázal, jinak nezůstavila po sobě ani stopy. —
(*Dr. Jan Ackert: Panna Maria Lúrdská.*)

385. Kněz uzdraven z těžké nemoci.

P. Buurmanns, vikář v Antverpách, horlivý to kněz a zbožný ctitel Bohorodičky, připravil se o zdraví neunavnou činností v plnění svých povinností. Dlouho se již cítil churavým a přece pokračoval na vinici Páně. Než počátkem roku 1882. zmohl se neduh jeho tou měrou, že mu bylo vzdáti se veškeré práce. Prsa jeho byla tak zničena, že sotva mohl mluvit. Kašel, který mu již dříve bezesné noci připravil, byl prudší a stálejší, tak že ubohý kněz dnem i nocí kašlati nepřestával; při tom žaludek jeho tak seslábl, že ani nejlehčích pokrmů strávit nemohl, a tři měsíce již nic jiného nepožíval, leč denně několik lžiček kávy.

Zapadlý obličej, sesláblé tělo, oteklé nohy, prudká horečka, neustálý pot, podoba spíše mrtvolý než člověka žijícího, to vše zdálo se býti jistým znamením blízké smrti. Také lékaři rozhodně se vyslovili, že tři týdnů nepřežije. V tomto stavu umínal si kněz Buurmanns podniknouti pouť do Lúrd, a ačkoli všichni tvrdili, že do Antverp se již nevrátí, setrval při svém úmyslu a dva dni před svým odjezdem tázal se svého lékaře dra. D. Schmitze: »Co byste řekl, pane doktore, kdybych v Lúrddech najednou se pozdravil?« — »Že pozdravení vaše je zázrakem božské Všemohoucnosti,« odpověděl lékař. — »Byl byste ochoten, písemně něco takového dosvědčiti?« tázal se kněz dále. »Ovšem,« potvrdil lékař. —

Když byl P. Buurmanns vše uspořádal, přijal požehnání nejdůstojnějšího svého biskupa, doporučil se modlitbě svého faráře, svých spolubratří a farníkův a opustil dne 30. ledna 1882 Antverpy. Již dne 1. února byl v Lúrdech. Polomrtev dospěl cíle své cesty.

Druhého dne byla právě slavnost Očistování Panny Marie. P. Buurmanns dal se do poutního chrámu spíše nésti než vésti. Svou velikou důvěrou jsa vzmužen, mohl, ačkoli s námahou, sloužiti mši sv. Odevzdán jsa do vůle Boží a pevně ustanoven stejnou myslí smrt aneb uzdravení z Otcovské ruky přijmouti, odebral se k zázračnému prameni, kdež se po krátké a důvěrné modlitbě třikráte dal ponořiti do vody. Při třetím ponoření cítil se pojednou zdravým; lehce, jako před mnoha léty, počal dýchat, bolesti zmizely a po oteklínách nebylo ani památky. Radostně a rychlým krokem chvátal k jeskyni, padl na kolena před sochou Bohorodičky a vroucí vysílal k nebi modlitbu díky. Návrat uzdraveného P. Buurmannse byl pravou oslavou vítězství Panny Marie Lúrdské. Nelze doličiti, jak byl nejen v Antverpách, ale všude, kamkoli přišel, pozdravován, a jak mu ode všech blahopráno. I netěšilo ho tak vlastní uzdravení jak oslava Panny Marie, jež z toho vzešla; a, což mu působilo zvláštní útěchu, vzrůst křesťanské zbožnosti mezi lidem jakož i obrácení mnohých, kteří vzdali se bohaprázdného života.

Na doklad uvádíme zakončení lékařského vysvědčení: »Toto tak úplné a náhlé uzdravení vikáře Buurmannse stalo se bez lékařského ošetřování, stalo se toliko následkem vzbuzení víry v moc Bl. Panny Marie trojím ponořením v zázračný pramen Lúrdský. Nenadálý způsob, jímž se uzdravení přihodilo, jakož i úplnost nabytého zdraví, nutí nás, přičítati je moci vyšší, nadpřirozené.

Dr. D. Schmitz.«

(*Květy Mariánské roč. V.*)

386. Uzdravení dvou klášterních sester.

Jeptiška, ošetřující nemocné v Montaubanu, sestra Adriana, 27 let stará, vzbuzovala skutečně pravé podivení u těch, kteří pravidelně jeskyni navštěvovali. Dne 12. srpna m. r. viděli ji pořád upadati do mdlob; postava její vypadala jako mrtvola, a byla tak slabá, že byl lékař otázan o radu, dříve než bylo usnešeno, by se do vody ponořila. V okamžiku ponoření byla též uzdravena. Sestra Adriana převzala všechny úřady opatrovnice nemocných ku velké radosti svých družek, jimž jest nyní vzorem.

Panna Maria Lúrdská má asi zvláštní zálibu na této klášterní rodině. Jiná jeptiška, kterou sestra Adriana s sebou byla vzala, byla od měsíce října stížena úplnou němotou. Napivši se ze zá-
zračného pramene promluvila plným, zvučným hlasem.

(Škola Božsk. Srdce Páně 1885.)

387. Matka pěti dítek uzdravena od zánětu plic.

Následkem nachlazení onemocněla na konci dubna 1884 jistá matka pěti dítek na zánět plic. Jedinou a největší starostí její v této nemoci bylo, kdo se bude o ubohé sirotky starati, jestliže ji Pán Bůh na věčnost povolá. Tu jí při zaopatřování radil kněz, aby si žádné přílišné starosti o dítky nepřipouštěla, za to však s plnou důvěrou Matku Boží, »Uzdravení nemocných,« dnem i nocí o pomoc volala. Zároveň doporučena byla v devítidenní pobožnost konanou k Panně Marii Lúrdské, a kněz slouže za ni mši sv. důvěrně jí ochraně Blahoslavené Panny odporoučel. Slíbeno také, že uveřejní se to ve »Škole Božského Srdce Páně,« budou-li prosby za nemocnou vyslyšeny. A hle! Stav nemocné se den ode dne lepšil, za tři neděle opět povstala a nyní jest úplně zdráva.

(Škola Božského Srdce Páně 1884.)

388. Kněz uzdraven z těžké nemoci plicní.

Kanovník anglický z diecése Northamptonské onemocněl nebezpečně dne 27. května 1885 na silný zápal plic; dne 29. v noci byla tíseň na prsou tak ohromná, že byl na rychlo zaopatřen sv. svátostmi. Božské vnuknutí ho povzbudilo, aby užíval vody ze zřídla Lúrdského. Uposlechl, a zimnice najednou přestala k velikému podivu a úžasu protestantského lékaře. Ale nebezpečí ještě nepominulo, a proto lékař poručil nemocnému, nenastane-li nová krise, aby zůstal měsíc nebo šest neděl v posteli. Deset dní na to byl ctihodný otec Richard Duckett úplně zdrav, použiv toliko Lúrdské vody. Užaslý lékař pravil: »Jest přece pravdivá ta povídka o zá-
zračném prameni.« Zmíněný kanovník, jenž jest výborným boho-
slovcem, přičítá vyššímu vlivu tuto milost, že byl uzdraven v tak krátkém čase. A proto z vděčnosti putoval do Lúrd, aby poděkoval milostivé a dobrotivé Matičce Boží.

(Škola Božského Srdce Páně 1885.)

389. Jedenáct souchotinářův uzdraveno.

V kanceláři Lúrdské, kde se zaznamenávají zázračné události, představilo se jedenáct osob, které vypověděly, že u jeskyně byly uzdraveny od souchotin. Jedna z nich byla zvláště již na pokraji hrobu; neboť častěji dostavilo se chrlení krve. Lékaři přítomní do-
svědčili, že u těchto uzdravených osob skutečně pozorovati lze za-
celení plic nakažených.

(*Dr. Jan Ackerl: Eine Studie
gegen den Bancalari.*)

390. Uzdravena od nemoci v páteři.

Berta Petit-ová, žena 34letá z Paříže, onemocněla na zápal páteře tak povážlivě, že ochrnula na celém těle. Mimo to utvořila se na zádech hrozná boule. Vědouc, že pomoc lidská nedostačí, prosila nemocná, by ji na nosítkách dopravili do Lúrd. Tam byla ponořena do vody u jeskyně a vystoupila odtud úplně zdráva. Nej-
nápadnějším bylo všem, že i boule hrozná načisto zmizela.

(*Dr. Jan Ackerl: Eine Studie
gegen den Bancalari.*)

391. Miss Sara Farry uzdravena.

Miss Sara Farry z Filadelfie, dívka 21letá, poranila se při odvážném skoku tou měrou, že vymkla si nohu a poškodila páteř. Lékaři pokoušeli se marně o uzdravení ubohé dívky. Již trpí 13 let a 5 měsícův, — a nikde úlevy není v bolestech. Zpovědník pravil jí, aby utíkala se důvěrně k Panně Marii Lúrdské. I prosila bratra svého, aby s ní zajel do Lúrd. Po nesmírných obtížích na cestě dorazili konečně do Lúrd. Nemocná byla ponořena do vody pětkrát po sobě; ale necítila žádného účinku. Když pak po šesté do vody ponořena byla, — vystoupila odtud sama úplně uzdravena. Po 13 letech zase počala choditi.

(*Dr. J. Ackerl: Eine Studie
gegen den Bancalari.*)

392. Tři hluchoněmí uzdravení.

R. 1888. připutovali s belgickým vlakem poutnickým z Brabantu do Lúrd tři hluchoněmí od narození: dva sourozenci, bratr Désiré Melain a sestra Klementina, a pak Josefina Demolova. Prodleli tu

pět dní od 28. dubna až do 3. května. Prosili tu vroucně Rodičku Boží pozvídající k Ni jen rukou svých a srdce důvěrného. A hle! Na zpáteční cestě počali všichni slyšeti i mluvíti.

Zázračný zjev ten potvrdil ředitel ústavu pro hluchoněmé, P. Hyacinth, svým podpisem ze dne 5. května 1888.

(*Dr. Jan Ackertl.*)

393. Zázračné uzdravení umírajícího dítěte.

Dítě chudého dělníka Jeana Bouhohortsa jižjiž umíralo. Byl to dvouletý, od narození chorý a neduživý chlapeček, jménem Justin. Jemuž prudká horečka poslední hodinku urychlila. Oko ubohého dítěte upřeno bylo nepohnutě do prázdna. dech ustával, údy chladly a tuhly. Sousedka zhotovovala již rubáš malému nebožtíkovi.

»Jest mrtev,« pravil otec.

»Není ještě mrtev,« zvolala zoufale matka, »a přesvatá Panna z jeskyně jistě mi ho zachrání.«

Po těch slovech vzala ztuhlé tělíčko z kolébky, zavinula pečlivě a nedbajíc námitek manžela a přítelkyně své, spěchala k jeskyni.

Bylo již skoro 5 hodin odpoledne, ale u jeskyně massabielské meškalo ještě lidí na sta. Kameníci zhotovili u pramene malou nádržku na způsob dětské kolébky, kamž stékala voda po dřevěných rourách ke zřídlu samému připevněných.

Až k této nádržce dovedla se zarmoucená matka s miláčkem svým. Zima byla třeskutá.

Okamžitě vyňala obnažené tělo umírajícího dítěte a poznamenavši sebe i dítě znamením sv. kříže, ponořila je bez váhání až po krk do ledové a mřznoucí vody.

»Ta paní šílí!« — »Což pak chcete usmrtili své dítě?« — voláno odevšad s nevolí a odporem. Ale paní jakoby neslyšela. Plna víry a pevné důvěry, že na přimluvu Nejbláh. Panny vrátí jí dobrotivý Bůh synáčka milovaného, držela tělo jeho modlíc se a plačíc čtvrt hodiny v ledově studené vodě.

Na to vytáhla dítě a zaobalivši je, chvátala domů a položila do kolébky.

Po nějaké době počal malý Justin dýchat a usnul spánkem klidným a hlubokým. Druhého dne byl hošík čilý a zdravý; ano, co nikdy před tím nedokázal, mohl chodit a běhat. Uzdravení bylo nepopíratelné. Justin vyrostl v silného a zdravého hochu, a matka jeho považuje se za nejšťastnější na světě.

Tri lékaři: Peyrus, Vergez a Dozous vyslovili se jednohlasně, že věda lékařská neobyčejnou událost tu vysvětliti nemůže, a neváhali veřejně doznati, že uzdravení malého Justina není přirozeným, nýbrž zázračným. (*Dr. Jan Ackerl: Panna Maria Lúrdská.*)

394. Náhlé uzdravení osoby umírající.

Roku 1867. ukázala Máti Boží Lúrdská milosti plnou moc svou způsobem zvláště nápadným v maličké vesnici Maquens poblíž Carcassonu, a sice na mladé, jedenadvacetileté dělnici, jejíž jméno Františka Pailhes.

Zdraví zmíněné dělnice bylo škodlivou prací v továrně na sukno rozrušeno povážlivě. Churavěla již po šest měsícův a od vánoc roku 1866. upoutána byla nesmírnými bolestmi trvale na lože. Sidlem neduhu jejího bylo srdce; bolestné křeče a záchvaty činily stav její velmi žalostný; po čtyři měsíce nemohla kromě čisté polévky nic jísti.

V dubnu dostoupil stav nemocné stupně nejpovážlivějšího; každý již očekával konec její, toliko Františka sama nevzdávala se naděje na uzdravení. Důvěru tuto čerpala z uctívání Nejbl. Panny. Ustavičnou její modlitbou, jedinou, kterou jí slabost její dovolovala, byl známý povzdech: »Ó Maria bez poskvrny počatá, pros za nás, již k Tobě se utíkáme!« Smrť zatím blížila se krokem chvatným. Dne 6. května navštívila nemocnou milosrdná sestra a vypravovala jí, chtějíc ubohou potěšiti, o zjeveních Lúrdských jakož i o zázracích vodou Lúrdskou způsobených. »Pevně,« vypravovala později dobrá sestra, »věřila jsem v Matku Boží Lúrdskou, ale tehdy ani mě nenapadlo pomýšleti na uzdravení nějaké, tak nutnou a blízkou zdála se mi smrť ubohého toho děvčete.« — »Ó, drahá sestřičko,« pravila Františka zmírajícím již hlasem, »pošlete mi rychle té vody, ona mne uzdraví!«

Sestra opustila ji s pevným přesvědčením, že sotva již živou ji uvidí, a modlila se za šťastnou hodinku smrti její.

»Ó, kdybych měla trochu té vody!« bylo jedinou myšlénkou umírající dívky. Následujícího dne zaopatřena byla Františka svatými svátostmi. Zdlouhavý, bolestný zápas smrtelný započal. Nemocná pozbyla opět vedomí a považována ode všech za mrtvou. V jistých okamžicích malého procitnutí namáhala se říci: »Nepošle mi sestra té vody? Ta by mne jistě uzdravila!« Od počátku zápasu posledního

nepřijala potravu pražádně. Lékař prohlásil návštěvy své za zbytečné. Na neustálé prosby však přece se pokoušel nemocné několik kapek tekutiny do úst vpraviti. Ale vše bylo marné, a lékař odcházeje pronesl: »Vždyť jsem to řekl, jest naprosto ztracena.«

Večer přinesena kýžená voda Lúrdská. Křečovitě chopila se Františka nádoby, s napjetím posledních sil pokoušela se alespoň několik kapek polknouti, avšak marně. Hrdlo bylo sůženo. »Nemohu,« šeptala truchlivě umírající. »To by musil býti zázrak a ten se nestane,« přisvědčovali okolostojící. Zápas smrtelný se protahoval. Všichni litovali ubohé dívky, ano sám otec prosil již Boha, by smrtí dítě jeho z nesmírných bolesti vysvobodil.

Celá vesnice již čekala, kdy zavzní umíráček.

Ještě jednou pokusila se Františka, vzývajíc Pannu Marii, napítí se vody Lúrdské. Nemocné podána kávová lžice vody; namáhavě pozvedne tato hlavu, aby voda snadněji v hrdlo se dostala . . . Napila se, a hlava klesá opět bezvládně na prsa. Náhle však, jakoby elektrickou jiskrou vzpruženo, oživne umírající tělo. Hlava se pozvedla, oko zaplálo, a před chvílí ještě chraptivý hlas zaznívá zvučně a radostně: »Jsem uzdravena, maticko, jsem uzdravena; dejte mi ještě té vody, vypiji všechnu!« A vyprázdnila ihned celou láhvičku. »Ano, jsem uzdravena,« opakovala, »úplně uzdravena a mohla bych povstati.« Hned při první kapce pocítila neznámou do té doby sílu a neobyčejnou volnost po všech údech se rozplývati. To přihodilo se v pátek dne 10. května 1867, několik minut po páté hodině odpolední.

Františka velebila Boha a zasypávala nejsvětější Pannu díky za své uzdravení. Radość rodičů nad oživením milované dcery nelze vypsati. Sousedé přichvátali, a v brzku valily se celé zástupy do domu šťastného. Každému opakovala Františka totéž: »Nejbláh. Panna mne uzdravila, zde jest láhvička, v níž byla voda Lúrdská. — Já jsem doufala, věřila, modlila se, vypila jsem několik kapek vody té a jsem uzdravena! Kdybych řekla, že mne jen špička prstu ještě pobolívá, lhala bych.« Uzdravení bylo trvalé. Několik dní po zázračném uzdravení svém přišla Františka pěšky do Carcassonu představit se lékaři, který ji v nemoci byl ošetřoval. Ten viděl a prohlédl tělo, které před nedávnem prohlásil za nezhojitelné. »Opravdu,« vyjádřil se, »ani stopy po nějaké chorobě, jste úplně zdráva.« Viděl a řekl všecko toto, prohlásil také, že tak daleko rozum jeho nesáhá.

(*Dr. Jan Ackerl: Panna Maria Lúrdská.*)

395. Zbožná vdova vyprosila si řádného manžela.

V mém rodišti — vypravuje jistý kněz — koná spolek matek zvláštní pobožnost k Panně Marii; chodívají totiž s obrazem Panny Marie v jisté dni do domů společnic a tam se modlí. Tak jedenkrát konaly devítidenní pobožnost k Panně Marii Lúrdské. Mezi ženami byla také jistá vdova, matka několika dětí. Muž zemřelý byl veliký pijan a, jak to už bývá, špatný otec; i vystála ubohá žena s dětkami často velmi mnoho. Při zmíněné pobožnosti vždycky s upjatými očima a často zaslzenýma pohlížela s vroucností na obraz Panny Marie, až to mé matce, která byla také mezi nimi, bylo nápadno. I ptala se moje matka oné ženy, proč že tak upjatě pohlížela vždy na obraz Panny Marie, a tu řekla jí ona žena: »Ach, já jsem měla zvláštní prosbu k té dobré Matičce. Vy víte, že jsem se k vůli dětem a k vůli hospodářství musila vdáti, a víte také, co jsem s nebožtíkem vytrpěla: modlila jsem se tedy k blah. Panně Marii, abych na Její přimluvu řádného a hodného muže dostala. A Panna Maria mne vyslyšela. Mám nyní tak dobrého muže, tak starostlivého o děti, že ani nevím, jak bych Panně Marii poděkovala.«

Kéž by vždycky a všickni snoubencové brali útočiště k Matce Boží před tak rozhodným krokem pro celý život! O kolik méně by bylo na zemi nešťastných manželstev! (*Květy Mariánské 1889.*)

396. Obrácený lékař.

Frant. M. Albéric, kněz, píše: Bylo to roku 1884. Přišel jsem za krásného jitra do Lúrd a odebral jsem se zrovna k jeskyni, kde se právě pod širým nebem konalo kázání. Docela blízko stál muž, vysoké postavy, velmi slušně oděný a hořce plakal. Překvapilo mne to tím více, poněvadž pochyboval jsem, že by dojat byl kázáním, — v těch místech bylo totiž kazateli málo rozuměti, — a tvář mého souseda byla jedna z těch, na nichž málo kdy vídáváme pohnutí — slzy. Počalo mne to zajímati, a proto po kázání přistoupiv k němu pravil jsem: »Domnívám se, vida vás tak dojatého, že jste asi jeden z uzdravených.« — »Jsem, velebný pane.« odpovídal. »Naše milá Paní Lúrdská uzdravila mne z jedné z těch nejhorších nemocí, — obrátila mne.« — Na to jal se vypravovati: »Jsem lékařem na fakultě v Montpellieru a byl jsem, jako většina mých kolegů, málo věřícím vzhledem na zázraky vůbec, a těch obzvláště, které se dějí u jeskyně v Lúrdech. Čtyřicet let nekonal jsem svých náboženských

povinností, byl jsem svobodomyšlným, neznabohem v pravém slova smyslu. Předě dvěma lety přišel jsem ze zvědavosti doprovázeje svou paní do Lúrd. Jsa přesvědčen, že všechna tato uzdravení jsou jenom klam a přetvářka, chtěl jsem sám důkladně věc vyšetřiti. Bylo tu mnoho nemocných. Odebral jsem se ku prameni. Právě chtělo vystoupiti do vody mladé děvče; prosil jsem jí, aby poshovělo na chvílečku, abych mohl její nemoc prozkoumati. Ubohé děvče bylo úplně ochrnulé, chromé. Zjistil jsem případ tento, který náleží k nemocem, které nikdy nebo jen velmi zřídka — ale nikdy náhle vyléčeny nebývají. Dobré čtvrt hodiny jsem ji prohlížel. »Bude-li tato uzdravena,« myslil jsem sám u sebe, »pak musím se poddati.« Byla ponořena do vody a za půl hodiny viděl jsem ji vystoupiti samu, beze vší pomoci; byla uzdravena, úplně uzdravena! — Byl jsem jako bleskem omráčen a přece — přece jsem se hned nepoddal, chtěje vyčkati, bude-li uzdravení trvalým. Za rok přišel jsem vnitřní jakousi mocí jsa puzen opět do Lúrd a tu jsem zvěděl, že dívka ona jest provdána a úplně zdráva. Byl jsem překonán, usvědčen, — a proto padl jsem skroušeně a pln svaté víry k nohám jistého missionáře. Naše milá Paní Lúrdská uzdravila mne od nemoci duševní. Budiž Jí za to čest a chvála!«

(*Dr. J. Ackerl: Eine Studie gegen den Bancalari.*)

397. Nevěrec obrácen vodou Lúrdskou.

Jistý kněz z Anglicka vypravuje v jednom časopise o zvláštním obrácení. Týž kněz zmeškal vlak, a bylo mu čekati na vlak druhý. Doby té chtěl použiti k vyřízení jisté záležitosti. Ale měl s sebou láhev vody Lúrdské, kterou by rád byl prozatím někomu svěřil. V koutku čekárny seděl muž všecek pláštěm zahalený. Tohoto poprosil kněz, aby mu láhev na chvíli opatroval, což muž ochotně přislíbil. Načež kněz odešel.

Vrátiv se po chvíli kněz, zpozoroval, že muž onen má tvář rukama zakrytou a — pláče. Na otázku, co se mu stalo? odpověděl: »Velebný pane, prosím vás, vyzpovídejte mne! Stala se veliká změna se mnou. Když jste odešel, vzal jsem láhev, abych okusil likéru v láhvi. Byla to sice voda jen, — ale jediný hlt vody té dostačil, abych se obrátil. Prosím vás ještě jednou, vyzpovídejte mne, a sice hned!« — Kněz všecek udiven vyhověl žádosti kajicného muže toho, z něhož se stal velmi horlivý katolík.

(*Dr. J. Keller: Mariengeschichten.*)

398. Náhlé uzdravení svobodomyšlného protestanta.

Monsignore Segur, který z vděčnosti za uzdravení těžce nemocné matky své napsal knížečku »Zázraky Lúrdské.« vypravuje o zázraku, jenž udál se s nevěřícím protestantem, který po něm ani netoužil ba ani víry žádné v zázraky neměl.

Byl to umělec, pan Max M. . . , v proslulých lázních pyrenejských dosti známý; po dobu lázeňského léčení byl ředitelem velikého hlavního koncertu. Pan M. byl od nějaké doby velmi poděšen boulí, která mu na pravé ruce počala vyrůstati a jejíhož vzrůstu umění lékařské nijak nemohlo překaziti. R. 1866. nabyla již boule velikosti povážlivé, tak že vadila nešťastnému umělci v ohýbání ruky i v náležitém ovládnání smyčce. Paní jeho byla katoličkou. Zbožná její přítelkyně vyzvala ji, aby doprovodila ji k jeskyni Lúrdské. Pan Max M. . . připojil se ku společnosti té považuje cestu onu pouze za výlet zajímavý.

Když stanuli u jeskyně, neměl ani tolik slušnosti, aby klobouk s hlavy sňal a doutník z úst vyňal. Stojе, s hlavou pokrytou, a pohodlně pokuřuje prohlížel si okolí i jednotlivosti jeskyně. Přítelkyně paní jeho přiblížila se k němu a pravila: »Pane M., Nejsv. Panna vás jistě uzdraví; pojdte jen a napijte se zázračné vody!« Umělec vzpíral se z počátku. »Vždyť vám to neuškodí,« pobízela jej znova paní, »udělejte mi tu radost a napijte se té vody, jest velmi čerstvá a chuti výborné!« — »Ostatně proč ne,« myslil si v duchu muž svobodomyšlný, »neprospěje-li to, zajisté to také neuškodí,« a poněkud opovržlivě se usmívaje pokročil ku prameni. Paní podala mu sklenici vody a on vypil ji rázem . . .

Oteklina i boule zmizely. »Ach, Bože můj!« zvolal bledna a přikročil k manželce své, která opodál klečíc vroucně se modlila. »Drahá ženo,« pravil pohnutě, »já jsem uzdraven!«

Dobrá paní nemohla ani očím svým věřiti, obvazek točil se volně okolo ruky, jejíž kůže i maso nabyly náhle stavu a podoby přirozené. Ona i přítelkyně její propukly v pláč a znova s vroucností padly na kolena. Pan M. na smrt bledý, nevěděl rychle, co činiti, bezděky obnažil hlavu, odhodil doutník znova radostně volaje: »Jsem uzdraven, opravdu uzdraven, Nejsv. Panna mne uzdravila.« Přítomný missionář prosil ho, aby zanechal v jeskyni na památku obvazky a malou plotničku olověnou, kterou stlačována byla boule a oteklina neblahá, což se také stalo. Věci ty hlásají dobrotivost Panny Neposkvrněné. (*Dr. Jan Ackerl: Panna Maria Lúrdská.*)

399. Trojí zázrak u jeskyně v Lúrddech.

R. 1874. byla v Lúrddech po sv. přijímání uzdravena sl. Jena z Futenajů, která následkem nešťastného pádu ochromla a bolestmi úžasnými trápena byla. Choroba trvala sedm let, a hle! v Lúrddech zmizela. Byla to milá podívaná, když rozradostněná dívka sama odvezla od jeskyně vozík, na němž tam přivezena byla.

Vidouc nápadný zjev tento jistá komorná hraběnky z Bulejů, jménem Lefèvre, která byla zarputilou protestantkou, zvolala: »Takových zázraků naše náboženství nezná!« Za několik dní stala se komorná tato katoličkou.

Jistý Angličan, jenž dle vlastního přiznání jen proto do Lúrd přišel, aby vše mohl před světem očerniti a směšným učiniti, byl jako očitý svědek zázračného uzdravení sl. Jeny z Futenejů všecek zjinačen a tak ohromen, že hned stal se věřícím a sv. svátosti přijal.

Svědkiem tohoto uzdravení byl také Lasserre, který je v knize své »Zázraký Lúrdské« mistrně vyličil.

(*Dr. J. Ackerl: Panna Maria Lúrdská.*)

400. P. Martignon, kanovník a farář z Alžíru.

Kanovník a farář z Alžíru, P. Martignon, přišel v srpnu 1874 těžce nemocen do Lúrd; ztratil následkem prsního neduhu úplně hlas, a doufal, že u Panny Marie opět zdraví svého nabude. Vykonal několik pobožností devítidenních, ale zdraví kýžené nedostavovalo se. Tři léta prodlel na místech posyátných, neustále se modle a neustále doufaje; sám jsa nemocen, stal se ošetřovatelem a pomocníkem jiných neduživců, z nichž mnohé viděl z neduhů jejich se pozdravovati.

On sám však zůstával nemocným.

Dne 8. září 1877 stál farář Alžírský u smrtelného lože přítele svého, Lúrdského faráře Mons. Peyramala. Toho dne započal Martignon novou pobožnost devítidenní; s důvěrou bezměrnou očekával dne devátého (16. září) a s ním návrat zdraví ztraceného. V ten den (byl svátek Marianský) sloužil v basilice u oltáře sv. Germany mši svatou. Nejsvětější oběti té obcovali manželé ze Saint-Gobainu, pán a paní Guerrier, kterážto poslední od několika let již chromá, nalézala se ve stavu přežalostném. Byla matkou tří dětí, které opustila, aby si u Panny Lúrdské vyprosila zdraví tak velice potřebného.

Manželé odporučeni byli domácím svým správcem duchovním P. Martignonovi, aby se jich v Lúrdách ujal a o vše potřebné jim se postaral.

Dotčeného dne, kdy nemocný kněz doufal konečně dojiti vyslyšení svých dlouhotrvajících modliteb, přinesena byla churavá paní před oltář svatě Germany, aby přítomna býti mohla mši svatě, P. Martignonem sloužené. Stav paní Guerrierové byl skutečně ubohý; sebe menší pohyb a dosti nepatrný náraz nosítek způsoboval jí veliké bolesti. Při pohledu na veliké utrpení paní nemocné, kterou mu Prozřetelnost byla přivedla, vynořila se v duchu faráře alžírského opět myšlénka na trampoty vlastní. I pojal rekovný úmysl, obětovati ovoce všech svých již vykonaných pobožností a modliteb za zuboženou tu matku dosti četné rodiny, a prosil Boha, by uzdravil ne jeho, ale onu paní jemu odporučenou. Rekovnou tuto oběť, o níž uvědomil pana Guerriera dne předchozího, obnovil farář, když přistupoval k vykonání oběti nekryavé. Při pozdvihování zůstala paní Guerrierová nepohnutě seděti, nemohouc sebou ani pohnouti, neřku-li potom pokleknouti. Při sv. přijímání musel jí kněz Tělo Páně k nosítkám donést. Sotva však přijala svatou hostii, pocítila v sobě sílu, která ji neodolatelně nutila povstati a na kolena padnouti. A skutečně také povstala, přistoupila k oltáři, a padla vedle manžela svého, který byl překvapením téměř bez sebe, vroucně na kolena. Paní Guerrierová byla uzdravena, a to úplně. — Radosť její i manžela jejího byla nesmírná, daleko více radoval se však P. Martignon, který rekovným skutkem zázračně uzdravení to přivodil a umožnil. Paní Guerrierová i potěšený manžel její navrátili se do Saint-Gobainu; farář alžírský však odešel dne 7. května 1878 do lepšího domova v překrásné vlasti nebeské.

Na výsost podivuhodným bylo uzdravení paní neduživé, ale podivuhodnějším bylo šlechetné srdce obětavého kněze, který na vlastní chorobu zapomněl, aby pomoci mohl neznámému svému bližnímu. U Matičky Lúrdské osvojil si toho ducha obětavého a srdce šlechetné, a Matička Lúrdská vyprosila mu blaženou hodinku smrti a radost věčnou.

(Dr. Jan Ackert: Panna Maria Lúrdská.)

O. A. M. G. D. et B. V. M.

Jiné přípisy:

„Doufám, že se rádo užívati bude Vaší knihy, která svědčí o tolika pilnosti, ku které Vás pobídla láska k Bl. Matce Boží. Jest jenom přáteli, aby kniha Vaše hojného rozšíření našla. Bůh zehnej Vám ve Vašem podnikání!“

V Brně, dne 14. září 1893.

Anselm Rambousek, opat.

„Spis Vašnostin obsahující tak poučné a dojemné příklady zajisté bude od veškerého duchovenstva radostně uvítán. Přeji hojného zdaru a rozšíření tak výtečného díla.“

Bedřich Kamaryt, děkan v Deštné.

„Výbornou knihu Vaši při vhodné příležitosti pp. bratřím doporučím.“

Josef Němeček, bisk. okr. vikář a děkan v Loukové p. Svijany.

Jsem zajisté přesvědčen, že dílem tímto celým velmi se zavděčíte nám kazatelům. Všeho zdaru ct. podniku upřímně přeje trvám v nejhlubší úctě Vašnostem oddaný

Josef Kubiček, farář a konsist. rada ve Slavkově u Opavy.

„Posílám tuto část za příklady o Marie P. zázračném působení a vyslovuji svou úplnou spokojenost a vděčnost.“

Dr. Evermod Blatenský, děkan v Mladé Bříšti.

„Zasílá svou povinnost za I. díl spisu „Bl. P. Maria v příkladech“ a přeje hojnějšího odbírání knihy tak dobré a prospěšné“

František Uhl, děkan v Lišově v Čechách.

„Zasílám za I. díl a prosím, by svým čtením i II. díl byl mi zaslán. Třeba že velkou většinu těch příkladů mám v jiných již knihách, jsem přece rád, že jste je v jednu knihu sebral a systematicky velmi prakticky sestavil.“

Jan Karásek, farář v Časlavicích na Moravě.

„Požehnání Boží spočívej na Vaší práci na přimluvu bl. Rod. Boží Marie Panny.“

P. Severin Kovár, farář v Jarošově v Čechách

„Milý pane bratře! Račte přijmouti nejsrdečnější díky za laskavé zaslání dílu I. Vaší krásné Bl. Panně Marii věnované práce; s radostí očekávati budu díl II. a přeju z toho srdce, aby Bl. P. M. zde i na věčnosti odměnila Vám složitou a namáhavou práci, kterou jste na Její čest a slávu podnikl.“

Jan Roháček, farář v Komárově u Brna.

„Posílám za vzácné, pilně sestavené dílo: „Bl. P. Maria v příkladech“. Kéz Matička Boží hojných milostí vyprosí u Boha věrnému ctiteli Svému.“

Josef Odstrčil, farář v Zášově na Moravě.

Sdílíme s Vámi překvapení, jehož se Vám dostalo, když rozeslané exempláře se tak houfně vracely! Tak mnohými literárními skvály jest obtěžováno zejména mladší duchovenstvo a ono si je tak často ponechává, ba často i svou hanu a potupu Církve v takových spisech si kupuje a tudíž podporuje!

Mnoho síly a zdaru Vám přeji a na druhý svazek Váš upřímně se těší oddaní

Ant. Brož, farář.

Boh. Jiráček, kooperator v Podolí p. Pankrác.

„Posílají za překrásnou knihu skvostných příkladů Mariánských“

Jos. Kopecký, farář.

Ant. Barta, kooperator, v Cetkovicích na Moravě.

„Posílám za I. díl příkladů Mar. a přeji mnoho zdaru a síly od Boha ku dokonání díla započatého ke cti a chvále P. Marie.“

Josef Kolenec, farář v Borech na Moravě.

„S díky za krásného díla Vašeho díl I. a těším se na pokračování.“

Jan Badal, farář v Jinošově na Moravě.

„Gratulor k šťastné myšlence a provedení. Rodička Boží sílíž v další práci!“

Jan Čížmař, farář v D-l. Štěpánově.

„Jsem velmi povděčen, odměníž Vám P. Maria lásku, jakou chováte k Ni.“

Petr Janak, farář v Bouzově.

„Zamlouvá se mi tato Vaše práce nemálo a prosím, byste při vydání II. dílu na mne nezapomněl. Až přijde doba podzimních svátků Panně Marii zasvěcených, bude Vaše kniha v ruce nejednoho kazatele, by z ní použil toho neb onoho krásného příkladu, které zajisté dobrý účinek mítí budou, protože přemnohé z našich krajů vzaty jsou.“

Josef Hanák, farář v Dol. Bojanovicích.

„Bůh odmění Vás za Vaši šlechetnou snahu, a Matka Boží oroduj za nás!“
P. Roman Cihlář, kvardian OO. kapucínů v Olomouci.

Posílám za knížku Marianskou, kteráž mně u vykonávání pobožnosti májové prokázala dobré služby. Pošlete svým časem i II. díl. Pod ochranu Rodičky Boží Vás poroučuje a podniku Vašemu mnoho zdaru a požehnání s nebes od srdce přeje v bratrské lásce oddaný Fr. Zmeškal, farář v Hillersdorfu ve Slezsku.

„Bůh žehnej zdaru a zachovej k další práci.“

Josef Baar, farář v Putími u Písku.

„S radostí vítám krásnou knihu Vaši Veleduštojností sepsanou. Srdečně gratuluji k tomu, že ráčila Vaše Veleduštojnost první tak poučnou knihu k počtě Královny Májové sestavit. Dojde zajisté kniha ta všude dobrého přijetí!“

Ludvík Hora, katecheta měst. škol v Holicích (Čechy).

„Posílám s díkem Vašnosti za vzácné dílo „Bl. P. M. v příkladech“ a přeji mnoho zdaru a hojného požehnání.“

Frant. Janovský, katecheta na nižším gymn. v Brně.

„Zasílá honorář za knihu „Bl. Panna M. v příkladech“ s přáním, by kniha tato, jež svědčí o nevšední práci, našla řádného ocenění a pro svůj vznešený účel co nejhojnějšího rozšíření od čtenářů Marianských“

Fr. Ehl, kaplan v Čouši u Mostu.

Posílám za I. díl Marianských příkladů, těše se na druhý. Lituji, že tak málo dp. spolubratři Vám pomohlo, však tím větší máte zásluhu o dílo toho druhu vlastně prvé v naší literatuře.

Ant. Pospíšil, kooperátor ve Velké Bystřici u Rožnova.

„První díl Vašeho krásného, vzorně sporádaného a velmi výhodného díla „Bl. Panna M. v příkladech“ jsem obdržel. Přeji Vám z hloubi srdce, byste šťastně dokončil, co ke cti a slávě Královny nebeské jste podnikl; ona zajisté Vás bude slítili.“

Josef Fabian, kaplan v Plaňanech.

„Spis o bl. P. Marii jest velmi pěkný a příhodný; přeji mu hojného rozšíření.“

Frant. Štěrba, kaplan v Kard. Řečici.

„Za Vaše krásné a zdařilé dílo odmění Vás Ta, k Jejíž oslavě jste tak spanilý věnec s plíží mravenčí uvil. Já a snad všichni spolubratři děkujeme a těšíme se na díl II.“

Josef Kreuzer, koop. Dolní Dubňany.

„Vaše kniha je praktická a měl by ji mít každý kněz, pak by účta k P. Marii byla všeobecná.“

Ant. Zámečník, kaplan v Jablonci n./Jiz.

„Nejupřímnější projevují přání ku vydání Vaší knihy „Bl. P. M. v příkladech“ Nám v Čáslavi přišla nad míru vhod ku použití o Májové pobožnosti.“

L. Kalina, kaplan v Čáslavi.

„Bůh zaplať vydání toho spisu! Užívám ho při májové pobožnosti.“

Pavel Rozínek, zám. kaplan na Skalce u Dobrušky.

Tyto a jiné projevy, jichž nebylo možno pro omezenost místa uveřejniti, jsou mi důkazem, že práce moje nebyla nadarmo, a bude mi odměnou největší, jestliže tímto směm dost málo jsem přispěl k oslavě Královny nebeské.

Leopold Kolísek.